THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

JANE HAWK-SOROZAT 5

DEAN KOONTZ

AZ ÉJSZAKAI ABLAK

DEAN KOONTZ

AZ ÉJSZAKAI ABLAK

JANE HAWK-SOROZAT 5.

21.SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2020

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Jane Hawk egyszemélyes háborúja a tetőpontjára hág: eleinte FBI-ügynökként nyomozott, majd kilépett a szervezet kötelékéből. Egy szörnyű összeesküvés felgöngyölítésén dolgozik. Hajtja az igazságérzete és a bosszúvágy, de a küzdelem igazi tétje: az emberiség szabadsága.

„Jane Hawk a legjobb figura, akit Koontz valaha megteremtett. Le a kalappal!" – Associated Press

Egy fiatal, tehetséges filmes a borzalmas bűnszövetkezet belső köreiből. Egy zseniális hacker, aki mindig megelőzi a biztonsági rendszer nyomkövetőit, hogy felvegye a harcot a nagyhatalmú tömeggyilkosokkal. Két brutális megfigyelő, akik módszeresen követik célpontjaikat. Egy sor hétköznapi hős, akik fellépnek a sötét bűnbanda ténykedése ellen… És az ex-FBI ügynök Jane Hawk, aki eltökélten sarokba szorítja a bűnszövetkezet irányítóit.

Egy újabb akciódús thriller vad fordulatokkal.

Dean Koontz a misztikus thriller egyik legismertebb írója. A Jane Hawk-sorozattal újra a legnagyobbak közé emelkedett és felülmúlja régi, klasszikus önmagát. A sikerlistákon menetelő regény remek kritikákat és magas olvasói értékeléseket kapott, több tucat nyelvre lefordították.

DEAN KOONTZ lebilincselő thrillerei!

SÖTÉT ZÓNA
A SUTTOGÓSZOBA
A GÖRBE LÉPCSŐ
A TILTOTT AJTÓ
AZ ÉJSZAKAI ABLAK

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Dean Koontz: *The Night Window*

Copyright © 2019 by Dean Koontz

Hungárián translation © Farkas Veronika, 2020

© XXI. Század Kiadó, 2020

ISBN 978 615 6122 10 0

Gerdának,
aki az én Jane-em

Ruth Ebner, más néven Pepper emlékére,
aki nemcsak hűséges olvasóm volt,
hanem a munkám lelkes támogatója is
és akit sok barátja nagyon szeretett

„Egy neurális [agyi] háló létrehozása a legfontosabb az emberiség számára, hogy szimbiózisba léphessen a gépekkel."

ELON MUSK

„Hát nem különös, milyen tudatlanok vagyunk?
Hogy megfogadjuk a rossz tanácsokat,
Hogy igazgatjuk és rendezgetjük ólcet,
Mert keverjük az értéket az árral…"

Paul Simon: So Beautiful or So What?

ELSŐ RÉSZ

ALJAS GYOMROS

1.

HOLLISTER DOLGOZÓSZOBÁJÁBAN háromrétegű, padlótól a plafonig érő ablakok keretezték a nyugat felé emelkedő síkságot, a dombokat és a távoli Szikllás-hegységet, melynek csúcsai réges-régen születtek meg a földből egy kataklizma során, s most sötéten és magasztosan meredeztek a komor égbolt előtt. A „kataklizma" szó a „katasztrófa" és a „felindulás" szinonimája, ugyanakkor a „forradalom"-é is, és Hollister a történelem legnagyobb forradalmának a vezetője volt. A legnagyobbé – és az utolsóé. A történelem a végéhez közeledett, hogy utána a nyugodt világ víziója éljen tovább örökké.

De mindeközben hétköznapi teendőket is el kellett végezni, kötelezettségeket teljesíteni. Volt például valaki, akit meg kellett ölni.

Pár órán belül, amikor az elkésett vihar lecsap ezekre a felföldi síkságokra Denvertől keletre, meg akarták kezdeni a vadászatot. Két férfi közül az egyik meghal majd a másikuk kezétől, ám ezt a kilátást Wainwright Warwick Hollister sem lelkesítőnek, sem ijesztőnek nem találta. Ő el kívánta kerülni apja, Orenthal Hollister jellemhibáit, és félelmetesebb, felelősségteljesebb benyomást akart kelteni az öregénél. Ez többek között azt is jelentette, hogy ha valakit ki kell iktatni,

azt a feladatot nem lehet mindig egy alkalmazottal elintéztetni. Aki túl finnyás ahhoz, hogy időnként összevérezze a kezét, és akinek nincs bátorsága testi veszélyeknek kitenni magát, az nem tarthat igényt a vezetői szerepre a farkasoknak ebben a világában, sőt, még csak a falkatagságra sem, hiszen akkor nem több egy farkasbőrbe bújt bárónynál.

A vadászatot ott helyben szándékoztak lefolytatni, a Crystal Creek ranchen, Hollister tizenkétezer hektáros birtokán, a fenyőerdők és füves lankák birodalmában. És nem óhajtották sportszerűen tenni, mert Hollister nem hitt a fair playben, az ugyanis nincs jelen sem a természetben, sem a humán szférában. A sportszerűség csak a gyengék és a tudatlanok illúziója, azoknak az őszintétlen ígérete, akik nyereségvágyból manipulálják a tömegeket.

A prédának, mindazonáltal, lesz esélye a túlélésre. Nagyon kicsi ugyan, de lesz. Bár Hollister apja, Orenthal fizikálisan és financiálisán is erős ember volt, de nyúlszívű. Ha ő jutott volna arra a következtetésre, hogy nem testálhatja másra az összes, üzleti szempontból elengedhetetlen erőszakos cselekedetet, ha ő látta volna erkölcsi szükségét annak, hogy minden herceg egyben katona is legyen, ő semennyi esélyt sem adott volna a prédának. A vadászat az ő esetében egy üres rituálé lett volna, egyetlen lehetséges kimenetellel: Orenthal győzelmével és az áldozata halálával.

Ekkor működésbe lépett a biztonsági rendszer, amely mindig tisztában volt Hollister pozíciójával a négyezer négyzetméteres udvarház területén, és azt jelentette lágy női hangon:

– Thomas Buckle megérkezett a könyvtárba.

Thomas Buckle a ház Los Angeles-i vendége volt. Két órával korábban szállt le Hollister Gulfstream V magánrepülőgépének egyedüli utasaként, délelőtt tizenegy órakor, Crystal Creek kétezer méteres leszállópályájára, majd egy Rolls-Royce Phantomban átvitték a hangártól a lakóházhoz, ahol kapott egy vendéglakosztályt az emeleten.

Hajnalra nagy valószínűséggel halott lesz.

A ház egy áramvonalas, ultramodern mestermű volt helyi

terméskőből, üvegből és rozsdamentes acélból, mészkő padlókkal, amelyek sápadt, hideg tengerén buja, meleg szigetekként lebegtek a gazdagon díszített, antik perzsaszőnyegek.

A könyvtár huszonötezer kötetet tartalmazott. Hollister az apjától örökölte őket. Az idős férfi egész életében nagy regényolvasó volt, a fiát viszont nem kötötte le a szépirodalom. Wainwright Warwick Hollister a velejéig realista emberré vált. Orenthal sok filozófiai művet is olvasott, mindig az élet értelmét keresve. A fia a filozófiával sem tudott mit kezdeni, mert eleve tisztában volt azzal, hogy melyik két szó ad értelmet az életnek: a „pénz" és a „hatalom". Csak ezek nyújthatnak védelmet a világban uralkodó káosz ellen, és biztosíthatnak élvezetekkel teli életet. Azokat, akiket nem vásárolhatott meg, Hollister tönkre tudta tenni. Ő az embereket pusztán eszköznek tekintette, kivéve, ha nem hagyták használni magukat, mely esetben akadállyá váltak, amelyet gyorsan meg kell törni és félre kell seperni – vagy teljesen meg kell semmisíteni.

Mivel nem látta hasznát az apja könyveinek, felmerült benne, hogy az összeset felajánlja jótékony célra vagy egy egyetemi könyvtárnak, de végül ebbe a házba költöztette őket, hogy az apja fatális gyengeségére emlékeztessék.

Most, egy órakor, amikor belépett a könyvtárba, Thomas Buckle odafordult felé a polcoktól, és azt mondta:

– Micsoda nagyszerű gyűjtemény! Első kiadások mindenből, Ray Bradburytől Tom Wolfe-ig. Hammett és Hemingway. Stark és Steinbeck. Milyen eklektikus ízlés!

Buckle huszonhat éves volt, és elég jóképű ahhoz, hogy színész legyen, bár ő rendezői karrierről álmodott. Már két alacsony költségvetésű filmet is készített, amelyeket megdicsért pár kritikus, de a kasszasiker egyelőre elkerülte. Életútja kritikus pontjánál tartott, ambiciózus és határozottan tehetséges fiatalember volt, akinek a filozófiája és a víziói nem álltak összhangban Hollywood aktuális irányvonalával, és épp kezdett rájönni, hogy ez korlátozni fogja a lehetőségeit.

Azért jött ide, mert Wainwright Hollister személyesen felhívta, hogy kifejezze elismerését a munkájáért, és szándékát

egy filmgyártással kapcsolatos üzleti ajánlat személyes megbeszélésére. Ez hazugság volt. De ha az emberek eszközök, akkor a hazugságok nem többek különféle fogantyúknál, amelyeket muszáj megrántani, hogy használni tudja őket.

Amikor a rendező megérkezett, Hollister röviden üdvözölte; most már nem volt szükség formális bemutatkozásra. A házigazda mosolyogva felelte:

– Talán kiválaszthatná valamelyik soha meg nem filmesített regényt az első közös projektünkhöz…

Noha a legkevésbé szentimentális emberek közé tartozott, és nem volt képes gyengédebb érzelmekre, a természet széles, szinte természetfelettien kedves arccal áldotta meg, amellyel többféleképpen tudott mosolyogni, mint bármely kurtizán a történelemben, és amellyel mind a férfiakat, mind a nőket elbűvölte. Ők együttérzést láttak, amikor Hollister valójában jeges megvetéssel méregette őket, irgalmat az irgalmatlanság helyett, alázatot, amikor lekezelően nézett rájuk. Hollistert szinte az összes ismerőse rendkívül jólelkű embernek tartotta, és csodálatos barátnak, noha ő a lelke mélyén mindenkit idegennek tekintett, aki túl kifürkészhetetlen volt ahhoz, hogy valaha is a barátja legyen. Úgy használta simulékony, ragyogó mosolyát, ahogy egy földművelő a vetőgépet: megtévesztésmagvakat plántált mindenkibe, akivel csak találkozott.

Thomas Buckle, akit fényűző körülmények között repítettek Coloradóba, és akivel úgy bántak, mint a tékozló fiúval, komolyan vette az ajánlatot, hogy válassza ki és filmesítse meg a könyvtár bármelyik kötetét.

– Hát, ezt a döntést nem kezelném ilyen könnyedén, uram. Előbb alaposabban felmérném, hogy mi van itt.

– Még rengeteg ideje lesz átbogarászni a gyűjteményt – hazudta Hollister. – Most ebédeljünk! És hagyjuk ezt az uramozást! Nem vagyok főnemes. Tegeződjünk, és szólíts Wayne-nek! A „Wainwright” elég nyelvtörő, a „Warwick” meg úgy hangzik, mintha egy szuperhősös film főgonosza lenne.

Thomas Buckle őszinte fiatalember volt. Az apja szabóként dolgozott egy száraztisztító cég alkalmazásában, az anyja

pedig áruházi varrónőként. Noha a szülei is igyekeztek hozzájárulni a filmművészeti iskola tandíjához, annak legnagyobb részét Thomas maga fizette ki, ugyanis a középiskolás évei elejétől kezdve pénzt is keresett a tanulás mellett. A két filmje forgatásakor minimalizálta az írásért és a rendezésért járó saját tiszteletdíját, hogy nagyobb legyen a színészekre és a díszletekre fordítható költségvetés. Túl naiv volt ahhoz, hogy rájöjjön, a társproducere ezekben a projektekben ravaszul megcsapolta a stúdiók pénzét – ezt Hollister a Buckle ügyeivel kapcsolatos kimerítő nyomozása során fedezte fel. A fiatalembert tisztességes emberek gyermekeként, becsületes művészként és az amerikai hagyományok lelkes követőjeként rengeteg remény és eltökéltség fűtötte, a józan paraszti észnek viszont erősen híján volt; még sokat kellett volna tanulnia, de erre nem maradt ideje.

Miközben átsétáltak a konyhából az ebédlőbe, Tom Buckle nem bírt magába fojtani egy elismerő megjegyzést a ház pompájával és a falakat díszítő festményekkel kapcsolatban – Jackson Pollock, Jasper Johns, Robert Rauschenberg, Andy Warhol, Damien Hirst… Ő csak egy szegénylegény volt, akit elbűvölt Hollister hatalmas gazdagsága, éppen úgy, ahogy a varázsló inasát a mestere titokzatossága az első munkanapján.

Semmi irigység nem volt benne, egy fikarcnyi kapzsiság sem. Filmkészítőként inkább a látvány fogta meg. A ház drámaisága történeti háttérnek tűnt számára, és elméjében már szövődni kezdett valamiféle narratíva – talán a saját élményeiből készült önéletrajzi filmje, amelyben ez a jelenet lett volna a fordulópont a kudarc és a fenomenális siker között.

Hollister szívesen válaszolgatott az architektúráról és a művészetről szóló kérdésekre, s építészeti és beszerzéssel kapcsolatos anekdotákat mesélt. Amikor úgy érezte, hogy Tom Buckle-t teljesen beszippantotta az ő vendéglátói bűvköre, akkor és csak akkor, átkarolta az ifjú rendező vállát, pont, mint egy odaadó nagybácsi.

A fiú a vonakodás vagy a meglepetés legkisebb jele nélkül fogadta ezt a bizalmaskodást. A tisztességes családból

származó tisztességes fiatalemberek hátránnyal indulnak a hazugságoknak ebben a világában. Ez az ostoba, szerencsétlen fajankó halott ember volt.

2.

TÖBB ÉVEZRED és számtalan kultúra bölcsességét zsúfolták a folyosót szegélyező, halványan kivilágított polcok sorára, amelyeken senki sem kutatott tudásért. Olyan csend honolt itt, mint egy több száz méternyi homok alatt megbújó, felfedezetlen fáraói sírboltban.

Áprilisnak azon a péntekjén Jane Hawk egy könyvtárba vette be magát a San Fernando-völgyben, Los Angelestől északra, és az egyik nyilvános számítógépes munkaállomást használta. Az épület többi része kihalt volt. Mivel az összes komputerben van GPS-jeladó is, ahogy az okostelefonokban, a tabletekben és a laptopokban is, Jane egyiket sem tartotta magánál. Bár az őt kereső hatóságok tudták, hogy könyvtári számítógépeket használ, ez alkalommal elkerülte azokat a weboldalakat, amelyek az üldözői szerint érdekelhették. Ennek köszönhetően biztonságban érezhette magát abból a szempontból, hogy egyik próbálkozása sem fog elindítani egy helymeghatározó protokollt, és fényt deríteni a hollétére.

A kísérletei során, hogy leleplezze az összeesküvés legmagasabb szintű, a kormányba és a magánszektorba beépült vezetőit, újra és újra talált valakit, aki a piramis csúcsának tűnt, de mindig kiderült, hogy a legfőbb irányító valaki más, aki továbbra is a titokzatosság ködébe burkolózik. Újabban elkezdett mélyebben utánanézni ezeknek a neveknek, és kapcsolatot keresni közöttük. Talált is egyet: a nagyon is nyilvános jótékonysági elhivatottságot, talán azért, mert ha valakit a nagylelkű természetéről ismernek, az elfedheti a sötétebb szándékait.

Bár ezek a jótét lelkek ügyek tízezrei közül válogathattak, azok az emberek, akikről Jane tudta, hogy az összeesküvés csúcsán helyezkednek el, mindig ugyanazoknak a nonprofit szervezeteknek az elnökségében kaptak helyet. És mind közül

az tűnt a legvagyonosabbnak, akinek a neve gyakran szerepelt az övékkel együtt: Wainwright Warwick Hollister, egy Jane számára új szereplő.

Egy ilyen radikális összeesküvésben, amely ennyire meg akarja változtatni Amerikát – sőt, az egész világot –, a legfelsőbb vezetőnek, annak az önjelölt entellektüelnek, aki lojalitást vált ki a többiekből, nem feltétlenül kell a leggazdagabbnak is lennie. A változás és dominancia iránti fanatikus szenvedély egy kevésbé vagyonos embert is ebbe a helyzetbe emelhet.

De Hollisternek, a multimilliárdosnak magának is volt egy nagylelkűen támogatott alapítványa, ami annál furcsábbnak és gyanúsabbnak tűnt, minél mélyebben ásta bele magát a férfi ügyeibe Jane.

Wainwright Hollister alapítványa, amely elvben a rákkutatást támogatta, jelentős adományokat juttatott dr. Bertold Shenneck egyik nonprofitjának. Shenneck volt az a zseni, aki megálmodta, kifejlesztette és finomhangolta a nanotechnológiás agyi implantátumot, amely abszolút hatalmat biztosított az összeesküvőknek. *Bingó.*

Sok számítógép- és okostelefon-felhasználó annyira elmerült a saját világában, hogy észre sem vették, mi történik körülöttük, és „fehér állapotba", azaz a teljes ellazultság fázisába kerültek, a Cooper-színkódok által leírt éberségi szintek egyikére. Jane, aki három évig tanult bűnügyi pszichológiát, tizennyolc hetes kiképzést kapott Quanticóban, és hat évig szolgált az FBI-nál, mielőtt törvényenkívüli lett belőle, immár folyamatosan a „sárga állapotban" volt: nem idegeskedett, de éber volt, nem várt támadást, ám soha nem kerülték el a figyelmét a környezetében végbemenő jelentősebb események.

A folyamatos éberség elengedhetetlennek tűnt, ha nem akarta váratlanul a „piros állapotban" találni magát, amelyben közvetlen támadás fenyegeti az embert.

A „sárga" és a „piros állapot" között helyezkedik el a „narancssárga", amelyben egy éber személy valami furcsát vagy oda nem illőt fedez fel egy helyzetben, egy potenciális veszélyforrást. Jane egyszer csak észrevette, hogy a periferiális

látómezejében korábban megjelenő férfi, aki az egyik számítógépnél foglalt helyet, sokkal több időt tölt az ő megfigyelésével, mint az előtte lévő komputerével.

Lehet, hogy csak azért bámulja, mert tetszik neki. Jane-t elég gyakran megcsodálták a férfiak.

A saját haját egy minőségi, kócosra vágott hamuszőke paróka takarta éppen, kék szemét szürkévé változtatta a kontaktlencse, felső ajkán egy borsó méretű hamis anyajegy tévesztette meg a megfigyelőket, túl sok sminket és rúzst viselt, s mélyen elmerült Leslie Anderson személyiségében. Mivel fiatalabbnak tűnt a koránál, és élénkpiros keretű, üveglencsés szemüveget viselt, könnyen össze lehetett téveszteni egy szorgos egyetemi hallgatóval. Soha nem adta jelét annak a gyanakvó, ideges hozzáállásnak, amely elvárható lett volna az FBI körözési listájának első helyén szereplő szökevénytől, viszont apróságokkal felhívta magára a figyelmet – ásítozott, nyújtózkodott, dünnyögött a képernyőhöz –, és bárkivel szóba elegyedett, aki megszólította. Meg volt győződve arról, hogy egyetlen átlagember sem látna át könnyedén Leslie Andersonon, és ismerné fel benne azt a körözött nőt, akit a média „gyönyörű szörnyetegként" emlegetett.

A fickó azonban tovább bámulta. Jane kétszer is visszanézett rá különösebb feltűnés nélkül, a férfi olyankor mindig elkapta a tekintetét, és úgy tett, mintha belemerülne a képernyőjén szereplő adatokba.

A pasas ősei a Hindusztáni-félszigetről származhattak. Karamellszín bőr, fekete haj, nagy, sötét szemek. Nagyjából tizenöt kiló túlsúly. Kellemes, kerek arc. Huszonöt év körüli életkor. Zsebes nadrág és sárga pulóver.

Nem tűnt sem hatósági személynek, sem titkosszolgálati mumusnak. Jane ennek ellenére kellemetlenül kezdte érezni magát tőle. Több mint kellemetlenül. És ő soha nem hagyta figyelmen kívül az intuíciónak azt az állhatatos, vékony hangját, amely már annyiszor életben tartotta.

Szóval, „narancssárga állapot". Két lehetőség: harc vagy elkerülés. Szinte mindig a második volt a jobb opció, mivel az első nagyobb eséllyel vezetett a „piros állapothoz" és az

erőszakos konfliktushoz.

Jane bezárta a weboldalt, amelyet éppen nézegetett, kitörölte a böngészési előzményeket, kikapcsolta a számítógépet, felkapta a sporttáskáját, és kifelé indult.

Miközben a recepció felé sétált, hátrasandított. A testes férfi állt, tartott valamit a kezében az oldala mellett, amit Jane nem tudott azonosítani, és őt nézte, miközben telefonon beszélt valakivel.

Amikor Jane kinyitotta a főbejárat ajtaját, meglátott egy másik férfit, aki az ő metálszürke Ford Explorer Sportja mellett ácsorgott a közparkolóban, és szintén telefonált. Magas volt, karcsú, és feketét viselt, de az arcát nem lehetett kivenni a távolság miatt. Ugyanakkor előfordulhatott, hogy azért visel térdig érő esőkabátot ezen az enyhe, derűs napon, hogy elrejtsen alatta egy lefűrészelt csövű puskát, vagy talán egy 12-es kaliberű Taser XREP-et, amelyből elektromos töltényeket lehet kilőni, bénító sokkot okozva akár nagy távolságból is. A férfi olyan igazinak tűnt, mint a halál, mégis álomszerűnek, mint egy orgyilkos, aki valahogy átcsusszant a túloldalról a valóság szövetének egy szakadásán át, valamiféle rejtélyes küldetés végrehajtása céljából.

Az Explorert, egy lopott járművet Mexikóban szabadították meg korábbi azonosító jeleitől, látták el egy egyedi készítésű, hétszáz lóerős Chevy 502 motorral, majd egy megbízható feketekereskedőn keresztül, aki nem vezetett nyilvántartást, eladták az arizonai Nogalesben. Egyszerűen kizártnak tűnt, hogy a kocsit össze lehessen kötni Jane-nel.

Ahelyett, hogy kilépett volna, becsukta az ajtót, jobbra fordult, és elindult a könyvespolcok között. Számára nem voltak útvesztőszerűek a folyosók, mert amikor megérkezett, bejárta az épületet, mielőtt leült volna az egyik számítógéphez.

Egy ajtó, amely fölött a kijárat felirat díszelgett, egy frissen főtt kávétól illatozó folyosóra vezetett. Irodák. Raktárszobák. Egy nyitott konyhasarok hűtőszekrénnyel. Egy rövid folyosó keresztezte a hosszabbat, és a végén újabb ajtó nyílt egy apró személyzeti parkolóba, mögötte sikátorral.

Amikor Jane korábban ellenőrizte ezt a részt, három autó

és egy Chevy Tahoe foglalta el a parkolóhelyeket.

Most azokon kívül egy fehér Cadillac Escalade állt a hét hely közül az ötödikben, a könyvtár hátsó ajtajától nyugatra. A Caddy volánja mögött ülő nőnek ugyanolyan karamellszín bőre és fekete haja volt, mint annak a férfinak, aki a számítógépnél volt. A nő egy telefont tartott a füléhez, és beszélgetett valakivel, ami nem bizonyította ugyan a bűnrészességét semmiben, de közben a tekintetét olyan mereven Jane-re szegezte, mint egy mesterlövész a célpontjára.

Minden krízisben az a legfontosabb, hogy az ember távolodjon el az adott helyzetétől, mert ha ő nem húzódik el a veszélytől, akkor biztosra veheti, hogy egy rossz szándékú illető fog egyre közelebb kerülni őhozzá.

Jane elkerülte az Escalade-et, és kelet felé indult. A sikátor északi fala mentén két-, három- és négyemeletes épületek árnyéka festett lőréses várfalra emlékeztető mintázatot az aszfaltra, és Jane igyekezett a homályban maradni, gyorsan elhaladva az őrszemekként sorakozó konténerek mellett.

Délre, a könyvtáron túl egy park terült el, amögött pedig egy óvoda, elkerített játszótérrel.

Jane a parkkal szemben járt már, amelyben főnixpálmák susogtak a tavaszi szellőben, árnyékuk a füvön hajladozott, amikor – mintegy varázsütésre – megjelent a magas férfi az esőkabátban, és egyenesen felé tartott, nem futva, nem sietve, hanem úgy, mintha Jane eleve az ő tulajdona lenne.

A baloldalt elhelyezkedő épületekben vállalkozások működtek, amelyek neve a hátsó ajtókon is szerepelt: egy ajándékbolt, egy étterem, egy papírbolt, még egy étterem. A háztömbben lévő üzlethelyiségek között nem futott szervizút.

Amikor a sikátor keleti végén megjelent és megállt egy szedán, mintegy barikádként szolgálva, Jane nem is fáradt azzal, hogy hátranézzen, mert nem kételkedett benne, hogy az Escalade ugyanígy elállta a keskeny utca nyugati végét.

Miközben továbbsietett, megpróbált benyitni több ajtón is, és a harmadik – a klasszikus portréfotózás feliratú – nem volt bezárva. Jane belépett rajta, s odabent a mennyezet alatt sorakozó kis ablakok éppen elég fényt engedtek be ahhoz,

hogy kivehető legyen egy fogadóhelyiség meg egy raktárszoba.

A polcok üresek voltak. Amikor Jane visszafordult a sikátorba vezető ajtóhoz, hogy bereteszelje, észrevette, hogy a zárja el van törve.

Ügyesen beterelték ebbe az üzletbe. A korábbi bérlő kiköltözött. Jane tehát egyenesen egy csapdába sétált.

3.

A HIVATALOS EBÉDLŐ, amelyben húszan fértek el, nem lett volna elég intim ahhoz a beszélgetéshez, amelyet Wainwright Hollister kívánt lefolytatni Thomas Buckle-lal. A reggelizőszalonban szolgálták ki őket, amelyet az éléskamra választott el a hatalmas konyhától. A hatszor hat méteres helyiségben az egyetlen festmény egy maszatokból, örvényekből és cikcakkos vonalakból álló nagy Francis Bacon-alkotás, egy ijesztő eltolódásokra épülő mű volt, amellyel szemben a természet rendezett tájképe – rajta örökzöldek és hullámzó mezők – volt látható az óriási, padlótól a mennyezetig érő ablakokon át.

Leültek a rozsdamentesacél és öntöttüveg ablakok elé. Buckle direkt az ablakokkal szemben kapott helyet, hogy a ranch kihaltsága és méretei beléivódjanak, mire megtudja, hogy ő lesz az, akire vadászni fognak a kinti hideg pusztaságban. Hollister a fiatal rendező és a mögötte látható festmény felé fordulva ült, mivel Francis Bacon alkotóművészete az emberi társadalom kaotikusságáról alkotott nézeteit tükrözte, és megerősítette az ő abbeli meggyőződését, hogy muszáj nyers erővel és heves erőszakkal fenntartani a hatalmat.

A séf, Andre a konyhában sürgölődött. A gyönyörű Mai-Mai szolgálta ki őket, egy jeges pohár pinot grigióval és néhány tányérnyi parmezános ropogóssal indítva. Verbénaparfümjének olyan visszafogott volt az illata, mintha inkább csak egy illat emléke lenne.

Tom Buckle-t láthatóan elbűvölte a lány szépsége és bája. Ugyanakkor az a szinte komikus esetlenség, amellyel megpróbálta bevonni a beszélgetésbe, miközben Mai-Mai a kötelességét végezte, nem annyira a szexuális vonzalmából fakadt, mint inkább abból, hogy nem volt elemében; a szabó és a varrónő fiát lehengerelte a fényűző környezet, és nem tudta, hogy viselkedjen egy ilyen hatalmas udvarház személyzetével. Úgy csevegett Mai-Maijal, mintha a lány egy éttermi pincérnő lett volna.

Mivel Mai-Mai jól képzett, ideális felszolgáló volt, udvariasan viselkedett, de minden bizalmaskodás nélkül, végig mosolyogva, ugyanakkor megfelelő távolságtartással.

Amikor a két férfi magára maradt, Hollister megemelte poharát.

– A nagy közös kalandunkra!

Jót mosolygott azon, hogy Buckle kicsit felemelkedett a székéről, azzal a céllal, hogy áthajoljon az asztalon, és koccintson a házigazdájával. Azonban hamar rájött, hogy az asztal szélessége ellehetetleníti ezt a manővert, hogy követnie kellene Hollister példáját, és ülve kellene maradnia. Úgy tett, mintha egyszerűen csak fészkelődne a helyén, és azt felelte:

– A nagy kalandra!

Miután megkóstolták a különleges bort, Wainwright Hollister azt mondta:

– Fel vagyok készülve arra, hogy hatszázmilliót fektessek a filmkészítésbe, de nem egy hagyományos stúdióval kötött üzleti megállapodás keretein belül, mert meggyőződésem szerint akkor a könyvelők jóval egy százalék alatt tartanák a hasznomat, már ha lenne hasznom… – Hazudott ugyan, de sajátos mosolyával akár jeget is el tudott volna adni az eszkimóknak, vagy eretnekséget a pápának.

Bár Buckle tisztában volt azzal, hogy egy olyan ember jelenlétében van, aki nagyban gondolkozik, és aki húszmilliárd dollárt ér, szinte teljesen elvette a szavát a társa által említett összeg.

– Nos… ez… ezzel… Egy nagyon értékes filmkatalógust létre lehet hozni ennyi pénzből.

Hollister egyetértően bólogatott.

– Pontosan, ha kihagyjuk azoknak az agyatlan, túlzó speciális effektusoknak a felháborító költségvetését, amelyeket Hollywood annyira imád manapság. Amit én tervezek, Tom, az izgalmas és magával ragadó, mély mondanivalójú filmek sora abból a fajtából, amilyeneket te készítesz, húsz-hatvan millió dolláros költségvetéssel darabonként. Időtlen történetek, amelyek éppen olyan erővel szólítják majd meg az embereket ötven év múlva, mint amilyennel a megjelenésük idején… – Hollister ismét megemelte a poharát a közös terveikre. Buckle vette a lapot, és követte a példáját, együtt ivott a vendéglátójával, miközben a tekintetében mozgóképfilmes dicsőség csillant. Hollister előrehajolt a székében, és azzal az őszinte melegséggel, amelyet ő éppen olyan könnyedén produkált, mint egy krónikus hörghurutos a felköhögött váladékot, azt kérdezte a beszélgetőpartnerétől: – Mesélhetnék egy történetet, Tom, egy olyat, amiből szerintem csodálatos filmet lehetne készíteni?

– Hát persze. Nagyon szívesen meghallgatom.

– De ha közhelyesnek vagy felszínesnek találod, akkor őszintén mondd el! Az őszinteség kulcsfontosságú a partnerek között.

A „partnerek” szó és az újdonsült tegeződés láthatóan meghatotta Buckle-t.

– Nem is érthetnék jobban egyet, Wayne. Ugyanakkor szeretném végighallgatni, mielőtt véleményezném. Meg kell értenem a koncepció teljes egészét.

– Biztosan tudod, kicsoda Jane Hawk.

– Mindenki tudja, hogy ki ő. Hetekig a hírek elején szerepelt.

– Kémkedéssel, hazaárulással, gyilkossággal vádolják – idézte fel Hollister.

Buckle bólogatott.

– Most azt mondják, még a férjét is ő ölte meg, azt a tengerészgyalogos hőst, hogy nem is öngyilkos lett a fickó.

Hollister kicsit előrehajolva, a fejét oldalra billentve színpadiasán suttogni kezdett.

– De mi van, ha mindez hazugság?

Buckle döbbentnek tűnt.

– Hogy lehet mindez hazugság? Mármint…

Hollister felemelte fél kezét, hogy elhallgattassa, és azt mondta:

– Várd ki a koncepció egészét!

Hátradőlt a székében, és rövid szünetet tartott, hogy kiélvezhesse az egyik parmezános ropogóst.

Buckle is megkóstolt egyet.

– Ezek nagyon finomak. Még soha nem ettem ilyet. Tökéletesek a borral.

– Andre, a séfem – jegyezte meg Hollister – be van oltva. A mániája a főzés. Csak az ételeknek él. – Még ha a „be van oltva" kifejezés meglepte is Thomas Buckle-t, a rendező semmi jelét nem adta ennek. Egy korty bor után Hollister folytatta: – A barátai szerint Jane-nek a mániájává vált annak a bebizonyítása, hogy a férje, Nick nem öngyilkosságot követett el, hanem meggyilkolták. És amikor fizetés nélküli szabadságra ment az FBI-tól, annak szentelte minden idejét, hogy Nick halála után nyomozzon. Másrészt viszont a hatóságok és a médiumok azt állítják, hogy egyszerűen csak félrevezetésből csinálta az egészet, azért, hogy elterelje a figyelmet a saját szerepéről, amelyet a férje halálában töltött be. Nekünk azt mondták, hogy elkábította, besegítette a fürdőkádba, és átvágta a nyaki ütőerét a tengerészgyalogsági Ka-Bar késével, olyan szögből, hogy a halottkém számára öngyilkosságnak tűnjön a dolog. De mi van, ha ez az egész egy ordas hazugság?

Buckle kíváncsisága fellángolt.

– A „Mi lenne, ha?" a történetmesélés esszenciája. Szóval, mi lenne, ha…?

Hollister nagy élvezettel folytatta.

– Jane azt mondta a barátainak, hogy a kutatásai során kiderült számára, az öngyilkosságok száma tizenöt százalékkal megnőtt az elmúlt pár évben, méghozzá olyan emberek miatt, akik közkedveltek és kiegyensúlyozottak voltak, boldog kapcsolatban éltek, és soha nem szenvedtek depresszióban… Olyan emberek miatt, mint például a férje.

– Pár nappal ezelőtt – jegyezte meg Tom Buckle – abban a tévéműsorban, a *Vasárnapi magazinban* egy órát szenteltek

Hawknak. Olyan szakértőket kérdeztek ki, akik szerint az öngyilkosságok aránya nem állandó. Hol felmegy, hol lemegy.

És akik szerint nem igaz, hogy újabban boldog emberek ölik meg magukat.

– Ne feledd, Tom, hogy „Mi lenne, ha?”. Mi van, ha ez az egész hazugság, és páran a médiából is részt vesznek benne? Mi van, ha Jane Hawk rájött valamire, és démonizálni akarják hamis vádakkal, hogy elhallgattassák?

– Te valamiféle összeesküvést látsz ebben.

– Pontosan.

– Hát, akkor ez egy korábban nem látott mértékű összeesküvés lehet.

– Precedens nélküli – helyeselt Hollister. – Hősies. Több ezer nagy hatalmú emberrel a kormányban és a privát szektorban. És tételezzük fel, hogy ezek az összeesküvők, mondjuk… „technoárkádiaiaknak” nevezik magukat.

– Árkádia… Az ókori Görögországban. A béke, az ártatlanság és a jólét hazája. Utópia.

Hollister elmosolyodott, és kettőt tapsolt.

– Te pont az a fiatalember vagy, aki megérti az én történetemet.

– De miért „techno”?

– Tudod, mi az a nanotechnológia, Tom?

– Nagyon apró gépezetek, amelyek egy maréknyi atomból, esetleg molekulából készülnek. Azt mondják, ez a jövő, határtalan felhasználási lehetőségekkel gyógyászati és ipari téren.

– Te annyira felkészült vagy! – jelentette ki Hollister, majd megnyomott egy hívógombot a szék lábán. – Miután megnéztem a filmjeidet, azt mondtam magamban: „Ez a pasas nagyon felkészült!” Örömmel konstatálom, hogy igazam volt.

Mai-Mai visszatért a néma hívásra, hogy feltöltse a borospoharaikat, és elvigye az üres parmezánrágcsás tányérokat.

Thomas Buckle rámosolygott, és köszönetet mondott neki, de a jelek szerint időközben rájött, hogy illendőbb volna visszafogottan kezelnie, nem pedig úgy, mintha a lány egy olasz étteremben dolgozna.

A szórakoztatóipar még nem keményítette meg, mert bár Mai-Mai elbűvölte és vonzotta, nem leplezetlen kéjsóvársággal bámulta a lányt, hanem szinte kamaszos rajongással és vágyakozással.

Amikor a két férfi magára maradt, Hollister azt mondta:

– Tegyük fel, hogy ezek az összeesküvők, ezek a technoárkádiaiak kifejlesztettek egy nanotechnológiás agyi implantátumot, egy kontrollmechanizmust, amely irányítható bábokat csinál azokból, akikbe beültetik. És a bábok nem tudják, hogy mit tettek velük, nem tudják, hogy immár csak… birtoktárgyak.

A rendező pislogott, pislogott, és csendes izgalom öntötte el, aminek semmi köze nem volt a hatszázmillió dollárhoz, pusztán a filmkészítői szenvedélyéhez.

– Szóval… a sztori központi témája a szabad akarat lenne. Egy összeesküvés a teljes emberiség leigázására, a szabadság megölésére, egyfajta, a technológia segítségével fenntartott rabszolgaságra.

Hollister úgy vigyorgott, mint egy amatőr író, akit teljesen feldobott, hogy egy profi szerző fantáziát lát az ötletében.

– Eddig tetszik?

– Átkozottul. Egyre jobban tetszik. Bár Jane Hawk ihlette a sztorit, nem mondhatjuk, hogy ez az ő története, úgyhogy át kell írnunk a főszereplőt CIA-ügynökké, vagy ilyesmi, és talán lehetne idősebb… Esetleg egyenesen férfi. De még valami… Miért lenne bárki hajlandó alávetni magát egy ilyen agyimplantátum-műtétnek?

Hollister ismét előrehajolt, és a mondanivalóját egy kacsintással nyomatékosítva, színpadias suttogással azt felelte:

– Semmilyen műtétre nincs szükség. Csak el kell kábítani vagy más módon ártalmatlanítani az alanyokat, amikor egyedül vannak, és az implantátumot injekcióval is be lehet adni.

4.

JANE HAWK KISIETETT a raktárszobából. A nagy fogadóhelyiséget tejfehér nappali világosság töltötte be, amely a folyosón szürkévé sötétült. Két ajtó állt tárva-nyitva a folyosó két oldalán, egy sötét fürdőszobáé és egy árnyékos irodáé.

A bolt homlokzatát két homokfúvott ablak takarta, mindkettőn a klasszikus portréfotózás felirattal, Jane szemszögéből visszafelé írva. Az ablakok között egy ajtó állt szintén homokfúvott üvegbetéttel, és amikor Jane közelebb lépett hozzá, egy férfialakot látott mögötte, olyat, mint a ködből előbukkanó üldözőé egy rémálomban.

Ez az illető is biztosan közéjük tartozik. Jane csak rajta keresztül tudott volna elmenekülni az utca felé, de még abban az esetben sem kezdhetett volna lövöldözni, ha a fickó halálos veszélyt jelent rá, mert biztosan akadnak ártatlan járókelők odakint…

Lehet, hogy a magas, esőkabátos férfi már be is nyitott az ajtón a sikátorból.

Jane pillantása a jobbra lévő belső ajtó felé rebbent, amely négy tömörfa lapból állt, üveg nélkül. Ha az csak egy szekrény, akkor sarokba szorították.

Ám az ajtó mögött egy lépcső indult felfelé a félhomályban. Jane a korlátjába kapaszkodott a szinte átláthatatlan sötétségben, amíg fel nem ért egy lépcsőfordulóba. Egy másik lépcsősor újabb lépcsőfordulóhoz vezetett, ahol halvány fény szűrődött ki egy nyitott ajtón.

Lehet, hogy a fényképész, aki odalent dolgozott, a műterme felett lakik.

Tekintetbe véve, hogy az üldözői a jelek szerint direkt ebbe az épületbe terelték, előfordulhat, hogy valamelyikük a fenti lakásban várja.

Jane szíve nagy erővel dolgozott, de nem zakatolt, mert a lány inkább csak félt, mintsem pánikolt. Ha ezek az emberek összeesküvők – mert ki mások lehetnének? –, akkor nem itt akarják majd megölni. Itt csak sarokba akarják szorítani, hogy sokkolóval és kloroformmal elkábítsák, és egy biztonságos létesítménybe szállítsák, ahol rekedtre sikoltozhatja magát anélkül, hogy bárki meghallaná a segélykérését.

S végül beinjektálják majd a neurális hálóval, amely beleszövi magát az agyába, és rabszolgává teszi őt. Ekkor kihúzzák belőle mindenkinek a nevét, akire számíthatott a hadjárata során, és kiszedik belőle ötéves kisfia, Travis hollétét is. És miután Jane az engedelmes bábjukká változik, végül arra utasítják majd, hogy ölje meg magát.

És nem csak önmagát. Jól ismerte már ezeket a perverz elitistákat. Tudta, milyen jegesen hideg az elméjük, milyen fekete a szívük, milyen végtelen megvetéssel tekintenek azokra, akik nem osztoznak mizantróp nézeteikben az emberiséget illetően, és nem szolgálják ki a nárcizmusukat. Tisztában volt azzal, hogy kegyetlen bosszút fognak állni a kellemetlenségekért, amelyeknek Jane kitette őket, a bajtársaikért, akik megpróbálták meggyilkolni, de végül maguk haltak meg az ő keze által. Arra fogják kényszeríteni, hogy megkínozza és megölje a saját gyermekét, és csak ezután fogják öngyilkosságra késztetni. Jane a nanoháló fogságában, amely átjárja majd az agyszöveteit, képtelen lesz ellenállni még a legszörnyűbb parancsaiknak is.

Az injekcióhoz képest irgalmasnak tűnt volna a gyors halál.

Jane lerakta a sporttáskáját a nyitott ajtó mellé. Elővette a Heckler & Koch Compact,45-öst a dzsekije alatti tokból. Nem szívesen sétált be semmilyen ajtón ilyen körülmények között, de most nem volt más választása.

A pisztolyt két kézre fogva és maga elé tartva belépett a küszöbön, majd jobbra lendült, háttal a falnak, tekintetét a fegyver irányzékán tartva, miközben balról jobbra végigpásztázta a szobát.

Három ablak nézett az utcára. Egyiket sem takarta reluxa vagy függöny. Délelőtti világosság ömlött be a vászon naptetők alatt. Nem látott bútorokat. Szőnyeg sem volt a parkettás padlón. Semmi nem mozdult, csak néhány porcica rezzent meg a huzattól, amikor belépett.

Egy boltív kötötte össze ezt a helyiséget az épület végében lévő többivel, amelyekben sötétség uralkodott, és Jane jobbján egy ajtó állt szélesre tárva.

Csak a saját lélegzetét és a csendet hallotta. Mind az általa

tanultak, mind az intuíciója azt súgta neki, hogy ha lenne rajta kívül bárki a lakásban, az mostanra már cselekedett volna.

A csendet csak valami lentről felszűrődő zaj törte meg, talán egy ember léptei, aki felfelé indult a lépcsőn.

Jane visszatért a lakás bejáratához, hogy magához vegye a táskáját. Abban többek között kilencvenezer dollár is volt, amit ő – más egyebek között – azoktól a vagyonos összeesküvőktől vett el, akik kudarcba fúlt kísérletet tettek a meggyilkolására. Nem engedhette meg magának, hogy elveszítse; csendes háborút vívott ugyan, de azért háborút, és a háborúk pénzbe kerülnek.

Az épület öreg volt, és a lépcsői nyikorogtak annak az illetőnek a súlya alatt, aki megmászta őket.

Jane becsukta az ajtót. A retesz a helyén volt. Jane betolta.

5.

MAI-MAI egy kis adag apróra vágott salátát szolgált fel fenyőmagvakkal és fetasajt-morzsákkal meghintve.

Tom Buckle elmosolyodott, köszönetet mondott neki, és utánanézett, ahogy kecses alakja eltűnt az élelmiszerkamrában.

Miután a lány elment, Wainwright Hollister azt mondta:

– El kell magyaráznom, hogy működik a beinjektálható agyi implantátum, Tom. Nem akarom, hogy erre sci-fiként gondolj. Ez egy teljes mértékben kortárs thriller.

– Tudok annyit a nanotechnológiáról, Wayne, hogy képes legyek elfogadni a kiindulási helyzetet.

– Akkor jó. Nagyon jó. Most tegyük fel, hogy több százezer ilyen mikroszkopikus szerkezet lebeg egy ampullákban lévő folyadékban, amelyeket, mondjuk, 2,5-10 Celsius-fok között kell tárolni ahhoz, hogy a nanogépek sztázisban maradjanak. Ha beinjektálják őket, a vér melegétől aktiválódnak. Agytropikusak. Az erek először a szívbe szállítják őket, utána az ütő- és a gerinc környéki erek az agyhoz. Tudod, mi az a vér-agy gát, Tom?

Buckle láthatóan nagyon finomnak találta a salátát, és lenyelt belőle egy falatnyit, mielőtt azt felelte:

– Már hallottam róla, de nem vagyok az orvosi témák szakértője.

– Nem is kell annak lenned. Te művész vagy, és annak átkozottul zseniális. Te ötletekkel és érzelmekkel dolgozol. Szóval… a vér-agy gát egy komplex biológiai mechanizmus, amely lehetővé teszi, hogy a vérben lévő létfontosságú tápanyagok áthatoljanak az agyi hajszálerek falán, miközben visszatartanak olyan ártalmas vegyületeket, mint például bizonyos drogok. Képzeljük el, hogy ezeket az elképesztően kicsiny nanogépezeteket úgy tervezték, hogy átjussanak a vér-agy gáton, utána pedig összeálljanak egy irányítómechanizmussá az agyban.

– Tényleg össze tudnak állni? Úgy értem… mind a több százezer?

– Ez kiváló kérdés, Tom. A történetünk nem lenne életszerű, ha nem tudnánk megválaszolni! – Hollister kis szünetet tartott, hogy kiélvezze a salátáját.

– Havazik – mutatott Thomas Buckle a vendéglátója mögötti ablakok felé.

Hollister hátrafordult a székében, hogy megnézze az első hópelyheket, amelyek akkorák voltak, mint a negyed- és féldollárosok, és úgy hullottak az alacsonyan szálló felhőkből, mint egy égi nyerőgépből zuhogó pénznyeremény.

Aztán visszanézett a vendégére, és azzal folytatta:

– Harminc centit jósoltak. A hőmérséklet sötétedés után le fog zuhanni mínusz hét fokra. Még nincs szél, de már közeledik. A tél lassan vonul el ezekről a síkságokról. Voltál már viharban ilyen környéken?

– Én kaliforniai gyerek vagyok. Csak a tévében és a moziban láttam havat.

Hollister bólintott.

– Ha valaki egy gyilkos elől menekülne egy ilyen éjszakán, az üldözőjétől kellene a legkevésbé tartania. Az időjárás sokkal veszedelmesebb ellenséget jelentene. – Mielőtt még Buckle meglepődhetett volna ezen a furcsa megjegyzésen, a vendéglátója megnyerő mosolyt villantott rá. – Van egy

ötletem egy ilyen filmhez is. De még mielőtt rád zúdítanék egy másik forgatókönyv-kezdeményt is, lássuk, mennyire tudlak meggyőzni a nanogépek sztorijáról… Azt kérdezted, hogyan képesek ezek az apró szerkezetek összeállni az agyban. Hallottad már azt a kifejezést, hogy „Brown-mozgás”?

6.

JANE EGYELŐRE biztonságban érezhette magát az emeleti lakás bezárt ajtaja mögött, bár nem sokáig.

Az épület kétszintes volt, és a szomszéd házakhoz hasonlóan – amelyek két-három-négy emeletesek voltak – alacsony mellvéddel ellátott lapos teteje volt. Valahol, valamelyik szobában lennie kellett egy tetőfeljárónak, valószínűleg egy fém csigalépcső formájában, egy szervizkamrába eldugva.

Jane azonban nem akart felfelé távozni. Ha felment volna a tetőre egy csapóajtón vagy tetőkamrán át, akkor kiderülhetett volna, hogy már számítottak rá, és felküldtek egy őrszemet a fogadására. És akkor nem tudott volna semerre menekülni.

De még ha egyetlen seggfej sem várta volna odafent egy sokkolóval, Jane akkor sem preferálta az efféle látványos, tetőkön át való meneküléseket, amilyeneket a James Bond-filmekben lehet látni. Bár az épületek magassága eltért, összeértek egymással, és valószínűleg mindegyik csatlakozásnál szervizlétra segítette az átkelést egyikről a másikra. Csakhogy Jane már öt ügynököt megszámolt a műveletben, úgyhogy akár még többen is lehettek. És ha egy ekkora haderőt összecsődítettek, akkor talán egy drón is segíti őket.

Jane korábban már túlélt egy találkozást két felfegyverzett drónnal egy San Diegó-i parkban, két DJI Inspire Pro volt az, háromtengelyes stabilizátorral ellátott, kardáncsuklós kamerával. Egy négy-öt kilós drónba még egy .22 kaliberes lövedékű miniatűr gépfegyvert sem lehetne beszerelni, mert a visszarúgás instabillá tenné a gépet. De a San Diegó-i

támadókban egy mérsékelt visszarúgású, sűrített levegős fegyver volt, amely talán nyugtatóval megtöltött, tűszerű lövedékeket eresztett ki.

Azok, akik most üldözték Jane-t, nem kockáztatták volna meg egy ilyen drón használatát egy ennyire forgalmas külvárosi utcán, egy bevásárlónegyedben, az viszont előfordulhatott, hogy a környéken lévő tetők valamelyikére telepítettek egyet, és ott a megjelenése esetén azonnal elkábíthatták volna őt anélkül, hogy bárki meglátta volna az utcáról.

A gépi támadó lehetőségébe Jane sokkal inkább beleborzongott, mint egy emberkézben lévő sokkolófegyverébe, nem feltétlenül indokoltan, hanem pusztán azért, mert ez egy olyan világ előképét sugallta, amelyben azokat, akiket nem rabszolgásítanak a neurális hálók, empátiára és könyörületre képtelen robotok fogják kordában tartani.

Jane odalépett a lakás nappalijának utcára néző homlokzati ablakához, amely a legjobb – pontosabban az egyetlen – menekülőutat kínálta.

7.

AZ ABLAKNAK HÁTTAL ülő Hollister annyira ráhangolódott a pillanatra, annyira várta Tom Buckle váratlan ráébredését arra, hogy milyen szorult helyzetben van, és annyira lelkesítette a közeledő vadászat gondolata, hogy minden érzékszerve kiélesedett, és szinte érezte a mozdulatlan levegőben szállingózó hópelyheket a háta mögött, szinte hallotta a finom kristálycsipkék forgását, ahogy leereszkednek, szinte beszívta a vér szagát, amely ragyogó kontrasztot képez majd a hó fehér vásznán.

– A Brown-mozgás – magyarázta – a véletlenszerű mozgás mintázata. Ez a természet egyik alapvető mechanizmusa, Tom. A riboszómák példájával lehet a legkönnyebben érzékeltetni, azokkal az apró, kesztyű formájú szervecskékkel,

amelyek hatalmas számban vannak jelen az emberi sejtek citoplazmájában. Ezek gyártják a fehérjéket.

Amikor a vendéglátója kis szünetet tartott a bor miatt, Buckle elképedve megjegyezte:

– Nagyon részletesen kidolgoztad ezt a történetet.

Hollister érezte, hogy kék szemében öröm csillan, és tudta, hogy elbűvölő mosolya még soha nem tett neki jobb szolgálatot.

– Csak mert annyira szeretném, ha részt vennél benne, ha belevágnál velem ebbe a kalandba. Szóval, a riboszómák… Mindegyiknek több mint ötven különböző összetevője van. Ha több ezer riboszómát lebontunk az egyedi alkotóelemeikre, és alaposan összekeverjük őket egy tárolófolyadékban, akkor azok visszapattannak a tárolóanyag molekuláiról, és addig ütköznek egymásnak, amíg az ötven-valahány részecske egyesével össze nem kapcsolódik, mint egy kirakós darabkái, és elképesztő módon ismét összeállnak egy teljes riboszómává. Ezt nevezik Brown-mozgásnak. Azért működik Bertold Shenneck irányítómechanizmusa esetében, mert minden összetevő csak egy helyre tud illeszkedni, úgyhogy a kirakós nem rakhatja össze magát rosszul.

– Shenneck? – kérdezte Buckle.

Hollisternek nem lett volna szabad megemlítenie Shennecket, aki valóban a nanoimplantátum feltalálója volt. De kimagyarázta a nyelvbotlást.

– Miközben ezt kidolgoztam magamban, nevet kellett adnom pár szereplőnek. Shennecknek kereszteltem el azt a tudóst, aki kifejlesztette a nanohálót.

– Ez jó név egy szereplőnek, de… – A rendező homloka ráncba szaladt. – Kicsit ismerősnek tűnik. Utána kell járnunk, hogy nem létezik-e egy híres Bertold Shenneck valahol.

Hollister ezt egyetlen legyintéssel elintézte.

– Nem ragaszkodom ehhez a névhez. Egyáltalán nem. Te jobb vagy ebben nálam.

A rendező, miután végzett a salátájával, megtörölgette a száját a szalvétájával.

– Tehát meddig tart, míg ez az agyimplantátum összeáll, miután beinjektálják?

– Talán nyolc-tíz óráig az első generációs implantátumok esetében, de azóta továbbfejlesztették az eszközt, és ez levitte az időt úgy négy órára. Az alany nem emlékszik arra, hogy lefogták és beinjektálták. Miután az irányítómechanizmus a helyére kerül, egy olyan kulcsmondattal lehet kapcsolódni az elméjéhez, mint például az, hogy: „Játssz velem mandzsúriait!” Amint ez elhangzott, az alany mindent végrehajt, amire utasítják… és azt hiszi, hogy szabad akaratából cselekszik.

Buckle megörült a kulcsmondatnak.

– Az a remek hidegháborús film az agymosásról… A *mandzsúriai jelölt.* John Frankenheimer rendezte egy Richard Condon-regényből. Sinatra és Laurence Harvey. Angela Lansbury játszotta Harvey hatalomőrült anyját… 1962-es lehet, ha jól emlékszem.

– Shenneck szerette a kis belső vicceket. Mármint… a tudós karaktere. Akárhogy is fogjuk hívni.

– Szédülök, Wayne, de jó értelemben. Kezdem nagyon beleélni magam ebbe az egészbe. De hogyan is kötődik ez pontosan Jane Hawkhoz, akivel elkezdtük?

Mai-Mai a hívógombnak köszönhetően megjelent, hogy elvigye a salátástányérokat.

Hollister azzal folytatta:

– Képzeld el, Tom, hogy ezek a technoárkádiaiak nemcsak a fegyelmezetlen tömegeket akarják elnyomni az injekciókkal és a megválasztott vezetők felügyeletével a politikában, a vallásban, az üzleti életben, valamint a művészetekben, hanem azt is meg akarják akadályozni, hogy a rossz gondolatokat népszerűsítő karizmatikus emberek hatással legyenek a kultúrára.

Tom Mai-Maira mosolygott, és azt felelte a vendéglátójának:

– Miféle rossz gondolatokat?

– Minden olyan elképzelést, amely összeegyeztethetetlen az árkádiai filozófiával. Mondjuk azt, hogy eldöntetett: nem elég irányítani ezeket a karizmatikus egyéneket, hanem az egyedi genomjukat is el kell távolítani a társadalomból, meg kell akadályozni a szaporodásukat. Ők tehát szintén agyi

implantátumot kapnak, majd arra utasítják őket, hogy öngyilkosságot kövessenek el.

Tom Buckle bólintott.

– Mint Jane Hawk férje. De hogyan választják ki ezeket a megsemmisítendő egyéneket?

– Egy számítógépes modell azonosítja őket a nyilvános nyilatkozataik, a hitviláguk, az eredményeik alapján. Utána felkerülnek a Hamlet-listára.

– Hamlet? Miért Hamlet?

– Van egy olyan elmélet, amely szerint ha valaki megölte volna Hamletet az első felvonásban, akkor sokkal több ember maradt volna életben a végére.

Tom Buckle összehúzta a szemöldökét, és azt felelte:

– A filmben valószínűleg valami másnak kell majd elneveznünk a Hamlet-lista helyett. Egyébként hány ember szerepelne ezen a listán?

– Képzeljük úgy, hogy a számítógépes modell szerint egy akkora országban, mint a miénk, minden nemzedékben kétszáztízezer karizmatikus potenciális vezetőt kellene likvidálni évente nyolcezer-négyszáz fős ütemben…

– Tömeggyilkosság… Ez nagyon sötét film lenne, Wayne.

– Az árkádiaiak szerint ez nem lenne tömeggyilkosság. Ők „ritkításnak” neveznék egy állományon belül, a veszedelmes tulajdonságokat hordozó egyedek eltávolításának, ami elengedhetetlen lépés a béke és a stabilitás felé.

Mai-Mai visszatért az első fogással: tengeri sügérrel és spárgával, amelyeket miniatűr, mascarponéval, illetve pirospaprikával töltött vajas ravioli kíséretében tálalt.

A főétel során leginkább akörül forgott a beszélgetés, hogy milyen változtatásokat kellene ejteni a főszereplőn, illetve milyen fordulatok elképzelhetőek a sztori fővonalában. Hollister megemlítette a „suttogószobát”, az agyi implantátumok egy velejáróját, amely lehetővé teszi, hogy a beoltott emberek mikrohullámú csatornán kommunikáljanak egymással, agyról agyra, úgy, azt ahogy a Tesláról és a SpaceX-ről híres Elon Musk megjósolta. Képesek lesznek kaptárelmévé összeállni. Ez a gondolat nagyon tetszett Buckle-nak. Hollister sokkal jobban élvezte a derűs

csevegésüket, mint akkor tette volna, ha tényleg finanszírozni akart volna egy mozgóképet.

A filmek rettenetes befektetések, háromból talán egy hoz hasznot. És a terjesztők számtalan módon képesek átgyúrni a bevételt meg kipárnázni a költségeket, hogy még az esetleges profit nagy része is eltűnjön.

De Tom derűs és lelkes maradt. Élvezet volt vele együtt kitalálni ezt a filmet. Minél többet beszélt a fiatalember, annál nyilvánvalóbbá vált, hogy a számítógépes modell jogosan rakta fel a Hamlet-listára, és jó dolog, hogy hajnalra halott lesz.

Amikor Mai-Mai visszatért, hogy elvigye a tányérjaikat, Hollister így szólt hozzá:

– Elérkezett az idő, hogy azt tedd, amit megbeszéltünk.

A nő a szemébe nézett, és bár alávetette magát az akaratának, félelem tükröződött rajta. Ajkai szétváltak, mintha mondani akarna valamit, ám buja szája beszéd helyett csak remegett.

Miközben ott állt a gazdája széke mellett, Hollister két kezébe fogta az egyik kezét, és megnyugtatóan rámosolygott. Úgy beszélt hozzá, mintha a lánya lenne:

– Nincs semmi baj, gyermekem. Ez csak egy performansz lesz. Te mindig is nagyszerű előadó voltál. Erre születtél.

Mai-Mai félelme elpárolgott. Szerető mosollyal reagált Hollister mosolyára. Lehajolt, hogy megcsókolja a férfi arcát.

Tom Buckle mindezt szemmel látható elképedéssel nézte végig. Amikor Mai-Mai elhagyta a helyiséget a tányérokkal, a filmkészítő nem tudta, mit mondjon, és azzal leplezte a bizonytalanságát, hogy belekortyolt a borába, és a szájában forgatta az italt.

– Látom, kíváncsi vagy Mai-Maira – jegyezte meg Hollister.

– Nem – szégyenlősködött Buckle –, egyáltalán nem…

– Dehogynem, Tom, sőt, pont ez a lényege az ittlétednek. Mai-Mai huszonhét éves, egy évvel idősebb nálad, és különleges nő.

Tom a lengőajtó felé pillantott, amelyen át Mai-Mai elhagyta a helyiséget.

– Nagyon szép.

– Nagyon – visszhangozta Hollister. – Továbbá rendkívül tehetséges. A festményei újradefiniálják a realizmust. Lenyűgözőek. Mai-Mai huszonkét éves korára számos díjat nyert. Mire betöltötte a huszonnégyet, a leghíresebb galériák állították ki a munkáit. És egy új elemet is belevitt a művészetébe azzal, hogy több nagyobb festményét egy egyedi performansszal kombinálta, amivel nagy tömegeket vonzott be.

– És fest még?

– Ó, igen. Jobban, mint valaha. Nagy gonddal megalkotott csodálatos képeket.

– Akkor miért…

– Miért ő szolgálja fel az ebédünket?

– Ez sehogy sem fér a fejembe.

– Fest még képeket, de már nem adja el őket.

– Te aztán értesz a titokzatos légkör megteremtéséhez, Wayne.

Hollister elmosolyodott.

– Felkeltettem az érdeklődésedet, ugye?

– Rendkívüli módon. Nagyon szívesen megnézném azokat a festményeket.

– Ez nem lehetséges. Miután befejez egy vásznat, elpusztítja.

Tom Buckle homloka értetlenkedő ráncokba szaladt.

– Miért teszi ezt?

– Mert be van oltva. Felkerült a listára. – Ez az incidens Mai-Maijal felkavarta Tomot annyira, hogy ne ugorjon be neki azonnal, milyen listáról is van szó. – A Hamlet-listára – magyarázta Hollister.

A döbbenet helyét zavar vette át, és Tom elmosolyodott.

– Remekül el tudod adni az ötleteidet, Wayne. Ő pedig nagyszerű színésznő.

– Nem színésznő – biztosította róla Hollister. – Csak egy engedelmes kis szuka. Azért pusztítja el a képeket, mert én arra utasítom.

Tom Buckle tekintete ekkor a házigazdájáról a mögötte húzódó üvegre vándorolt.

– Mi a csuda…? – emelkedett fel a székéről.

Wainwright Hollister is talpra állt, és az ablak felé fordult.

Mai-Mai ott állt a teraszon, meztelenül a sűrűn hulló hóban, feléjük fordulva és békésen mosolyogva, inkább misztikus, mint valóságos benyomást keltve.

– A teste is éppen olyan tökéletes, mint az arca – jegyezte meg Hollister –, de még a tökéletességre is rá lehet unni. Mostanra éppen elegem lett belőle.

Mai-Mai jobb kezét skarlátvörös selyem borította, ami ekkor lecsúszott a hóval borított teraszra, és így láthatóvá vált a pisztoly, amit a markában tartott.

– Performansz – nyögte Tom Buckle, akit egyszerre bénított le a döbbenet és a tagadás.

A hó hangtalanul hullt és hullt, fehér szirmokban zuhogott, miközben Mai-Mai a szájába vette a pisztoly csövét, és mintha kilehelte volna a torkolattűz sárkánylángját. Aztán lassított felvételben összerogyott a teraszon, s a hó virágözöne megült néma holttestén.

8.

JANE FELHÚZTA az osztott ablak alsó tábláját.

Két arasszal az ablakpárkány alatt, és majdnem az épület teljes szélességében egy másfél méter vastagságú, konzolos előtető lógott a járda fölé, rajta a bezárt fényképészet nevével.

Jane ledobta a sporttáskáját a tetejére, és utánament az ablakon át.

Az egész tömb art deco stílusban épült, és az összes épületének külön előteteje volt, ezeket hatvancentis rések választották el egymástól. Jane kelet felé igyekezett, egyik kiálló toldalékról a másikra, majd a harmadikra ugorva.

A jobb vállán lógó sporttáskával leguggolt a harmadik előtetőn, az épület felé fordult, megragadta rajta a kiálló dekoratív építészeti elemet, és hátracsusszant a semmibe, egy pillanatra csak a kezén lógva, mielőtt leesett a járdára.

Ezzel megijesztett egy bottal sétáló idős, barettes fickót.

– Csinos lányok hullanak az égből! – kiáltott fel az öregúr.

– Csodálatos időket élünk! – A sporttáska ugrás közben lecsúszott Jane karjáról. Most felkapta az aszfaltról. – Ha ötven évvel fiatalabb lennék… – jegyezte meg a pasas.

Jane azt felelte:

– Vagy ha én lennék ötven évvel idősebb…! – Majd arcon csókolta a férfit, belépett két parkoló autó közé, és keresztülcikázott a háromsávnyi forgalmon.

Jane az utca túloldaláról visszanézett, és meglátta a sötét esőkabátos férfit abban a nyitott ablakban, amelyen át elhagyta az épületet, alatta pedig egy másikat, aki a korábbi fényképészstúdió beugróba rejtett bejáratán lopakodott kifelé. Mindketten észrevették őt.

A sarkon észak felé fordult, eltűnt a szemük elől. Előtte egy harmincas fickó készült arra, hogy felüljön egy teljesen krómszínű Harley Road King motorra. Nyitott sisakján amerikai zászló díszelgett. Jane abban reménykedett, hogy ez jelent is valamit számára.

Kifulladva megkérdezte tőle:

– Nem vinnél el egy lányt valahova?

A férfi nem mérte végig, ahogy a férfiak általában tették, egyenesen a szemébe nézett.

– Hova mész?

– Bárhova, csak el innen. És gyorsan.

– Zsaruk vagy nem zsaruk?

Jane-nek adnia kellett neki valamit, hogy együttműködésre bírja.

– Lehet, hogy jelvény van náluk, de szélhámosok.

Miközben fellendült a nyeregbe, a férfi azt mondta:

– Mássz fel, és kapaszkodj!

Jane a nyeregtáskák elé csusszant a sporttáska szíjával az egyik vállán, karját a férfi köré fonva.

A motor felpörgött a Screamin Eagle hengerek és dugattyúk jellegzetes hangján.

Jane hátranézett a válla felett. Az egyik üldözője pont befordult a sarkon.

A Road King kilőtt a járdaszegély mellől.

9.

AZ ÉG LÁTHATATLAN volt a fehér gombolyag mögött, amelybe bevonta a világot, a teraszon Mai-Mai egykor gyönyörű alakja egyre merevebbé vált a kristályok csipkéje alatt.

Az ablakok innenső oldalán Tom Buckle megismételte:

– Performansz… – Bár az előadó nem állt fel véresen és kiloccsant agyvelővel, hogy meghajoljon.

Adam, Brad és Carl, a ranch tizennyolc fős biztonsági brigádjának rangidős tagjai, akiknek egykor más nevük volt, saját személyiségük és valódi életük, beléptek a reggelizőhelyiségbe. Fekete ruhát viseltek, ingük mellényzsebén a Crystal Creek ranch fehér hímzéses lógójával.

Bár Tom Buckle még mindig döbbent hitetlenkedéssel bámulta Mai-Mai maradványait, azonnal félelemmel és riadalommal reagált a három férfi megjelenésére, abszolút jogosan. A biztonságiak éberek voltak, akár a vadászó farkasok, és noha a pillantásuk olyan élesnek tűnt, mint a filézőkés, s volt valami halott a tekintetükben, ami arra utalt, meglehetősen megalapozottan, hogy ők csak hidegvérű gépezetek.

– Tom – szólalt meg Hollister olyan hangon, mintha mi sem történt volna –, emlékszel még, hogy hívták az agymosott bérgyilkost *A mandzsúriai jelöltben*?

Tom hátrálni kezdett az újonnan érkezők elől.

– Mi ez? Mi a fene folyik itt?

Hollister megválaszolta a saját kérdését.

– Raymond Shaw-nak. Az ilyen egyedeket, mint ez a három – mutatott a biztonsági őrökre –, rayshaw-knak hívjuk. Egy szóban. Kisbetűvel. OŐk be vannak oltva a kontrollmechanizmussal. De ez a nanoháló különbözik attól, amit Mai- Mai, Nick Hawk és a Hamlet-lista többi szereplője kapott. Ez a verzió kiradírozza az emlékeiket az utolsó szálig, lebontja a személyiségüket, és olyan testőrré programozza őket, aki habozás nélkül az életét adná a gazdájáért. És én

vagyok a gazdájuk, Tom, és ha arra utasítom őket, hogy öljenek meg, akkor ezt meg is fogják tenni, különös kegyetlenséggel. – A filmrendező addig hátrált a rayshaw-k elől, amíg neki nem ütközött egy kisasztalnak. Fizikálisan még tartotta magát, de mentálisan és érzelmileg kétségkívül szédelgett.

– A munkáddal rászolgáltál egy helyre a Hamlet-listán, Tom, vagyis a halálos ítéletre is… – A filmes elkapta a tekintetét a testőrökről, és a házigazdájára nézett. Bár forgatókönyvíró is volt, nem csak rendező, most nem találta a szavakat, és talán azon iparkodott, hogy értelmezni tudja ezt a bizarr fordulatot, s képes legyen olyan drámai szerkezetbe illeszteni, amely győztes megoldást biztosít neki. – Arra is utasíthatnám ezeket az embereket, hogy lefogjanak, beinjektáljanak, és hazaküldjenek Kaliforniába anélkül, hogy bármire emlékeznél abból, ami itt végbement. – Wainwright Hollister megkerülte az asztal végét, és közelített Tom Buckle felé.

– Te ismerted Roger és Jennifer Bosemant?

Tom szinte sokkos állapotban kérdezett vissza:

– Mi?

– Roger és Jennifer Bosemant.

– Ők a szomszédomban laknak.

– A lányuk, Kaylee tízéves. Nagyon szép gyermek. Ha pár héttel azután, hogy beinjektáltunk és hazaküldtünk, felhívlak, és arra utasítalak, hogy rabold el a kislányt, erőszakold meg, kínozd meg, öld meg, és utána önmagadat is… engedelmeskedni fogsz. – Hollister megállt a vendégével szemben. – Ez után a botrány után a két filmedet egy szörnyeteg művének fogják tartani, és minden formában kivonják a forgalomból, hogy soha többé ne nézhesse meg őket senki. Bármilyen kis hatással voltál a kultúránkra, most az is kitörlődik.

A rendező most jutott el odáig, hogy elfogadja, amit mindeddig elszántan igyekezett tagadni.

– Édes jó istenem, tehát igaz! A nanoháló, az injekciók, a rabszolgaság!

– Igen. De a „rabszolgaság” nem jó kifejezés, Tom. A

legtöbb emberi lény nevelhetetlen, udvariatlan, tudatlan, babonás, és egyéb tekintetekben is irracionálisan viselkedik. Alkalmazkodásra képtelenek. A saját érdekünkben és veszélyeztetett bolygónk megőrzése végett muszáj kezessé tennünk őket.

– Te megőrültél…

– Nem, Tom. Én vagyok a legtisztábban gondolkodó ember, akivel valaha találkoztál. Nekem nincsenek illúzióim az élet értelmét illetően.

Hollister olyan mosolyt vetett a fiatalabb férfira, mint Norman Rockwell egyik festményén a vidéki orvos.

– Továbbá meggyőződéses ember vagyok. Nem mindig hagyom a piszkos munkát másra. Néha én magam végzem el a beavatkozásokat. A beavatkozásokat, vagy, mint a te esetedben, a likvidálásokat. Ugyanakkor igazságos ember is vagyok, Tom. Abban a hajszában, ami most következik, lesz esélyed a túlélésre.

Tom Buckle, mintha csak a számtalan filmszereplő hősiessége ihlette volna meg, felé lendítette az öklét, de olyan ügyetlenül, mint egy statiszta, aki bolondot játszik. Hollister kivédte az ütést az alkarjával, elkapta Buckle csuklóját, a háta mögé csavarta a karját, és erősen meglökte. A rendező nekitántorodott az üvegfalnak, és mindkét tenyerét maga elé kapta, nehogy átessen rajta.

Hollister odaszólt a rayshaw-knak:

– Mr. Buckle-t fel kell öltöztetni és fel kell világosítani a vadászat szabályairól.

Ekkor csapott le a vihar első szélrohama a teraszra, s a skarlátvörös kendő, amely korábban Mai-Mai pisztolyát rejtette, felrepült a hóval borított járólapokról, és lebegni kezdett olyan két méterrel a holttest felett, mintha a szelleme lenne, mely végre felszállt elnémított, kihűlőben lévő szívéből

10.

AZ EZERÖTSZÁZ KÖBCENTIS körüli DHOC

motor nagyon fürgévé tette a járművet. A sofőrje kifinomult érzékkel kezelte az ötsebességes váltót, és egy antigravitációs szánon suhanó *Csillagok háborúja-szereplő* magabiztosságával vette be az éles kanyarokat.

A majdnem húszperces út után lelassított egy lakóövezetben, a völgynek abban a részében, amely elég északra volt ahhoz, hogy már ne számítson Los Angeles külvárosának. Az ottani házak réginek tűntek, a birtokok nagynak, a fák magasnak és bujának kocsányos tölgyekkel, eukaliptuszokkal és mindenféle pálmákkal, amelyek közül néhányat nagyon régen nem nyírtak már meg.

A motoros behajtott egy kocsibeállóra, amely egy gondosan karbantartott egyszintes épület mellett állt. Az ingatlant hatalmas, ápolt főnixpálmák árnyékolták be.

A birtok hátuljában egy külön garázs helyezkedett el három dupla ajtóval, amelyek egyike felemelkedett, amikor a Harley megközelítette. A sofőr begurult a felfelé harmonikázó panelek alatt, megállt a garázsban, kikapcsolta a motort, és lehajtotta a támaszrudat.

Jane arra számított, hogy kilométerekre rakja le attól a ponttól, ahonnan elindultak, de nyilvános helyen. A férfi ehelyett a jelek szerint hazavitte. A három garázsbeálló mély volt, és nyitott egymáshoz képest; egy alaposan felszerelt gépjárműszerelő műhelynek és néhány motornak adtak otthont.

Jane nem azért ijedt meg, mert a férfi pont ide hozta, hanem inkább azért, mert a világ a maga sötét eszközeivel a csontja velejéig gyanakvóvá tette. Miközben leszállt a Road Kingről, nagyon éberen figyelt.

A férfi levette a sisakját, lerakta a motor ülésére, lehúzta a kesztyűjét, és fél kezével beletúrt sűrű hajába. Távol ülő malachitzöld szeme volt. Tiszta, erős vonásai. Mintha egy mosoly előhírnöke játszott volna az arcán.

Jane azt mondta:

– Kösz a fuvart. – A férfi oldalra billentett fejjel méregette.

– De hol vagyunk, és mennyit kell gyalogolnom a legközelebbi buszig?

Ekkor mély morgás terelte el a figyelmét. Egy hatalmas

kutya állt a nyitott garázsajtóban. Egy barackos-őzbarna bundájú, fekete pofájú, kormos fülű masztiff.

A masztiffokat általában agresszívnak tartják, noha nem azok – kivéve, ha annak nevelik őket.

Jane megmentője végre megszólalt.

– Te mindig beledőltél a kanyarba, soha nem tartottál ellen, bármilyen éles volt is.

– Motoroztam már.

– Vezettél, vagy utasként?

– Mindkettő.

A férfi az ellenséges kutyára mutatva azt mondta:

– Sparky ártalmatlan. Nem ugat, nem harap.

– De a farkát sem csóválja.

– Adj neki időt! Lehet, hogy a jó öreg Sparky tudja, hogy fegyver van nálad.

– Ezt meg honnan tudná?

– Talán a dzsekid szabásából.

– A kutyád nagyon rafinált.

– És amikor szorosan belém kapaszkodtál, és bedőltél a kanyarba, éreztem a hátamon.

Jane vállat vont.

– Ez egy veszélyes világ. A lányoknak vigyázniuk kell magukra.

– Igaz. Mindenesetre ajánlhatok neked egy megbízható motort.

– Nem is tudtam, hogy motort keresek.

– Gyalog voltál, úgyhogy biztos lecsaptak a kocsidra.

– Kik?

– A jelvényes szélhámosok.

– Azért hoztál egészen idáig, hogy eladj nekem egy motort?

– Nem beszéltem eladásról.

– Nem fogok „megdolgozni" érte.

– Csak nyugi. Nagyon nős vagyok. A feleségem ott van a házban. Látta, ahogy megérkeztünk. És egyébként is, ő az egyetlen, akire szükségem van.

Jane lerakta a sporttáskát, hogy mindkét keze szabad maradjon. A ház felé pillantott. *A feleség vagy létezik, vagy nem.*

Ha létezik, akkor talán biztonságban érezheti magát – de az is előfordulhat, hogy a nőnek semmi kifogása nem volna az ellen, hogy a férje megerőszakolja őt, sőt talán még segítene is neki abban, hogy ezt megtehesse. Jane egyszer elkapott egy olyan sorozatgyilkost, akinek a felesége hamis biztonságérzetbe ringatta az áldozatokat, hogy könnyebben el lehessen rabolni őket; hetekig bonyolult ételeket főzött a lányoknak, miközben a férje használta őket, friss virágokat vitt ablaktalan pincebörtönükbe, és végül segített megszabadulni tönkretett testüktől, miután a férje rájuk unt. Azt mondta, azért csinálta, mert annyira szereti a hitvesét.

– Garretnek hívnak. Garret Nolannek.

– Én Leslie Anderson vagyok – hazudta Jane.

A férfi arcára végre kiült a rajta ólálkodó mosoly. Volt benne valami mindentudó jelleg, ami idegesítette Jane-t.

A masztiff belépett a lakásba. Olyan alaposan végigszaglászta Jane cipőjét, mintha annak az útnak a térképe lenne rajta, amely odavezette.

Garret Nolan odament egy villanykapcsolóhoz, és az összes lámpát felkattintotta mind a hat kocsibeállóban.

– Versenymotorok, utcai robogók, túramotorok. Én szétszedem őket, majd jobbá alakítom, egyedivé teszem. Ha egészen a kanadai határig el akarsz jutni, egy megpakolhatóra lesz szükséged… – Jane arra a következtetésre jutott a kanadai határra tett célzásból, hogy a férfi többet sejt a szökevénystátuszáról, mint amennyit ő elmondott neki. Libabőrös lett a tarkója. – Két Road Kingem van – folytatta Nolan –, amelyeket karcsúsítottam egy kicsit, de túl sokat raktam beléjük ahhoz, hogy csak úgy elajándékozzam őket. Amit viszont neked tudok adni, az ez a 2012-es Big Dog Bulldog Bagger, amit most akartam szétkapni. Ez egy tisztességes motor.

– Nem kell ajándékba adnod semmit. Van pénzem. Ki tudom fizetni.

– Nem fogadom el a pénzedet. A Big Dog elég sok kilométert futott, de jó állapotban van. Én magam is használtam. Neked nincs szükséged arra, hogy feldobjam Performance Machine kerekekkel, Kuryakyn hangtompítóval

meg a többivel… Ez egy megbízható bestia, és nem fogja felhívni magára a figyelmet. Próbáld ki a környéken! Ha tetszik, vidd el! Nincs rajta rendszám, de talán meg tudsz tenni vele pár ezer kilométert, mielőtt egy zsaru észrevenné.

Jane addig bámulta némán, amíg a férfi játékos félmosolya ki nem egyenesedett. Utána azt mondta:

– Csak egy fuvart kértem szorult helyzetben, te meg nekem akarsz ajándékozni egy motort. Mi ez az egész, Mr. Nolan?

A férfi vállat vont.

– Én hiszek neked. Segíteni akarok.

– Mit hiszel el nekem?

– Azt, hogy ártatlan vagy.

– Soha nem mondtam, hogy ártatlan vagyok. És egyébként is… miben lennék ártatlan? – Nolan nagydarab fickó volt, százkilencven centi körüli, életerős, látszott rajta, hogy nem most jött le a falvédőről, hirtelen mégis olyan szégyenlősnek kezdett tűnni, mint egy kisfiú: lesütötte a szemét, és kerülte Jane tekintetét. – Miben vagyok ártatlan? – erőltette a kérdést Jane.

A férfi kinézett a nyitott ajtón a főnixpálmákkal körülvett házra, a meleg, levegőtlen napfényben mozdulatlan levelekre.

Jane várt, és Nolan, amikor ismét felnézett, azt felelte:

– Ez iszonyú jó álca, de nekem a munkám része volt, hogy átlássak az álcákon. Te ő vagy. Jane Hawk.

11.

SPARKY, A MASZTIFF a sporttáska cipzárját szaglászta, mintha ki lenne képezve a százdollároskötegek kiszimatolására, amelyeket a táska többek közt tartalmazott.

– Ha Hawk lennék – mondta Jane –, akkor talán nem lenne okos dolog ezt az arcomba mondani. A világ fele rá vadászik, biztos, hogy egy őrült, kétségbeesett ribanc lehet.

Garret Nolan ismét elmosolyodott.

– Nem mondom meg, hol szolgáltam. Titkos

kommandósfeladatokat végeztünk Mexikóban és Közép-Amerikában, egyenruha nélkül, beolvadva. A küldetéseink célpontja az MS-13 volt, és más bandák, azok, amelyeket iráni ügynökök fészkeihez kötöttek Venezuelában, Argentínában, Nicaraguában. – Hátat fordított Jane-nek, odasétált a munkapad mellé, egy szerszámtartó falhoz, és levett egy kulcsot az egyik szögről. – Azt tudtuk, hogy kit keresünk, a neveket, az arcokat, de nagyon sokszor elváltoztatták a külsejüket. Vicces, hogy mi történik, ha az ember arcfelismerő programokat használ, hogy átlásson az álcákon. Ha kellően sokáig és elég gyakran csinálja, olyan, mintha az agyába betöltődne a szoftver egy része, és egyszer csak szeme lesz az álruhára, bármilyen profi legyen is az. – Amikor visszasétált, odanyújtotta a kulcsot, amit Jane nem fogadott el rögtön.

– A másik problémád az, hogy átkozottul csinos nő vagy.

– Ha Hawk lennék, mit kéne tennem? Torzítsam el magam hegekkel?

– A hozzád hasonlóan jó külsejű nők ritkán használnak ennyire sok alapozót és szemfestéket, meg ilyen élénk rúzst. És ha ez nem javít az arcodon, akkor talán azt a célt szolgálja, hogy elrejtse.

– Ennyi?

– Az anyajegy a felső ajkadon. Miért nem szedetted le?

– Félek az orvosoktól és a szikéktől.

– Hamis anyajegyek, hamis tűzfoltok, hamis tetoválások… ezek népszerű álcák. Nekem nincs szükségem szikére. Fogadok, hogy le tudnám szedni egy kis oldószerrel is.

– Leslie Anderson – erősködött Jane. – Portlandben születtem, mostanában Vegasban éltem, és azért kerültem bajba, mert lenyúltam ötezer bankkártyaszámot, amiket a hacker főnököm lopott el, és én is beszálltam az iparba, amíg meg nem talált.

Nolan még mindig felé nyújtotta a kulcsot.

– A bal szemeden lévő színes kontaktlencse nem illeszkedik tökéletesen. Van egy vékony kék perem a szürkeség felett. Jane Hawknak kék a szeme. – Jane felidézte, ahogy a találkozásukkor a férfi nem mérte végig, hanem egyenesen a szemébe meredt. – A hamuszőke paróka a

legjobb, alaposan rögzítve van – folytatta Nolan. – De ha a színe természetes lenne, akkor valószínűleg világosabb lenne a bőröd. A te színeidhez jobban passzol a mézszőke haj, olyan, mint Jane Hawké.

Jane elvette tőle a slusszkulcsot.

– Nem kell Jane Hawknak lennem ahhoz, hogy szükségem legyen a motorra. De ha ragaszkodsz hozzá, hogy Leslie Andersonnak add…

– …aki Portlandben született, és mostanában Vegasban él – fejezte be a férfi. – Továbbá ott van a mozgásod is. Egyenes gerinc, kihúzott váll, sportos, gyors és magabiztos. Ő is így mozog az összes felvételen, amit találtak róla.

– Anderson mama megtanította a lányát arra, hogy ne görnyedjen.

– És a média szerint Jane Hawk részt vett valamiféle terrortámadásban Borrego Springsben három napja, ami talán száz halottal járt, talán sokkal többel. Azt mondják, még mindig valahol Dél-Kaliforniában lehet.

– Ha a helyében lennék – jegyezte meg Jane –, rég elhúztam volna az államból.

A masztiff, csalódottan felmordult, amikor Jane felkapta a csomagját, mivel ezzel elúszott az esélye, hogy áttúrja a táskát.

– Tényleg ki tudom fizetni – jelentette ki.

– De akkor mivel dicsekednék, amikor majd felmentenek téged?

A lány begyömöszölte a sporttáskát az egyik nyeregtáskába.

– Mondjuk azt, hogy ő vagyok. Miért csinálod ezt?

– Azokból az időkből, amikor még… szolgáltam, tudom, hogy milyen mélyen bevették magukat a szabadság ellenségei ennek az országnak a szervezeteibe, mind a közszolgálati, mind a magánszektorban. Az, ahogyan démonizálnak, a rosszindulatuk és a hevességük arra utal, hogy igazad volt az öngyilkossági járvánnyal kapcsolatban, ami valahogy… mesterséges.

– Nem hallottam olyat, hogy Jane azt mondta volna, hogy mesterséges.

– Talán csak azért, mert senki nem adott neki erre

lehetőséget. A digitális technika és a biotech… valami közük kell hogy legyen ehhez.

– Erről fogalmam sincs.

Nolan még hozzátette:

– Az embereket elkápráztatja a technológia, de annak van egy sötét oldala is, ami egyre sötétebb. Azok a rémségek, amelyek ma még nem lehetségesek… holnapra lehetségesekké válnak.

– Vagy talán mégiscsak lehetségesek már ma is – nyugtázta Jane.

12.

A HÁROM RAYSHAW jó erőben volt: nagydarab, vastag nyakú, széles vállú férfiak voltak kalapácsöklökkel, hideg szemekkel, és olyan személytelen tekintettel, mint a kameralencsék. Mintha nem is nő szülte volna őket, hanem az erőszak halhatatlan archetípusai lennének, amelyek évezredekkel korábban szálltak fel a pokol birodalmából, és barbársággal, kegyetlenséggel, gyilkolással töltötték volna az azóta eltelt évtizedeket.

Elkísérték Tom Buckle-t a vendéglakosztályhoz, ahol a férfi a poggyászát hagyta. Hiába mondott bármit, Tom képtelen volt reakciót kiváltani belőlük. Csak akkor szóltak hozzá, amikor közölték vele, hogy mit tegyen. Nem fenyegették meg semmivel nyíltan; a halálos fenyegetés a tekintetükből és minden egyes tettükből sugárzott.

Valaki olyan tárgyakat hagyott az ágyon, amelyek nem az ő tulajdonai voltak: hosszú alsóneműt, egy flanelinget, egy Hard Corps Gore-Tex/Thermolite öltözéket, két különböző típusú zoknit, rugalmasnak tűnő kesztyűket. Az ágy mellett egy pár csizma állt.

– Vetkőzz meztelenre! – utasította az egyik kísérője. – Vedd fel azokat a dolgokat!

Tom felismerte, milyen hiábavaló lenne, ha ezeknek a teremtményeknek az emberségére próbálna apellálni, mert az

alakjukat leszámítva semmi emberi nem volt bennük. Az ábrázatuk különbözött, de az arckifejezésük kísértetiesen hasonlított, olyan semleges volt, mintha próbababák lennének. Nem tükröztek érzelmeket a vonásaik. Hiányzott róluk a személyiség minden nyoma, s éppen olyan távolinak és kísértetiesnek tűntek, mint a hold sápadt fehérsége nappal.

Wainwright Hollister filmje igazából a valóság volt, és Tom Buckle volt arra kárhoztatva, hogy főszerepet játsszon ebben a noir thrillerben, amely a remény reménytelenségéről szólt. Ő volt Edmond O'Brien a *Holtan érkezett*-ből, Robert Mitchum a *Kísért a múlt*ból.

A három férfi némán nézte végig, ahogy levetkőzik.

Tom Buckle engedelmeskedett nekik. Nem volt képes mást tenni, mint engedelmeskedni. Elhitte Hollister állítását, miszerint gyilkológépek.

Huszonhat évig aránylag szerencséje volt élete során, egyenes út vezetett számára a filmrendezéshez. A rettegést mostanáig nem is ismerte. Nemcsak ezektől a teremtményektől és Hollistertől rettegett, hanem attól a váratlan tudattól is, hogy egy örvény nyílhat az elméjében, egy mindent magába szippantó fekete őrület, amelyből nincs menekvés.

Miközben felvette a viharálló ruhát, olyan elevenen látta maga előtt Mai-Mai öngyilkosságát, hogy szinte elsötétült körülötte a szoba, akár egy vetítőterem, ahol minden fény a vászonra korlátozódik: a lány gyönyörű arca, szépséges teste, ő maga mint a misztikus hatalom szimbóluma, mintha egy istennő lett volna, aki egy addig ismeretlen panteonból lépett elő. A jelenet emléke fekete-fehér-szürke árnyalatos volt, mint egy 1930-as évekbeli film, a kézből lecsúszó skarlátvörös sálat és a pisztoly torkolattüzét leszámítva. Mai-Mai rettenetes eleganciával esett össze, amikor látszólagos varázsereje illúziónak bizonyult; olyan szenvtelenül távolították el a világból, mintha Hollister csak egy csótányt taposott volna el.

A szoba meleg volt, de Tom éppen olyan hidegnek érezte, mint a hóval borított világot az ablakon túl. A szíve zakatolt a félelemtől, de harag is bujkált benne, jeges düh, ami megrémítette. Ő soha nem volt indulatos ember. Aggódott

amiatt, hogy a dühe esetleg olyasmire készteti, ami még tovább csökkenti amúgy is csekély esélyeit a túlélésre.

Miután felöltözött, és a csizmát is felvette, a kapucnit pedig szorosan az arca köré húzta, a három férfi kivezette a garázsba, ahol Hollister a drága, egzotikus autókból álló gyűjteményét tartotta: egy Lamborghini Huracánt, egy Rolls-Royce Phantomot, egy Bugatti Chironi, egy páncélozott Gurkhát a Terradyne-tól és még nagyjából húsz másik kocsit. A padlót bemutatótermi járólap borította. Az összes járművet szpotlámpa világította meg.

Odavitték egy Hennessey VelociRaptor 6x6-oshoz, amely a Ford F-150 Raptor egy személyre szabott változata volt, egy felturbózott, hatkerék-meghajtású furgon számtalan extrával. A sofőr egyedül ült be előre. A másik két rayshaw a hátsó ülésen vette körbe a foglyát; Tom úgy érezte magát, mintha harapófogóban lenne.

Miközben elindultak a szürke fényben, a késő délutáni örvénylő hózivatarban, a Tom jobb oldalán lévő testőr elsorolta a vadászat egyszerű szabályait. A préda kétórányi egérutat fog kapni. Gyalogosan elindulhat bármelyik irányba, amerre akar – csak a házba nem térhet vissza. A biztonsági rendszer szenzorai jóval azelőtt érzékelnék a közeledését, hogy az épülethez érne, és a Crystal Creek ranch személyzete azonnal leszedné az Uzikkal.

– Beoltott emberek – jegyezte meg Tom, aki még mindig nehezen tudta elhinni mindazt, aminek a bizonyítékait a saját szemével látta.

Az oktatója arcvonásai olyan kemények maradtak, mint a temetői márvány, tekintete szikeéles, de felszínes.

– A préda egy kilenc milliméteres Glockot kap, tíztöltényes tárral. – Sem ő, sem a többiek nem használták Tom valódi nevét, és egyes szám, második személyben sem szólították meg soha. A rayshaw elővette a pisztolyt, még töltények nélkül, és röviden elmagyarázta a kezelését. Tomnak volt egy pisztolya, amellyel évente legfeljebb egyszer gyakorolta a lövészetet. A fegyver az év további háromszázhatvannégy napjában az éjjeliszekrénye fiókjának az alján hevert. A rendezőnek nem voltak hát illúziói a

céllövészeti képességeit illetően. Az oktatója átnyújtotta neki a Glockot. – A tárat és a lőszert érkezéskor adjuk át, a vadászat kiindulási pontjánál. A préda továbbá hat energiaszeletet is kap, illetve egy taktikai elemlámpát.

– Térképet – felelte Tom. – Térképet és iránytűt. – Egyik férfi sem válaszolt. A hó végeérhetetlen függönyökben hullott alá a félhomályban, és makulátlan fehér takaróvá állt össze a talajon. – Hollister azt mondta, ad nekem reális esélyt. – Semmi jele nem volt annak, hogy meghallották volna. Tom ennek ellenére folytatta: – Mi ebben a reális? Semmi. Ez egyáltalán nem igazságos.

Elszégyellte magát a saját hangjától, amely olyan volt, mint egy nyafogó kisgyermeké. Elhallgatott.

A VelociRaptor tovább dübörgött az egyre erősebben feltámadó viharban és a lassan sötétedő időben, reflektorai körül molylepkeként kavarogtak a hópelyhek. Időközben lekanyarodtak az aszfaltról, amely a Gulfstream V-nek otthont adó hangárt kötötte össze a lakóépülettel, és egy olyan ösvényt követtek, amelyet nem nagyon lehetett kivenni a vékony, vándorló hólepel alatt.

A furgon a háztól tizenöt-húsz percre állt meg. A Tom két oldalán ülő biztonságiak kinyitották a hátsó ajtókat, és kiszálltak.

Amikor a rendező habozott, mielőtt követte volna őket, egyikük azt mondta, hogy „Most rögtön!”, és annyi rosszindulatot sűrített ebbe a két szóba, hogy Tom azonnal engedelmeskedett neki.

13.

JANE MEGLOVAGOLTA a motort Garret Nolan garázsában, megragadta a markolatát, és végignézett rajta – sebességmérő, fordulatszámmérő, váltókar, fékkar, gázfogantyú –, hogy hozzászokjon a géphez, mielőtt felemeli a támasztórudat.

Nolan azt mondta:

– Még egy dolgot tudnod kell. Azt beszélik, Jane Hawk kerüli a buszmegállókat, vasútállomásokat és a repülőtereket az arcfelismerő programok miatt, amelyek kiszűrik az ismert terroristákat és a körözött személyeket. De ez már nem elég. – Jane kíváncsi lett, csakhogy Leslie Anderson a korábbi főnöke elől menekült, nem a szövetségiektől, úgyhogy egyikük sem adta jelét az érdeklődésének Nolan mondanivalója iránt. – Nagyjából egy éve – folytatta a férfi – a kínai kormány elkezdett bizarr, arcfelismerő programmal ellátott szemüvegkamerákat osztogatni a rendőreinek. Néhány haverom, aki még mindig különleges ügynökként szolgál, ugyanilyen eszközt kapott.

Jane hat hónappal korábban még rendkívül hitetlenkedve fogadott volna bármilyen ehhez hasonló információt. A rögzített kamerák felismerőrendszerei távoli arcadatbázisokhoz kapcsolódtak, amelyeket felhőben tároltak; ezek olyan hatalmasak voltak – a mesterséges intelligencián alapuló elemzőprogrammal együtt –, hogy nem fértek volna be egy hordozható kamerába. De a technológia elképesztő sebességgel fejlődött, főleg az a része, amelyet a polgárság irányítására és elnyomására lehetett használni.

– Ezek a napszemüvegek egy kézi eszközhöz vannak csatlakoztatva, amelyben egy akár tízezer arcot tartalmazó offline adatbázis van – folytatta Nolan. – A mesterséges intelligencia alig hatszáz ezredmásodperc alatt fel tudja ismerni egy gyanúsított arcát. A fix kameráknak korlátozott a látóterük, de aki ilyen szemüveget visel, az bárhova nézhet.

Jane nem tudta elfojtani a reakcióját:

– Ez rémes.

Nolan azt felelte:

– És ha a hadseregben páran ilyen eszközöket kapnak, akkor mérget vehetsz rá, hogy a belföldi biztonsági ügynökök is hozzájutnak. Úgyhogy ha egyszer összefutnál Jane Hawkkal, mondd el neki, hogy az egyetlen arc, ami pillanatnyilag biztosan benne van abban a hordozható adatbázisban, az övé. Sehol sincs biztonságban.

– Volt valaha bárki is bárhol biztonságban?

Nolan felkapott a Harley üléséről egy gyöngyfehér Shoei

X-9 Air sisakot, sötét, füstös vizorral.

– Kár, hogy nem hordhatod ezt mindenhol.

Jane elvette a sisakot, és azt válaszolta:

– De mi lesz, ha lebukom, és megtalálnak téged a motor alapján?

– Nem fognak.

– Miért nem?

– Mert mióta otthagytam a sereget, úgy végzem, amit csinálok, hogy egyre kevesebb és kevesebb dolog kapcsoljon a társadalomhoz.

– Teljesen ki fogsz szállni belőle?

– Inkább előbb, mint utóbb el fogjuk adni a házat, és valami olyan eldugott vidékre fogunk költözni, amely még mindig a tizenkilencedik században időzik.

– Ezt sajnálattal hallom – felelte Jane. – Minél több hozzád és a feleségedhez hasonló ember vonja ki magát a játékból, annál nagyobb a valószínűsége, hogy végül a szemétládák győznek.

Nolan vállat vont.

– Csak egy életünk van, és én ebből semennyit nem akarok térden állva leélni, ami elkerülhetetlen lenne, ha maradnánk.

14.

A KÉT RAYSHAW a VelociRaptor elejéhez terelte Tomot, majd továbbkísérték még olyan tizenkét méteren át a jármű fényszóróinak a világosságában. Egyikük a kezébe nyomta a töltetlen pisztolyt. A másik letett egy húzózsinórral bezárt kis zsákot a lába elé.

Visszatértek a furgonhoz, és felszálltak rá. A jármű megfordult, és elhajtott; a hátsó lámpái vérszínűre festették a havat, miközben eltűntek a fehér zuhatagban.

Bár Tom reszketett, nem fázott túlzottan a téli ruhájában.

Lehajolt, hogy kinyissa a kis zsákot a húzózsinórokkal. Megtalálta benne az ígért energiaszeleteket és egy kötött símaszkot, amit felvehetett a kabátja kapucnija alá, és amelyen

csak a szemének és a szájának volt lyuk. Rálelt továbbá az ígért taktikai zseblámpára, a Glock tárára és tíz töltényre is.

Behelyezte a töltényeket a tárba, a tárat a pisztolyba, a pisztolyt pedig a kezeslábas jobb combján lévő zsebbe. Az arcmaszkot és az energiaszeleteket a többi zsebében osztotta szét.

Lehetségesnek tartotta, hogy a kis zsák a későbbiekben még jól jöhet neki. Eldöntötte, hogy megtartja, és estig abban viszi magával az elemlámpát.

Miközben összehúzta a zsákot, a Bell + Howell Tac Light elemlámpa hozzákoccant valamihez, amit korábban nem vett észre. Tom belenyúlt a zsákba, és egy mikrokazettás diktafont talált benne.

Amikor megnyomta a LEJÁTSZÁS gombot, Wainwright Hollister hangja szólalt meg. „Te ezen a kihalt helyen fogsz meghalni, Tom Buckle. Ha beinjektáltunk, módosítottunk és visszaküldtünk volna Kaliforniába, akkor legalább némi futó gyönyörben részed lett volna, amikor az utasításomra megerőszakoltad volna a tízéves Kayleet. De bár gyönyörökben nem reménykedhetsz hátralévő óráidban, téged fognak hibáztatni Kaylee pár nap múlva esedékes elrablásáért, mert amikor a holttestét megtalálják az otthonodban, rajta lesz a spermád és a véred is, amit a halálod után fogunk leszedni tőled. A világ szemében szörnyeteggé válsz, Tom, és mindenki megvetéssel tekint majd a filmjeidre. A rendőrség keresni fog, s persze soha nem talál meg. Ki tudja, hány további, kislányok ellen elkövetett nemi erőszakot és gyilkosságot fognak még Tom Buckle-nak, a fantompedofilnak tulajdonítani az eljövendő években? Kérlek, ne öld meg magad a kilenc milliméteres Glockkal. Annyira várom már ezt a vadászatot, és azt a pillanatot, amikor eltávolíthatom a stabil jövőnek ezt az esetleges akadályát, amelyet a veszedelmes gondolataid és a tagadhatatlan tehetséged jelenti Indulj el, Tom. Csak kétórányi egérutad van.”

Akár pszichológiai fegyvernek szánták a felvételt, amely elveszi Tom bátorságát, és megkönnyíti a legyőzését, akár csak a milliárdos nárcizmusának és kegyetlenségének volt a bizonyítéka, Hollister ezzel értékes bizonyítékot szolgáltatott neki a gyilkosságot illetően, amit rá akartak kenni, továbbá a

technológiai összeesküvést illetően is, amelyben kulcsszerepet játszott. Ahelyett, hogy a felvétel nyomasztani kezdte volna Tomot, vagy elvette volna az erejét, reményt csempészett a szívébe, és megadta neki a bizonyosságot, hogy Hollister se nem olyan tisztességes, se nem olyan okos, amilyennek fényűző házában, a zombi testőrei között tűnt.

Tom visszatekerte az üzenetet, és ismét megnyomta a lejátszás gombot, pusztán csak az első mondat kedvéért, hogy az menekülésre buzdítsa, vagy arra, hogy felvegye a harcot, amennyiben ez elkerülhetetlennek bizonyul. A diktafon valamivel hangosabban sziszegett a levegőben szálló hópelyheknél, de a korábbi szöveg eltűnt róla, a jelek szerint az első lejátszás során letörlődött.

A réteken régi hófoltok váltakoztak az újakkal, de Tom úgy érezte, mintha egy kiégett mezőn állna, egy olyan világban, amelyet apokaliptikus tűz pusztított el. A fenyőfák olyan feketéknek tűntek a távolban, mintha szénoszlopok lennének, a jelenlegi vihar hamueső, a felperzselt ég pedig mintha lassan összeomlott volna. A láthatatlan nap nem egyszerűen ereszkedett, hanem haldoldott egy szupernóva-robbanás végjátékában.

Tom szinte el tudta hitetni magával, hogy alszik, hogy ez az utolsó ítélet utáni tájkép. Az összeesküvők terveinek elmebeteg mivolta, és az a váratlanság, amellyel halálos veszélybe került pusztán azért, mert a tehetsége miatt felkerült a nemkívánatos személyek listájára, túl fantasztikusnak tűnt ahhoz, hogy több legyen egy rémálomnál, amely minden bizonnyal semmivé foszlik, amikor Tom felül az ágyában, lerúgja magáról a takarót, és felkapcsolja az olvasólámpáját.

Bár még soha nem tapasztalt ilyen hideget, váratlanul még jobban lehűlt a levegő, amikor a vihar kísérteties mozdulatlanságát hirtelen elfújta az északnyugati szél. A hópelyhek, amelyek korábban csak csókolgatták az arcát, most harapdálni kezdték. A szél csípte a szemét, könnyei elhomályosították a látását.

15.

MIVEL A MOTORJA nagyon különbözött attól, amellyel elhajtott Garret Nolannel, Jane megkockáztatta az utat a moteljéhez, egy egycsillagos létesítményhez, mely megpróbált kétcsillagosnak tűnni. A csomagját ott hagyta előző nap.

Bezárt bőröndjében semmi pótolhatatlan nem volt. De a saját nyomozása sürgőssége és az utána való nyomozás egyre fokozottabb intenzitása miatt nem volt ideje ruhákat vásárolni vagy meglátogatni azt a resedai forrást, ahol a fegyvereit vette, és különböző névre szóló jogosítványokat, rendszámtáblákat, színes kontaktlencséket, parókákat meg más olyan eszközöket szerzett be, amelyek létfontosságúak voltak azokhoz a kaméleoni átváltozásokhoz, amelyek szabadlábon és életben tartották.

A Ford Explorer Sportot egyértelműen összekötötték már vele, de ez nem jelentette azt, hogy tudják, hol szállt meg. Sőt, ha tudták volna, akkor nem a könyvtárban eredtek volna a nyomába, hanem a hotelszobájában várták volna lesben.

Ha biztonságban megszerezheti a csomagjait, az csak jó.

Egykor az egész San Fernando-völgy a kaliforniai álom virágzó része volt, de egyes környékei mostanra hanyatlásnak indultak. Ennek a résznek a szinte harmadik világot idéző lepukkantsága élesen rácáfolt az „Arany Állam” kifinomult stílust és fényűzést sugalló imázsára, amit a jobb tengerparti városok még éppen hogy csak fenn tudtak tartani. Kátyús utak, szemetes, gondozatlan parkok, csatornákban csillogó használt injekciós tűk, graffiti, vizelettócsák és az elhagyott épületek bejáratában táborozó hajléktalanok tanúskodtak a helyi politikusok korruptságáról és inkompetenciájáról.

A Counting Sheep motel egy családi vállalkozás volt, repedezett fehér vakolatát kék szegélyek díszítették. Két szintjének tizenhat szobája egy úszómedencével ellátott udvart vett körül. A medence kicsi volt, falai repedezettek és foltosak; a fenekét egy halakból álló sleppjét csodáló sellő díszítette a nem túl tiszta víz alatt.

Jane szobája, a 3-as számú, a földszinten helyezkedett el, az épület elejénél. Szokatlan mozgolódásnak semmi jelét nem látta a közelében.

Elhajtott a háztömb végéig, jobbra fordult, a padka mellé sorolt a Big Doggal, és érméket dobott a parkolóórába.

Miután kivette a sporttáskát az egyik nyeregtáskából, visszasétált a Lucky O'Hara's nevű grillbárba, amely a motellel szemben volt. Csak a bejáratánál vette le a sisakját. A vendéglátóhely ajtaja felett egy aranybödönt és egy leprikont ábrázoló cégér díszelgett.

A Lucky O'Hara'sban mostanra már lement az ebédidei csúcsforgalom, fél négy után öt perccel egyáltalán nem voltak sokan. Két nyugdíjas üldögélt a patkó alakú bárpult mellett, mindketten egyedül, és egyikük a pultossal beszélgetett. Ezenkívül egy fiatal pár tagjai társalogtak élénken a kétoldalt húzódó bokszok egyikében. A helyiség elejében álló asztalok üresek voltak. Jane leült egy kétszemélyeshez az ablak mellé, ahonnan tisztán látta a szemben lévő motelt kicsit nyugatra.

Ha a bár tulajdonosa, személyzete és törzsvendégei egykor ír amerikaiak voltak, mostanra ennek nem maradt nyoma. A pincérnő, aki felvette Jane rendelését két hamburgerpogácsára egymás tetején, krumpli nélkül, viszont több zöldséggel, borsos savanyú káposztával és egy üveg Coronával, csinos, szőke hajú, fekete szemű lány volt bosnyák akcentussal.

A söröspohár párásan érkezett meg, a Corona jéghidegen. A megfelelő hőmérsékletű sör azon kevés szerény élvezet közé tartozott, amelyek valamennyire még fel tudták dobni Jane-t a sok veszély és erőszak közepette. Egy forró zuhany, egy kedvenc zenedarab, a virágzó jázmin illata és számtalan további apró áldás emlékeztette arra, milyen jó volt egykor az élet, és lehet ismét. Motivációk terén az életkedv és a szabadságvágy második helyre szorult nála a harcias eltökéltsége mögött, hogy biztonságban tartsa a gyermekét, és egy olyan jövővel ajándékozza meg, amelyből eltűnnek azok, akik rabszolgaságba taszítanák.

Ebéd közben a motelt figyelte. Az utca túloldalán piros záróvonal tiltotta a parkolást. Egyetlen sötét ablaküvegű

furgon sem állt a közelben, ami megfigyelésre utalt volna. Egyik kocsiban sem görnyedt egyértelműen őrszemnek tűnő ember.

A moteltől pár kapura délre ott üldögélt egy, az enyhe naphoz képest túlöltözött csavargó rongyos pulóverekben, fekete-zöld skótkockás sálban, tüskés szakállal és frizurával, amelyek mintha ebben a formában fosszilizálódtak volna egy áramütést követően, hátát egy üres bolt kirakatának támasztva. Mellette egy bevásárlókocsi állt nagy, zöld szemeteszsákok kupacaival, amelyben a kincseit tárolhatta.

Ilyen álcát csak a megfigyelés valódi művésze választott volna. A csavargó volt Jane gyanakvásának egyetlen tárgya – amíg talpra nem állt, oda nem lépett az épület boltíves bejáratához, és le nem tolta a nadrágját, hogy könnyítsen magán. Bár egy ilyen küldetéssel megbízott ügynök ügyelne arra, hogy híven játssza a szerepét, odáig azért nem süllyedne, hogy a hitelesség kedvéért nyilvánosan székeljen.

Változatos autók haladtak el az utcán, a napfényben csillogva. Jane egyetlen olyat sem látott köztük, amelyik többször megkerülte volna a motelt.

A Counting Sheep környékének a normalitása aggasztotta. Amikor egy látképben semmi nem tűnt gyanúsnak, amikor valami képeslapra illően békés és szinte ájtatos benyomást keltett, az olyan kontrasztban állt minden mással ebben a bukott világban, hogy az emberben óhatatlanul felmerült: nem csapda-e. Jane-ben védekezési mechanizmusként kifejlődött egyfajta korlátozott paranoia, nemcsak azóta, hogy illegalitásba menekült, hanem már a hatósági munkája során is.

Jeget kanalazott a vizeskancsójából a söröspoharába, hogy lehűtse a maradék italát, befejezte az ebédet, az órájára pillantott – 16:33 –, rendelt még egy Coronát hideg pohárban, és elkérte a számlát.

Amint megérkezett a sör, fizetett, harminc százalék borravalóval kiegészítve; így ha még egy órát ott várakozik, a pincérnőnek nem kell aggódnia, hogy meglép a számla kiegyenlítése nélkül. Azt mondta:

– Annak a seggfejnek itt kellett volna lennie, amikor

megérkeztem. Kap tőlem még egy órát, hogy felkösse magát.

A pincérnő, akár Boszniában, akár Kaliforniában sajátította el a cinizmust, azt felelte:

– Rúgd ki!

– Mindig mondogatom, hogy ez lesz, de aztán soha nem teszem meg.

– Egy hozzád hasonló lánynak vannak lehetőségei…

– Nála jobb egyelőre nincs.

– Ők túl sok videojátékot játszanak.

– Kik? – kérdezte Jane.

– Ez a férfinemzedék. Videojátékok, pornó, internet… Már nem tudják, hogy kell valódinak lenni.

– A szőke herceg halott – helyeselt Jane.

– Nem halott. Csak elveszett. Meg kell keresni. Akkor fogod megtalálni, amikor nem is keresed.

– Talán igazad van. Te keresed még?

– Keresem, reménykedem, randizom… De mindig egy kés is van a retikülömben.

– Tényleg? Kés van a retikülödben?

A pincérnő megvonta a vállát.

– Egy Los Angeles-i lány nem bízhatja magát a véletlenre manapság.

Jane még egy órán át dédelgette a második sörét, és a motelt figyelte, miközben úgy tett, mintha a kis ő-re várna.

A bevásárlókocsis hajléktalan időközben átment ürítkezni máshova. Az elasztikus árnyékok kelet felé nyúltak. A forgalom még hangosabban zúgott az utcán, mintha nem is lenne másik út a világon, és az összes utazó ugyanarra a talán rettenetes helyre tartana. A Counting Sheep továbbra is ártatlannak és biztonságosnak mutatta magát.

A túl sok habozás a kudarc szülőanyja. A győzelemhez határozott cselekvésre van szükség. *Kelj fel a helyedről! Mozogj!*

Jane visszatért a mellékutcában parkoló motorbiciklihez. Megkerülte a tömböt, behajtott a motel parkolójába, és megállt az 5-ös szoba előtt, két ajtóval északra a saját holmijától.

Senki nem tartózkodott a közvetlen közelében. Ha érdekelt is valakit, az illető legfeljebb egy ablakból figyelhette, a függöny mögül.

Jane levette a sisakját, lerakta a Big Dog ülésére, és bátran odalépett a 3-as szoba ajtajához.

Magas éberségi szint, „sárga állapot”. A tarkóján nem volt szeme, de a fülét nyitva tartotta minden olyan hangra, amely nem illett az utcazajok szövetébe.

Bedugta a kulcsát, és benyomta az ajtót, az pedig belendült az árnyékok hűvösébe, feltárva a színtelen bútorokat.

Mielőtt átlépte volna a küszöböt, Jane becsúsztatta a jobb kezét a dzsekije alá, a vállhevederben lévő pisztolyhoz.

Óvatosan hátranézett a parkolóban, végigtekintett az utcán, a motel irodáján dél felé. Semmi.

Elrepült felette egy sor kövér varjú, zajos fajtájukhoz képest hátborzongató csendben. Náluk is feketébb árnyékuk úgy siklott végig az aszfalton Jane lába mellett, mintha arra biztatná, hogy repüljön velük.

Ó nem Jane Hawk volt, hanem Leslie Anderson. Ha az üldözői tudnának az andersonos igazolványról és erről a motelről, akkor itt csaptak volna le rá, nem a könyvtárban. A kocsiját valahogy megtalálták, de csak a kocsiját.

Belépett, becsukta az ajtót, felkapcsolta a lámpát. Odabent ki volt takarítva. Az ágyat bevetették. A szobát narancsos légfrissítő illata járta be, de még kivehető volt mögötte az előző vendég füves cigijének a nyoma. A kis fürdőszobába vezető ajtó tárva-nyitva állt, a homokfúvott ablakon elég fény beszűrődött ahhoz, hogy látsszon, senki más nincs ott.

Minden ugyanolyannak tűnt, mint amikor Jane előző délután bejelentkezett. Ennek ellenére valami nem stimmelt a szobában, de meg nem tudta volna mondani, hogy mi.

A szekrényt két tükrös tolóajtó takarta. Jane, miközben elindult feléjük, nem a saját tükörképét nézte, hanem a mögötte elterülő szobáét, amely valahogy különösnek és nem egészen pontos másolatnak tűnt, mintha bármelyik pillanatban egy eddig láthatatlan veszedelem materializálódhatna valami sötét dimenzióból.

Odakint motorzaj bőgött fel, ahogy egy jármű lekanyarodott az útról a motel parkolójába. Jane a szobaajtó tükörképére összpontosított maga előtt. A motorhang elhalt.

Egy autó ajtaja becsapódott. Jane várt. Semmi.

Néha, az éjszaka sötétjében, amikor az alvó fantáziája békés – egy arany mező, egy varázslatos erdő –, szorongás hullámzik fel minden látható ok nélkül közvetlenül azelőtt, hogy az álmot megrohannák a láthatatlan emberek, akiknek az ujjai olyan borotvaélesek, mint a kés. Jane nyugtalansága egy ilyen álmodóéra hasonlított, és az okát inkább csak érezte, mint érzékelte.

Miközben a bal szekrényajtót jobbra tolta, az kicsit megakadt a korrodálódott sínen. Jane két bőröndje eltűnt. Mindkét ajtót balra tolta. A szekrény másik fele is üresnek bizonyult.

Elővette a,45-ös Heckler & Kochot, és a szoba felé fordult, amely időközben ugyanolyan különössé vált, amilyennek korábban csak a tükörképe tűnt; mintha az összes hétköznapi tárgy rosszindulatú célokat szolgált volna benne.

A fürdőszoba ablaka túl kicsi volt ahhoz, hogy kiférhessen rajta. Az egyetlen kiutat a szobaajtó kínálta.

Az ajtótól balra lévő ablakot sötétítőfüggöny takarta. Jane semmit sem ért volna azzal, ha széthúzza, hogy megnézze, mi várja odakint. Bármi is az, nem volt más választása, mint kimenni hozzá.

A pisztolyával a kezében, de azt a dzsekije alatt tartva kinyitotta az ajtót. A lámpával megvilágított szoba után hunyorognia kellett a napfényben. Kilépett.

A Big Dog Bulldog Bagger eltűnt. Jane balján, az 1-es szoba előtt, egy gondozatlan főnixpálma alatt ott állt az a metálszürke Ford Explorer Sport, amelyet Jane a könyvtár előtt hagyott pár városkával odébb.

A motel parkolójának egyik kijáratát sem zárta el semmi. Nem őgyelegtek a környéken zsaruk. Civil ruhás rendőrök sem.

Minden hamisnak tűnt, mintha az utca csak filmes díszlet lenne.

Ebben az új világban a valóság helyét gyakran átvette a virtuális valóság.

A legtöbb embert annyira elbűvöli a fejlett technológia, hogy nem veszik észre, mennyi lehetőség rejlik benne az

elnyomásra, Jane azonban tisztán látta a gépezet mélyén megbúvó sötétséget. A modern kultúra sebesen távolodott minden korábbi emberi tapasztalattól, könyörtelenül leegyszerűsített minden férfit és nőt szimpla, manipulálható politikai egységekké, az ízlésük alapján kis közösségekbe balkanizálva őket, hogy az autóktól a csokoládékig mindent hatékonyan lehessen marketingelni számukra, megfosztva őket a magánéletüktől, megtagadva tőlük a véleménykülönbség és a személyes fejlődés lehetőségét azzal az interneten cenzúrázott világgal, amelyet az önjelölt vezetőik előnyben részesített hitvilágához igazítva látni engedett nekik.

Ebben a világban akadtak ilyen pillanatok, mint ez itt, a Counting Sheep motelben, a Lucky O'Hara's bárral és annak a leprikonjával meg aranybödönjével szemben, olyan helyzetek, amelyek nem tűntek valóságosnak, amelyek azt sejtették, hogy a világ elszakadt a valóságtól.

Egy férfi ült az Explorer utasülésén. A nagy pálma árnyékában, amelynek a tükörképe kirajzolódott az ablaküvegeken, nem sok látszott belőle.

Miközben Jane elindult a kocsi ajtaja felé, a pisztolyt a lába mellett tartotta.

A sofőr oldalán le volt húzva az ablak, ami lehetővé tette, hogy meglássa, ki várja odabent. Ismerte az illetőt. Vikram Rangnekar volt az, az FBI-tól.

MÁSODIK RÉSZ

ROSSZ IDŐ

1.

A SZÉL NEM SIKOLTOZOTT, hanem úgy nyögdécselt, mintha maga a természet is kétségbeesett volna, a hó pedig nem azzal a lágysággal hullt északnyugatról, ami a táj alapján elvárható lett volna. Tom Buckle hátat fordított a vihar jeges fogainak.

A látása kitisztult, és a könnyek, amelyeket a szél csípett ki a szeméből, kicsit megmelegítették az arcát. A bujkáló, gyorsan ereszkedő nap szürke fényében a hatalmas síkság nem is összeolvadt az éggel, hanem mintha leomlott volna a pereme egy fehér szakadékba.

Tom a délnyugatra lévő ház felé nézett. A fényeket nem rejtette el teljesen a hó, de még egy ablakot vagy lámpaoszlopot sem lehetett kivenni, csak homályos, borostyánsárga ragyogás jelezte a távoli épület hollétét. Tomot mély vágyakozás fogta el a Wainwright Hollister falain belüli meleg iránt. Egy pillanatra átfutott a fején, hogy visszamegy, és ellopja valamelyik járművet – egy nagyot, mint például a VelociRaptor vagy a páncélozott Gurkha –, és azzal menekül el a terepen, vagy száll szembe a ranch bejáratánál lévő tekintélyes kapuval. Ugyanakkor elhitte, amit arról mondtak, hogy a rendszer jelezné a közeledését, és azt is, hogy irgalmatlanul legéppuskáznák.

Értékes percekig álldogált bizonytalanságban, miközben a kétórás előnye egyre fogyott, mert képtelen volt választani az engedélyezett útvonalak közül. Nem látott ösvényt, amelyet követhetett volna. És a lehetséges irányok közül mintha mindegyik a biztos halálba vezetett volna. Ő soha nem volt nagy természetjáró. A túlélőképességei arra a találékonyságra korlátozódtak, amely életben tartotta a filmes karrierjét, és ez ahhoz sem bizonyult elegendőnek, hogy akár a B listás rendezők közé bekerüljön. Miután több ezer órányi filmet megnézett egy szabó és egy varrónő gyermekeként, a természettel való kapcsolata a városi parkokra, a kiépített strandokra és a dokumentumfilmekre korlátozódott. Ezzel a hatalmas, néptelen hómezővel éppen annyira nem tudott mit kezdeni, mintha egy űrhajóból lépett volna ki egy idegen bolygóra a galaxis túlsó végén.

Olyan kicsinek és sebezhetőnek érezte magát, amilyennek a gyermekkora óta még soha. A lehelete kísérteties, sápadt felhőkben lebegett előtte, mintha minden kilégzéssel halandó testében lakozó lelkéből fújt volna ki egy adagot.

Ha a túléléshez nem értett is, azt biztosan tudta, hogy Hollister soha nem tartaná magát ahhoz a sportszerű üldözéshez, amit ígért neki. Meg hogy az az őrült szemétláda nem gyalog ered majd a nyomába, hanem egy összkerékmeghajtású gépjárműben. És a milliárdos a nyomolvasásnál sokkal kifinomultabb eszközökkel fogja megtalálni a zsákmányát a hullámzó hómezőn.

Mielőtt elindult volna Kaliforniából, Tom utánanézett a Crystal Creek ranchnek az interneten. A Google Street View-n nem talált képeket, de a Google Earth részletes műholdfelvételeket kínált. Már akkor elképesztették a lakóépületnek és a melléképületnek a méretei, lenyűgözte ennek a tizenkétezer hektárnak a buja hatalmassága.

Most eszébe jutott az a vízfolyás, amelyről a birtokot elnevezték. A Crystal Creek nem is annyira patak volt, hanem inkább egy kisebb folyó, amely a nyugati felföldről érkezett a ház mellé, ahonnan délkeletre folytatta útját különböző erdőkön és réteken át, majd végül jóval Hollister birtoka után áthaladt a 70-es autópálya alatt.

Tom a távoli épület fényeit használva viszonyítási pontként megpróbálta felidézni a ranch műholdképeit, és azt az útvonalat, amelyen át az autópálya haladt kicsit dél felé, utána északnak fordulva, Kansas irányába. Az emlékei a legjobb esetben is homályosak voltak.

Megbecsülni sem tudta, hány kilométert kéne megtennie a sztrádáig. Ötvenet? Nyolcvanat? Az út olyan messze volt, hogy a kocsik fényszóróit valószínűleg még tiszta időben sem lehetett látni innen. Ugyanakkor csak az autópályán találhatott bármilyen segítséget.

A Hollister-birtokot ugyanolyan hatalmas – és kihalt – birtokok vették körbe, továbbá beépítetlen állami földek. Tom akár napokig kóborolhatott volna anélkül, hogy bármelyik szomszéddal vagy állami gondnokkal találkozott volna.

Kezében a taktikai elemlámpát tartalmazó kis zsákkal megindult dél-délkelet felé. Felmerült benne, hogy vajon hogy fogja tartani az irányt, miután a távolság és a hóesés eltakarja előle a ház fényeit, az egyetlen viszonyítási pontját.

Olyan százötven méterre előtte egy fenyőerdő terült el, amelyet mintha függőleges szénvonalakkal rajzoltak volna rá egy fehér papírlapra; a félhomály és az időjárás megfosztotta a részleteitől. A folyó végighaladt a birtok néhány erdőjén, de nem az összesen. Ha szerencséje lesz, és megtalálja a legközelebbi fák között, akkor eljuthat a partja mentén az autópályáig anélkül, hogy összezavarodna és eltévedne a viharban. Ha mást nem is, menedéket biztosan nyújtanak neki a fák.

Nem fáradt azzal, hogy a karórájára nézzen, amelynek a megtartására engedélyt kapott. Nem számított, hogy ötvenöt vagy ötvenhat perc maradt az ígért kétórás egérútból. Biztosan nem volt annyi ideje valójában.

Hollister gyilkos volt. A gyilkosság nem egyszerűen bűncselekmény, hanem hazugság is, mert annak a kinyilvánítása, hogy bizonyos életek nem számítanak. Ha a milliárdos képes letagadni azt az igazságot, hogy az összes élet végtelenül fontos, akkor hazugabb a hazugnál, a hamisság megtestesítője. Lehet, hogy máris belekezdett a vadászatba.

Tom a csizmájáról lehulló friss porhóban, korábbi napok

összeállt jégkupacain és a talpa alatt recsegő megfagyott fűcsomókon átkelt a mezőn, olyan nyomokat hagyva maga után, amelyek nem fognak gyorsan eltűnni. A szeszélyes szél nemcsak magával ragadta a lehulló pelyheket, hanem halvány alakokká is formálta őket, halotti leples fantomokká, amelyek ott rohantak a síkságon az erőtlen, egyre halványuló fényben. A táj kísértetiesnek tűnt. A világ olyan különössé vált, hogy Tom azon sem lepődött volna meg, ha hirtelen egy szilárd emberalak emelkedik fel előtte, egy meztelen szépség, amelynek szétroncsolt arcát skarlátvörös selyemkendő takarja.

2.

A COUNTING SHEEP MOTEL lassan haladt tovább a romlás útján. A forgalom méhkasként zsongott, egy busz kígyóhangon sziszegett, miközben megállt a padon várakozó utasok kedvéért, a távolban élesen ratatatázott egy fúrókalapács vagy egy automata gépfegyver. Az élénk narancssárga nap lila árnyékokat vetett kelet felé.

Az Explorer Sport utasülésén Vikram felmelegítette a pillanatot a mosolyával, és azt mondta:

– Helló, Jane.

Jane megállt a sofőr ajtajának nyitott ablakánál, kezében a pisztolyával, csövét egyelőre a járda felé fordítva.

– Ez meg mi?

– Hiányoztál.

– Sok dolgom volt.

– Egész éjjeleket töltöttem ébren érted aggódva.

– Jól vagyok.

– Jól is nézel ki. Remekül.

– Szóval… mi ez az egész? – kérdezte meg ismét Jane.

– Az álcád optimálisan menő. Elég jó.

– Talán nem elég jó.

– Azt mondanám, csinosabb vagy nélküle.

– A csinos megjelenés nem tartozik a legfőbb céljaim közé mostanság.

– Nincs nálam fegyver. Nem akarok ártani neked.

– Ezzel gyakorlatilag egyedül vagy.

– Ha nem lősz le, sokat segíthetek neked.

– Te az FBI-hoz tartozol.

– Nem vagyok ügynök. Soha nem is voltam. Csak egy számítógépes kalóz, aki egykor az FBI-nak dolgozott. Két hete felmondtam. – Vikram egy rendkívül tehetséges fehér kalapos hacker volt. Időnként az igazságügyi minisztérium is elkérte a Hivataltól, és olyan megbízatásokat adott neki, amelyek bűncselekményeknek számítottak volna, ha nem a nemzet legfőbb hatósága rendelte volna meg őket. Vikram már akkor ártatlan rajongást táplált Jane iránt, amikor Nick még élt, noha tudta, hogy a nő mindig is csak egyvalakit fog szeretni; ennek ellenére lelkesen igyekezett elkápráztatni azzal, hogy milyen ügyesen bánik a klaviatúrával. Ügynök korában Jane, mielőtt kiugrott volna, mindig nagyon szabálykövető volt, soha nem folyamodott illegális módszerekhez. De nagyon szerette volna tudni, hogy miben mesterkedik éppen az igazságügyi minisztérium korrupt belső köre, ezért kifejezetten biztatta Vikramot, hogy brillírozzon. A férfi hátsó ajtókat telepített (a „gonosz kis ivadékait") a legnagyobb telekommunikációs vállalatok, riasztóközpontok és további cégek rendszereibe, és elmagyarázta Jane-nek, hogyan kell őket használni. Jane, miután renegáttá vált, nemegyszer ezt a tudását felhasználva menekült ki egy-egy szorult helyzetből. – Ha nem lennék a barátod – mondta Vikram –, akkor száz ügynök lenne itt, egy kommandóscsapat, helikopterek, kutyák, robotbombák… De egyedül én vagyok.

– Nem csak a kormány akarja kitekerni a nyakamat.

– Igen, van egy perverz csoport is, amelynek a tagjai „technoárkádiaiaknak" nevezik magukat, de én nem tudom, hogy ők miben utaznak.

Jane-t már az is meglepte, hogy a férfi egyáltalán hallott az árkádiaiakról. Gyorsan körülnézett. Semmi gyanúsat nem látott. Ismét Vikramra pillantott.

– Honnan tudsz róluk? Ők nem reklámozzák magukat.

– Szállj be! Vigyél el autókázni, és elmesélem!

– Kik voltak azok az emberek a könyvtárban?

– A családom. Az egyik bátyám. A nagybátyám. Az unokatestvéreim. Gyönyörű vagy.

– Hol vannak a bőröndjeim?

– A csomagtartóban. Vigyél el minket autózni! Elmesélem.

– Nem akarlak megölni, Vikram.

– Az jó, mert én sem akarok meghalni.

– Akkor ne tedd elkerülhetetlenné!

Jane elrakta a pisztolyát, beült az Explorer volánja mögé, és behúzta az ajtót.

3.

CHARLES DOUGLAS Weatherwax három napig várakozott a Beverly Hills-i Peninsula Hotel luxuslakosztályában a következő megbízatására. Magas, erős, kecses férfi volt, olyan tiszta, éles arcvonásokkal, amelyek egy autó art deco stílusú orrdíszének is elmentek volna azokban az időkben, amikor az autók még nem voltak egyformák. Sok fehérjét és kevés szénhidrátot evett, naponta nyolcvan vitamintablettát beszedett, tizenkét óránként megivott egy Clean Green nevű étrend-kiegészítő terméket, és soha nem mulasztotta el bekenni az arcát ötvenes napkrémmel borotválkozás után. Vacsora előtt mindennap tett egy nagy sétát, s útja részben a szállodával szemben elterülő parkon át vezetett.

E séták során, ahogy máskor is, olyasmit keresett, ami igazolhatná a létezését. Vannak olyan emberek, szánalmas szerencsétlenek, akik soha nem találják meg életük értelmét. Charlie nem tartozott ezek közé. Őmár régóta tisztában volt az élete értelmével, és mélyen kielégítőnek találta a küldetését.

Az első sétája során a parkban, egy szerda délutánon, egy vak férfival találkozott, aki az egyik padon ült három pálmafa árnyékában. Ötvenvalahány éves lehetett. A feje kopaszra volt borotválva. Mákos szakálla ápoltnak tűnt. Egy MP3-lejátszó hevert mellette a padon. A férfi Jeremy Ironst hallgatta fülhallgató nélkül, aki T. S. Eliot *Burnt Norton*ját olvasta fel *a*

*Négy kvartett*ből.

A hallgató vakságát az árnyékban is viselt sötét szemüveg jelezte, a padnak támasztott fehér bot és egy gyönyörű németjuhász, amely a gazdája lábai előtt hevert. Pórázának markolata szabadon hevert a padon, a vakvezető kutya engedelmességét és elhivatottságát tanúsítva.

„Jelen idő és múlt idő / A jövő időben talán jelen van, / S a jövő idő ott a múlt időben…”[1] – Jeremy Irons minden mesterséges manír nélkül szavalta a sorokat. Tárgyilagos előadása nagy hatást gyakorolt Charlie Weatherwaxre.

Charlie nem szakította félbe a verset, anélkül folytatta útját, hogy egyetlen szót is szólt volna a vak férfihoz.

Gyermekkora óta – immár harmincnégy éves volt – arra tanították, hogy mennyit számítanak a véletlenszerű jócselekedetek. Az apja közösségszervező volt, aki különösen tehetségesnek bizonyult olyan pályázatok elnyerésében, amelyek jobbá tették a kevésbé szerencsés lakónegyedek életét, az anyja pedig középiskolai igazgató, később kerületi tanfelügyelő. Mostanra már mindketten nyugdíjba mentek.

Charlie gyakran hallotta őket a szolgálatban töltött élet örömeiről beszélni; a jócselekedetek az énképük lényeges részét képezték.

Másnap délután, csütörtökön ugyanazon a padon találta a vak férfit, másik ruhában, de már a *Dry Salvages*t hallgatva, Eliot *Négy kvartett*je közül a harmadikat. A második találkozásukkor ráébredt, hogy cselekednie kell. De mit kell tennie?

„Nem ér véget a szótalan jajongás, / Sem ahogy hervadó virágok elenyésznek…”

Miközben Charlie elhaladt a vak férfi és a kutyája mellett, Jeremy Irons hangja úgy sodorta magával, mint falevelet a gyors patak.

Nem mondott semmit, nem tett semmit – és a nap hátralévő részében végig bánta a tétlenségét. Vacsoraidőre a megbánása bűntudattá nőtt, hegyes fogú lelkifurdalás rágta a szívét. Rosszul aludt. Nem sok esélye volt arra, hogy ismét találkozik a vak férfival, és lehetősége nyílik helyrehozni a dolgot.

De most, pénteken, késő délután, ugyanabban az órában, mint korábban, ismét meglátta a vak vershallgatót a parkban. Szerencsére fel volt készülve erre a valószínűtlen harmadik lehetőségre.

– Gyönyörű kutya – mondta, majd megvakarta a németjuhászt az álla alatt, és leült a padra. – Hogy hívják?

A férfi kikapcsolta a hangoskönyvet, és azt felelte:

– Argus. Egy kincs.

– Szokatlan név egy kutyának.

A férfi inkább Charlie hangja felé nézett, mint egyenesen az arcába.

– A görög mitológiában Argosz egy százszemű óriás volt.

– Á! Szokatlan, de találó. Ön T. S. Eliotot hallgatta.

– Igen, a *Négy kvartett*et. Soha nem tudom megunni. Olyan illékony és sokrétegű, zeneszerűek a sorai. Ez egyfajta meditáció számomra.

– Gyönyörű – helyeselt Charlie. – Viszont a jelentése mindig is kifogott rajtam. Attól tartok, hogy túl összetett az én egyszerű elmém számára. A macskás verseit jobban értem.

A vak férfi elmosolyodott.

– A *Macskák könyve.* Elképesztő, hogy képes volt ilyen rendkívüli mélységű verseket írni, ugyanakkor a legkönnyedebb elbűvölő rímeket is ő vetette papírra.

Charlie idézett belőle:

– ”Jégpacs Macskák ez esteien, Jégpacs Macskák, mind ül meg áll…”

Argus gazdája kiegészítette:

– ”Jégpacs Hold süt szépségesen, Jégpacs Macskák meg Jégpacsi Bál…”[2] – Abban reménykedve, hogy jóváteheti korábbi mulasztását a vak férfi szórakoztatását illetően, Charlie egy hamburgerpogácsát is vitt magával, amelyet a Peninsula Hotel házi szakácsa fűszerezett és sütött tökéletesre.

Úton a pad felé kivette a húst a nejlonzacskójából. Ekkor leejtette a park ösvényére, a kutya elé.

Eközben a *Makár Viki, a titokzatos macska* első négy sorát idézte sokkal hangosabban és kevésbé elegánsan, mint Jeremy Irons tette volna, hogy elfedje a kutya sietős táplálkozásának a hangjait, majd azt mondta:

– Egyébként Harvey Hemingwaynek hívnak, de nem vagyunk rokonok az íróval… A barátaim Harvnak szólítanak.

– John Duncan – válaszolta Eliot kopasz, szakállas rajongója. – Örvendek, hogy megismerhetem a Vén Oposszum egy csodálóját.

Charlie csevegett vele még néhány percig, majd, amikor senki nem volt a közelükben, és senki nem látszott az ösvényeken sem, azt mondta:

– Adtam Argusnak egy kis hamburgert…

– Ó, bárcsak ne tette volna! – felelte Duncan.

– …megfűszerezve egy kis nyugtatóval – fejezte be Charlie.

A vak férfi riadtan kihúzta magát, és szólongatni kezdte a kutyát. Amikor nem jött reakció, tapogatózni kezdett, és rátalált a póráz markolatára a padon. Megrántotta, de Argus mélyen elmerült már álomországban.

– Olyan két óráig lesz kiütve, és utána még egy óráig kába marad – tájékoztatta Charlie –, de nem szenved tartós károsodást.

– Mi a fene ez? – követelt Duncan magyarázatot, némi acélosságot erőltetve a hangjába, mintha képes lenne eleget tenni a fenyegetésének, mintha Sámson lenne, vakon Gázában, de azért elég erősen ahhoz, hogy legyőzze az ellenségeit.

Charlie a vállára tette a kezét.

– Idehallgasson, seggfej, és most aztán hegyezze a fülét! Senki nincs a közelünkben ebben a parkban. Odakint, a Santa Monica sugárúton nagy a forgalom, de azok mindössze két barátot látnak egy padon. Los Angelest az „angyalok városának” hívják ugyan, csakhogy a pokolban is vannak angyalok, méghozzá nem azok a fajták, akik bárkinek szívességet tennének. Amennyiben segítségért kiált, ha zajt csap, azt senki sem fogja meghallani, és a cirkuszolása senkit nem fog érdekelni… És ebben az esetben megvakítom a kutyáját. Van nálam egy éles tollkés… Könnyedén megtehetem. – John Duncan olyan mozdulatlanul ült, mintha csak egy bronzalak lenne a padon. – Most az következik – folytatta Charlie –, hogy áramütést adok magának egy kézi

sokkolóval. Háromszor meg fogom ismételni. Mindegyik kicsit tovább fog tartani, mint az előző. Pokolian fog fájni. Amennyiben felkiált vagy felsikolt, megvakítom Argust, és elmegyek. Sőt, ha egy kis nyafogásnál erősebb hangokat ad ki, a kutyájának is vakvezető kutyára lesz szüksége. Hallja? Megértette?

– Miért? – kérdezte Duncan.

– Hallott már olyan emberekről, akik jobb hellyé akarják tenni a világot véletlenszerű jótéteményeikkel? Nos, azok álszent szemforgatók. Hazugságban élnek, és azt szeretik. Nincs bennük semmi valódi. Én vagyok a valóság! Én vagyok az, amiről a világ valójában szól… a véletlenszerű kegyetlenkedés!

Miközben Charlie benyúlt a dzsekijébe, és kivette a sokkolót a tokjából, Duncan előrehajolt, kezével megragadta a combját, és könyörögni kezdett:

– Kérem, ne! Az isten szerelmére…

Charlie a vak férfi nyakához nyomta a sokkoló végét, és meghúzta a ravaszt.

John Duncan számára valószínűleg olyannak tűnt az öt másodperces elektrosokk, mintha egy darázsraj kelt volna életre benne, és az egyedei ott zümmögnének és csipkednének a csontjaiban és a húsában, dühösen keresve a kijáratot. A fogai úgy csattogtak, mint egy felhúzható játék fogsor, majd abbahagyták, amikor görcsbe rándult az állkapcsa. A férfi megremegett, és egy helyben rángatózott, mintha epilepsziás rohama lenne, ami még azután is eltartott pár pillanatig, hogy a kínzója eleresztette az elsütőbillentyűt. Duncan teste összerándult, karja meglendült, majd a félparalízis a pad sarkába szegezte. A bőre sápadt volt, és csillogott a verejtéktől. Egy kis nyálcsík indult lefelé a szája sarkából. Mivel a férfi nagyon féltette a kutyáját, sem segítségért nem kiáltott, sem a fájdalomtól nem üvöltött fel.

Ha jelenetet rendezett volna, Charlie akkor sem szúrta volna ki az állat szemét. Kedvelte a kutyákat. Végtére is, nem volt szörnyeteg. Az embereket utálta, de a kutyákat kedvelte. A fenyegetés, hogy bántani fogja Argust, csak eszközként szolgált a vak férfi kontrollálásához, az engedelmessége

biztosításához.

A második sokkolás tíz másodpercig tartott.

A forgalom lelassult, majd továbbindult a Santa Monica sugárúton; az összes sofőr a maga kis világába merült a kocsijában, és éppen annyira elkerülte a figyelmüket a padon lezajló dráma, ahogy az összes többi polgár élete a városban.

John Donne azt írta, hogy „senki sem különálló sziget", amiről Charlie Weatherwax konkrétan tudta, hogy oltári nagy hülyeség. Az emberi faj a szigetek végtelen sorából áll, amelyeket viharos tenger választ el egymástól. Az összes férfi és nő a tiszta önérdek örvénye, az önszeretetük olyan sebességgel kavarog, hogy a másokkal való igazi törődésnek esélye sincs legyőznie a narcizmusuk centrifugális erejét.

Hogy lássa az áldozata üveges pillantását, Charlie lekapta és eldobta John Duncan szemüvegét, mielőtt ismét sokkolta volna, ezúttal tizenöt másodperc hosszan. Duncan testében az összes idegvégződés rövidzárlatot kapott. A világtalan szemgolyók megfordultak a férfi fejében, amikor ismét elkapta a görcs, ezért a tekintete írisz nélkülivé vált, üressé, fehérré, olyan embertelenné, mint magáé a természeté.

Charlie elrakta a sokkolót, és a jobb oldalára fordította a félig megbénított vak embert, nekitámasztotta a pad karfájának, csak annyi időre, hogy kivegye a tárcáját a jobb zsebéből. Talált benne egy fényképes igazolványt, és megjegyezte Duncan címét. Visszatette az igazolványt a tárcába, amit lerakott a padra.

Alig több mint egy perc telt el azóta, hogy az első áramütéssel sokkolta a férfit.

Még mindig kettejüké volt a park, bár éppen belépett a kapuján egy babakocsit toló nő a Wilshire sugárút felől.

Charlie feltámasztotta Duncant a pad sarkában, és azt kérdezte:

– Hallasz engem, Johnny? – A vak férfi csak egy artikulálatlan nyögést hallatott, mire Charlie feljebb tekerte a fenyegető élt a hangjában: – *Hallasz engem, Johnny?*

Duncan szavai összemosódtak, de a szemgolyói már visszafordultak, mint egy nyerőgép szimbólumai. Élénkkékek voltak, ám élettelenek.

– Igen, hallom.

– Belenéztem a tárcádba. Tudom, hol laksz. Ha valaha is mesélsz erről bárkinek, ha leírsz bárkinek, akkor meglátogatlak.

– Nem! Nem fogok! Esküszöm.

Charlie talpra állt.

– Véletlenszerű kegyetlenkedések, Johnny. Erről szól a világ. Ez a lényege. Készülj fel a következőre! El fog jönni. Mindig eljön.

A babakocsis nő megállt egy távoli padnál. Ha végül továbbmegy, nem fogja megtalálni a vak férfit, amíg Charlie látótávolságban van.

Charlie folytatta az útját. Amikor visszanézett, látta, hogy John Duncan előrehajol a padon, és a cipőjére hány.

A kutyája két órán belül magához tér. Egy órával később elég éber és stabil lesz az állapota ahhoz, hogy hazavezesse a gazdáját még a sötétedés kezdetén.

A fájdalom, amit John Duncan átélt, semmi ahhoz a mély megalázottsághoz képest, amit megtapasztal, és ami még napokig izzani fog benne. Talán kétségbeesésbe zuhan, ami nem feltétlenül rossz dolog. Az elkeseredés, ha nem pusztítja el az embert, azzá a tűzzé válhat, amely felégeti a világ bűnös félreértelmezését. Ha a vak férfi összes illúziója hamuvá ég, ha végre megérti a világ igazi lényegét, hogy azt semmi más nem alakította ilyenné, csak a véletlen, és nincs értelme, mert semmi nem számít, egyedül a hatalom, a megszerzése és a felhasználása, és hogy azt a másoknak okozott fájdalommal és megaláztatással lehet elnyerni – akkor életében először végre tényleg szabad lesz. És még a rokkantsága korlátai ellenére is gyakrabban elkerülheti, hogy áldozattá váljon.

A fájdalom és a megaláztatás misszionáriusának lenni, véletlenszerű kegyetlenségeket elkövetni – ehhez nem elég egy közönséges utcasarki bűnöző vagy romlott politikus. Mind a kábítószeres bandafőnökök, mind a korrupt szenátorok hazudnak maguknak és másoknak, azt állítják, hogy a klán érdekét tartják szem előtt, a köz javát és a társadalmi igazságosságot az elnyomással szemben, pedig valójában csak hatalomra vágynak – a hatalom kedvéért. A

hazugok, és azok, akik hazugságban élnek, nem tudják jobbá tenni a világot. Egy olyan misszionáriusnak, mint Charlie Weatherwax, nem szabad hazugságokhoz folyamodnia, nem szabad illúziókban élnie, bármilyen reménytelen is az élete, mert az egyetlen igazság a hatalom, és az igazság a hatalom forrása.

4.

A LOS ANGELES-I esti csúcsforgalom a maga több ezer aszfaltfolyójával és több millió fémpatakjával nemcsak egy óráig tartott, hanem három-négyig. Utcáin túláradtak a nekiinduló, megálló, majd ismét nekiinduló járművek, amelyek diszfunkcionális autópályákra tartottak, vagy azokról hajtottak le. Vikram adott egy címet Jane-nek, akit nem zavart a forgalom. Túl sok megválaszolandó kérdés, még nem hallott magyarázat és egy megkötendő megállapodás állt előttük, mielőtt célba értek volna.

Azt mondta:

– A könyvtárban is odajöhettél volna hozzám.

Vikram megrázta a fejét.

– Az szerintem nem lett volna biztonságos. Ha váratlanul bukkantam volna fel, akkor nem egy karcsú, de izmos, sötét szemű, fekete hajú fiatalembert láttál volna, akiből akár bollywoodi sztár is válhatott volna, hanem egy FBI-ost, és azt hitted volna, hogy csapdába estél. És ezt logikus módon egy kellemetlen összetűzés követte volna.

– Karcsú, de izmos?

Vikram megvonta a vállát.

– Amikor különböző internetes társkereső oldalakon írom le magam, a „vékony” szót soványként vagy még rosszabbként is lehet értelmezni. Mindenesetre, ha felbukkantam volna a könyvtárban, és azt mondtam volna, hogy légyszi, ne lőj le, akkor is egy nagyjelenet következett volna, esetleges szemtanúkkal, akik kihívták volna a rendőrséget, kiposztolták volna a YouTube-ra, és akkor

végünk.

– A rokonaid betereltek abba az üres fényképészeti műterembe. Miért nem vártál ott rám? Hiszen azon a helyen nem voltak szemtanúk.

Vikram felemelte a jobb kezét, és az autó teteje felé mutatott, mintha azt mondta volna: *„Egy fontos szempontot tekintetbe kell vennünk."*

– Ne feledd, hogy akkor kezdődött az üldözés, és gyakorlatilag adrenalint izzadtál magadból.

– Nem szoktam adrenalint izzadni.

– Ennek ellenére arra a matematikai következtetésre jutottam, hogy abban az időpontban még túl nagy esélye lett volna annak, hogy azonnal lelősz, amint meglátsz.

– Matematikai?

– Megvannak a magam képletei. Bölcsebbnek tűnt, ha végigvezetlek pár csavaron, és elég időt hagyok neked arra, hogy megértsd: ez nem egy hagyományos hatósági hadművelet. Utána megjelenek egyedül, erősítés nélkül, és te rájössz, hogy ártalmatlan vagyok.

– És kicsoda Garret Nolan?

– Mr. Motorbicikli? Ő nem tartozik közénk. P csak egy véletlen zökkenő volt. Mindig akadnak ilyen zökkenők. Egyesek azt mondják, hogy az élet nem más, mint zökkenők sorozata, bár én nem vagyok ilyen pesszimista. Kicsit odébb Mr. Nolantől egy Honda várakozott a járdaszegély mellett járó motorral. Egy élénkvörös Honda. A kutatások szerint krízis esetén az ember figyelmét a vörös dolgok keltik fel. A bátyám készen állt arra, hogy a feltűnően vörös ingében kiugorjon a Hondából, és bevesse magát egy kínai étterembe, látszólag azért, hogy átvegye a megrendelt ebédjét, valójában viszont azért, hogy lehetőséget adjon neked a járgánya ellopására, amit persze követni tudtunk volna a GPS-e alapján. Viszont te Mr. Nolant találtad meg előbb. Vigyázz, a lámpa mindjárt pirosra vált! – Jane lefékezett, és megállt. Az utasára nézett. Vikram belemosolygott a csendbe, és azt kérdezte: – Mi az?

– Te ezt úgy megírtad előre, mint egy filmes üldözési jelenetet?

– Amikor telepítek egy hátsó ajtót egy nagy

telekommunikációs szolgáltató számítógépes rendszerébe, akkor nem csak rögtönözni szoktam. Ahhoz, hogy megússzam, alaposnak kell lennem. Vikram Rangnekar második neve az, hogy Alaposság.

– Ha Garret Nolan csupán egy váratlan zökkenő volt, akkor hogyan tudtál követni azután, hogy magával vitt?

– A biztonság kedvéért az unokatestvérem, Ganesh felnyomkövetőzött a könyvtárban.

Jane felidézte azt a duci fickót a zsebes nadrágban és sárga pulóverben, a sajátja közelében lévő munkaállomásnál.

– Felnyomkövetőzött?

– Miközben távoztál, Ganesh elsütött egy kis eszközt, amelyben egy öntapadós mikrominiatűr jeladó volt. A hátadon talált el.

Jane valóban látta, hogy Ganesh tart valamit a bal kezében, az oldala mellett.

– Nem is éreztem.

– Az nem véletlen – felelte Vikram. – A lövés kis sebességű volt. A puha lövedék alig tíz grammot nyom. Részben felbomlik, és beleszövi magát a kabátod anyagába. A lítiumeleme akkora, mint egy zöldborsó. Ugyanúgy le lehet követni műholdakkal, ahogy a GPS-szel ellátott járműveket.

Jane elsóhajtotta magát:

– *Dzshav!*

Vikram szemöldöke felszaladt.

– Ez egy hindi szó.

– De illik a helyzethez.

– Hol tanultad ezt a szót?

– Tőled.

– Az nem lehet. Soha nem mondanám ki egy nő társaságában.

– Folyamatosan mondogatod, amikor a számítógéped előtt ülsz, és éppen feltörsz valamit.

– Tényleg? Ennek nem is voltam tudatában… Remélem, nem ismered a jelentését.

– Azt jelenti, hogy „bassza meg”.

– Nagyon szégyellem magam.

– Nekem kéne szégyellnem magam, amiért észre sem

vettem, hogy meglőttek egy nyomkövetővel. *Dzshav!*

Mögöttük megszólalt egy duda. A lámpa időközben zöldre váltott.

Vikram ismét felemelte a mutatóujját.

– Zöld lett a lámpa.

– Nem mondod! – felelte Jane, miközben levette a lábát a fékről.

– Úgy érzem, kissé neheztelsz rám.

– Kijátszottál. Nem szeretem, ha kijátszanak.

– Ez matematikailag elengedhetetlen volt.

– A matematika nem minden. A bizalom is számít.

– Én a matematikában bízom.

– Csak arra emlékeztem, milyen kedves ember vagy. Az idegesítő részedről már megfeledkeztem.

Vikram elvigyorodott.

– Tényleg?

– Igen. Rendkívül idegesítő tudsz lenni.

– A „kedves”-re gondoltam.

Jane bátorítás helyett témát váltott.

– Szóval tudtad, hogy melyik motelben szálltam meg.

– Igen. De arra számítottam, hogy a vörös Hondában fogsz visszatérni oda, nem pedig motoron. Ennek ellenére minden jól alakult.

– Hogy a fenébe találtál meg egyáltalán, *dzshav?*

Csak hogy tudd, engem nem izgat fel, ha egy nő csúnyán beszél.

– Ne kényszeríts arra, hogy lelőjelek, Vikram! Hogy találtál meg?

– Hát az – felelte a férfi – nem semmi sztori.

5.

CHARLIE WEATHERWAX otthagyta a vak embert a parkban, átkelt a sugárúton, megkerülte a városházát, végigment néhány fákkal szegélyezett lakóutcán, onnan pedig kijutott Beverly Hills legendás bevásárlónegyedébe, Wilshire-

től északra. Az ottani járdák tele voltak bevásárlószatyrokat cipelő pénzes helyiekkel, továbbá a csillogó üzletektől elvarázsolt bámészkodó turistákkal és számtalan Mercedesszel, Bentley-vel, Rolls-Royce-szal. Mindenki látta a többieket, és interakcióban voltak, de nem ismerték egymást, csak emberi szigeteket képeztek, és ezen nem is akartak változtatni, noha, amennyiben megkérdezték volna őket, mindnyájan változatos társadalmi értékeket tudtak volna felmutatni.

Miközben az ég fokozatosan besötétedett, és a bezárni készülő boltok kivilágított kirakatából fényűzés és romantika sugárzott az utcára, Charlie odaért a nívós étteremhez, amelyben foglalása volt. Egy kiváló asztal várta az elegáns art deco bár egyik sarkában, amelynek a díszítését mintha az ő tiszta, éles vonásai ihlették volna.

Még a Martinije felénél sem tartott, amikor titkosított hívást kapott az okostelefonján. A közszféra és a magánszektor kimeríthetetlen erőforrásai ellenére az árkádiai forradalomnak két hetébe telt lenyomoznia Vikram Rangnekart, de végre tudtak egy címet adni Charlie-nak, akit egy órán belül várt a csapata a Peninsulánál.

Charlie kénytelen volt megelégedni egy kevésbé ráérős vacsorával a tervezettnél, és egyetlen Martinivel kettő helyett. De az estéje mozgalmasnak ígérkezett, és számíthatott arra, hogy annak során kemény igazságokat taníthat meg a forradalom ellenségeinek.

6.

VIKRAM RANGNEKAR arra gondolt az anyósülésen: *Még soha nem voltam ilyen boldog!* Ez elég nagyszerű volt, tekintetbe véve, hogy harminc éve nagyrészt boldogságban telt el. Az anyja, Kanta szerint soha nem nyafogott kisbabaként, és még akkor sem sírással üdvözölte a nőgyógyászt és a szülésznőket, amikor kiemelték a méhéből, hanem egy olyan hanggal, amely félig sóhajnak, félig

kuncogásnak tűnt, és egy mosollyal. Az apja, Aadil *csotti batasd*nak nevezte, ami azt jelenti, hogy „kis cukorka”, mert annyira jó természetű és vidám volt. Akadtak olyanok, akiket ingerelt szűnhetetlen derűje, és páran még utálták is miatta; ő viszont nem haraggal vagy szánakozással reagált az ellenségességükre, hanem közömbösséggel, mert nem volt hajlandó hagyni, hogy bárki felidegesítse.

Persze Vikrammal is történtek rossz dolgok. Ebben a zűrzavaros világban nincs olyan ember, aki mindent megúszhat. Előfordult, hogy szomorú volt, de azok az időszakok végül átmenetinek bizonyultak, és szinte mindig egy általa szeretett vagy csodált személy halálához kapcsolódtak. Mióta csak az eszét tudta, tisztában volt azzal, hogy a boldogság döntés kérdése, hogy vannak, akik nem értik, hogy ez a döntés a kezükben van, vagy akik valamilyen oknál fogva inkább folyamatosan elégedetlenek, sőt haragosak vagy akár elkeseredettek maradnak. Az ilyen típusú emberek többsége nagyon politikus alkat volt, Vikram viszont nem. Vagy irigység mardosta őket, ami Vikramot nem. Vagy annyira szerették önmagukat, hogy soha nem érezték úgy, hogy a világ elég jól bánna velük, vagy nem szerették eléggé önmagukat, és azt kívánták, hogy bárcsak valaki más lennének. Vikram szerette ugyan önmagát, de soha nem gondolta úgy, hogy Isten ajándéka lenne a világ vagy a nők számára.

Akadt persze romantika az életében. Harmincévesen már nem volt szűz. Egyes nők kifejezetten kedvelik a karcsú, de izmos férfiakat, akik gyengéden és tisztelettel bánnak velük. Valahogy a szerelmei mégsem maradtak vele örökre. Egyikükről kiderült, hogy egy Curt nevű izomkolosszusra vár, aki bántalmazza és megalázza, és akivel leléphet. A másik, miután az egyetem második évében megtudta, hogy a férfiak társadalmilag szükségtelen alakok, egy elemmel működő eszköznek esküdött örök hűséget. A harmadik, egy Larisa nevű idealista lány, aki tévériporter szeretett volna lenni, felháborodva arra a következtetésre jutott, hogy a választott szakmája nagyrészt nárcisztikus, műveletlen képmutatókkal van tele, és elhagyta Washingtont, ahol

Vikram is élt, hogy visszatérjen a szülővárosába – az iowai Cedar Rapidsba –, abban a reményben, hogy ott „valami igazit” talál.

Vikram boldogsága szerencsére nem a szerelmi élete státuszán múlt.

Ismét arra gondolt: *Még soha nem voltam ilyen boldog!*, s rendkívüli jókedve természetesen a sofőrjének, Jane Hawknak volt köszönhető, akiért már több mint öt éve rajongott. A vonzalmát legnagyobbrészt plátói természetűnek lehetett volna nevezni, bár nem teljesen. Végtére is, Vikram férfi volt, Jane pedig túl szép és túl kívánatos ahhoz, hogy bármelyik heteroszexuális férfi csak a barátja akarjon maradni. Ugyanakkor az is nyilvánvalónak tűnt, hogy soha nem lesz köztük szerelmi viszony. Ennek a tudatnak a szomorúsága csak egy vízcsepp volt a boldogság hatalmas áradatához képest, amit Vikram Jane társaságában érzett. Amikor Nick még élt, egyetlen férfi sem lett volna képes elrabolni Jane szívét, a lány olyan intenzitással szerette a férjét – és a férje is őt –, mintha egy tizenkilencedik századi regényben élnének. Nick halálában kísértette ugyan szépséges özvegyét, de nem a saját akaratából, hanem Jane kitartó hívására; Vikram gyanította, hogy Nick még akkor is a szíve kapujában marad, elállva az összes többi férfi útját, ha sikerül megbosszulnia a férje halálát.

A viszonzatlan szerelem éppen elég jutalom volt számára, és ez jobb is volt így, tekintetbe véve, hogy azzal, hogy a segítségére sietett, kockára tette a saját életét, és fennállt a veszélye, hogy nem érné meg azt sem, hogy egy csókot nyomjanak az arcára.

– Hogy találtál meg? – ismételte meg Jane, miközben átnavigálta az Explorer Sportot a kerekes bikák Pamplonáján, amelyek mind dél felé dübörögtek a 405-ös autópályán a dugó váratlan és megmagyarázhatatlan hiányában. A lemenő nap megcsillant a fémlapokon és az ablaküvegeken.

– Köztudott, hogy feketepiaci autókkal közlekedsz, hamis rendszámtáblákkal – felelte Vikram. – Továbbá ott kellett hagynod egy fekete Ford Escape-et Texasban, amikor egy autópálya-rendőr valami oknál fogva leintett, de nem jött rá

arra, hogy ki vagy. Te otthagytad a Fordod volánjához bilincselve, és leléptél a járőrautójában. Az FBI szétszedte a kocsidat, hátha sikerül visszanyomozniuk a múltját, de semmit nem sikerült megtudniuk róla, nullát, *nada.* Ekkor eszembe jutott, mit mondtál arról az arizonai készpénzes autókereskedőről, amikor lezártad a Marcus Paul Headsman-ügyet.

Marcus Paul Headsman egy sorozatgyilkos volt, aki úgy próbálta beteljesíteni nevében rejlő végzetét, hogy levágta az áldozatai fejét, és eltárolta őket egy mélyhűtőben. Azt mondta, hogy a testüket is szívesen megtartotta volna, de akkor egy rakás új mélyhűtőt kellett volna vennie, amire nem volt kerete.

Headsman ellopott egy járművet Enrique de Sotótól, aki Nogales mellett üzemeltette a vállalkozását egy sor átalakított pajtában. Enrique lopott autókat és teherautókat vásárolt. A friss beszerzéseket átszállította a határon a mexikói Nogalesbe, ahol az emberei megfosztották a járműveket a GPS-üktől és minden azonosító jelüktől. Utána újrarakták a kocsik motorját, hogy azok gyorsabbak legyenek bármelyik rendőrautónál, és visszavitték őket Arizonába. Enrique lopott forgalmit és rendszámot is biztosított az összes ügyfelének, amelyeket az állami gépjármű-nyilvántartásokba is felvezettek, hogy a hatósági személyeknek semmi okuk ne legyen a gyanakvásra. Amikor Headsmant elkapták, ő felnyomta Enriquét, hátha kap cserébe valami engedményt.

– Emlékeztem rá – folytatta Vikram. – Nagyon sok mindenre emlékszem abból, amit az évek során elmondtál nekem. Valószínűleg mindenre. Úgyhogy feltörtem a Hivatal aktáit, hogy utánanézzek, mi történt Enrique de Sotóval.

– Semmi sem történt vele – felelte Jane. – Mi Marcus Paul Headsmant akartuk elkapni, és el is kaptuk. Nem volt időnk olyan kis halakra, mint Enrique.

A Hivatalt maguk alá temették az ügyek még akkor is, amikor jól vezették, amikor nem a hazai politikai ellenfelekkel szemben alkalmazták fegyverként, és a munkatársai kénytelenek voltak priorizálni az eseteket, hogy a legfelháborítóbb, leggyorsabban megoldandó bűncselekményekre összpontosíthassák az emberi munkaerőt.

Amikor kisebb gazfickókat találtak a nyomozások során felforgatott kavicsok alatt, azokat vagy feljelentették a helyi rendőrségen, vagy eltárolták későbbi nyomozás céljából, és Enrique de Soto esetében is ez történt. A „későbbi nyomozás” gyakran „sohanapján”-t jelentett, mert mindig akadt egy nagyobb vad, akit el kellett ejteni.

Vikram azzal folytatta:

– Emlékszem, hogy te el akartad kapni De Sotót, viszont ha erőltetted volna a témát, a feletteseid úgy gondolták volna, hogy csak az elveszett ügyek hátvédje vagy. Kénytelen voltál alkalmazkodni a Hivatal módszereihez a jövőd érdekében.

– És látjuk, milyen jól sikerült.

– Ezért az jutott eszembe, hogy hátha De Sotótól szerzed a járműveidet. Töröltem őt a Hivatal aktáiból, hogy senki más ne tudja összekötni Headsman ügyével, és lementem Nogalesbe, hogy beszéljek vele.

Egy olyan település kijáratához értek, amelyet nem akartak meglátogatni. Jane sávot váltott, lesorolt a rámpára, nagyjából 2 G-nek tűnő gyorsulással lekanyarodott a főútra, és beszáguldott néhány ipari épület közé, amelyek sötéten és fenyegetően meredeztek a vérvörös nyugati égbolt előtt.

Jane lehúzódott a járda mellé, üresbe tette az Explorert, lekapcsolta a fényszóróját, és Vikram felé fordult.

– Te teljesen megőrültél?!

– Miért? Mit csináltam?

– Ricky de Soto nem csak valami félkegyelmű autószerelő. Ő fegyverekkel is kereskedik, benne van a keze az embercsempészetben, és jéghidegen gyilkol, ha arra van szükség.

– Hát, te is tartod vele a kapcsolatot…

– Mert nincs más választásom! Én tudom, hogyan kell kezelni, és ha muszáj lenne, ezüsttálcán nyújtanám át neki a golyóit, mégis folyamatosan a hátam mögé lesek, amikor a közelében vagyok… De te! Téged nem képeztek ki Quanticóban. Ha lenne nálad fegyver, akkor sem jelentenél veszélyt senkire önmagadon kívül. Amikor besétálsz Ricky műhelyébe, csak egy nyuszi vagy, aki a farkas barlangjába tévedt.

– Nem vagyok nyuszi! – tiltakozott Vikram. Jane a karjába bokszolt. – Jaj!

– Te egy édes, átkozottul naiv nyuszi vagy – erősítette meg Jane, és még egyszer beleöklözött a bicepszébe, hogy nyomatékosítsa a kijelentését.

7.

A MAGASAN FELETTÜK húzódó autópályán reflektorok fényei fúródtak a leereszkedő éjszakába, miközben a forgalom Long Beach és az attól délre lévő pontok felé tartott. A környező gyárak, raktárak és ipari létesítmények némelyike kísértetiesen ki volt világítva, mintha valami alvilági tevékenység folyna bennük, mások talán kihaltak voltak, sötét falaikon csak fluoreszkáló bandaszimbólumok derengtek, mint egy földönkívüli-civilizáció rúnái. Az utcákat halványan megvilágították a lámpák, amelyek némelyikét pusztán brahiból kilőtték. Miközben a nap utolsó fénysugarai is eltűntek az égről, nem mozdult más jármű a környéken, csak néhány nagy teherautó, amelyek rejtélyes küldetésre induló katonai járművekre emlékeztettek az állandósult háborúban álló világban.

Jane szíve úgy zakatolt, mintha egy százméteres sprint után szállt volna be az Explorerbe. Elveszített már olyan embereket, akik kedvesek voltak számára, akik azért haltak meg, mert segíteni próbáltak neki, és akiknek a halála napról napra nagyobb súllyal nyomta a lelkét. Más ismerősei abban a pillanatban is veszélyben forogtak, nem utolsósorban azok, akik magukkal vitték a fiát, Travist scottsdale-i otthonukba, hogy átmenetileg elrejtsék ott őt. Jane bármelyik összeesküvővel bűntudat nélkül végzett volna, amennyiben az illető gyilkos szándékkal közeledik felé, de azok a bűntelenek, akik miatta veszítették el az életüket, foltot ejtettek a lelkiismeretén. Abban reménykedett, talán irracionálisan, hogy képes lesz anélkül befejezni ezt a keresztes hadjáratot, hogy az további ártatlanok életét követelné meg.

És most ott volt Vikram.

– Miért ütöttél meg?

– Nem akarom, hogy meghalj!

– Ne aggódj értem! Én győztes típus vagyok.

– Győztes típus?

– Győztes típus. A talpamra esem, mint a macskák.

– Mint egy kiscica. Ricky de Soto egy vipera. Nem vagy vele egy súlycsoport.

– Mint az látható, nem ölt meg.

– Ami döbbenetes. Te egyszerűen besétáltál hozzá, és azt szeretted volna tudni, hogy eladott-e nekem bármilyen feketepiaci járművet… nekem, az ország első számú szökött bűnözőjének?

– Tudtam, hogy trükkös lesz…

– Trükkös?

– Úgyhogy nem egyedül mentem.

Jane lehunyta a szemét.

– Amit most fogsz mondani, attól nem lesz jobb a helyzet.

– Öten voltunk. A bátyám. Egy nagybátyám. Két unokatestvérem, Judyt is beleértve, aki az Escalade-et vezette korábban a könyvtárnál. A túlerő biztonságot ad.

– A túlerő nem ad biztonságot – vitatkozott vele Jane.

– Mit tehetett volna? Megöl mindannyiunkat?

– Igen. Pontosan. Nagy valószínűséggel mindnyájatokat megölt volna, ásatott volna az embereivel egy tömegsírt, beledobált volna titeket, hogy utána betemessen, és elmenjen ebédelni.

– Először is, elmondtam neki, mit csináltam az FBI róla szóló aktáival, hogy mekkora nagy szívességet tettem neki azzal, hogy kitöröltem őt az adatbázisból.

– Legszívesebben ismét megütnélek. A fenébe, Vikram, abban a pillanatban, hogy rájön, hogy egyedül te tudsz róla, és egy szép napon ismét visszateheted a rendszerbe, vagy szólhatsz róla az FBI-nak…

Vikram a karját masszírozta, ahol Jane megütötte, és azon gondolkozott, amit tett. Némi hallgatás után azt felelte:

– Azon a ponton tényleg eldurvulhatott volna a dolog.

– Eldurvulhatott volna? Nem is tudod, mennyire!

– De nem így történt. – Vikram elmosolyodott, és azzal folytatta: – És tudod, miért nem? Mert Enrique odáig van érted.

– Ez nem igazán újdonság számomra, Vikram. Ha nem lett volna a „gyászoló özvegy” kifogásom, több alkalommal fegyvert kellett volna fognom Rickyre.

– Elmagyaráztam neki, hogy segíthetnék neked, ha megtalálnálak, és hogyan tudnálak szinte biztosan megtalálni, ha elmondaná, milyen kocsit vezetsz. Be is mutattam a számítógépén, hogyan tudok az összes rendszerbe bejutni az FBI-tól a belbiztonságiakon át egészen a nemzetvédelmi hatóságig. Nagyon le volt nyűgözve. Még egy állást is felajánlott nekem a saját cégén belül.

– Az nem cég, Vikram, hanem egy bűnszövetkezet.

– Mindenesetre megörült a lehetőségnek, hogy esetleg túlélheted ezt az egészet, és akkor le lennél kötelezve neki, sőt, esetleg a megejtő lovagodnak tartanád.

– Kinek?

– Úgy sejtem, megmentő lovagot akart mondani, de nem tartottam volna tanácsosnak kijavítani.

– Ezért van még meg a nyelved.

– Mindenesetre – mutatott Vikram ismét a kocsi teteje felé –, az a fontos, hogy hitt nekem. Elmondta, milyen járművet adott el neked utoljára, és milyen rendszámtáblával látta el.

A legtöbb járőrautó és sok más hatósági jármű is fel volt szerelve országszerte azzal a háromszázhatvan fokos rendszámleolvasó eszközzel, amely automatikusan rögzítette a körülötte megjelenő járművek azonosítóját. Ezek folyamatosan továbbították az adataikat a regionális adatbázisokba, egyben a Nemzetbiztonsági Hivatal százezer négyzetméteres utah-i adatközpontjába is.

Három évvel korábban Vikram az igazságügyi minisztérium magas rangú korrupt hivatalnokainak utasítására egy eszközkészletet telepített a Nemzetvédelmi Hatóság rendszerébe. Ez a sokoldalú, rosszindulatú program olyan alacsony szinten futott, hogy végig tudott úszni az adatkupacaikon anélkül, hogy felkeltette volna a rendszerbiztonsági cápák figyelmét.

Bár a férfi szívesen demonstrálta a zsenijét – a „gonosz kis ivadékait” – Jane-nek, és megtanította, hogyan lehet behatolni a telekommunikációs cégek adatbázisaiba, valamint az ötven állam bármelyikének a gépjármű-nyilvántartásába, továbbá sok más rendszerbe is, arra mindig gondosan ügyelt, hogy ne tegye ki a kémkedés vádjának. Azt soha nem mutatta meg neki, hogyan lehet a Nemzetbiztonsági Hivatal vagy egyéb állami intézmények rendszerét feltörni.

Úgyhogy miután új barátra lelt Enrique de Soto személyében, behatolt a nemzetbiztonság adatbázisába, hogy rákeressen a Rickytől kapott rendszám előfordulásaira.

– Abban a nem egészen két hétben, mióta nálad volt a kocsi – magyarázta Jane-nek –, tizenkét alkalommal rögzítették a rendszámát. Kétszer Arizonában, a többi alkalommal változatos dél-kaliforniai helyeken. Legutóbb szerdán, a San Fernando-völgyben, a Roscoe sugárúton. A Környezetvédelmi Hivatal egyik rendszámleolvasóval ellátott autója volt az.

A nemzetbiztonsági adatbázisban továbbá a legfontosabb középületek kamerái és több tízezer közlekedési kamera által rögzített képsorokat is meg lehetett találni. A Környezetvédelmi Hivatal felvételének az idejét – 12:09-et – felhasználva Vikram feltúrta ezeket az adatbázisokat is, hogy átnézze a Roscoe sugárút és a környékbeli keresztutcák felvételeit is.

– Ezt szerda este hajtottam végre, a laptopomon, egy Santa Monica-i hipster szállodában. Tíz perc alatt megtaláltam az Explorered videóját, és követtem egészen a Counting Sheepig, ahol aznap kora délután a jelek szerint kivettél egy szobát. Úgyhogy ekkor beültem a kocsimba, és élőben is odahajtottam, és valóban, az egyterűd ott parkolt a 3-as szoba előtt. Mielőtt ismét megütnél, vedd tekintetbe, hogy ha egy rosszindulatú hacker szerezte volna meg ezt a rendszámot, akkor már őrizetben lennél, vagy meghaltál volna.

Jane elfintorodott.

– Nem foglak ismét megütni.

– De megérteném, ha megtennéd. Tökre. Egyértelműen. Már értem a nézőpontodat. Enrique… egy vipera. Nem az én

súlycsoportom.

– Ha két napja ott jártál a motelnél, miért nem vetted fel velem a kapcsolatot?

– A matematikai esélyeim rosszak voltak. Nagy valószínűséggel helyben lelőttél vagy legalábbis megsebesítettél volna.

– Mi? A képleteid azon alapulnak, hogy imádok lövöldözni?

– Nem, nem, nem. De a matematika az matematika. Visszamentem a szállodámba, egy órán belül kifőztem a kis forgatókönyvemet, összeállítottam a szereplőgárdát, és remekül működött is a dolog.

Bár már harmincéves volt, Vikram lélekben egy kicsit kamasz fiú maradt.

– Szívem – mondta neki Jane kedvesen, hogy mindenképpen felkeltse a figyelmét –, tisztában vagy azzal, mekkora katyvaszba keveredtél?

– Nyakig vagyok benne – mosolygott Vikram. – De neked segítségre van szükséged. És egy barátra. Én a barátod vagyok.

– Honnan tudod, hogy nem vagyok olyan gonosz, mint állítják?

– Ne legyél nevetséges!

– Lehet, hogy tényleg én öltem meg Nicket, ahogy állítják. Lehet, hogy nemzeti titkokat árusítottam ki. Lehet, hogy te egyáltalán nem ismersz.

– Ismerlek. A szívem elárulja, hogy ki vagy te valójában.

– A szíved, mi?

– A szívem, az agyam és az intuícióm. Te az utolsó csepp véredig jó vagy.

Jane felsóhajtott, és megrázta a fejét.

– Senki sem az utolsó csepp véréig jó. Én olyan dolgokat tettem kényszerűségből… hogy azt nem is tudod. Azt felfogtad már, hogy ha ezek az emberek célba vesznek, akkor a családod tagjai is célponttá válnak, mindenki, akit bevontál a kis „forgatókönyvedbe”?

– Gondoskodtam a rokonaimról. Mélyen el vannak rejtve. Mélyen, mélyen. A gonoszok semmit nem tudnak róluk.

– Tévedsz. Ez a Google világa, a Facebook világa, a Nagy Testvér itt Nagy Barátnak álcázza magát, hogy mindent megtudjon a családodról, azt is beleértve, hogy milyen alsóneműt viselnek.

– Ők eltűntek a ködben – erősködött Vikram. – Megtalálhatatlanok.

– Mindenkit meg lehet találni.

– Téged sem találtak meg.

– Többször is megtaláltak. És olyan necces helyzetekben voltam, hogy le kellett vedlenem a bőrömet, hogy elmenekülhessek.

– De amúgy sem kell sokáig bujkálniuk. Csak addig, amíg felelősségre nem vonjuk és el nem pusztítjuk az ellenségeidet.

Jane gúnyosan felhorkantott.

– Most péntek este van. Hogy tervezed, vasárnapra végzünk?

Egy hatalmas, platós kamion kanyarodott le az autópályáról, akkora kerekekkel, mint egy extra nagy markoló. Fényszórói úgy siklottak végig az Exploreren, mintha egy börtön szpotlámpái lennének. A magasban ülő sofőrje az éjszaka ellenére is napszemüveget viselt, és olyan kifejezéstelen arcot vágott, mint egy robot. A platóhoz valami hatalmas szerkezetet láncoltak, amely ponyvával volt letakarva. Persze, az egész nagyon hétköznapi volt, de az utóbbi időben még a legnormálisabb dolgok is gyakran különösnek és baljósnak tűntek Jane számára.

Amikor a kamion elhaladt mellettük, és a hangja elhalt, Vikram azzal folytatta:

– Az összes hátsó ajtó mellett, amit beépítettem egy rendszerbe az igazságügyiek utasítására, sőt, kétszer egyenesen az FBI igazgatója számára, a saját személyes használatomra is létesítettem egy hátsó ajtót. Ők erről nem tudtak. A nagy öregek eléggé lelkesednek azért a hatalomért, amit a technológia biztosít nekik, ugyanakkor egyáltalán nem értenek hozzá. Semmit nem tudnak arról, amit magamnak csináltam… – Jane korábban összeroskadt az ülésében a kimerültségtől. Ekkor kihúzta magát a volán mögött. Vikram olyan gyorsan hadart, mintha attól tartana, hogy nem kap elég

időt a társa meggyőzésére. – Szóval, most bármelyik említésre érdemes hírszerzői, hatósági vagy állami számítógépes rendszerben észrevétlenül járhatok-kelhetek. Az összes sötét oldalra átállt és téged üldöző ügynökség minden beteg ügynökének a titkosított levelezését el tudom olvasni. Az egész le van archiválva, a teljes aljas ármánykodás. Eddig is a fantomolvasójuk voltam, így találkoztam az árkádiaiak említésével. Azt nem tudom, kik azok, de valamiféle titkos társaságnak tűnnek. Úgyhogy rákerestem a szöveges üzenetek hatalmas gyűjteményében azokra, akik emlegették őket, hátha találok kulcsszavakat, olyasmit, ami jelent számukra valamit. És találtam pár közös kifejezést, mint például a „beoltottak", az „agymosottak" és a „Hamlet-lista", bár egyikről sem tudom, hogy mit jelent. Továbbá utalásokat is találtam egy bizonyos központi bizottságra, regionális parancsnokokra és sejtvezetőkre, mintha egy rakás őrült forradalmárról lenne szó. Ekkor készítettem egy algoritmust, amely óránként tízezrével fésüli át az elmentett üzeneteket, és azonosítja azokat, akik ezeket a kifejezéseket használják.

Amikor Vikramnak levegőt kellett vennie, Jane is rátalált a hangjára.

– Te… neveket is tudsz?

– Rengeteg nevet.

– Hányat? Százat? Kétszázat?

– Több mint háromezer-nyolcszázat.

– Szent ég…

– És némelyik igazi nagykutya, a tápláléklánc csúcsán állnak a közszférában, az iparban, a médiában.

Jane több árkádiait is megölt, akik nem hagytak neki más választást, és továbbiakat is azonosított, olyan egy-két tucatnyit.

– Én is gyűjtöttem pár bizonyítékot, de… de te egy egész tagsági listát összeállítottál.

– Biztosra veszem, hogy még messze nem teljes, de pár nap múlva az lesz. Mit forralnak ezek pontosan? Miért akarnak téged megölni? Ők ölték meg Nicket? Miért ölték meg?

Jane-ben feltrillázott a remény, sokkal erősebb optimizmus

töltötte el, mint hetek óta bármikor. Borzongás kúszott felfelé a gerincén, a szíve gyorsabban kezdett verni, és mélyről jövő öröm kúszott a testébe.

– Vikram, te zseni vagy!

– Igen, tudom. De te is zseni vagy. Átnéztem az aktádat. 165-ös az IQ-d.

– Én nem tudtam volna megtenni, amit te – felelte Jane.

– Nos, én sem tudok megtenni olyan dolgokat, amiket te igen. Teljesen igazad van… veszélyt jelentenék magamra egy lőfegyverrel.

– Sajnálom, hogy nyuszinak neveztelek.

Vikram vállat vont.

– Volt némi igazság a leírásodban. Bár érted meghalnék.

– Ne mondj ilyet! Ne is gondolj ilyesmire!

– De akkor is megtenném. – Vikram elfordította a tekintetét, az avítt ipari létesítményekre nézett, ahol az árnyékok tudatosnak és baljósnak tűntek, a fények pedig inkább eltorzították és elrejtették a tárgyakat, mintsem felfedték volna. Az érzékeny témától zavartan hozzátette: – Már régóta csodállak. És ezt többnek nevezném a csodálatnál… Tudom, hogy ez nem vezet sehova. Nem akarlak kínos helyzetbe hozni, és nem kell válaszolnod semmit, mert erre nincs jó válasz, mégis ki kellett mondanom.

Jane odanyúlt, megfogta a kezét, az ajkához húzta, és megcsókolta.

A mellkasa úgy összeszorult, hogy nyelni is alig tudott, de bekapcsolta a fényszórót, elindult a kocsival a járdaszegély mellől, és visszahajtott az autópályára.

8.

A VIHAR HAMIS alkonyata helyét a valódi alkonyat vette át. A szélfútta kristályzáporral együtt a sötétség is leereszkedett a fenyők közé, és az illatos fák útját állták a viharnak, úgyhogy kevés hó hullott le az erdő talajára. A derült napokon sem sok napfény hatolt át a tűleveles ágak

között, és aljnövényzet sem nagyon akadályozta a haladást.

Tom Buckle képes volt egyenletes, ha nem is gyors tempóban gyalogolni az örökzöldek között. De a terep által lehetővé tett sebesség nem töltötte el bizakodással. Amíg meg nem találja a folyót, a Crystal Creeket, nem lehetett biztos abban, hogy jó irányba halad, de a folyó elrejtőzött előle. Úgy tűnt számára, hogy délkelet felé tart, egyenes vonalban az autópálya irányába, de valójában nem voltak viszonyítási pontjai, amelyekhez igazodhatott volna. Lehetségesnek tartotta, hogy ezen a vidéken csak a fák északi oldalán nő moha, és azt is, hogy a fák kelet felé dőlnek, mert a nyugati hegyek megrövidítik a délutánt, de ő nem volt egy Daniel Boone,{3} és bármiben tévedhetett, amit gondolt, a mohától kezdve a fák dőlésszögéig. Kicsit attól tartott, hogy egyáltalán nem halad semerre, hogy elveszetten köröz az erdőben, és ha bekapcsolná az elemlámpát, akkor a saját korábban hagyott nyomait látná a talpa alatt.

Az éjszakai erdőben sem volt vak, de a sötéthez alkalmazkodó szemével nem látott mindent. A természet szürkeárnyalatosra változott körülötte, részletek nélkül, és a látótere peremén az erdő amorfnak tűnt, és mozgásban lévőnek. A fák úgy masíroztak, mint egy néma óriásokból álló hadsereg egy álomban, amelynek a katonái erőszakos cselekedetekre készülnek. Tom minél messzebb el akart jutni, mielőtt bekapcsolja a zseblámpát, mert attól tartott, hogy Hollister közelebb van hozzá, mint gondolná. Ekkor viszont megérkezett valamihez, amit nem a természet alkotott: egy magasra tornyosuló alakzathoz a fenyők egyformaságában. Halk, ritmikus hangot hallott a szél egyenletes zúgásában és a fenyőtűk sziszegésében.

A leghalványabb fokozatra állította az elemlámpát. Egy szögletes, ablaktalan épület volt előtte, szorosan egymáshoz illesztett terméskövekből, olyan két és félszer két és fél méteres, túl kicsi ahhoz, hogy lakható legyen. Csúcsos tetőjét egy habverővel körülvett nagy jégcsákányhoz hasonlító valami díszítette. Mind a négy tetőszakaszon egy-egy méter átmérőjű, edényszerű tárgy trónolt, amelyek olyan negyvenöt centiméter mélyek lehettek, és a közepükből egy-egy finoman

megmunkált kúp emelkedett fel.

Tom gyomra úgy megremegett, mintha egy repülésre kész szárnyas lény lenne benne, és a gerincén végigfutó borzongásnak semmi köze nem volt a hideghez.

A ritmusos, tompa dobolás mintha a kis épület alól szűrődött volna ki. Tom úgy érezte, nem lehet más, csak egy propángázas generátor ólmos zakatolása, amely árammal látja el az építmény belső terét.

A tetőn lévő edényszerű tárgyak antennákra emlékeztették. Sőt, nem is lehettek mások.

Tom úgy érezte, rájött, mit talált, de biztosra kellett mennie az építmény funkciójával kapcsolatban. Lerakta a zseblámpáját a földre, úgy állította be, hogy az ajtót világítsa meg, és kivette a pisztolyt a jobb nadrágszára szigetelt zsebéből. Csak tíz töltény volt nála, de nem tudta elképzelni, hogy kettő-háromnál többre lenne szüksége, amikor összecsap Hollisterrel; ha nem sikerül az első pár lövéssel megölnie, akkor ő fog veszíteni. Az esetlegesen visszapattanó golyókra és repeszekre ügyet sem vetve megcélozta az ajtót, és háromszor belelőtt a fába a kilincs és a zárvédő fémlap között. A dörrenések hangosan visszhangoztak a sötét, fagyos erdőben.

Faszilánkok repültek a levegőbe, a pisztoly füstölgött, és a zár maradványai megzörrentek, amikor Tom megrúgta az ajtót, majd a második rúgásnál még jobban zörögtek. A harmadik rúgásra kinyílt az ajtó.

Meleg levegő vette körbe. Zöld, piros és fehér jelzőfények sorai üdvözölték a benti sötétségben. Tom tapogatózni kezdett a lámpakapcsoló után a falon, és meg is találta. A kunyhó három falán mindenféle eszközök jelentek meg.

Wainwright Warwick Hollister a világ legvagyonosabb emberei közé tartozott, ezért ellenségei is voltak. Sőt, a jelek szerint úgy érezte, az egész szabad világ veszélyt jelent számára. Úgy tűnt, mintha mélyen behálózta volna a paranoia. Tom kitalálta, mire szolgál a kis épület. A milliárdos attól tartott, hogy ha valahogy észrevétlenül bejutna a birtokára egy bérgyilkoscsapat, akkor először az erdőn kelnének át, és úgy közelítenék meg a házat, hogy minél

tovább a fák takarásában maradjanak. Ez a kunyhó automatizált lehallgatóállomásként szolgált, és kétségkívül számos másik ilyen is akadt a többi kihalt erdőben. A benne lévő hangelemző számítógépek minden bizonnyal kiszűrték az erdő neszei közül az emberi jelenlétre utaló hangokat, és értesítették róluk a lakóépületben lévő biztonsági embereket.

Hollisternek nem kellett lábnyomokat követnie a hóban, vagy egy zseblámpa fényénél kutatnia át az erdőt a viharban. Nem kellett egy indián nyomkövető tehetségével bírnia. Folyamatosan kapta az információt, hogy Tom Buckle a fenyőerdőnek melyik hektárjában tartózkodik éppen.

Sőt, abban a pillanatban, hogy behatolt a kunyhóba, minden bizonnyal megszólalt a házban egy riasztó. Hollister kétségkívül értesült már a hollétéről.

A vadász valószínűleg már az erdőben tartózkodott, és pontosan tudta, hol keresse a zsákmányát.

Tom Buckle a pisztolyát a jobb kezében szorongatva felkapta a földről a zseblámpát, elfordult a kunyhótól, és berohant az örökzöldek közé. A szeme időközben elszokott a sötétségtől. És már nem hitte, hogy a sötétség bármilyen előnyt kínálna neki. A legszélesebb, leghalványabb fokozatra kapcsolta a zseblámpát, részben azért, hogy jobban lássa az opcionális ösvényeket a fák között, de azért is, mert a legkeskenyebb beállítás olyan intenzíven világított, hogy egy tiszta éjjelen három kilométerről is észre lehetett volna venni. Az erdő sűrűje eltakarta volna a világosságot abból a távolságból, de Hollister gyaníthatóan sokkal közelebb járt már hozzá.

A sűrű erdő mintha összetömörült volna körülötte futás közben, megnehezítve, hogy lelőjék, még abban az esetben is, ha egy teljesen automata gépfegyver lenne a milliárdosnál. A korábbi napok mocskos hómaradványai és a vastag tű-levélszőnyeg csalóka terepet alkotott. De a legnagyobb veszélyt az alacsonyan növő ágak jelentették, amelyekből kevés volt ebben az öreg erdőben… bár nem elég kevés.

Tom minden irányérzékét elvesztette. Csak el akart menekülni a kunyhótól, és találni egy rétet, ahol a hó derengése feleslegessé teszi számára a zseblámpát. A nyíltabb

vidékeken, ahol Hollisternek nem kell észrevétlen rajtaütéstől tartania, talán nem lesznek csúcstechnológiás lehallgatóállomások.

Tom futás közben meghallotta a fejében a milliárdos hangját: „Ugyanakkor igazságos ember is vagyok, Tom. Abban a hajszában, ami most következik, lesz esélyed a túlélésre."

Lehetséges, hogy akadt egy gyenge igazságlánc Hollister hazugságszövedékében, de az ördög az „igazságos" és „esély" szavak definíciójában rejlett. Hollister csak annyira volt igazságos, mint a pókok, amelyeknek a mérge érzéketlenné teszi az áldozatukat a fájdalomra, amikor később megeszik őt. És az egy az ezerhez esély is esély, csakúgy, mint az egy a tízezerhez.

9.

A FORGALOM ISMÉT besűrűsödött, és az útjuk utolsó, lassú szakaszán Newport Beach felé Jane mesélt Vikram Rangnekarnak Bertold Shenneck nanohálós implantátumairól, a Hamlet-listáról, a beoltott emberekről, az agymosott rayshaw-król, akiknek elvették az emlékezetét és a személyiségét, és akiket sztoikus, engedelmes gyilkológépekké programoztak át. Elmagyarázta, milyen mértékben képesek az összeesküvők befolyásolni – sőt, talán kontrollálni is – a médiacsatornák többségét, továbbá azt is, hogy mennyire jelen vannak az FBI-ban, a Nemzetbiztonsági Hivatalban s más országos nemzetvédelmi és hatósági szerveken belül. Felsorolta továbbá azt is, hogy miket csinált az elmúlt hetekben, és gyorsan összefoglalta, milyen bizonyítékokat gyűjtött.

Bár Jane története még saját maga számára is lázálomnak tűnt, Vikram egyszer sem szakította félbe, és a hallgatása sem hitetlenkedést, sem kételkedést nem sugallt. Amit a saját nyomozása során megtudott, az tökéletesen illeszkedett a Jane által elmondottakhoz, és éppen olyan logikus és meggyőző, mint amilyen sötét és különös képpé állt össze. Ahányszor

Jane ránézett, Vikram kedves arca egyre nyugtalanabbá és felháborodottabbá vált. Egyszer, amikor a férfi elkapta a pillantását, nagy, kifejező szemében meglátta a jövő borzalmát.

Newport közelében, amikor Jane átsorolt a 405-ös autópályáról a 73-as útra, Vikram azt kérdezte:

– Ha el tudnánk kapni az egyik ilyen beoltottat, és beraknánk egy MRI-be, akkor látnánk bármit is az implantátumból?

– Azt hiszem, igen. Nem tudom pontosan. Nem hinném, hogy bármelyiküket rá tudnánk venni az együttműködésre, és még ha lenne is bizonyítékunk, szerintem akkor sem lennénk képesek ezt keresztülverni a médián.

– Az összeesküvők annyira a kezükben tartják?

– Fogalmam sincs, hány újságíró, kiadó és más médiamunkás hisz az ügyükben, és hány lehet beoltott ember, agymosott, akiket az összeesküvők irányítanak… De igen, úgy tűnik, minden ilyen típusú beszámolót letiltanak… – A dugó ismét fellazult, és a forgalom akadálytalanabbul haladt tovább. Amikor áthajtottak a következő autópályára egy megemelt összekötőhídon át, Jane meglátott odalent egy járőrautót az út jobb padkáján; a rendőrök arra vártak, hogy gyanútlan autósok a megengedettnél nagyobb sebességgel süvítsenek le a rámpán. A sebességmérőre nézett. Még határon belül volt. – Pár hete – folytatta – beszéltem egy igazságügyi halottkémmel, dr. Emily Rossmannel, aki a Los Angeles-i orvosszakértői irodában dolgozott. Amikor felboncolta egy nő agyát, aki öngyilkosságot követett el, látta a nanohálót… – Elhaladtak a járőrkocsi mellett, és sávot váltottak balra, majd folytatták az útjukat dél felé a 73-as úton. Jane észrevette a visszapillantóban, hogy a rendőrautó fényjelzése kivirágzik. A tetején lévő fényhíd hirtelen fellángolt, és parancsolóan villogni kezdett. – Dr. Rossman egy tündérhálószerű képződményt talált, amely az agy mind a négy lebenyére kiterjedt, és eltűnt a barázdák között, különösen nagy koncentrációban a corpus callosum tájékán. Nagyon megrémült. Azt hitte, hogy valami földönkívüli-invázió jeleit látja.

A járőrautó sebesen közeledett feléjük hátulról, de a szirénája egyelőre nem szólalt meg.

– Nem sokkal azután, hogy dr. Rossman felnyitotta a tetem koponyáját, a nanoháló eltűnt, talán azért, mert reakcióba lépett a levegővel. A doktornő azt mondta, hogy ez olyan benyomást keltett, mint amikor bizonyos sók felszívják a nedvességet a levegőből, és egyszerűen szétmállnak.

A járőrkocsi továbbra is szirénázás nélkül haladva besorolt az Explorertől balra lévő sávba, és elhúzott mellettük, úgy eltűnve az éjszakában, mintha ő maga is szétmállásra hajlamos sóból állna.

– Maradt utána bármilyen üledék? – kérdezte Vikram.

– Egy kevés. Dr. Rossman elküldte a laboratóriumba. Az elemzést már nem kapta meg, mert másnap azt mondták neki, hogy vagy elmegy, és elfogadja a végkielégítést, vagy kirúgják. Valami vádat koholtak ellene.

– Nem szokták videóra venni a boncolásokat?

– Ha jól emlékszem, a felvétel eltűnt.

Vikram egy táblára mutatott, amelyen a következő kijáratok voltak felsorolva.

– Már közel járunk. Kanyarodj le a MacArthur sugárútra!

A járőrautó akkor ért a kijárat tetejéhez, amikor Jane már az alján tartott.

Félúton belenézett a visszapillantóba, hogy követi-e bármilyen fekete-fehér autó. De semmi.

Megjegyezte:

– Akkor is bezárva érzem magam, amikor nem vagyok.

– Ezért sikerült ilyen sokáig túlélned.

A MacArthur sugárútról a Bisonra kanyarodtak. Azonnal megláttak négy rendőrautót jobboldalt, egy üzletsor előtt.

– Nyugtass meg, hogy nem oda megyünk… – szólalt meg Jane.

– Nem. Fordulj jobbra a következő sarkon! – Vikram egy sor kibérelhető raktárra mutatott az utca északi oldalán.

– Egy csomag vár ott minket. Egy létra a csillagokba.

10.

A DERÜLT ÉGBOLT éjszakára esőfelhők mögé rejtőzött. Délkelet felé, ahol a tengeri felhők az utolsó negyedet is elfoglalták éppen, a hold fuldokolni kezdett.

La Canada Flintridge városa a San Gabriel-hegységben, északra és keletre Los Angelestől minőségi szuburbánus életstílust kínált, gondozott családi házakat fákkal szegélyezett utcákon. A járda furcsa módon eléggé el volt hanyagolva, és az utcai lámpák sem világították meg azt a részt, ahol Ashok Rangnekar élt feleségével, Dorisszal.

A véletlenszerű kegyetlenkedés misszionáriusa, Charlie Weatherwax autóját négytagú csapatának alvezére, Mustafa al-Yamani vezette. Mivel ők a forradalom nagyra értékelt résztvevői közé tartoztak, egy luxusautót kaptak, egy G550-es Mercedes-Benzt négyliteres, négyszáztizenhat lóerős biturbó V8-as motorral, amely 5,8 másodperc alatt gyorsult nulláról százra. A gépjárművet a Nemzetbiztonsági Hivatal, tehát az egyik olyan állami szerv költségére biztosították nekik, amelytől igazolványt is kaptak.

Mustafa egy ambiciózus harminckét éves férfi volt, aki egy szép napon a Long Island-i öböl egyik udvarházában szándékozott élni, egy East Egg nevű településen, ahol lehetőleg tárt karokkal fogadják a helyi arisztokraták. Abból a célból, hogy ez az álma teljesülhessen, kérvényezte a nemzetbiztonságtól, hogy Tom Buchananre változtathassa a nevét, de erre nem kapott engedélyt, mert a hivatalban nem volt elég arab nevű alkalmazott a multikulturális kvótához.

Charlie és Mustafa egyáltalán nem voltak egyformák, mégis jól kijöttek. Charlie fehérjékben gazdag, szénhidrátban szegény és napi nyolcvan vitaminnal, továbbá a Clean Green itallal megtámogatott étrendje spártainak számított a Mustafa által preferált francia konyhához és a vacsorához rendszeresen elfogyasztott két desszertjéhez képest. Charlie százkilencven centi magas volt, és olyan inas, mint egy farkas, míg Mustafa százhetvenkét centi, és olyan köpcös, mint egy pitbull. Mustafának csak a jégkék szemű szőke nők tetszettek, míg Charlie bármelyik csinos nővel összeállt volna, amennyiben az illető szereti, ha a szex egy kis fájdalommal, illetve némi megaláztatással jár, amit ő a legkifinomultabb módszerekkel

volt képes biztosítani.

– Miféle siralmas környék ez? – kérdezte Mustafa látható ellenszenvvel. Bár nem az angol volt az anyanyelve, ügyelt arra, hogy az akcentusa minden nyomát eltüntesse a beszédéből. – Ezek nem vágják ki a kiszáradt fákat, és az a lámpaoszlop úgy néz ki, mint ami már hónapokkal ezelőtt kidőlt.

Charlie azt felelte:

– Most a völgy legészakibb végén vagyunk, La Canada legszélén. Azok, akik itt laknak, nem belvárosi tempóra vágynak.

– Hát, ha ez a Vikram nevű fickó több millió dollárt lenyúlt kilenc különböző állami szervtől, akkor mit akar egy ilyen helyen?

– Lehetséges – válaszolta Charlie –, hogy úgy hiszi, itt keresnénk utoljára.

– Ha ennyi pénzt kifacsart a rendszerből, miért döntött úgy, hogy a nagybátyjánál és a nagynénjénél akar lakni?

– Talán mert kedveli őket.

– Rendkívül kellemes pár lehetnek, ha hajlandó értük egy ilyen posványba költözni.

Mustafa, aki már régóta készülődött a felemelkedésére East Egg társadalmi magaslataiba, mindig magánál tartott egy borotvát, amellyel három-négy óránként eltávolította a borostáját, olyan visszafogott kölnit használt, amelynek az illata senkinek nem tűnt fel, és minden második éjszakán fehérítőcsíkkal a fogán aludt. Egy plasztikai sebész olyanná formálta büszke arab orrát, hogy az Mustafa szerint angolos benyomást keltsen, és a gyarmatosítás idejéből származó brit vérre utaljon az ereiben. Az ujjain lévő szőrszálakat elektrolízissel távolíttatta el, körmét pedig mindig olyan gondosan manikűrözte, hogy keze egy rendkívül alaposan kidolgozott próbababáéra emlékeztetett.

Ez a kéz most hirtelen megfeszült a kormánykeréken. Mustafa hirtelen lefékezett, és a mögöttük haladó – további három ügynöktársukat szállító – Cadillac Escalade fényszórói élesen bevilágítottak a G550-es hátsó ablakán. Egy nagy, fehér táblára mutatott, amelyen fekete felirat díszelgett.

– Ezt mire véljük?

VESZÉLY

TOVÁBBHALADÁS CSAK SAJÁT FELELŐSSÉGRE!
JÁRDAHIBÁK CSÚSZÓS ZÓNA

– Tavaly nyáron erdőtüzek voltak erre, idén télen pedig súlyos esők – felelte Charlie. – Ez mindig rossz kombináció. Nézzük meg!

Itt-ott hiányzott egy-egy darab a járdából, mintha rohanó vízfolyások sodorták volna el, és a kátyúkat átmenetileg ledöngölt, sóderral kevert föld töltötte be. A jobbra lévő hegyoldal földjét rögtönzött betonbarikád tartotta a helyén, talán nem teljesen megbízhatóan. Az aszfalt többi része vagy elfogadható állapotban volt, vagy csak megrepedezett.

Néhány utcai lámpa hiányzott, mások kidőltek, és egyik sem világított. Az utca előző szakaszán csak a bal oldalon álltak házak, több ablakban is égett a fény, de itt, a végén csak sötét épületeket láttak. Némelyiket újnak tűnő szögesdrót vette körül, szigorú szövegezésű tiltótáblákkal a birtokháborítók ellen.

A hetedik és utolsó sötét építmény volt az a cím, amelyen Ashok, Doris és Vikram Rangnekart remélték megtalálni – a nagynénit, nagybácsit és az unokaöccsöt, aki a törvény elől menekült. Az egy hatalmas épület volt, legalább egyhektárnyi birtokon, kocsányos tölgyek között, de a stílusát nem lehetett kivenni a homályban. Ezt a birtokot is a nívósabb környékre nem illő szögesdrót vette körül. A kapun túl egy Mercury Mountaineer parkolt a kocsifelhajtón.

Amikor Charlie és Mustafa kiszálltak az átalakított G550-esből, halvány villámlás csapott le a gyűrött felhők közül, mintha a közeledő vihar felett egy fényes szárnyú légió siettetné az apokalipszist. Mennydörgés nem hangzott fel, és az éjszaka továbbra is hátborzongatóan csendes maradt; minden szél a vihar zsebében várta, hogy kiengedjék.

A Cadillacben ülő három ember megelőzte Charlie-t és Mustafát a kapunál: Pete Abelard, Hans Holbein, Andy

Serrano. Pete és Hans keze a fegyverük markolatán nyugodott, a dzsekijük alatt, készen arra, hogy kirántsák és elsüssék a pisztolyukat, noha Vikram Rangnekar nem ígérkezett erőszakos típusnak.

Mire Charlie is követte a triót, a kocsifelhajtón álló Mountaineerből kiszállt egy férfi. Odasétált a kapu túloldalához, amelyen át szóba elegyedett Andy Serranóval, aki inkább az FBI-jelvényét villantotta fel neki, mint a nemzetbiztonsági igazolványát, mert a szövetségieket még a közelmúlt rosszul megválogatott igazgatói ellenére is többre becsülte a közvélemény, mint a nemzetbiztonságiakat. Andy egy negyvenvalahány éves, latinokülsejű férfit világított meg a zseblámpájával, aki láthatóan se lenyűgözve nem volt, se félni nem félt; testtartása magabiztos maradt, arca összeszedett.

Mivel a férfi – Jesús Mendoza – fegyvertelennek és együttműködőnek tűnt, Charlie is odalépett a kapuhoz, megmutatta neki a jelvényét, és átvette az irányítást. Mendoza, miközben az utasítására kinyitotta a kaput, szilárdan tagadta, hogy ismerne bárkit, akit Rangnekarnak hívnak, és kitartott amellett, hogy a birtok tulajdonosai Norman és Dodie Stein, akiknek már majdnem húsz éve a szolgálatában áll. Ő maga pedig teljes munkaidős kertész és ezermester.

Charlie telefonján akadt néhány fotó Ashokról, Dorisról és Vikramről, amelyeket megmutatott Mendozának.

– Nem, uram. Se őt, se őt. Még soha nem láttam ezeket az embereket.

A szövetségi nyomozóiroda szerint Vikram Rangnekar huszonhat hónappal korábban alapított egy korlátolt felelősségű társaságot, a Smooth Operator Developmentet. Két hónappal később a Smooth Operator létrehozott egy társcéget, a Csacsa Ashok Kft. – t. A *csacsa* hindiül „nagybácsi”-t jelent, főleg olyat, aki az ember apjának a fivére. A Csacsa Ashok tizenhat hónappal később megvásárolta ezt az ingatlant La Canada Flintridge-ben.

– Ez a ház – biztosította Charlie Mendozát – Vikram és Ashok Rangnekar korlátolt felelősségű cége tulajdonaként szerepel az adóhivatal jegyzékében. Továbbá Ashok és Doris

Rangnekar is ennek a szavazókörnek a regisztrált választópolgárai.

– Ez valami rettenetes tévedés lehet, uram. Sajnálom, hogy félrevezették önöket. De én semmit nem tudok az adózásról és a szavazásról. Számomra a politika csak betegségnek tűnik, és nekem nincs házam. Két hónappal ezelőttig itt éltem, a garázs feletti lakásban.

Mendoza udvarias volt, és szerény, de hiányzott belőle egy olyan tulajdonság, amit Charlie nagyra értékelt azokban, akikkel ilyen helyzetekben került interakcióba. Mendoza szerény volt, alázatosnak viszont nem lehetett volna nevezni. Az alázatosság jó; Charlie Weatherwax *elvárta,* hogy ha kihallgat valakit, az az alázatosnál is alázatosabb legyen, s még a puszta alázatosság sem elég. Az olyan sürgős esetekben, mint ez, soha nem szokott megbízni az alanyokban, amíg *önfeladó* alázatosságba nem taszítja őket.

Elrakta az okostelefonját, és Jesús Mendoza fölé tornyosult, aki öt centivel alacsonyabb volt Mustafa al-Yamaninál. Szándékosan túlhangsúlyozva, eltorzítva mondta ki a férfi nevét, „Hé-Seuss”-nak ejtve a Jesúst, mintha *A Grincs* szerzőjét szólongatná.{4}

– Hé-Seuss, ugye? Ide figyelj, Hé-Seuss, és nagyon figyelj rám! Ha Vikram Rangnekar kedvéért hazudsz, Hé-Seuss, akkor letartóztatom azt a vézna segged, és tíz évre bezáratlak egy szövetségi börtönbe. Most átkutatjuk ezt a házat pincétől padlásig, Hé-Seuss, és te késlekedés nélkül engedelmeskedni fogsz nekünk.

Mendoza elmosolyodott, és megvonta a vállát.

– Természetesen. Mi tudjuk, hogy a törvény jó dolog, amennyiben az emberek törvényesen alkalmazzák.

Miközben egy újabb villám bevilágította a közelgő vihar testét, és a baljós árnyékok röviden összegyűltek Charlie körül, ő úgy kezdte érezni, hogy megrótták.

– Mit akar ez jelenteni pontosan?

Mendoza, ahelyett, hogy a kérdésre válaszolt volna, azt felelte:

– A földcsuszamlások miatt a város visszavonta az ingatlan lakhatási engedélyét. Mr. és Mrs. Stein fellebbeztek a

határozat ellen. Süllyesztett támfalakat lehet telepíteni ide, a házat meg lehet menteni. Ha a törvény lehetővé teszi. De addig senkinek nem szabad laknia a házban.

– Akkor te mit keresel itt? – kérdezte Charlie.

– Uram, mint az látja, már nem kertészkedhetek vagy ezermesterkedhetek. Éjszaka őrzöm a házat, hogy elriasszam a vandálokat, akik kárt tehetnének benne, mielőtt megmenthetnénk.

– És szerinted mi vandálok lennénk, Hé-Seuss?

– Nem, uram. Persze hogy nem. Maguk a törvény. Jöjjön velem! Megmutatom, hogy itt semmilyen Rangnekar nincsen, és soha nem is volt.

11.

FÉNYFERGETEG ÖNTÖTTE EL a gyűrött felhőket. Mennydörgés nem hangzott fel a közeledő viharban. A biztonsági reflektorok kemény fényében egyik sor egyforma tárolóegység állt a másik mögött, mint keskeny mauzóleumok az elaggott robotok automata temetőjében, egy halhatatlan lelket megjátszó gépi civilizációban.

Ezen a péntek estén hallgatott a létesítmény. Egy bagoly sürgette őket valamelyik láthatatlan ágról.

Amikor Vikram kinyitotta és feltekerte az egysége ajtaját, a zörgés elvette a bagoly kedvét a huhogástól.

A férfi felkapcsolta a lámpát. A tárolóhelyiség egyik részében kartondobozok sorakoztak, mellettük egy kis kézikocsival.

– Egy 1,1 méter átmérőjű műholdas antenna – mondta Vikram. – Jeladó, vevőegység, műholdas modem és a VSAT-rendszer telepítéséhez szükséges összes kábel és csecsebecse.

– Ez mi célt szolgál? – kérdezte Jane.

– Az internethez lehet csatlakozni vele egy sor ISP-n keresztül, vagyis amennyiben az időjárás engedi, bárhonnan online kapcsolatot létesíthetünk, és azonnal átugorhatunk az egyik szolgáltatóról a másikra, amennyiben úgy tűnik, hogy

valaki követi a jelünket.

– Ezt meg lehet csinálni?

– Igen, egy mobil platformról.

– Milyen mobil platformról?

– Egy lakókocsira gondoltam.

Jane a dobozokra mutatott.

– Mennyibe került neked ez az egész?

– Semmibe. A személyes kiskapuimat vetettem be. Ezt a felszerelést hivatalosan az oktatási minisztérium rendelte, és egy Las Vegas-i általános iskolába szállították le. De az az iskola már két éve bezárt. Az unokatestvérem, Harshad tábort vert a küszöbén, hogy átvegye a küldeményt a FedExtől, majd ideszállította a felszerelést, ahogy megbeszéltük.

Az az óvatosság, amellyel Vikram ezt a beszerzést kezelte, és az, ahogyan a váltogatható internetes szolgáltatókról beszélt, segített Jane-nek megsejteni a szándékait.

– És már létre is hoztál felhasználói fiókokat ezeknél a szolgáltatóknál?

– Többet is. Harminchatot. Az egyik az Indián Ügyek Hivatalának a tulajdonában van, a másik a Vadászati és Halászati Részlegében, a harmadik az Egyesült Államok Pénzverdéjéé, a negyedik…

– Értem – szakította félbe Jane. – És egyik szerv sem tud ezekről a fiókokról.

– A titkos könyvelésben vannak. És csak én ismerem az aktiválásukhoz szükséges jelszót.

Jane a hadjárata hosszú hetei alatt sok olyan pillanatot átélt, amikor lehetetlennek tűnt a győzelem, de soha nem csüggedt. Az elkeseredettség leszívja az ember energiáit, minden erőfeszítést hasztalannak tüntet fel; kétségbeeséshez vezet, és azok, akik átadják magukat a kétségbeesésnek, kudarcra, sőt, talán halálra vannak ítélve. Jane-nek imádott gyermeke szolgált fényként az éjszakában, és neki tartozott magabiztossággal, energiával, eltökéltséggel, mindennel. Akárhányszor tűnt is elérhetetlennek számára a győzelem, volt néhány pillanat, amikor a remény fényesebbé vált egy őrlángnál, amikor teljes tűzzel égett a szívében. De most, az elmúlt egy óra alatt már másodszor, úgy érezte, mintha a világ

sokat ígérően felragyogott volna; a meggyőződés és a bizalom egyesült az elméjében és a szívében, és tudta, hogy ezt a különösen tiszta reményt hitnek hívják – hitnek abban, hogy diadalmaskodik, és az ellenfelei elbuknak.

Azt mondta:

– Azt a háromezer-nyolcszáz nevet, amelyet említettél, a gyanított összeesküvőket, azokat le kell káderezned, és be kell bizonyítanod róluk, hogy részt vesznek ebben az ármányban.

– Lekáderezem őket, megkeresem a többit, minden meglesz. A jelek szerint sejtekbe szerveződtek, a forradalmak klasszikus hagyományai szerint. Ez a rendszer ostobán predigitális, ezért védtelen a mikrorészletek algoritmikus leszűrésére.

– És a Hamlet-listán szereplő nevek? Azokéi, akiket meggyilkoltak, és azokéi, akik még élnek, de halálra vannak ítélve?

– Őket is meg fogom keresni. És mindenkit, akit beoltottak irányítómechanizmussal. Valahol biztosan van egy listájuk azoknak, akiket irányítani tudnak, a titkos rabszolgáiknak.

Jane nem hitt a sorsban, mégis lehalkította a hangját, mintha nem merné kihívni maga ellen.

– Ezt nagyon nagyra felfújhatnánk.

– Meg is tesszük – ígérte Vikram.

– Istenem, ha rájönnek, miben mesterkedsz, fel fognak robbanni. Talán szó szerint.

– Ezért használunk hátsó ajtókat, ahol lehetséges, ezért fogunk egyik ISP-ről a másikra ugrálni.

Jane a kartondobozokra mutatva azt kérdezte:

– Ezeket ma fogjuk elvinni?

– Igen.

– Hova?

– Az arizonai Casa Grandéba.

– Mesélj róla útközben! – kérte a nő, és az Explorerhez sietett, hogy kinyissa a csomagtartóját.

12.

CHARLIE WEATHERWAX nagyon szerette volna,

ha a halálra ítélt ház a Csacsa Ashok Kft. tulajdonában van, vagyis közvetlenül összeköthető Vikram Rangnekarral, és azt is, hogy még ha nem lelik is a helyszínen őket, legalább találnak valami arra utaló nyomot, hova mehetett a szökevény meg a nagybátyja.

De amikor ő és Mustafa al-Yamani bejárták a terebélyes rezidenciát a zseblámpáikkal Jesús Mendoza társaságában, elhalványultak a reményei. A házat teljesen kiürítették. Hangjuk tompán kongott a kihalt, dohos helyiségekben, úgy visszhangzott a szomszéd szobákból, mint a világok közötti fátyol túloldaláról rimánkodó szellemeké.

Odakint a hátsó udvar egy része már lecsúszott a birtok mögötti kanyonba. A kettétört medencében már nem maradt volna meg a víz. Két hatalmas tölgyfa is kidőlt a földmozgás miatt.

Bent, a házban is akadtak jelei annak, hogy az épület stressznek van kitéve. Hajszálrepedések a mennyezeten. Itt-ott egy-egy elgörbült illesztés a gipszkarton panelek között. Egy-egy keskeny rés a homokkő padlón, olyan cikcakkos, mint a földrengések Richter-grafikonja.

Mendoza, mintha csak azt hitte volna, hogy Charlie és Mustafa hamis FBI-igazolvánnyal érkeztek, és valójában a városi építészeti hatóság emberei, akik a lebontást akarják szorgalmazni, egyre azt ismételgette, hogy az ingatlant stabilizálni lehetne gerendákkal és támfalakkal, hogy a károkat helyre lehet állítani, és a házat éppen úgy biztonságossá lehetne tenni, mint bármelyiket a világban.

– Pont ez a baj – jegyezte meg Charlie. – A világban már nincsenek biztonságos helyek.

Mendoza vagy nem értette ezt a kijelentést, ami azt jelentette volna, hogy tompa agyú és téveszméktől szenved, vagy csak tettette az értetlenséget, amit azt jelentette volna, hogy álnok, és csupán megjátssza az ártatlant. Mindenesetre Charlie egyre sértőbbnek érezte, ahogy egyik szobáról a másikra védi a munkáltatói érdekeit, olyan elhivatottan, mintha a saját vagyonáról lenne szó.

Három éles zseblámpasugár kergette ki az árnyékokat a szobákból. Charlie és Mustafa fényei folyamatosan

összhangban mozogtak, Jesús Mendozáé viszont mindig más irányba mutatott, mintha szándékosan próbálná elterelni a figyelmüket az arra utaló apró jelekről, hogy Vikram Rangnekar ott járt.

A fenti folyosón egy több szegmensből álló létra lógott le félig lenyitva a mennyezeten tátongó csapóajtóból.

– Mi van odafent? – döfte át Charlie a fenti sötétséget a zseblámpájával.

– Csak a padlás – felelte Mendoza. – Amikor utoljára itt jártam, még zárva volt a csapóajtó. Biztos az épület mozgása oldotta ki. Szükségünk van azokra a gerendákra és támfalakra.

Mustafa al-Yamani lehúzta a létrát, rögzítette, és felfelé indult rajta. Mendoza némi tiltakozás kíséretében, miszerint a padláson nincs semmi érdekes, követte. Charlie zárta a sort.

A padlást parketta borította, és elég magas volt ahhoz, hogy még Charlie is fel tudjon állni benne. Rejtőzködő pókok másztak végig benne műveik tengelyein és spiráljain, és döglött rovarok hevertek a padlón.

De állt odafent egy robusztus, száznyolcvanszor kilencven centiméteres összecsukható asztal is, amelyen egy számítógép, egy billentyűzet, egy egér és egy nyomtató helyezkedett el.

Mendoza meglepetést tettetve azt kérdezte:

– Ezek meg honnan kerültek ide?

– Ó, valóban, honnan? – gúnyolódott Charlie.

Mustafa fél térdre ereszkedett, hogy megvizsgálja a szétszedett gépet az asztal alatt.

– A merevlemeze nincs benne. Elvitték.

Az asztal mögött egy iratmegsemmisítő állt. Körülötte csupa konfetti volt a padló, de néhány gyűrött oldal megmenekült a gépezet késeitől. Mustafa kisimította és megtekintette őket. Majd olyan kifürkészhetetlen arccal, mint egy szfinx, átnyújtotta az egyiket Charlie-nalc.

A színes nyomtató Jane Hawk egyik fényképét adta ki magából.

13.

MINT EGY KÖDÖS, barátságtalan álombéli táj. Hószoknya takarta, fehér szél fújt benne, és szűzi ruhában terült el. Csak az erdő sötétlett benne, de az sem veszélyeket, sem titkokat nem tartogatott Wainwright Hollister számára, akinek a lehallgatóállomásai pontosan elárulták neki, hol járt Tom Buckle, és hova tart most.

A viharkabátja kapucnija alatt egy mikrofonos fülhallgatót viselt, amelyen át a házban lévő biztonsági különítménye tagjaival tartotta a kapcsolatot, akik folyamatosan tájékoztatták Buckle hollétéről, amennyire követni tudták. A kereskedelmi rádiócsatornák frekvenciája alatt elhelyezkedő hullámsávon közvetítették az adást a főnökük autójában lévő speciális FM-vevőegységnek.

Wainwright Hollister csúcstechnológiás motoros szánját nem benzinmotor hajtotta, hanem lítiumakkumulátorok. A személygépkocsiknál valamivel könnyebb jármű teljesen feltöltve olyan két-háromszáz kilométert tudott megtenni a terep függvényében. De még a legrosszabb esetben is bőven utol lehetett érni vele a filmrendezőt, mielőtt leállt volna.

Hollister rendkívüli módon élvezte a helyzetet. Szüksége volt egy kis pihenőre, egy rövid szünetre az általa vezetett forradalom nehézségei közepette. Az az incidens, amely nemrégiben történt a kaliforniai Borrego-völgyben, komoly stresszt okozott neki. Szerencsére őt kifejezetten táplálta a stressz. Energiával töltötte fel. Előbb szakad ketté a föld, mint hogy Wainwright Hollister megadja magát a stressznek. Már nem volt szüksége többre, csak erre a rövid kikapcsolódásra, erre a mulatságra Tom Buckle-lal, és folytathatja is tovább történelmi menetelését Utópia felé.

A Borrego-völgyben Jane fia után indított intenzív hajtóvadászat kimenetele beijesztett pár embert az összeesküvők központi bizottságában. Egy tizenhét éves, Ramsey Corrigan nevű fiú, akit beoltottak az irányítómechanizmussal, katasztrofális és precedens nélküli ideg-összeroppanást szenvedett el, miközben a nanoháló

beszőtte az agyát. Az emlékei kitörlődtek. Elvesztette az identitását. Az egója eltűnt, csak az idje maradt, vagyis a lelke hideg, hüllőszerű, mohó aspektusa, amely a gyönyört hajszolja mindenáron, és amelyet az ego általában visszafog. Egy ilyen félelmetes teremtmény számára csak az elsődleges élvezetek léteznek, és a szélsőséges erőszak még a szexnél is élvezetesebb. Ramsey Corrigan lemészárolta az anyját, az apját, a fivérét és az összeesküvők egyik ügynökét – állatias vadsággal szétmarcangolta és széttépte őket alig két perc alatt. Utána a suttogószobán keresztül minden beoltottat megfertőzött a mentális zavarával az egész helyiségben – távolabb szerencsére nem –, eszelős, de ellenállhatatlanul ritmusos kántálásával, aminek következtében a többiek is ideg-összeroppanást kaptak. Az ezt követő vadállatias tombolásban száznyolcvanhatan vesztették életüket, és a forradalmárok kénytelenek voltak terroristatámadásnak álcázni az esetet, Jane Hawkot téve meg felelősnek.

Ha Hollister nem vezetné vasököllel a központi bizottságot, az elrendelte volna a beoltottak teljes átprogramozását és a suttogószoba nevű funkció megvonását tőlük.

De egyetlen incidens még nem egyenlő az armageddonnal. A bizottság tagjai között, bármekkora forradalmárok is, szép számmal akadnak gyávák. A felbecsülhetetlen értékű suttogószoba lehetővé teszi, hogy krízis esetén egyszerre irányítsák a beoltottak közösségét, ami félelmetes haderővé teszi őket. És egyébként is, immár majdnem tizenhétezer beoltott él szerte az országban, és ekkora tömeget nem lehetne egy nap alatt átprogramozni.

Ramsey Corrigan esete egy elszigetelt kilengés. Nem lesznek hozzá hasonlóak. Hollister biztos volt ebben. Azért volt biztos, mert ő mélyen és rendíthetetlenül hitt a technológiában és a forradalomban. Számára csak egy isten létezett, a hatalom, és aki minden másnál jobban imádja a hatalmat, az nem vallhat kudarcot.

A motoros szán csodálatos eszköz, nagyszerű játékszer. Az elektromos meghajtás egyik előnye a némaság. A jármű csak két hangot adott ki magából: a fogaskerekek által

meghajtott továbbítóékek halk kattogását kétoldalt, és a havon sikló talpak még csendesebb surrogását.

Hollister nem használta a fejlámpáját, kizárólag a hómező fehér ragyogására hagyatkozott, ami ugyanolyan fénnyel derengett, mint a foszforeszkáló planktonokkal teli tenger. A szánban csak a kormányszárak közötti műszerfal világított, amit részben eltakart az alacsony, sötétített szélvédő.

De miután átkelt a hosszú erdőn, ahol Buckle behatolt a megfigyelőállomásra, és megérkezett arra a nyílt hómezőre, ahol az üldözött éppen tartózkodott, Hollister megállította a járművet, és elővett egy éjjellátó szemüveget. Ez az eszköz nyolcezerszeresére erősítette a gyenge fényt, és túlvilági halványzöldre festette a világot, mintha a hó a nukleáris világvége után megmaradt radioaktív üvegmezővé változott volna.

A motoros szán tízpercesre csökkentette Buckle kétórás előnyét. Ekkor már a közelben kellett lennie.

Bár a nyílt vidéken nem voltak megfigyelőállomások, Hollisternek más keresésre alkalmas eszközei is akadtak, kezdve az éjjellátóval. Végigpásztázta az előtte elterülő zöld hómezőt, a smaragdhamuként hulló pelyheket, a botladozó férfit kutatva, aki talán már tántorog is kimerültségében.

Nem tudhatta biztosan, merre indult Buckle. A menekülőnél nem volt iránytű, sem más olyan eszköz, amely útba igazíthatta volna, ezért az is előfordulhatott, hogy céltalanul tévelyeg. Hollister Gulfstream V magánrepülőjén, úton Los Angelesből Buckle azt mesélte az utaskísérőnek, hogy a Google Earth segítségével megnézte magának a birtokot, és alig várja, hogy meglássa, élőben is olyan lenyűgöző-e, mint odafentről. Ha szorult bele bármennyi túlélőösztön, akkor mostanra már biztosan rájött, hogy csak úgy kerülheti el a körbe-körbe bolyongást, ha megkeresi a vízfolyamot, amelyről a birtok a nevét kapta, és követi délkelet felé, a távoli autópálya irányába. Buckle-nak, Hollywood elpuhult lakosának biztos nincs annyi állóképessége, hogy elérje az utat, de ha emlékszik a folyóra, és Hollister meg tudja előzni, hogy csapdát állítson neki, akkor a filmkészítő egyenesen a halálába fog gyalogolni.

A szélfútta zöld fátylak között nem bukkant fel emberi alak, de görnyedt prérifarkasé sem. Az állatok minden bizonnyal elrejtőztek a vihar elől.

Buckle számára az lett volna a legrosszabb eshetőség, ha cél nélkül kezd bolyongani, reménytelenül eltéved, és megfagy, mielőtt a házigazdája a szemébe nézhetne, s golyót ereszthetne a fejébe. Hollistert, a ragadozót nem érdekelte a döghús.

14.

A PÓKOKNAK és összeesküvőknek ebben a magas rejtekében Mendoza zseblámpája megvilágította a fényképet, amelyet Charlie Weatherwax tolt az orra elé. Az ezermester úgy tanulmányozta a fotót, mintha nem egy szimpla portré lenne, hanem egy absztrakt és meghökkentő Jackson Pollock-festmény.

– Tudod, ki ez – jelentette ki Charlie.

Mendoza a homlokát ráncolta.

– Nem hinném, hogy láttam volna valaha.

– Dehogynem láttad.

– Talán egy színésznő. Én nem járok túl gyakran moziba. Az a sok zaj, erőszak, azok az ostoba szuperhősös történetek… Én inkább olvasok. Árulják már el, ki ez!

Mustafa azt felelte:

– Mindenki tudja, hogy ki ez.

Mendoza megvonta a vállát, és visszaadta a fotót Charlie-nak.

– Jane Hawk – válaszolta Mustafa. – Ez Jane Hawk.

Mendoza elfintorodott.

– Hallottam már ezt a nevet, valami nőé a hírekből. Én nem szoktam híreket nézni. Hurrikánok, tornádók, lövöldözések, szex, bombázások, botrányok, világvége-történetek. Mint a pornó. Én nem szeretem a perverz pornográfiát.

A férfi megjátszott tudatlansága és erényessége

idegesítette Charlie-t.

– Úgy gondoljuk, Vikram Rangnekar segítette Jane Hawkot több bűncselekmény végrehajtásában, Hé-Seuss. Most, hogy eltűnt szem elől, valószínűsíthető, hogy csatlakozott hozzá. Úgyhogy ne hantázz tovább, seggfejkém, vagy megszorongatom a golyóidat…

– A törvény emberének nem lenne szabad így beszélnie – felelte Mendoza, miközben elővett egy okostelefont becipzárazott technikai kabátja zsebéből. A mobil billentyűzárja már ki is volt oldva.

– Azt tedd csak el! – szólt rá Charlie.

– A munkáltatómat hívom, Mr. Norman Steint. Én nem tudok így beszélni magával… Ez az ő háza. Vele kell beszélnie.

– Ne! – dobta le Charlie az elemlámpáját az asztalra, hogy elővegye a pisztolyát az övéből. Stein, már ha Stein létezik, nagy valószínűséggel figyelmezteti majd Rangnekart.

Mustafa is csatlakozott hozzá:

– Dobja el a telefont, Mr. Mendoza!

– Legyen eszed, Hé-Seuss! Ki kell hallgatnunk a munkáltatóidat.

– Ők nem bűnözők. Nem fognak megszökni.

– Dobd már el azt az átkozott telefont, seggfej!

Mendoza megnyomott egy nevet a listában, és a füléhez emelte az iPhone-t.

Charlie elindult felé, azzal a szándékkal, hogy kiüti a kezéből a készüléket.

Mendoza sietve hátrálni kezdett.

– Nincs nálam fegyver. Ez csak egy telefon. Látják, hogy csak egy telefon… – Utána Steinnek vagy valaki másnak azt mondta: – Helló, Mister…

Charlie fejbe lőtte, és a pókok a vörös spricceléstől megrettenve vergődni kezdtek a hálójukban.

Miközben a halott összerogyott, Mustafa megjegyezte:

– Gondolom, ezt elengedhetetlennek találtad.

– Előfordul az ilyesmi – felelte Charlie.

– Körülötted különösen gyakran.

– Nem kellett volna fegyvert fognia ránk. – Charlie kivette

a fekete-fehér mintás díszzsebkendőt Tom Ford márkájú öltönye mellényzsebéből, majd a rövid csövű .38-as pisztolyt az öve hátulján lévő tokból, leguggolt, és Jesús Mendoza jobb kezébe nyomta a fegyvert.

Mustafa csak annyit fűzött hozzá:

– Menő zsebkendő. Dolce & Gabbana?

– Nem. Tom Ford.

– Tom Ford díszzsepi Tom Ford zakóban? Nem túl… piperkőc dolog ez így?

– Ha az ember egy szép napon be akar majd olvadni East Egg lakosai közé, akkor nem árt, ha visszafogott eleganciával és konzisztens stílusban öltözködik.

– Értem, hogy nem a feltűnősködés a cél. De az öltözéket mindig feldobja egy kis csavar.

Charlie, miután felkapta a halott telefonját a padlóról, és teljes magasságában kihúzta magát, azt felelte:

– Te talán inkább ne East Eggben gondolkozz! Szerintem jobban éreznéd magad Miamiban, lent, a South Beachen.

Mustafa elfintorodott.

– Ez kegyetlen volt.

– A kegyetlenség a küldetésem – válaszolta Charlie.

15.

BOBBY DEACON nettó vagyonát több mint ötmillió dollárra taksálták, de a milliomos, amikor éppen nem wifiszolgáltatást is kínáló háromcsillagos motelekben szállt meg, akkor a Mercedes-Benz Sprinterében lakott, amelyet egyszer úgy jellemzett, hogy „egy luxuslakókocsi és egy kisvállalkozói furgon bűnös viszonyának fényűző szerelemgyermeke”. Azon ritka alkalmakkor, amikor Bobbyban felmerült bármilyen metafora, szinte mindig szexuális jellegű kép jutott eszébe, akár helyénvaló volt, akár nem.

A személyre szabott sprinter utasterét egy méterrel meghosszabbították, és egy lakkozott, juharszínű panellel

választották el az utastértől, amelyben beépített plazmatévé és egy rejtett DVD-lejátszó biztosította a szórakoztatást. Az extrák között szerepelt a Bose hangrendszer, az elektromos rolók az ablakokon, valamint egy huszonnégy palackos hűtőszekrény. A vastag, búzaszínű gyapjúszőnyeg. Két rendkívül kényelmes fotel, krémszínű bőrkárpittal. A hátsó ajtó mögött egy tartályos vécé és egy hideg-meleg vizes kézmosó rejtőzött. A falakat és a mennyezetet krémszínű bőr borította, további juharszínű fapanelekkel.

Az utastér áramellátását és légkondicionálását hat rendkívül hatékony akkumulátor biztosította akár négy teljes napig, mielőtt újra kellett volna indítani a jármű benzinmotorját.

Bár Bobby úgy gondolta, hogy a Sprinter feketében a legszebb, ennek hófehér volt a fényezése. A színek lélektana miatt a fehér járművek szinte soha nem gyanúsak senkinek. És a Mercedes neve, emblémája is tiszteletreméltóságot sugall. Ha egy fehér Mercedes Sprinter parkol egy csendes lakóutcán, szinte senkiben nem merül fel, hogy vajon bűncselekményre készülnek-e az utastér sötétített ablakai mögött.

Bobby elkövetett már bűncselekményeket – leginkább betöréseket, alkalomadtán egy-két nemi erőszakot, gyilkosságot csak kétszer –, de nem tartotta magát bűnözőnek.

Ő az igazság ügynöke volt. Sőt, amennyiben ki kellett volna töltenie valaha a „foglalkozás” rubrikát egy űrlapon, ezt írta volna be nagy kezdőbetűkkel: Az Igazság Ügynöke. Időnként, álmában olyan pólót viselt, amelyen ezek a szavak virítottak csupa kapitálissal: az igazság ügynöke. Amennyiben az álmában erőszak is előfordult, még vastagon is volt szedve a felirat: az igazság ügynöke. És Bobby álmai inkább erőszakosak szoktak lenni, mint nem.

Bobby huszonkilenc éves volt, száznyolcvanöt centi magas, és hatvanhárom kilót nyomott. Úgy gondolt magára, mint egy szalonagárra, az agarak legvékonyabb, áramvonalas fajtájára, amelyek elegánsak, gyorsak, agilisak, és erősebbek, mint amilyennek tűnnek.

Húszéves korában, egy betörés során egyedül találta a ház rendkívül vonzó asszonyát, és úgy megdolgozta pár órán

keresztül, ahogyan csak Bobby Deacon tud megdolgozni egy nőt. Az asszonyt Meredithnek hívták. Miután végzett vele, a nő reszketett félelmében, de még annál is dühösebb volt, mint amennyire rettegett. Undorítónak nevezte a támadóját, azt mondta, hogy egy sápadt pók, egy gusztustalan, sápadt pók. Bobby helyesbített, hogy szalonagár, ám a nő csak tovább ismételgette, hogy pók. Olyan eszelőssé vált dühében, hogy sem a férfi érzései, sem a saját biztonsága nem érdekelték, mintha már nem lett volna mit veszítenie, de persze volt. Bobby mindig tartott magánál pisztolyt, de nem akarta megölni. Azt akarta, hogy azzal a tudattal éljen tovább, hogy az igazság ügynöke meglátogatta az otthonában, és megfizettette vele az arroganciája és a ki nem érdemelt privilégiumai árát.Ések is mindig akadtak nála a pisztolya mellett. Új arcot faragott velük Meredithnek, egy olyat, amelyet a nő nem szívesen nézegetett volna a tükörben.

Most ott ült egy krémszínű fotelben, a tévét nézve, noha nem rakott be filmet. A képen az utca túloldalán lévő ház látszott. A Sprinter külső karosszériájában rejtett kamerák bújtak meg elöl, hátul és mindkét oldalon. Ezekkel bármire rá is közelíthetett, ha valami felkeltette az érdeklődését.

Az arizonai Scottsdale-nek ebben a gazdag negyedében sok csodás ingatlan állt, de ő pillanatnyilag a Cantor-rezidenciára összpontosított. A két nagy telket elfoglaló ház Segev és Nasia Cantor birtokában volt, akik ötvenkét, illetve ötvenéves korukban még mindig sikeres vállalkozóként dolgoztak. Segev érméket gyűjtött. Ő és a felesége az art deco stílusú szobrok és festmények rajongóinak számítottak, és elég sokat be is szereztek ezek közül.

Bár Cantorék nagyon óvatosan osztottak meg magukról a Facebookon bármit is, az internet ezer ablakot nyitott az életükre, amelyek nem mindegyikéről tudtak. Bobby Deacon mindenről informálódott az életükkel kapcsolatban. Biztos volt abban, hogy az otthonuk kifosztása rendkívül gyümölcsöző lesz, és hogy Segev és Nasia megérdemlik, hogy lecsapjon rájuk a sors.

Senkit nem ismert ebből a társadalmi osztályból, aki *ne* érdemelte volna meg ezt. Ők már a puszta létezésükkel is

kiprovokálták ezt az élettől, és Bobby Deacon készen állt arra, hogy igazságot szolgáltasson.

Arra számított, hogy a házriasztó ellenére is könnyedén be tud osonni az épületbe. Még a legkifinomultabb rendszert is át lehet verni bizonyos technikákkal, és Bobby az összes ilyet ismerte. Az értékes art deco szobrok és ékszerek mellett olyan félmillió dollár értékű érmezsákmányra is pályázott. Cantorék széfben tartották ugyan az értékeiket, de még nem készült olyan széf, amely képes lett volna ellenállni Bobby Deacon támadásának, aki dióként törte fel mindet.

De valami nem stimmelt.

Segev és Nasia előző nap elindultak egy régóta tervezgetett kéthetes vakációra Angliába. A háznak üresen kellett volna állnia. Nasia özvegy édesapja, Bernie Riggowitz egy vándormadár volt, aki, annak ellenére, hogy már a nyolcvanegyet is betöltötte, folyamatosan hosszú autós túrákat tett országszerte, újra és újra bejárva azokat a helyeket, ahol néhai felségével, Miriammal együtt töltöttek szép napokat. Bernie-nek mostanra már félúton kellett volna járnia Florida felé.

Bobby onnan tudta mindezt, hogy egy héttel korábban, jóval azelőtt, hogy leparkolt volna a ház előtt a Sprinterrel, és megkezdte volna a megfigyelést, odaosont a házhoz, és bizonyos ablakaira negyeddolláros méretű mikrofonokat erősített. Mivel ezek az eszközök félig átlátszóak voltak, és a sarkokban lettek elhelyezve, nem lehetett könnyen észrevenni őket. A mikrofonok akár kilenc méterről is észlelték a hangokat. Nem továbbították, amit hallottak, hanem jelentős tárolókapacitású mikrochipekre rögzítették, amelyeknek negyvennyolc órás mikroakkumulátorok biztosították az áramot. Bobby két nappal később visszatért, learatta a hangokkal teli termést, letöltötte a tartalmukat, és meghallgatta Segev, Nasia és Bernie változatos beszélgetéseit.

Szinte már úgy érezte, mintha ezek az emberek a családtagjai lennének. Nem vetette meg őket kevésbé attól, hogy jobban megismerte őket, de persze minden család olyan emberekből áll, akik ha nem is nyíltan, de titokban megvetik egymást. Már nem léteznek szerető, idillikus családok; sőt,

soha nem is léteztek. Minél közelebb élnek az emberek egymáshoz, és minél többet tudnak a másikról, annál több okuk van gyűlölni egymást, mert igazságtalanság és egyenlőtlenség van közöttük. Bobby Deacon mélyen átérezte ezt a tényt.

Mindenesetre Bernie nem utazott el Floridába.

Azonban nem csak ez nem stimmelt.

Először is, ott voltak a kutyák. Korábban nem éltek kutyák a házban, erre egyszer csak megjelent két németjuhász. Amikor az öreg Bernie elvitte őket sétálni, jól viselkedtek pórázra kötve, higgadtan és engedelmesen.

Bobby nem utálta a kutyákat, de nem bízott bennük. A betörők mindig közelebb állnak a macskákhoz, mint a kutyákhoz. Amennyiben továbbra is be akar jutni Cantorékhoz, el kell altatnia a kutyákat. Legszívesebben lelőtte volna őket, csakhogy egy ilyen környéken még hangtompítóval is gyanút kelthetett volna a fegyver hangja.

De nem a vén Bernie volt a legrosszabb, és nem is a kutyák. Hanem a kisgyerek.

A fiú talán olyan ötéves lehetett. Ő nem járt sétálni a kutyákkal, és játszani sem ment ki, legalábbis Bobby nem látta. Néha odaállt az ablakhoz, és kibámult az utcára.

Segevnek és Nasiának két lánya volt, mindketten felnőttek és férjhez mentek már, a saját életüket élték. Egyelőre egyikük sem szült még unokákat a szüleinek. Bobby látta a fotójukat a Facebookon. Hajlandó lett volna teherbe ejteni bármelyiket – vagy mindkettőt –, hogy felfrissítse a család génállományát.

Szóval, a fiú rejtélynek tűnt.

A kutyákat ki lehet iktatni egy kábítópisztollyal. És ezen a csendes környéken az öregember és a kisfiú torkát is át lehet vágni álmukban. Bobby gyorsan és némán dolgozott.

De nem szerette a gyerekeket, még annyi ideig sem akart foglalkozni velük, amennyi alatt átvághatja a torkukat. A gyerekek még nem érték el az észszerűség korát. Kiszámíthatatlannak tűntek. Sose lehet tudni, mire képes egy elkényeztetett kölyök. A kisgyermekekben tombol az őrület. És egyébként is, egy ekkora törpe úgy tud szirénázni, mint egy tűzoltóautó, és még egy agárnál is gyorsabb; Bobby

Deaconnak komoly tapasztalatai voltak ezen a téren.

Előző éjszaka a kutyák jelenléte ellenére is bemerészkedett a birtokra, ezúttal azonban csak a hátsó konyhaablakra ragasztott mikrofont. Ha létezik olyan helyiség, ahol a kisfiú és az öregember nagy valószínűséggel beszélgetnek egymással, az a konyha lesz. Azt tervezte, hogy valamivel később visszatér az eszközért, és letölti a tartalmát, hátha lesz rajta valami, ami segít tisztábban látni a helyzetet.

Abban a percben a tévé éppen közepes távolságról mutatta a házat, amelynek a földszintjén égtek a lámpák. Bobby észrevett valami mozgást az egyik ablakban, és ráközelített.

A kisfiú bámult kifelé az utcára. *Helyes kiskölyök.* Őt biztosan nem hasonlítaná senki egy gusztustalan pókhoz. A megnyerő külső a világ legnagyobb igazságtalansága, még a magas IQ-nál is rosszabb/a vagyonnál is. Miért szép az egyik ember, és csúnya a másik? A csinos emberek meg nem érdemelt előnnyel indulnak. Ha valamiért szükség van arra, hogy az igazság ügynökei helyre billentsék a mérleget, a szép emberek megbüntetése mindenképpen elengedhetetlen az egyenlőség megteremtéséhez.

16.

A SZÉTHULLÓ ÉGBOLT romjait a talajra sodorta a szél, fehéret a fehérre, egyre jobban eltüntetve a valóságot az éjszakából. Ebben az élet és halál közötti komor birodalomban számtalan szellem kergette egymást a kísértetek mezején, a semmiből a semmibe tartva.

Tom Buckle arca a kötött símaszk ellenére is fázott. A szél hóval tapasztotta be a gyapjú anyagát, ami eleinte megolvadt a teste melegétől. De a nem szűnő rohamok és a hőmérséklet-csökkenés hatására a maszk külső része jéggé fagyott, és a jégre rátapadt a friss hó; Tom lassan úgy érezte, mintha lovagi sisakot viselne. Csak a szájnyílás szegélye maradt puha, azt rugalmassá tette a gőzölgő lehelete. Egyik kesztyűs kezével megkapargatta a maszkot. A kötött anyag merev maradt, és az a hó, ami lejött róla, a kesztyűjére tapadt, amelyben Tom ujjai

lassan megmerevedtek.

Bár a viharkabát életben tartotta ebben a heves időjárásban, klausztrofóbiás érzést is keltett benne. Tom úgy érezte, mintha a halotti ruhájában lenne, és a szél és a hideg mumifikálná. Saját esetlensége miatt egyre jobban rettegett attól, hogy tehetetlenné válik, és ez a félelme élesen elkülönült a Hollistertől való rettegésétől.

Amikor odaért a folyóhoz – a Crystal Creekhez –, először nem tudta értelmezni, amit látott. Egy széles, egyenetlen szegélyű fekete szalag kígyózott végig a szűz hómezőn, fehér pikkelymintákkal. Utána rájött, hogy a feketeség az a víz, amely túl mély és sebes ahhoz, hogy befagyjon, a fehér pikkelyek pedig jégkristályokkal borított hordalékok rajta.

Ha hamarabb megtalálta volna a folyót, fellelkesítette volna a felfedezése. De már túlságosan elfáradt, és túlságosan kimerítette a vihar ahhoz, hogy hinni tudjon abban, hogy a vízfolyás a megváltáshoz vezeti. Ennek ellenére csüggedten követte, mert tudta, hogy idővel odaér majd az autópályához, ha elég hosszan talpon bír maradni.

Noha ő úgy érezte, már három órája gyalogol, könnyen előfordulhatott, hogy akár egy órát téved ide vagy oda. Minden időérzékét elvesztette. Mégsem ellenőrizte a dolgot a karóráján, mert attól tartott, hogy bármi legyen is az igazság, annyira eltér majd az elképzeléseitől, hogy attól még idegesebbé válna.

A hófehér éjszaka illékonysága csupán akkor kínált kézzelfogható kapaszkodót, amikor fák jelentek meg a part egy magasabb részén. Ez nem erdő volt, csak nyolc-tíz fenyőfa. Tom végigment közöttük, hálásan azért, hogy egy kicsit megszabadulhat a széltől.

Az utolsó fák elég rozzantak voltak, talán egy olyan hóvihar miatt, amely sokkal erősebb lehetett a jelenleginél. Egy hatalmas, megrepedt és lecsüngő ág lengedezett a menekülő előtt, a földet seperve.

A látványa arra ihlette Tomot, hogy keressen egy megfelelő méretű ágat, amelyet letörhet a törzsről. Amikor folytatta az útját a mezőn, hátrafelé lépkedett, és a lábnyomait elsepregette maga mögül a friss porhóban. Nem tudta ugyan

az ottlétének minden jelét eltüntetni, de abban reménykedett, hogy az erős szél és a havazás pár perc alatt befejezi helyette a munkát.

Ettől a tevékenységtől jelentősen lelassult a haladása, azonban az, hogy tehet valamit, bármilyen keveset is, az ellenfele megtévesztése végett, némi magabiztossággal töltötte el, ami kicsit helyreállította a sorsban megrendült bizalmát.

Nem tudta, hogy száz métert vagy háromszázat tett-e meg a parton, amikor lihegve és szinte teljesen kimerülve egy hídhoz ért. Erre nem számított. De amint meglátta, sejteni kezdte, hogy több is lehet a folyón, hogy átjárást biztosítsanak a birtok két fele között.

A masszív kis deszkatákolmány – amely egysávnyi széles volt, mindkét oldalán korláttal – inkább mólónak tűnt, mint hídnak, mert olyan tizenkét méter után a folyóhoz hasonlóan beleolvadt a viharba. Azokra a dél-kaliforniai téli napokra emlékeztette Tomot, amikor a mólók belevesztek a tengeri ködbe.

Az építmény a part magasabb részéről indult, két-három méterre a víz peremétől, és olyan másfél méterrel a folyó vize felett futott, vagyis valószínűleg áradás idején is járható maradt. Tom, kezében a fenyőággal, leereszkedett a parton, bebújt a híd alá, és csak ült ott a széltől védve, a rohanó vizet bámulva. Ki kellett fújnia magát, és ennie kellett egy energiaszeletet.

Ki tudta ugyan venni a táplálékot becipzárazott zsebéből, de kesztyűs kezével képtelen lett volna lehántani a csomagolását. Felhúzta a símaszkját, és a fogával tépte fel a fóliát. Az elmúlt órák során, melyek alatt maga alá temette a rettegés és az elkeseredés, csak a menekülésre és a halálra tudott gondolni. Ám amint beleharapott a proteinszeletbe, ráébredt, milyen éhes, és miután az elsővel végzett, a másodikat is kibontotta.

A szél monoton zúgása fülcsengéssé alakult át, és olyan egyenletessé vált, hogy néha szinte észre sem vette. Amikor viszont valami halk, de ritmikus zaj hangzott fel, az akkora kontrasztban állt a vihar dalával, hogy Tom azonnal éberré vált. Kihúzta magát, kioldotta az állpántját, és hátratolta a

kapucniját.

A halk, mechanikus kattogás lelassult, amikor közelebb ért hozzá. Mikor már szinte mellette lehetett, egyszeriben elhallgatott. Semmilyen fény nem világította meg az éjszakát a hídon túl, semmi nem utalt arra, hogy mi adhatta ki magából azt a zajt, de Tom erős, fenyegető kisugárzást érzett az irányából, amitől guggolásba dermedt.

Erőlködve próbált kihallani bármit a szél egyenletes zúgásából. Olyan fél perccel később ismét felhangzott a zaj, ezúttal lassabb tempóban, utána felgyorsult. A rejtélyes valami hirtelen Tom előtt termett, a hídon, és a jelenlétét nem csak a ritmikus *klik-klik-klik* erősítette meg, hanem a deszkák nyikorgása is egy jelentősebb súly alatt, és valaminek a kattogása, ami áthaladt a hídon. A rejtélyesen mozgó tárgy gépnek tűnt, de nem adott ki motorhangot.

Miután a zaj elhaladt a feje felett, és folytatta útját a túlsó part felé, Tom kimászott a híd alól, és óvatosan felállt mellette. A feje egy szintbe került a híddal. Egy távolodó motoros szánt pillantott meg, rajta egy ülő alakkal. Arra tippelt, hogy a jármű elektromos meghajtású, és az utasa minden bizonnyal Wainwright Hollister.

17.

SAN DIEGÓTÓL délre jártak már. A műholdas antenna és a hozzá tartozó eszközök a csomagtartóban voltak, Vikram az utasülésen, lábát a műszerfalon nyugtatva, Arthur Rubinstein a lejátszóban – Chopin: *Zongoraverseny e-mollban, Opus* 35. –, az ablaktörlők a zene ritmusára csapkodtak előre-hátra, az éjszaka sötétlett, az ég már elhasználta a villámait, de esőtől duzzadt.

Vikram elmerülten hallgatta a nagy zongoristát, akit éppen a Los Angeles-i Filharmonikusok kísértek – lehet, hogy az előadás nyűgözte le a férfit, vagy az is előfordulhatott, hogy csak meg akarta érteni, miért jelent Rubinstein olyan sokat Jane-nek.

Az *Opus 21.* számot viselő *2. f-moll zongoraverseny* felénél megjegyezte:

– Te is nagyszerű zongorista vagy.

– Aránylag jó vagyok. Nem nagyszerű.

– Mondod te. De én hallottalak már játszani.

– Akkor nincs elég jó füled ahhoz, hogy különbséget tudjál tenni a jó és a még jobb között.

– Azt mondják, apád is nagyszerű zongorista. Martin Duroc. Tele vannak a hangversenytermek, amikor ő játszik. Te már rég megszakítottad vele a kapcsolatot.

– Ő nagyszerű zongorista és egyúttal gyilkos – felelte Jane.

– Hogyhogy?

Ha együtt utaznak Vikrammal az árnyékok völgyébe, akkor nem szabad titkolózniuk egymás előtt.

– Ő ölte meg az anyámat.

A férfi levette a lábát a műszerfalról, és kihúzta magát.

– Azt mondják, öngyilkosságot követett el, amikor nyolcéves voltál. És te találtad meg a holttestét.

A hosszú sötétség után egy villám nyitotta fel az ég koponyáját, agytekervényszerűen hullámos és gonoszságtól fekete felhőket tárva fel.

– Elvben nyolcszáz kilométerre kellett volna lennie onnan – magyarázta Jane –, és a másnapi fellépésére készülnie. Csakhogy otthon volt aznap éjjel. Hallottam a vitájukat. Láttam. Úgy gondoltam, senki nem hinne nekem. Féltem tőle. Nagyon ijesztő tudott lenni. De ne beszéljünk Rubinstein közben!

Meghallgatták a zongoraverseny hátralévő részét is.

Amikor befejeződött, Jane kikapcsolta a lejátszót.

Némi hallgatás után Vikram ismét megszólalt:

– Te teljes zenei ösztöndíjat kaptál az Oberlinbe. És visszautasítottad.

– A kriminálpszichológia jobban érdekelt.

– Az épelméjűség és az őrület, a bűn miértjei. Lediplomáztál… és utána jött az FBI.

– Ez a sztori.

– Ő lopta el tőled a zenét.

– Fenéket! Ő az anyámat és az ártatlanságomat lopta el. A zenét senki sem veheti el tőlem – nyúlt előre Jane, hogy újraindítsa Rubinsteint.

– Várj! – kérte Vikram. Továbbhaladtak az esőtől csúszós autópályán, a fényszórók visszaverődése mintha energiasugárként húzta volna őket egy olyan jövő felé, amelybe Jane nem akart belegondolni. Vikram azt mondta: – Sajnálom.

– Nincs mit sajnálnod.

– Az elidegenedésetekről tudtam, de arról nem, hogy ennyire… diszfunkcionális a családod.

Jane sötéten felnevetett.

– ”Diszfunkcionálisnak” is lehet nevezni.

– Anyám, Kanta azt mondta, hogy én kuncogva születtem meg. Apám, Aadil *csotti butusá*nak nevezett, ami azt je lenti, hogy „kicsi édesség”. Az én családom egyáltalán nem volt diszfunkcionális, pedig anyám is, apám is rég meghalt.

18.

LEENDŐ GYILKOSA láttán Tom Buckle megfordult, hogy elmeneküljön, de utána megtorpant, mert rájött, hogy Hollister valahogy a fényszóró nélkül követi őt a sötétben. Ha nincs szüksége fényre, akkor biztosan van éjjellátó szemüvege.

A milliárdost a neki tett ígérete, miszerint biztosít az áldozatának esélyt, nem gátolta meg abban, hogy kihasználja a technológiai előnyöket – az éjjellátó szemüveget, a néma motoros szánt, a figyelőállomásokat és talán sok más dolgot is. Tekintetbe véve az autópálya távolságát, a vihar tombolását és Tom egyre gyengébb állóképességét, nem sok esélye volt arra, hogy az elszánt menekülés életben tartja. Sőt, semmi esélye nem volt erre.

Felmerült benne, hogy felmászik a hídra, a szán nyomába ered, és lelövi Hollistert. Hátba lövi. De nem tudta, képes lenne-e rá. Ő egy szerény férfiszabó és egy kedves varrónő egy szem gyermeke volt, akiknek a szakmai hozzáértését csak tisztességük múlta felül. Tomot nem úgy nevelték, hogy hátba lőjön embereket – vagy akár csak kritizálja őket a hátuk mögött. A szülei élete éppen olyan pedánsan volt szabva és

gondos öltésekkel megvarrva, mint az általuk készített ruhadarabok. Ha Tom jobban vágyott valamire annál, hogy sikeres filmrendező legyen, az az volt, hogy felérjen apjához és anyjához, hogy úgy éljen, ahogyan ők tanították, mert őket az életénél is jobban szerette.

De hirtelen arra is rájött, hogy az ellenfelét hátba lőni nemcsak gyáva tett lenne, hanem hiábavaló is. Hollister nem játszott sportszerűen, soha nem tanították meg erre, és nem vállalt kockázatokat. A kabátja alatt minden bizonnyal golyóálló mellényt visel. Erre mérget mert volna venni. Valószínűleg még a kapucnijában is olyan bélés volt.

Tom Buckle számára csak egy lehetőség maradt. Miután ezt felismerte, visszabújt a híd alá, és meglapult a sötétben. El kellett rejtőznie a heves szél és a havazás elől. Melegen kellett tartania magát. Nem volt szabad kimerítenie az energiáit egy lehetetlen túrával a távoli autópályáig. Maradt még négy energiaszelete, és megolvaszthatta a havat, hogy legyen mit innia.

Ha eltelik egy nap anélkül, hogy Hollister megtalálná, majd két nap, azt fogják feltételezni, hogy eltévedt a viharban, és odaveszett. Talán lezuhant valahonnan, és megsérült. Vagy a folyóba esett. Ha a holtteste hó alá került, akkor nem számíthattak arra, hogy megtalálják, amíg a tavaszi olvadáskor körözni nem kezdenek felette a dögevő madarak.

Amikor Hollister meggyőződik arról, hogy a prédáját legyőzték az elemek, és megölte a természet, Tom elindulhat az éj sötétjében, az erdőket kerülve, és azt remélve, hogy a nyílt mezőkön nincsenek megfigyelőállomások. Ha nem akadályozza a vihar, sokkal gyorsabban halad majd, és jobb lesz az állóképessége.

Bár ez tűnt a legjobb – és az egyetlen bölcs – döntésnek, Tom Buckle nem örült neki. Úgy érezte magát, mint egy apró, gyenge állat az odújában.

Ezek az elmebetegek feketelistára tették, a Hamlet-listára, mint a kultúra ellenségét, mintha képes lenne még tovább rombolni ezt az eleve dekadens és halálmániás kultúrát a kis filmjeivel, amelyek valójában a bátorságot, a szabadságot, a reményt dicsőítették. Ez a tüske nem hagyta nyugodni. Ő a

bátorságról mesélt, olyan egyszerű emberekről, akik nem engedték, hogy összeroppantsa őket a rendszer, sem hogy az önjelölt elit irányítsa őket. És ő mégis ott lapult abban a sötét lyukban, megverten, anélkül, hogy verekedett volna, rettegve, és olyan emberek elől menekülve, akik nem tűrik a véleménykülönbségeket, akik démonizálnak minden, a saját fajtájuk feltételezett bölcsességétől való eltérést, akik megvetik mindazokat, akik nem tagjai a klubjuknak. Ha ő megretten tőlük, és nem hajlandó bátran kiállni ellenük, akkor meg sem kell ölniük ahhoz, hogy értelmetlenné tegyék a munkáját; ezt ő maga fogja elérni azzal, hogy bebizonyítja a filmjei önámító hamisságát.

Jane Hawkra gondolt, az ellene irányuló rágalmakra, a hamis vádakra, a média által felkorbácsolt sötét indulatokra, azok légióira, akik legszívesebben itt helyben megölnék, vagy, ami még rosszabb, beoltanák az irányítómechanizmussal, hogy ők szabhassák meg élete célját, becsteleníthessék meg a testét, törhessék meg a lelkét. Néha egy-egy film azért számít művészetnek, mert az igazságról szól. A művészet csak akkor művészet, ha örök igazságokról szól; különben csak ponyva vagy propaganda. Tom úgy érezte, hogy Jane Hawk egy eleven műremek, mert olyan mélyen elkötelezte magát az igazság mellett, hogy az életét is kockára teszi érte.

Tom még csak huszonhat éves volt, túl fiatal ahhoz, hogy átélje a váratlan megvilágosodás pillanatait, amelyek az ember egész életét megváltoztatják, de ez a reveláció a lelke mélyéig megrázta. A művészet elviselhetővé teszi az életet egy sötét világban, ám amikor egy hanyatló kultúra kritikus mélységekbe süllyed, a művészet önmagában nem elegendő az egészsége helyreállításához vagy a további hanyatlása megakadályozásához. Ő akár száz agyat és szívet megindító filmet is készíthetett, a történelemnek ebben a kritikus pillanatában csak az abszolút igazság szolgálatában leélt életek számítottak, az olyanok, mint Hawké. Az a Tom, aki a híd alá bújt a Hollisterrel való konfrontáció elől, sem férfi, sem művész, sem igazán eleven nem volt. Csak egy alak forma nélkül, mint egy kitömött szalmabáb, amely a varjakat sem képes elriasztani, és ha ismét meg akarta kedvelni magát,

akkor cselekednie kellett.

Ekkor újra meghallotta a motoros szán kattogását. A hídon. Visszatérőben a folyó északi partjáról.

19.

VIKRAM RANGNEKAR nem rágódott a veszteségein, mert ez tiszteletlenség lett volna az élet ajándékaival szemben, és elősegítette volna, hogy csak arra tudjon gondolni, hogy az évek során elszenvedett veszteségek végül az élet elvesztéséhez vezetnek.

Miközben dél felé száguldottak az esőben, nem dramatizálta a veszteségét könnyekkel vagy remegő hanggal, csak annyit mondott:

– Anyám és apám ugyanazon a napon haltak meg, egy héttel a tizenkettedik születésnapom után. Mumbaiban történt. A piacra mentek. Akkoriban sok tüntetés előfordult, ez megszokottnak számított. Marxisták tüntettek, maoisták, anarchisták. És olyan kétszáz állatjogi aktivista is, akiket egyáltalán nem érdekeltek az állatok jogai, de Waheed Ahmed Abdulla fizette őket, egy hírhedt muszlim gengszter, hogy káoszt teremtsenek a bíróság épülete előtt, elősegítve, hogy Waheed kedvenc bérgyilkosa megölhessen egy köztiszteletben álló bírót, majd elmenekülhessen. A marxisták, a maoisták és az anarchisták nem tudtak egymásról, és különböző útvonalakon érkeztek a térre. Feldühítették egymást, és mindhárom csoport haragudott az állatjogi tüntetőkre is, akiket sekélyesnek tartottak. Egy elefánt is megjelent, amelyet nagyon felzaklatott a kántálás és a kiabálás. Senki nem tudja, mi is történt pontosan. De valaki lövéseket adott le, az elefánt elszabadult, és a tömeg veszélyes elemei hevesen egymásnak estek, legázolva az ártatlanokat, akik csak a piacon vásárolgattak. Végül sokan megsérültek, és hatan meghaltak. Sokat elárul annak az időszaknak a hangulatáról, hogy a marxisták, a maoisták és az anarchisták, továbbá a hamis állatjogvédők is büszkén magukra vállalták a haláleseteket, és

ezzel provokálták a hatóságokat. Csak az elefánt nem tartotta magát vétkesnek.

– Az elefánt?

– Igen, az elefánt.

Jane elkapta a tekintetét az esőáztatta aszfaltról. A szeme szürkének tűnt a műszerfal fényében. Vikram azt kívánta, bár ne viselne kontaktlencsét. A szeme valódi kékje lenyűgöző volt.

Jane azt mondta:

– Ezt csak kitaláltad.

– Egy szavát sem. Az élet a tragédia és a komédia, a rettegés és a bátorság, az elkeseredés és az öröm szövedéke, és sokkal színesebb és őrültebb, mint amit bárki, engem is beleértve, képes lenne kitalálni.

– Hogy kerültél Amerikába?

– Az apám fivére, Ashok már évekkel azelőtt kivándorolt, jóval a tüntetések és az elefánt előtt. Megszerezte az állampolgárságot. Ő hozott engem és a bátyámat ebbe az országba. És olyanná vált nekem a számítógép, mint neked a zongora, állást kaptam az igazságügyi minisztériumban, törvényes munkával szolgáltam a hazámat, vagy törvénytelennel is, ha arra utasítottak. De nem szerettem a gonosz kis ivadékaimat. Miután meggyőződtem arról, hogy téged valami igazság felfedezése miatt üldöznek, úgy döntöttem, segítek neked, hogy jóvátegyem őket. Úgyhogy elloptam tizenötmillió dollárt különböző kormányszervektől, hogy fedezzem ezt a műveletet, és ugyanolyan szökevénnyé váltam, mint te.

Jane mosolya bizonytalan volt.

– Tizenötmillió dollárt? Mikor jön a poén?

– Ez nem vicc.

– Nem vicc? Hogyan lehet tizenötmilliót ellopni?

– Sok kormányszervnek laza a pénzügyi ellenőrzése. Folyamatosan tűnnek el tőlük pénzek. Vannak, akik ezt „szivárgásnak” hívják. Én könnyedén feltörtem különböző könyvelési részlegeket, bevittem egy esedékes kifizetést egy Spearpoint Consulting nevű cégnek, azonnali utalással egy létező bankszámlára, vagyis gyakorlatilag egy robotkönyvelő

küldött nekem pénzt. Innen háromszázezret, onnan ötszázezret. Ezek összeadódnak.

Jane láthatóan nem találta a szavakat, ami mosolyra késztette Vikramot.

A nő végül megszólalt:

– Tényleg elloptál tizenötmilliót? Hogy segíts nekem? Te megőrültél?

– Nem hinném.

– Nem hinnéd?

– Nem hinném, hogy megőrültem volna.

– A fenébe, te tönkretetted az életedet, Vikram!

– Ha együtt bebizonyítjuk a kemény, nehéz igazságot, akkor téged felmentenek, és nekem is megbocsátanak, mert az indítékaim tiszták voltak.

– Tiszták?

– Mindig az én szavaimat ismételgeted.

– Mert nem hiszem el, hogy kimondtad őket.

– Pedig igen.

– Vikram, senkinek nem bocsátják meg, ha ellop tizenötmilliót.

– Akkor én leszek az első.

Vikram a számítógépe mögött megszállott, óvatos és alapos munkatárs volt. De a magánéletében impulzív is tudott lenni. Ő ezt jó dolognak tartotta, mert az embernek szüksége van egyensúlyra. Eddig mindhárom szerelmét lenyűgözte a kisfiús spontaneitása. Eddig ennek a tizenötmillió dollárnak az ellopása volt a legimpulzívabb dolog, amit valaha csinált, és nagyon elégedett volt magával.

Jane ismét megszólalt:

– Én nem kértelek erre. Soha nem is tettem volna.

– Nem kellett kérned. Tudtam, hogy ez a helyes.

– A fenébe!

– Úgy érzem, mintha megint meg akarnál ütni.

– Ezt jól érzed.

– Üss meg, ha attól jobban fogod érezni magad!

Jane nem ütötte meg.

– Mi a fenére kellett neked tizenötmillió?

– Felszerelésekre. És a lakókocsira, amit Casa Grandéba

szállít majd le nekünk Enrique de Soto egyik alkalmazottja.

– Te jóságos ég!

– És az is sokba került, hogy olyan helyre bújtassam a rokonaimat, Ashok bácsit, Doris nénit meg a négy unkatestvéremet, ahol nem lehet majd rájuk találni a művelet alatt. Eddig majdnem egymilliót költöttem el összesen. A maradék tizennégy vésztartalék.

– Vésztartalék?

– Igen.

– Milyen vész esetére?

– Bármilyen felmerülő vészhelyzet esetére. Nem lehet előre tudni, milyen vészhelyzetek merülhetnek fel pontosan egy ellenforradalom során, amelyet ilyen aljas emberek ellen folytatunk, mint ezek az összeesküvők… Szomorú lenne, ha a győzelem közelébe kerülnénk, de a tartalékaink kimerülése miatt kudarcot vallanánk, és rettenetes halált halnánk.

– Vikram…

– Igen, Jane? – Jane megrázta a fejét. – Valami baj van? – kérdezte a férfi.

– Féltelek.

– Én nem féltem magam.

– Részben ezért is féltelek.

Jane ezzel ismét bekapcsolta a zenét, mintha pontot akarna tenni a beszélgetésük végére.

Az aszfalton úgy táncoltak az esőcseppek a lámpák fényében, mintha a menny víznyilakkal sorozná a földet, és az út két oldalán lévő települések mintha sötét szakadékba zuhantak volna.

– Gyönyörű – jegyezte meg Vikram a zenére. – Ez is Chopin?

– Igen. Huszonegy noktürn.

– Az rengeteg noktürn.

– Ha végighallgatod őket, kedved szottyan még huszonegyre.

– Chopin a kedvenc zeneszerződ?

– Az egyik. Azért is imádom a zenéjét, mert zseniális, de azért is, mert ő az egyetlen, akit apám nem tud jól játszani. Chopin zenéi nagyon gyengédek. Apám nem ismeri a

gyengédséget.

Vikram pár perccel később ismét megszólalt.

– Biztos, hogy nem haragszol rám?

– Vikram, én nem haragszom rád, hanem féltelek, és továbbra is félteni foglak, amíg nem jön meg annyira az eszed, hogy te is félteni kezdd magad. De ne beszéljünk bele Rubinsteinbe! Az olyan lenne, mint hangosan káromkodni egy templomban.

Vikram valójában félt egy kicsit. Azonban nem akarta, hogy Jane ezt megtudja. Csupán távolról szerethette a lányt, és az érzéseinek mindig is plátóiaknak kellett maradniuk, s talán még a plátói formájuk is viszonzatlan marad – de azért mégiscsak szerelem volt ez. És egy igazi férfi nem engedheti, hogy a szerelme tárgya megtudja, hogy ő fél.

20.

KOBOLDOS ÉJSZAKA VOLT: túlvilágian zöld hómezők, citromsárga sárkánypikkelyekre emlékeztető hópelyhekkel a levegőben.

A folyó északi oldalán Wainwright Hollister végignézett a téli tájon, de nyomát sem látta a viharban vánszorgó Tom Buckle-nak. A folyó déli oldalán felfedezett pár halvány nyomot, ám azok pár száz méterrel a híd előtt eltűntek. Az északi parton egyet sem látott.

Megfordította a szánt, és visszatért a hídhoz. Amikor már majdnem átért a túloldalára, hirtelen felmerült benne, hogy a rendező nem bújt-e a deszkák alá a vihar elől.

Végigsiklott a híd maradékán, és harminc méterrel odébb megállt. Levette az éjjellátó szemüvegét, leszállt, és üresben hagyta a szánt. Előszedte a pisztolyát – egy automata fegyvert húsztöltényes tárral –, és visszagyalogolt a jármű nyomán a hó foszforeszkáló fényében.

A szél jajgatása elnyomta a léptei zaját. Úgy tervezte, hogy amikor a hídhoz ér, nem jelzi az érkezését a zseblámpája fényével, csak leguggol, és tíz-tizenkét golyót ereszt a híd alatti sötétségbe. Ha Tom Buckle ott rejtőzik, akkor erre nem számít majd, és vagy meghal, vagy halálosan megsebesül.

21.

TOMNAK A FAGYOS part volt a padlója, a híd a mennyezete; szinte semmit nem látott a sötétben, és a visszatérő motoros szán kattogása egy rémálomban megjelenő éhes százlábú közeledésének tűnt.

Amikor úgy hallotta, hogy a szán mindjárt fölé ér, Tom Buckle kimászott a híd keleti oldala alól. A kesztyűjét zsebre vágva, pisztolyát két kézre fogva felállt, és észrevette, hogy tévesen ítélte meg a szán sebességét és helyzetét. Az már el is hagyta őt, éppen lesiklott a hídról.

Tom felfelé indult a parton, azzal a szándékkal, hogy lelője Hollistert, a hazugságoknak ezt a démonát, az értékek és a szabadság hajthatatlan ellenségét, aki a múlt minden szépségét el akarja törölni, hogy egy olyan lehangoló jövőt hozzon létre, amelyben a hatalom az egyetlen igazság, és a rabszolgaságot „közszolgálatnak" hívják. De útközben megcsúszott, és elesett. Mire feltápászkodott, és felmászott a parton, a szán már tíz méterre járt tőle, és dél felé tartott a zuhogó hóban.

Tom rohanni kezdett a nyomában, azonban gyorsan rájött, hogy a távolság, az erős szél és a fegyverjártassága hiánya miatt nincs sok esélye a találatra. Tántorogva megállt.

A jármű a látótávolság határán mintha lelassított volna. Utána le is fékezett. A havazás és a hómező boszorkányfényében, a műszerfal alig látható derengésében Hollister mintha leszállt volna róla. Vagy váratlan műszaki problémája akadt, vagy gyalog akarta megközelíteni a hidat, miután úgy tett, mintha már elment volna.

Tom nem tudta, hogy a megérzései, a túlélőösztöne vagy egy ezeknél magasabb rendű ihlet sugallatára, de hirtelen eszeveszett akcióba lendült. Visszaszaladt a híd felé, amíg a válla felett átpillantva úgy nem látta, hogy a hó eltakarja őket egymás elől Hollisterrel. Utána kelet felé fordult, és tíz métert megtett arra a parton. Lelapult a földre, és amennyire tudott, a hóba olvadt, amely az aljnövényzet miatt feltorlódott.

Már nem látta a szánt. Viszont görnyedt, medveszerű alak

bukkant elő a sötétségből, és lépkedett a híd felé, hol megjelenve, hol eltűnve a hóesésben, mint egy olyan világ kísértete, amely az örök tél birodalmában ragadt.

Tom legszívesebben ösztönösen a leendő gyilkosa háta mögé került volna, hogy meglepje, de nem tudta kiverni a fejéből a szán zöld derengését. Hollister talán nem kapcsolta ki a motort, mielőtt leszállt, ezért nem sötétült el a műszerfal? Kivéve… kivéve, ha az elektromos járművet folyamatosan bekapcsolva kell tartani az ilyen kemény hidegekben, nehogy utána ne lehessen beindítani.

Amikor a fantomalak tovacsoszogott olyan tíz-tizenkét méterre, Tom tétován felállt. A pisztolyát zsebre dugta, de a kesztyűjét nem vette vissza, mielőtt a szán feltételezett helye felé indult.

Előrehajolva, hunyorogva kívánva, hogy bárcsak használhatná a zseblámpáját, mert alig vette észre a szán nyomait. Utána követni kezdte őket. Amikor feltűnt a műszerfal halvány derengése, hirtelen fegyvertűz robbant mögötte az éjszakában.

22.

A VILÁG ÁTALAKÍTÁSÁN dolgozó emberként, aki kiemeli a civilizációt a babonák és az önámítás sanyarú múltjából, és arra kényszeríti az emberiséget, hogy olyan hatékonnyá váljon, mint egy csúcstechnológiás gépezet, Wainwright Warwick Hollister gyakran érzett olyan teljességet, amely mintha egy, még az álmaiban szereplőnél is fényesebb jövőre utalt volna. Az elme teljességét, mintha már mindent tudna, amit csak tudni lehet, és túl bölcs lenne ahhoz, hogy valaha is letaszítsák a trónjáról. A test teljességét, mintha bármely ellenfelével képes volna elbánni. Az ilyen pillanatokban, a vadászat izgalmában, amikor kezdte sarokba szorítani a prédáját, férfiassága hevesen megduzzadva lüktetett a hasánál. Semmi nem ébreszt olyan libidót, mint a gyilkosság, mert ez a végső cáfolata annak a szánalmas tévhitnek, amely szerint minden élet értékes – amiről az uralkodó osztály valamennyi tagja és az összes *becsületes*

rabszolga tudja, hogy hazugság.

Hollister halkan osont tovább a hószőnyegen, leguggolt a híd déli végénél, és csak pár másodpercig habozott, azért, hogy kiélvezze a pillanatot. Utána behajolt a hidat tartó oszlop mögé, és meghúzta pisztolya ravaszát.

Sem meglepett, sem fájdalmas kiáltás nem hangzott fel a sötétségből. Hollister hátraugrott, miután levette az ujját az elsütőbillentyűről, de senki sem viszonozta a tüzet.

Amikor bekapcsolta az elemlámpáját, és végigfuttatta a fényét a lejtős parton, nem látott halottat. Azonban a híd alatt fel volt túrva a hó, mintha Buckle megpihent volna ott, majd kimászott volna a túloldalon. És még ennél is érdekfeszítőbbnek tűnt egy letört, havas fenyőág.

Amíg a pupillája még nem szűkült tűhegynyivé, amíg a szeme még a sötétséghez volt szokva, Hollister kikapcsolta a zseblámpát, és elfordult a sötét lyuktól. Guggoló pózban maradt, és a hátával a hídoszlopnak támaszkodott. Most, hogy célponttá tette magát, nem is félelemmel nézett végig a tájon – soha nem lett volna képes félni egy olyan teszetosza valakitől, mint Thomas Buckle –, hanem egy harcos sólyomszemével.

Napjai minden pillanata során készen állt arra, hogy bárkit tönkretegyen anyagilag és érzelmileg a nagyvállalati csatározásai során, vagy ilyen vadászatok alatt, mint amilyen ez is. Azt a több ezer regényt, amelyekben apja, Orenthal menedéket keresett a világ elől, nem neki találták ki. Wainwright Warwick Hollister nem menedékre vágyott; ő a világot akarta, amit meg is fog kapni, mert az abszolút hatalom és annak kegyetlen kihasználása minden ellenállást megtör.

Most végigtekintett a kavargó vihar egyhangú kaleidoszkópján, a fehér pelyheken és a szürke pusztaságon, és biztosra vette, hogy rendkívüli elméje és felsőbbrendű érzékszervei segítségével a legkisebb tudatos mozgást is észre fogja venni a káoszban, és ha Buckle a háta mögé akar kerülni, akkor akár halottnak is tekintheti magát, mert Thomas Buckle se nem kaméleon, se nem harcos, se nem…

Ekkor eszébe jutott a hómobil, és rájött, hogy van egy kis esélye, egy az ezerhez, hogy a prédája elég okosnak bizonyult

ahhoz, hogy átverje őt.

Sietve feltápászkodott, felmászott a parton, és rohanni kezdett a szán nyomait követve, amelyeket a szél már el is kezdett eltüntetni.

23.

TOM KORÁBBAN felhúzta a símaszkját, hogy megegye az energiaszeletét, hátratolta a kapucniját, hogy hallgatózzon, és levette a kesztyűjét, hogy jobban meg tudja fogni a pisztolyt, amelyre végül nem volt szüksége. A csípős hideg tűkkel döfködte az arcát, megfájdította a fülét. A keze elgémberedett. Csak a kesztyűre volt ideje, azonban elég nehezen tudta belegyömöszölni a kezét a szánon ülve.

Motorozni tudott, és a jármű kezelőszervei hasonlítottak az általa ismert kétkerekűekéire, bár nem pont ugyanolyanok voltak. Kézi gázkar az volt, de féket nem talált a fogantyúkon. Amikor a hajtóékek megálltak, a jármű magától lelassított. Tom idegesen nézegette a műszerfalat, attól félve, hogy hibázik, a szán leáll, és ő nem tudja újraindítani.

Az első lövés szélesen elkerülte, de a habozásával végzett. Miközben megtette, amit szükségesnek tartott, újabb lövés fütyült el a füle mellett, és a szán előrelendült, egy harmadik golyó pedig megrepesztette a hátulját. Bárhova fúródott is a negyedik, az sem ölte vagy sebesítette meg. A jármű lapátkerekei forogni kezdtek, beakadtak a fogaskerekekbe, és a talpak megindultak, nyomaik hamarosan belevesztek a viharba.

24.

HOLLISTER ÚGY GONDOLTA, nyolc-tíz tölténye van, de tíz-tizenkettőnél biztosan többet kilőhetett a híd alatt, mert csupán négy maradt. Még három húsztöltényes tárat tartogatott a zsebeiben, csakhogy nem lett volna ideje elővenni és betárazni valamelyiket.

Amikor a hószán előrelendült Hollister megduplázta az

erőfeszítéseit, és szaladt, ahogyan a terep engedte. Gyorsabb volt bárkinél, akit ismert, mert csodálatos formában volt – mint egy olimpiai sportoló –, de azt tudta, hogy nem vetheti rá magát Buckle-ra, és nem rángathatja le az ülésről. Pár másodpercig akart lépést tartani a szánnal, mert a fülébe dugott adóvevő kizárólag a járművön lévő főegység kilencméteres körzetében funkcionált.

Figyelmeztette a lakóépületben várakozó biztonságiakat:

– Buckle megszerezte a szánt! Találjátok meg, és likvidáljátok!

Miközben az a szerencsés seggfej elszáguldott az éjszakába és a viharba, Hollister levegőért kapkodva megállt. Kivette a pisztolyából a kiürült tárat, rakott bele egy telit, majd eleresztett egy automata sorozatot. A szán már eltűnt a szeme elől, a szél pedig úgy üvöltött, mint egy farkasfalka, úgyhogy nem sok esélyt adott arra, hogy bármit is eltalál. Kilőtt egy második sorozatot is. Első osztályú lövész volt, igazi mesterlövész. Még vakon célozva is el tudta volna találni a szökevényt. Az ő kiemelkedő képességeivel, földöntúli megérzéseivel és született harcoshoz méltó ösztöneivel legalább volt némi esélye arra, hogy el tudja érni azt, ami mások számára lehetetlen lenne. Kieresztette a harmadik és egyben utolsó sorozatot is, kiürítve ezzel a tárat.

Majd csak állt várakozva, amíg fokozatosan rá nem ébredt, hogy hiába.

Kivette a tárat a pisztolyból. A helyére rakott egy telit. A tokjába dugta a fegyverét.

A rayshaw-k már közelednek. Meg fogják találni a gazdájukat, akinek a viharkabátjába bele van varrva egy akkumulátoros GPS-jeladó.

Pont az ehhez hasonló fordulatok elkerülése végett Thomas Buckle kabátjába is bele volt varrva egy GPS-jeladó. De sportszerű versenyzőként Hollister nem használta a jelét a levadászása közben. Mostantól viszont mindig tudni fogják, hol van, akkor is, ha elhagyja a szánt.

Hollister eddig egyenlő esélyeket biztosított a rendezőnek, becsületesen betartotta a szabályokat. Ez eddig szigorúan *manó a manó* módra zajlott, azonos pályán, a „Győzzön a

jobb!” szellemében. *De ennek most vége.* Amikor lehetősége nyílt rá, Thomas Buckle nem lépett elő, hogy férfiként harcoljon, noha volt fegyvere. Ehelyett elrejtőzött egy lyukban, mint egy patkány, és amikor lebukott, elszaladt, pont, ahogy egy ijedt patkány tenné. Ellopta azt, ami nem az övé, hogy gyorsabban menekülhessen, mint gyalog tehetné. Egy ennyire gerinctelen valaki nem méltó a tiszteletre. Tom Buckle bebizonyította, hogy nem érdemel sportszerűséget, csak megvetést és gyors likvidálást.

Wainwright Hollister kesztyűje elég rugalmas volt ahhoz, hogy ne kelljen levennie a pisztoly használatához, de nem olyan meleg, mint a rendezőé. A vadász kicipzárazta a nadrágzsebét, és beledugta a kezét melegedni.

A jeges szél élesen csípte. Még a kötött símaszkon át is fájdalmat okozott neki. Hollister hátat fordított a szélnek.

A rayshaw-k készenlétben álltak az ehhez hasonló valószínűtlen vészhelyzetek esetére. *Tíz perc alatt itt teremnek.*

Hollister lehajtotta a fejét; a vihar erőteljes lökésekkel taszigálta a hátát.

Bár a rayshaw-k érkezésére kábé kilenc percen belül számítani lehetett, észszerű ötletnek tűnt fedezéket keresni, amíg be nem futnak. A férfi a szélbe dőlve követte saját lábnyomait a híd felé.

A kihalt, télverte pusztaság örömtelen félhomályában, a kristályos levegő szüntelen kavargásában az éjszaka inkább dolgok alakjával volt tele, mint magukkal a dolgokkal; furcsa, sápadt épületek keltek benne életre pusztán azért, hogy egy pillanattal később eltűnjenek. Fantasztikus kimérák és fantomok születtek a kavargó hó és a hómező holdtalan holdfényének összjátékából, éppen olyan valódiak, mint maga Hollister; a szeme sarkában még ott voltak, de amikor feléjük fordult, megsemmisültek.

Félúton járhatott a híd felé, amikor egy másféle jelenés bukkant fel a bal oldalán, egy színfolt a hótól fakó éjszakában, egy vörös selyem valami. Amikor arra fordult, az a valami nem tűnt el, hanem fellobbant, mint egy lángnyelv, nem egészen három méterre tőle, nem a hó fényétől ragyogva, ami megfosztotta volna a színétől, hanem valahogyan belülről.

Pontosan olyan színű volt, mint az a kendő, amelybe a meztelen Mai-Mai csomagolta be a kezében a lévő pisztolyt, mielőtt ráharapott a csövére, és kiloccsantotta a csinos kis fejéből az agyvelejét.

Hollisternek a földbe gyökerezett a lába a látványtól, de ezt észre sem vette. Ha Mai-Mai kendőjét nem takarították el a holttestével együtt, ha elfújta a szél, akkor annak az esélye, hogy pont a birtoknak ebben a szegletében bukkan fel, végtelenül kicsi, egy ez egymilliárdhoz, az egybillióhoz. A vihartól összegabalyodva és havasan kellene lógnia valamelyik fán az erdőben, vagy megbújnia egy hókupac mélyén.

De ugyanolyan tiszta volt, mint amikor lecsusszant Mai-Mai kezéből. El kellett volna szállnia a viharos éjszakában, ennek ellenére egy helyben lebegett, mint egy gyertya lángja, úgy reszketve, mintha csak enyhe szellő fújna.

Hollister tátott szájjal bámulta.

A kendő – vagy bármi volt is az – hirtelen Hollister felé lendült a széllel szemben. Olyan volt, mint egy egzotikus hal az óceán fenekén, egy skarlátvörös rája vagy medúza, és a férfi hátralépett, hogy kitérjen előle. A szövet elúszott mellette, látszólag éppen annyira szabad akaratából mozogva, mint ő, majd eltűnt keleti irányban a dél felé üvöltő szélben.

Hollister pár pillanatig meg sem tudott mozdulni. A kendő mintha vonalat húzott volna előtte a hóban, egy láthatatlan csíkot, amelyet mégsem mert átlépni.

Ő nem volt babonás. Nem hitt a kísértetekben vagy a szellemekben, mivel a lélekben sem hitt, ami egy szellemben manifesztálódhatna. Nézetei szerint az emberi lények agyból és testből, elméből és húsból állnak, semmi többből. A babonákat a gyenge, fantáziával és filozófiával megfertőzött elmék által kiválasztott méregnek tartotta, és hallani sem akart róluk. Akár egy a milliárdhoz, akár egy a billiárdhoz esélye volt, a vörös kendő hatásos megjelenését betudta egy végtelen lehetőségekkel teli univerzum véletlen egybeesésének.

Ismét megérezte a hideget, és meghallotta a szelet, amely pár pillanatra mintha elhallgatott volna fújás közben. Átlépte a kendő által húzott láthatatlan vonalat, és a híd menedéke

felé sietett.

25.

ÁZOTT LÉGIÓK masíroztak végig a tetőn. A konyhaablakon túl vízfátyol csillogott, ami egy eltömődött csatornából zubogott ki.

A konyhaasztal mögött Norman Stein ült. Ötvenkét éves volt, úgy százhatvanöt centi magas, és túl vékony – egy kis pocakot leszámítva. Az arca leginkább egy ízléstelen kerti törpéét idézte. A legtöbben úgy gondolták, van benne valami kedves, de Charlie Weatherwax megvetően méregette, mert a férfi gyengének tűnt, vastag szemüveget viselt, és jellegtelenül öltözködött.

Charlie Weatherwax el sem tudta képzelni, hogy egy olyan vonzó nő, mint Dodie Stein, aki szintén az asztalnál ült, miért kötötte magát egy ilyen férfihoz. Az asszony negyvenkilenc éves volt, legalább tízzel kevesebbnek tűnt, és három centivel a férje fölé magasodott. Hollófekete haja és zöld szeme volt, az arca pedig akár egy Ralph Lauren-modellé. A bőre Estée Lauder-reklámba illően tökéletes volt, a teste az illedelmes, homokszínű nadrág meg a fehér blúz ellenére is pornográf.

Megmagyarázhatatlan módon ő nem Norman második, trófeaként mutogatott felesége volt. A pár huszonnyolc éve házasodott össze. Együtt érték el nagy sikereiket az ékszerkereskedelemben.

Mivel Jesús Mendoza éppen használta az okostelefonját, amikor holtan esett össze a padláson, Charlie-nak nem volt szüksége az ujjlenyomatára vagy a jelszavára ahhoz, hogy megszerezze Steinék címét és telefonszámát. A pár, miközben azért harcolt, hogy a város engedélyezze az otthonuk stabilizálását és megmentését, egy másik házat bérelt La Canada Flintridge egyik vagyonosabb lakónegyedében.

Bár megtalálni könnyű volt Flintéket, arra már sokkal nehezebbnek bizonyult rávenni őket, hogy beismerjék a kapcsolatukat Vikram Rangnekarral. Mivel ekkorra Vikramot

már összekötötték Jane Hawkkal, Steinék a lehetséges bűntársuknak számítottak. De a pár ártatlanságot és tudatlanságot tettetett. Felháborodtak Charlie vádjain. Abszurdnak nevezték a feltételezéseit, bizarrnak, nevetségesnek, hülyeségnek, és ragaszkodtak ahhoz, hogy az ügynökök behatolása az otthonukba illegális.

Ügyvédet akartak.

Nem kapták meg.

Még a gnómarcú, ráktestű férfi sem mutatta a félelem jeleit.

– Semmilyen Vikramot nem ismerünk, Jane Hawkról pedig csak annyit tudunk, amennyit a tévében hallottunk. Úgyhogy abbahagyhatják ezt a „jó zsaru, rossz zsaru" játékot. Jogunk van ügyvédet hívni.

Charlie és Mustafa nem játszottak „jó zsaru, rossz zsaru"-t. Rossz zsarut és még rosszabb zsarut játszottak, és le akartak számolni az össze nem illő párral.

Hans Holbein egy MedExpress táskával lépett a konyhába, benne többampullányi borostyánszínű folyadékkal, amelyek a nanogépezet megszámlálhatatlanul sok apró alkatrészét tartalmazták. A táskában injekciós tűk is voltak, és minden egyéb, amire szükség lehetett az együtt nem működő pár beoltásához. Számíthattak arra, hogy nem egészen négy órával később azt fogják tenni, amit mondanak nekik, és mindent elárulnak Vikram Rangnekarról.

Bár Steinéknek fogalmuk sem lehetett arról, mit tartalmazhat az orvosi hűtőtáska, Norman aggodalommal méregette, majd felállt.

– Menjenek a fenébe, hívom az ügyvédemet!

Mustafa al-Yamani ott állt mellette, és nem habozott megütni.

– Térj észhez, Normie! – javasolta, majd képen törölte, nemcsak azért, hogy engedelmességre bírja, hanem azért is, hogy megalázza. Norman hátratántorodott, majdnem átesett a széken, és végül lerogyott rá.

Dodie nőstény tigrisként pattant talpra, és a táska felé nyúlt, talán azért, hogy Mustafához vágja.

Charlie elővette és ráfogta a pisztolyát, s azt mondta:

– Vissza, ribanc, vagy a csinos kis melleid közé eresztek egy golyót!

Normanra és Dodie-ra olyan hatással volt a fenyegetés és annak durvasága, mintha váratlanul jéghideg vízbe merítették volna őket. Döbbenten elhallgattak, és a nő is lerogyott a székére. Még ha a birtokháborítóik igazolványa valódi volt is, Steinék számára nyilvánvalóvá vált, hogy az FBI-nál többről van szó, rosszabbról, valami rettenetesről.

Ekkor megszólalt Charlie okostelefonja, és amikor ránézett, látta, hogy a sejtvezetője hívja. Kilépett a konyhából, hogy beszéljen vele.

A vezető tájékoztatta, hogy a birtok adóhivatali papírjainak átnézése során kiderült, hogy már nem a Csacsa Ashok Kft. a ház tulajdonosa, hanem Norman és Dodie Stein. Ugyanez derült ki a választói jegyzékből is. A feljegyzések mellett mindkét esetben a JÓL VIKRAMIZÁLVA LETTETEK mondat szerepelt.

A sejt vezetője azzal folytatta:

– Az a nyomorult seggfej átírta az adatokat, hogy mikor harmadszor is ránézünk ellenőrzés céljából, az álljon bennük, amit ő akar. A kis szarzsák úgy programozta be az adatbázist, hogy ezután automatikusan javítsa ki magát, és megjelenjen a gúnyos megjegyzése. – A jelek szerint Rangnekar pont azért választotta azt a házat, mert lakatlanul állt. Utána összerakta a kis élőképet a padláson: a számítógépet, a nyomtatót, az iratmegsemmisítőt, Jane Hawk fotóját. Azt nem tudhatta, hogy Jesús Mendoza is ott lesz, amikor az összeesküvők megjelennek, és azt sem, hogy Mendoza feldühíti Charlie Weatherwaxet, a küldetésben járó férfit. A sejt vezetője azzal folytatta: – Az a szemétláda túlzásba esett a csínyek terén… A Nemzetbiztonsági Hivatal számítógépes bűnüldözői úgy gondolják, hogy ebben a pillanatban is az ATF rendszerében van, és valami nagy dobásra készül.

– Az Alkohol-, Dohány- és Lőfegyverügyi Hivatalában? Valami nagy dobásra? Mire?

– Hamarosan megtudjuk. Az a beteg alak behatolt az ATF-be, átpattant egy kanadai csomópontra, és végigugrált fél tucat amerikai városon, de már lenyomoztuk a forrást, és

bármelyik pillanatban kideríthetjük a valódi hollétét.

A vonal bontása után Charlie visszatért a konyhába, ahol Mustafa és Hans a férjen és a feleségen tartották a fegyverüket.

Norman és Dodie közelebb húzták egymáshoz a székük et. Megfogták egymás kezét. Inkább egymással foglalkoztak, mint a rabtartóikkal. A nő mosolyogva nézte a férjét.

Steinék ártatlannak bizonyultak, és Charlie-nak semmi oka nem volt arra, hogy tovább kínozza őket. De megsértették az arroganciájukkal, amellyel a jogaikhoz ragaszkodtak.

Arra utasította Hansot, Pete-et és Andyt, hogy maradjanak ott, oltsák be Steinéket, és várják meg, amíg aktivizálódik a nanoháló.

– Utána, ha tetszik nektek a ribanc, csináljatok vele, amit csak akartok… És ügyeljetek arra, hogy Mr. Hívom Az Ügyvédemet végignézze az egészet, mint egy jó kisfiú.

26.

A KALIFORNIAI ALPINE-TÓL tizenhat kilométerre keletre Jane tovább vezetett az esőben, bár a holdat és a csillagokat már eltakarta a felhők tengere.

21:10-kor El Centrónál lehajtottak az autópályáról, be az Imperial-völgybe, ahol a világ legjobb termőföldjei terültek el. Jane keresett egy szimpatikus éttermet, és Vikram, aki a jelek szerint át akarta venni a védelmező szerepét, ragaszkodott ahhoz, hogy ő menjen be rendelni, mivel az Egyesült Államok hatóságai nem egy Vikram nevű „gyönyörű szörnyeteget” keresnek.

Két nagy Coca-Colával és barna papírzacskókkal tért vissza, az utóbbiakban sült marhaszelettel, baconnel, sajttal és borsos paradicsommal gazdagított jókora szendvicsek, bazsalikomos olajjal megkent stangliban.

Arizona felé Jane vezetett, amíg Vikram evett, és Vikram, amíg Jane, és a vacsorájuk alatt nem Rubinstein játszott Chopint, hanem Dean Martin énekelte régi slágereit.

Miután végzett a szendvicsével, Jane beletörölte a kezét a papírszalvétába, és kikapcsolta a zenét.

– Az arcfelismerés már nem csak a tömegközlekedési csomópontokra korlátozódik. Állítólag mobillá vált. Van egy kamerával ellátott szemüveghez kapcsolódó kézi eszköz, amely tízezer arcot is el tud tárolni, és hatszáz milliszekundum alatt felismeri az egyezéseket. Egyes szövetségi ügynökök már használják is. És nemsokára egyre több állami és helyi zsaru fogja.

– Menő.

– Nem olyan menő. Azok a felszínes álcák, amiket én használok, nemsokára nem lesznek elég biztonságosak. Lehet, hogy már most sem azok. Te meg egyáltalán nem álcázod magad.

– Nekem nincs szükségem rá.

– Komolyan? Te híresebb vagy nemzetbiztonsági körökben, mint egy hollywoodi sztár.

– Ha már most ennyire rajonganak értem, várd csak ki, amíg meglátják, hogy táncolok…

Jane csüggedten felsóhajtott, és egy pillanatra a tenyerébe temette az arcát. Utána a férfira nézett, és azt mondta:

– *Csotti batasa.*

Vikram elvigyorodott.

– Megjegyezted!

– Ha most cukiskodsz, abba bele fogsz halni.

A férfi megrázta a fejét.

– Nem, nem. Két-három nap alatt leszámolunk ezekkel az összeesküvőkkel, Jane. Hamarosan tisztázzuk a nevünket.

– Szeretném, ha felfognád végre a kockázatokat.

– Felfogtam. Az életed a tét. És az enyém is. Na és aztán?

– Na és aztán?

– Na és aztán? A megszületésünk napjától fogva az életünket kockáztatjuk. Soha nem lehet tudni, mikor trappol végig egy megvadult elefánt a piactéren.

27.

MÉG CSAK 22:15 volt, amikor az utolsó lámpák is kialudtak Cantorék házában. Bobby Deacon a tévéjén keresztül figyelte a rezidenciát, az utca túloldalán parkoló Mercedes-Benz Sprinter kényelméből.

Scottsdale csendes város volt. Sok lakója korán lefeküdt, vagy azért, mert szorgos dolgozók voltak, akik korán munkához akartak látni, vagy azért, mert nyugdíjasok voltak. Scottsdale napfénye az ország minden szegletéből odavonzotta a nyugdíjasokat. Bobby egyenlő mértékben vetette meg őket és a szorgos dolgozókat, mert a legtöbb nyugdíjas egykor szorgos dolgozó volt, de most már évek, évtizedek óta terméketlen életet éltek, a jussuknál több erőforrást felhasználva.

Amikor éppen nem betörésre készült, Bobby Deacon nem vágyott nyugdíjasok közé. Ő akcióra vágyott, hangos zenére, minőségi drogokra, könnyű nőkre. Utóbbiakat nem szerette, csak vágyott rájuk. Sőt, azért vetette meg a könnyű nőket, a nehéz nőket, az alacsony nőket, a magas nőket, a csendes nőket és a hangos nőket, a gazdag nőket, a szegény nőket, a nők minden fajtáját, mert szüksége volt rájuk. Az, ahogyan kihasználják a férfiak vágyait – ahogy hitegetik és manipulálják, irányítják és kigúnyolják őket –, az igazságtalanságok királynőivé tette a nőket. És Bobby, az igazság ügynöke kötelességének érezte, hogy minden adandó lehetőségnél helyére billentse a mérleget a férfiak és a nők között.

Nem mintha a férfiakat jobban kedvelte volna a nőknél. Azok a férfiak, akik izmosabbak voltak az agárkarcsú Bobby Deaconnál, nyíltan vagy lopva kigúnyolták. A gyenge férfiak azt feltételezték, hogy ugyanolyan vesztes, mint ők. Az okos férfiak a keskeny arca és az alacsony homloka láttán ostobának tartották. Az ostoba férfiak azzal sértették meg, hogy magukhoz hasonlónak képzelték.

Bobby elméletben szerette az embereket, a gyakorlatban viszont nem – ami az emberek hibája volt, nem az övé. Ő az elnyomott tömegek bajnokának tartotta magát, a kívülállókénak. Csak azt kívánta, bár meg tudna kedvelni közülük párat személyesen is. Olyan sokan vallottak téves

nézeteket, ostoba meggyőződéseket; elviselhetetlenek voltak. De az, hogy a megérdemelt áldozatok bajnokaként kell szolgálnia, akiket megvet, egy olyan teher volt, amelyet el kellett viselnie.

Tizenegykor kiszállt a kocsiból, és sétálni indult a meleg sivatagi estében. Képtelen lett volna andalogni. Egy gyalogkakukk metabolizmusával bírt, egy hiperaktív macska türelmetlenségével, és a legkényelmesebb tempója pár lépéssel volt csak lassabb a versenygyaloglásnál. Ezért pólót, rövidnadrágot és futócipőt viselt, hogy sportolónak tűnjön, noha utálta a sportokat. Végül odaért Cantorék házához. Megkerülte az épületet. A kutyáktól nem tartott, noha elég nagyok voltak. A németjuhászokat a sétákat leszámítva odabent tartották. Bobby eltávolította a konyha ablakából az érme nagyságú mikrofont, és egy kis kerülővel visszatért a Sprinterhez.

Elhajtott a környékről, visszatért a motelbe, amelyben Max Schreck néven szállt meg, egy erre a névre szóló személyi igazolvány és hitelkártya használatával. Lezuhanyozott, és magára húzott egy fekete alapon piros vigyorgó koponyákkal díszített selyempizsamát.

Felszívott két vastag csík kokaint, vagyis stimulánst, és dupla adag Jack Daniel'sszel, azaz nyugtatóval öblítette le őket, a magánéletében is ugyanúgy az egyensúlyt keresve, mint az igazság elhivatott ügynökeként. Utána felállította a laptopját a motelszoba íróasztalára. Letöltötte a mikrofon chipjének a tartalmát egy cédére, amelyet felcímkézett a történelmi feljegyzések végett, ugyanis biztosra vette, hogy az igazságért folytatott küzdelmével egy szép napon kiérdemli majd egy modern kori Robin Hood hírnevét.

Kiderült, hogy három hosszú beszélgetést rögzített Bernie Riggowitz és a fiú között. A nyugdíjasokhoz hasonlóan a gyermekeket sem kedvelte, mert azoknak még nem fejlődött ki teljesen az agyuk, és ezért kiszámíthatatlanok. A vénember és a kiskölyök beszélgetésének végighallgatása előtt legszívesebben további drogokért nyúlt volna, de ez munka volt, és rengeteg pénz forgott kockán, úgyhogy tiszta fejjel kellett gondolkoznia.

Az első felvétel felénél egy harmadik ember is csatlakozott a beszélgetéshez. Az ismeretlen hangja mélyebb volt Bernie-énél, ugyanakkor dallamos és kedves is, mintha egy nagyra nőtt gyermek beszélt volna. A gyermekhangú gyermeket Travisnek hívták, a gyermekszerű felnőttet meg Cornellnek, ami azt jelentette, hogy három ember tartózkodott a házban a két kutyával.

– Hát, ez szívás – mondta Bobby.

Annyira felzaklatta ez a fejlemény, hogy nem volt képes a fenekén megülni. Felállt, kiment a fürdőszobába, és megmosta a fogát a Sonicare elektromos fogkeféjével.

Bobby Deacon átlagosan napi tizenkétszer mosott fogat. Hagyományos fogkefével valószínűleg már régen ínyig csiszolta volna a fogát. Nagyon komolyan vette a szájhigiéniát, mert a mosolya volt a legszebb rajta. A nők soha nem illették elismeréssel jó külsejét, a haját vagy inas testét, de azt sokan mondták neki, hogy szép a mosolya. Fogai a kvarcnál is fehérebben csillogtak, és tökéletes sorban helyezkedtek el.

Nagyon büszke volt rájuk. A megszokott használat mellett rendkívül erotikus lénye kiterjesztésének is tekintette őket, továbbá a megfélemlítés eszközeinek is. A szexuális együttlétek hevében néha szerette megharapni a nőket; nem mindig, csak időnként. És ha a partnere ellenállt, egyetlen harapással – és továbbiak ígéretével – engedelmességre tudta bírni. Egyeseket sokkal jobban megijesztette, ha megharapták őket, mintha kést vagy pisztolyt fogtak volna rájuk; Bobby ezt viccesnek találta.

Visszatért az íróasztalhoz, és tovább hallgatta a háromfős beszélgetést. Egy perc sem telt bele, és kiderült számára, hogy a kiskölyök, Travis Jane Hawk fia. Döbbenten újrajátszotta a leleplező részt harmadszorra, negyedszerre és ötödszörre is.

Utána leállította a felvételt.

Amikor felállt, tombolt benne az energia.

A tükrös szekrényajtóhoz lépett, és elismerő tekintettel bámulta magát a selyempizsamában, amelyen éppen olyan egyenes sorokban helyezkedtek el a piros koponyák, mint a fogai.

Majd azt mondta:

– Főnyeremény.

28.

ARIZONÁBAN UGYANOLYAN száraz volt az ég, mint alatta a föld, teleszórva csillagokkal.

Tíz perccel éjfél után értek Casa Grandéba. Jane Leslie Anderson igazolványával foglalt le két szobát egy háromcsillagos motelben, és készpénzzel fizetett.

Miután csendben kipakolták az Explorert, megölelte Vikramot.

– Jó éjt, Vikram. Aludj jól!

– Te is.

– Elefántok nélkül.

– Elefántok nélkül – helyeselt a férfi.

Jane visszavonult a szobájába, és minden korábbinál erősebb kimerültség öntötte el. Hosszú és eseménydús napjuk volt, s érzelmileg is megterhelő a győzelem reményének felcsillanása miatt, ami Vikramnak volt tulajdonítható. A remény lángja mindig is lobogott Jane-ben, halványan, de kitartóan és kiolthatatlanul. A Vikram terve által felszított remény azonban közeli volt, fényes és izzasztó. Az örökkévalóba vetett remény nem kíván erőfeszítést; de az emberi tervek keltette reményt csak folyamatos ráfordítással lehet fenntartani, főleg, ha komoly kockázatot kell vállalni a sikerért.

Jane levette kócos szabású hamuszürke parókáját, eltávolította szürke kontaktlencséjét, lehámozta felső ajkáról az anyajegyet, és lecserélte Leslie Andersont Jane Hawkra. Miután forró vízben lezuhanyozott, a mellette lévő párna alá dugta pisztolyát, és lekapcsolta a lámpát. Az utóbbi időben gyakran volt szüksége vodkás kólára ahhoz, hogy el tudjon aludni, de aznap éjjel minden segédeszköz nélkül merült álomba.

És álmodott is. Az álma végigvezette a múltján keresztül a lehetséges jövőjébe.

A gyermekkori hálószobájában járt, amelynek minden részlete olyannak tűnt, mint a valóságban, azt leszámítva, hogy álmában nem gyermek volt, hanem felnőtt, a bútorokhoz képest nagyobb. Valamiért pont az ablak vonzotta magához, amely mögött egy különös éjszaka várakozott. A hold legkisebb szilánkja sem látszott, és a házat körülvevő külváros fényei sem világítottak. A sötétség tökéletes feketeségbe fordult. De Jane előtt nem csak a fény hiánya terült el. A homályból hiányzott valami, amit nem tudott azonnal megnevezni. A helyiség az álmok változékonyságával a kollégiumi szobájává alakult át, majd a Nickkel közös hálószobájukká abban az alexandriai házban, ahol a férje halála előtt laktak. Jane minden helyiségben egyenesen az ablakhoz lépett egy dermesztő, de konkrétumokat nélkülöző előérzet szorításában. Az egyik esetben a bambuszrolót húzta fel, a másikban a kockás reluxát emelte meg, Virginiában a függönyt tolta félre. Ablakról ablakra egyre érzékenyebbé vált az üvegtábla mögötti abszolút feketeségben rejlő valamire. A vakító sötétség nem volt üres. Láthatatlan épületek és utcák útvesztői lapultak benne, nyüzsgő tömegek sürgölődtek a dolgukra igyekezve. Amikor Jane abban a hotelszobában találta magát, amelyben Nickkel a mézesheteiket töltötték Manhattanben, megemelte az alsó ablaktáblát. A fénytelen űrből belebbent a város illata, a vonzó és enyhén bántó szagok keveréke. Hangokat is hallott, bár nem a forgalom zaját, nem a szirénák szüntelen sírását, ami a város altatódalának számított, nem emberi hangok élénk párbeszédét, nem vitát vagy nevetést, hanem légiók masírozásának lépteit és ritmikus lélegzetvételét, mozgó tömegek susogását, amelyek sürgős, de elképzelhetetlen küldetésükre igyekeztek a vaksötétben. Jane nyugtalansága, miközben hallgatózott és a szemét erőltette, félelemmé erősödött, és a szíve zakatolni kezdett. A helyiség ismét megváltozott, bár ugyanaz a szálloda és ugyanaz a szoba maradt, csak a jövőben, a belsejének az átrendezése után. A falak lecsupaszodtak, a bútorok jellegtelenekké, áramvonalasakká, funkcionálisakká váltak, a díszítés hiányzott róluk; a minimalizmusé mellett viszont a tisztátalanság korába is érhettek, mivel a falak maszatosak

voltak, a padló mocskos. Amikor Jane a nyitott ablakhoz hajolt, végre megértette, mi hiányzik a fényen kívül ebből a furcsa városból, és a félelme rettegésbe csapott át. A sötétségben őrületes élet zajlott, az emberek a néma kétségbeesés szorításában vergődtek, sivár célokat igyekeztek beteljesíteni – de ebben a nyüzsgésben nem létezett a szabadság, vagyis semmi értelme nem volt a folyamatos sürgölődésnek. A sötétséget nem a fény hiánya, hanem az értelem hiánya okozta, mert az életnek csak a szabad akarat adhat értelmet. Az életből minden érték és jelentőség hiányzott ebben a sötétségben. Ez a fénytelenség az elme és a lélek fénytelensége volt, mert a Szingularitás világába kerültek, az emberiség és a mesterséges értelem rég várt egyesülésének a világába, a nanotechnológiával átszőtt agyakéba. Amikor Jane megpróbált elhátrálni az ablaktól, kettős gravitáció fogságában találta magát, amely egyszerre szegezte a földhöz és húzta az ablak felé, be az ablakba, és ki a rajban elszenvedett rabszolgaság világába.

Jane jeges verejtékben ébredt; felült az ágyában, ledobta magáról a takarót, és annyit mondott:

– Travis!

HARMADIK RÉSZ

ROHAMGÁRDISTÁK

1.

A SZÉL MINTHA meghasonlott volna, és csatázni kezdett volna önmagával, annyi irányból fújta a havat egyszerre. Olyan füstössé változtatta a mezőt, mintha robbanássokkal terhes csatatér lenne.

Azon igyekezetében, hogy elmeneküljön Hollister lövései elől, Tom Buckle erősen rámarkolt a gázkarra, mire a motoros szán olyan hevesen ugrott előre, hogy a rendező tapasztalatlansága majdnem katasztrofális következményekkel járt. A terep veszedelmesen egyenetlen volt, és a jármű ugrálni kezdett a bukkanókon és az árkokban. Buckle úgy érezte, mintha egy műbikán rodeózna, pattogott az ülésen, és majdnem leesett. Utána a gép a levegőbe repült egy emelkedő tetejéről, és csak három méterrel odébb landolt. Nem borult fel ugyan, de Tom Buckle lerepülhetett volna róla, ha nem szorítja annyira a lábával az ülést. Amikor a kormány kirántotta magát a szorításából, a gázkart is elengedte, úgyhogy a jármű azonnal megállt.

A zűrzavar során akaratlanul többször is irányt váltott. Úgy gondolta, már nem dél felé tart. Csak abban volt biztos, hogy nem fordult meg teljesen; hogy Hollister még mindig mögötte van, nem közvetlenül előtte. Ezért pár percig észszerűbb sebességgel folytatta útját, amíg úgy nem érezte,

hogy megfelelően eltávolodott a nemezisétől, majd ismét megállt.

Bár késő́re járt, a vihar még nagyobb erővel tombolt, és a szél még szeszélyesebben fújt. A levegő már nem csak egyszerűen fütyült és nyögdécselt, hanem úgy üvöltött, mintha Tom átkerült volna Coloradóból a lidércek birodalmába.

Hollister elől menekülve nem merte a fényszórót használni. Most, amikor bekapcsolta, alig vált kevésbé vakká az örvénylő káoszban, mint korábban volt, a sötétben.

A halványan derengő műszerfalon olyan lehetőségek világítottak, hogy FŐMENÜ, TÉRKÉP & ÖSVÉNYEK, DIAGNOSZTIKA… Miközben a szél a szélvédőt legyőzve havat fújt az érintő- képernyőre, Tom legörgetett a lehetőségeket tanulmányozva, amíg oda nem ért a gps-beállítások menüponthoz.

Tudhatta volna, hogy a motoros szánban GPS is van, mégis felzaklatta a felfedezés. Bár az eszköz útba is igazíthatta, ugyanakkor az ő helyzetét is elárulhatta a birtok biztonsági őreinek, azoknak a kifejezéstelen arcú, halott tekintetű rayshaw-knak.

Amikor megpróbálta a 70-es autópálya célpontot megadni az eszköznek, a képernyő azt írta ki, hogy elégtelen adat. Miközben Tom megpróbálta kigondolni, hogyan határozhatná meg közelebbről az úti célját, a GPS billentyűzete eltűnt, és a szolgáltatás nem elérhető felirat jelent meg a helyén.

Az öltözéke melegen tartotta a rendezőt, aki mégis megborzongott. Lehelete kevésbé látványosan gőzölgött, mint korábban, mintha kezdene kihűlni a teste.

A GPS-szolgáltatás megszűnését az időjárás is okozhatta, de az is, hogy a Crystal Creek ranch biztonsági csapata távolról kikapcsolta. Ez utóbbi tűnt valószínűbbnek.

De még ha tőle megtagadhatják is a GPS használatát, ők azért le tudják őt nyomozni ugyanazzal a technológiával. Erre mérget vehetsz. Hamarosan a nyomában lesznek – ha még nincsenek – további motoros szánokkal és talán más járművekkel is.

Tom felgörgetett, és megnyomta a főmenü menüpontot. Egy 0-tól 9-ig terjedő skála jelent meg a kijelző felső részén, és

az RPM x 100 felirat. Alatta pedig egy sebességmérő, a 0 értékkel. Az akkumulátorok még csak harminckét százaléknyit merültek le.

A kijelzőn egy iránytű is szerepelt. Tom éppen nyugat felé nézett, a távoli Hollister-rezidencia felé. A 70-es autópálya dél-délkelet felé terült el tőle. Ha bízhatott az iránytűben, akkor már nem kellett a folyót követnie ahhoz, hogy megtalálja a főutat.

Elindította a szánt a hideg, kavargó nedvességben, azt kívánva, bár gyorsabban is haladhatna, de emlékeztetve magát arra, hogy egy vak ember ne szaladjon. A gyilkosok valamivel sebesebben száguldanak majd a nyomában; mások minden bizonnyal megpróbálnak elébe kerülni, és elvágni az útját a sztráda, illetve az ott remélt segítség elől.

A rayshaw-k emléke – kifejezéstelen hangjuké és arcuké, halott tekintetüké – adrenalinnal töltötte fel, és Tom szívverése felgyorsult. Az emlékeiktől és személyiségüktől megfosztott, engedelmes gyilkosokká programozott emberek, akik a saját életüket sem féltették, még a *Terminátor*-filmeknél is hátborzongatóbbnak tűntek. Ők egykor szabad akarattal rendelkeztek, társai voltak az emberiség drámájában, de a transzformációjuk az erdők-mezők vadjainak szintje alá süllyesztette őket; nem az ördögnek adták a lelküket, hanem más emberek fosztották meg tőle őket, hatalomőrült emberek, akik fellázadtak a saját természetük és a természet rendje ellen. A rayshaw-k nem ettek embert, és nem csoszogtak oszladozó testtel a világban, de éppen olyan zombikká váltak, mintha egy filmben szerepeltek volna. Ha nem ölik meg Tomot, akkor is átváltoztathatják magukhoz hasonlóvá, nem a harapásukkal, hanem pár injekcióval.

Tom a sötétben, a viharban, a végtelen gonoszság rémálmában suhanva már nem rendezői karrierre vágyakozott, nem sikerre, pénzre vagy a kollégái elismerésére. Csak élni akart, és lehetőséget arra, hogy jó emberként éljen.

2.

WAINWRIGHT WARWICK Hollister meghúzta magát a híd alatt, dühösen, sebzett büszkeséggel, fortyogva a felháborodástól. Az ezer diadalmas mosoly embere most egyet sem volt képes az arcára varázsolni. Ő nem megaláztatásra született, nem arra, hogy túljárjon az eszén egy egyszerű szabó fia, egy Hondát vezető senki, aki konfekcióöltönyöket visel, és csak két furcsa témájú, ostobaságokról szóló filmet rendezett. Buckle a Hamlet-lista tagjainak járó halálnál is rosszabbat érdemel. Mostantól az a sors vár rá, hogy beoltsák a nanohálóval, majd érzéstelenítés nélkül levágják a heréit, kétszeres eunuchhá változtatva őt. Hollister saját kezűleg szándékozott elvégezni a műtétet.

Olyan emberként, aki kisgyermekkora óta szenvedett azért, hogy elérje a jelenlegi helyzetét, Hollister hitt abban: kiérdemelte a jogot, hogy megtanítsa másoknak, semmi említésre méltót nem lehet fájdalom nélkül elérni.

Amikor még csak ötéves volt, az anyja kitervelte, hogy elválik az apjától, Orenthaltól, és magával viszi a fiát. Az öregember, aki a saját képére akarta formálni a fiát, egy sereg ügyvédet és magándetektívet felfogadott szülői jogai védelmére. Ennek ellenére fennforgott annak az elviselhetetlen kockázata, hogy végül Anya győz. Ez azért számított elviselhetetlennek, mert noha gazdag nő lett volna a válás után, de csak a töredékét kapta volna meg Orenthal vagyonának, aki már akkor milliárdosnak számított.

Az ifjú Wainwright ellopott egy csomag cigarettát az anyja készletéből, és egy öngyújtót az apjától. Napokon át égetett a saját karjába csikknyomokat, gumilabdára harapva, hogy elnyomja a jajkiáltását. A sebeit fertőtlenítő kenőccsel kente, nehogy begyulladjanak, és hosszú ujjú pólókat hordott, hogy elrejtse őket. Amikor a karjai már a rettenetes bántalmazás bizonyítékaivá váltak, érzékeny, pubertás előtti ágyékát is kezelésbe vette az égő cigarettákkal.

Az apja connecticuti birtokán akkoriban huszonnyolc főnyi személyzet dolgozott. A házvezetőnő, Mrs. Ripley – egy özvegyasszony – enyhén szadista volt, bár Wainwright akkoriban még nem ismerte ezt a szót. Csak annyit tudott, hogy Mrs. Ripley kicsit túl nagy élvezetét leli abban, hogy az

eleven homárokat megfőzze vacsorára, és szélesen vigyorog a lábasban vergődő állatokat elnézve, meg hogy pokolian viselkedik a birtokra betévedő kóbor macskákkal, s addig kínozza a neki dolgozó kislányokat, amíg azok el nem sírják magukat. S amikor őt csipkedi látszólag szeretetből, mindig túl nagyokat és túl hosszan csíp belé, és a tekintete boszorkányossá válik közben.

Wainwright Hollisternek már tízéves korában megvolt a tehetsége ahhoz, hogy átlásson az embereken, és nem félt a visszautasítástól, amikor megkörnyékezte Mrs. Ripley-t az anyja tönkretételének a tervével. Annyit szeretett volna tőle, hogy fenekelje el egy bőrövvel, elég erősen ahhoz, hogy nyoma maradjon, kezelje a sérüléseit a fertőzések megelőzése végett, és szerezzen neki olyan fájdalomcsillapítókat, amelyek segítenek a megpróbáltatása elviselésében. Azt ígérte, hogy cserébe, ha alátámasztja az anyja elleni vallomását, a védangyalaként fog hivatkozni rá az apja előtt, és ráveszi az öregembert, hogy busásan jutalmazza meg. Ezenfelül azzal kecsegtette, hogy százezer dollárt fizet neki az öröksége első részletéből, amelyet tizennyolc éves korában fog megkapni.

Akár hitt neki Mrs. Ripley, akár nem, a Wainwright karján és ágyékán lévő égésnyomok a bátorságáról és a kitartásáról tanúskodtak. Így a nő beleegyezett a tervébe. A fiú már akkoriban is sejtette, hogy az apja jutalma és a majd tíz évvel későbbi száz rongy ígérete kisebb fontossággal bírtak számára, mint a lehetőség, hogy megkorbácsolhatja őt egy bőrövvel, és tönkreteheti az anyja hírnevét, ha nem egyenesen az életét.

Az intéző, a házvezetőnő és a komornyik – feleségével együtt, aki Wainwright anyjának a titkárnője volt – három kis házikóban éltek a birtok végében. Mrs. Ripley valamivel szenvedélyesebben korbácsolta meg az ifjú Wainwrightot, mint amire a fiú számított, de lelkiismeretes ápolónőnek bizonyult, főleg, amikor a sebeket csípős folyadékokkal kellett kezelni.

Amikor a sebekről az utolsó varak is lehulltak, amikor az égésnyomok eléggé elhalványultak ahhoz, hogy múltbéli bántalmazásokra utaljanak, a válás bonyolult folyamata

eljutott a bírósági tárgyalótermekig. Anya többrendbeli házasságtöréssel vádolta Apát, aki ravaszul ledokumentált sikkasztások vádjával vágott vissza.

Mrs. Ripley ekkor megkereste az apját azzal, hogy az ifjú Wainwright régóta imádja és Edna néninek szólítja őt, hogy különleges kapcsolat van közöttük, és a drága gyermek minden reményével, álmával és félelmével hozzá fordul. Wainwright apja ekkor hallott először erről az imádatról, de érdeklődve hallgatta, hogy Mrs. Ripley szerint a fia retteg attól, hogy az anyja gondnoksága alá kerül. Azt mondta, éjszaka meglátogatta a kunyhójában, és feltárt előtte egy rettenetes titkot: az anyja, mióta két évvel korábban értesült az apja hűtlenségéről, a fiát büntette Orenthal bűneiért, és mind ez idáig sikerült annyira megfélemlítenie a fiút, hogy az nem mert beszélni róla.

Miután az apja orvosa megvizsgálta Wainwrightot, és lefényképezte a hegeit, a fiút kikérdezte a bíró négyszemközt, csak az anyja és az apja ügyvédeinek jelenlétében. Wainwright napokig gyakorolta a vallomását, órákat töltött a szobájában a különböző válaszok változó intenzitású és hangsúlyozású elszavalásával. A bíró előtt nem játszotta túl a szerepét. Halkan beszélt arról, hogy mennyire fél az anyjától, de meghatóan arról is, hogy mennyire szereti, és értetlenül arról, hogy az anyja miért nem szereti őt. Nem volt dühös, csak elhagyatott és lesújtott. Amikor sírt, halkan tette, lehajtott fejjel, előregörnyedve, kezét a zsebében tartva. Egy elrejtett gombostűvel durván meg kellett ehhez szúrnia a combját. Az apró seb nem áztatta át vérrel fekete nadrágját, de ahhoz elég fájdalmas volt, hogy könnyeket csaljon a szemekbe – nem csak az övébe, hanem az anyja ügyvédnőjének a szemébe is.

Az nem volt igaz, hogy szerette az anyját, és az sem, hogy félt tőle. Csak attól félt, hogy szegényesebb körülmények között kell élnie vele, hogy a húszhektáros birtokon álló ötezer négyzetméteres udvarházból egy harmadakkorába költöznek. Az apja milliárdos marad, az anyja pedig jó, ha ötvenmilliót kap majd, ami nem sok jót jelent a jövőjére nézve, ha az apja a válás miatt megkeseredve megvonja tőle az örökségét. Bár Wainwright még csak tízéves volt, úgy értett az anyagiakhoz,

mint egy felnőtt, és úgy tudta értékelni a vagyon kínálta élvezeteket, akár egy szibarita.

Cserébe azért, hogy harc nélkül átengedje a felügyeleti jogot, az anyja nagyvonalúbb végkielégítést kapott, mint ahhoz joga lett volna. Wainwright apja megduplázta Mrs. Ripley fizetését, Wainwright pedig élete végéig Edna néninek szólította a nőt. Az öröksége első részletéből kifizette neki a százezer dollárt, és Mrs. Ripley hatvanegy évesen a kis kunyhójában halt meg álmában. A halála természetes okokból következett be, nem Wainwright jóvoltából. A temetésén a fiú már anélkül sírt, hogy tűkkel szurkálta volna magát, mert addigra megtanult bármilyen érzelmet úgy be- és kikapcsolni magában, mint egy csapot.

Most, a híd alatt csak azért csökkent egy kicsit a felháborodása és a haragja, mert nyugtalanság töltötte be a szívét. A rayshaw-k mintha az elvárhatónál lassabban érkeztek volna a megmentésére. Figyelmeztette magát, hogy ne türelmetlenkedjen. Az időjárás rettenetes volt. Ilyenkor nem lehet olyan gyorsan mozogni, mint napos időben. A kabátjába varrt GPS-jeladó garantálja, hogy nem történik katasztrófa. A megmentése be fog következni.

A híd alatt biztonságban volt a kavargó széltől, de olyan sötétségben is, mintha a hold túloldalán lenne. A kezét alig pár centire tartotta el az arcától, mégsem látta.

A sötétség eddig soha nem rémítette meg Hollistert. Nem szenvedett niktofóbiában. Nem volt gyenge, mint az apja. Egy olyan férfi, aki tízéves korában égő cigarettát érintett a péniszéhez, még ha csak egyszer is, nem fél semmitől.

A nyugtalanságát inkább kétkedésnek lehetett volna nevezni, mert úgy érezte, hibát követett el. A motoros szán átengedése Buckle-nak nagyon hosszú ideje az első baklövése volt. Nem tűnt valószínűnek, hogy a közeljövőben többet is elkövetne. Ő nem tartozott azok közé, akik sűrűn melléfognak.

Vagyis nem félelmet vagy kétkedést érzett, hanem egy halvány gyanút, de azt nem tudta megfogalmazni, mire gyanakszik. Lassanként ráébredt, hogy valami azt súgja neki, nincs egyedül a híd alatt, hanem… kivel is osztja meg a

sötétséget?

Több évtizedes távollét után a farkasok visszatértek erre a vidékre. De még ilyen siralmas időben sem tűnt valószínűnek, hogy egy farkas egy olyan építmény alatt keresne menedéket, amely ennyire emberszagú, nem pedig egy természetes üregben.

Hollister agyát mégis baljós előérzet rágta, amit nem tudott kiseperni belőle. Az aggodalmai elcsitítása végett csak be kellett kapcsolnia a zseblámpáját – és ekkor jött rá, hogy elvesztette.

3.

KÉT CSÍK KOKAINNAL és két pohár Jack Daniel'sszel a vérében Bobby Deacon olyan kiegyensúlyozott volt, mint az igazság mérlege, és készen állt a munkára. Végül mégsem a motelszobájában szándékozott tölteni az éjszakát. Már le is cserélte fekete alapon piros koponyás selyempizsamáját egy fehér pólóra, amelyen AZ IGAZSÁG ÜGYNÖKE szavak álltak piros nagybetűkkel egy piros koponya alatt, illetve egy halványzöld műtősköpenyre, amely eltakarta az ominózus pólót, továbbá egy fehér, gumitalpú cipőre.

Miután megállt egy éjjel-nappalinál, Cantorék házához hajtott a Mercedesével. Nagyjából félsaroknyira parkolt le tőlük, és ezúttal ugyanazon az oldalon, amelyen a ház állt.

Halványzöld köpenyének háromnegyedes ujja volt, és az alja eltakarta a 99 milliméteres Sig Sauer P226-ast Bobby jobb csípőjén.

A Sprinter hátuljában kivett egy Rambo III-as kést a tárolófiókból. Ébenfa nyél. Harminc centi hosszú és hat centi széles penge rozsdamentes acélból. Nyéllel együtt negyvenöt centiméter hosszú. Kétezer-háromszáztíz grammos súly. Egy hegyes, éles, csinos kis halálosztó. Bobby berakta a bőrtokjába, amelyet felerősített az övére baloldalt. A műtősköpeny ezt a fegyvert is eltakarta.

Kezében egy nagy, fehér vászontáskával, amelyben

minden egyéb benne volt, Bobby kiszállt a Sprinterből, és bezárta. A tévében látható betörők általában tetőtől talpig feketét viselnek, elméletben azért, hogy beleolvadjanak az éjszakába. De egy feketét viselő fickó azonnal zsarumágnessé válna Scottsdale elit negyedében, és a földön hasalva végezné, a háta mögött összebilincselt kézzel. Egy fehér ruhát viselő fickó viszont látszani akar, és azokat, akik látszani akarnak, éppen olyan ártatlannak szokták tartani, mint a fehér Mercedes furgonokat. Bobby úgy nézett ki, mint egy hosszú műszak után hazatérő kórházi gyakornok, egy elhivatott és kimerült segítő.

Az utcában egyet kivéve az összes ház sötét volt, vagy azért, mert nyugdíjas paraziták álmodtak benne a másnapi golfmeccsről, vagy kapzsi törtetők lakták őket, akik hajnalban fel akartak pattanni, hogy folytassák a mindenható dollár kergetését; nem sok esélye volt, hogy bárki egy ablaknál állna, és gyanúsnak találná Bobbyt. És amúgy is csak egy percre volt szüksége ahhoz, hogy odaérjen Cantorék kocsibeállójához, és ezalatt semmi nem mozdult az utcában.

Ebben az időpontban az időzítők már lekapcsolták a kerti lámpákat. A birtokot pálmafák és olajfák díszítették holdárnyékot vetve, de Bobby az igazság ügynökének minden magabiztosságával bátran a ház mögé sétált.

A kövezett tornácon, a konyhaajtó mellett lerakta a táskáját. Kivett belőle egy automata zárfeltörő pisztolyt, egy rendőrségi eszközt, amelyet a dark weben szerzett be, és lerakta. A két kutyára gondolva egy altatópisztolyt is elővett, és a zárfeltörő pisztoly mellé rakta.

Az ATN PVS7-3 éjjellátó szemüveg, egy 4. generációs Mil-Spec katonai felszerelés lehetővé tette számára, hogy lámpafény nélkül osonjon végig a házon. Magára szíjazta a szemüveget, de egyelőre feltolta a homlokára.

Az utolsó eszköz, amit kivett, egy Üzbegisztánban gyártott illegális rádióhullám-zavaró berendezés volt. Ezt egy olyan pártól vette a kaliforniai Resedában, amely hasznos kütyük széles választékát forgalmazta kelet-európai és orosz kapcsolataikon át, továbbá általuk gyártott minőségi hamis igazolványokkal kereskedtek.

Bobby alaposan áttanulmányozta a Vigilant Eagle által telepített riasztóberendezést, és anélkül sikerült feltörnie a cég számítógépes rendszerét, hogy lebukott volna. A házat egy jól kitalált, de szokványos riasztó védte szenzorokkal az ajtókon és a nyitható ablakokon. Miután a riasztót élesítették, ha valahol kinyitottak egy ajtót vagy egy ablakot, az érintett szenzor értesítette a házban elhelyezett számítógépes központot, és a hívás továbbítódott a cég központjába, amely értesítette a rendőrséget.

A rendszer legnagyobb gyengesége az volt, hogy rádióhullámok útján kommunikált. Bobby, miután megtudta, melyik frekvenciát használja, képes volt összezavarni, így megakadályozva, hogy a szenzor értesítse a bázist. Ezt a gyengeséget sok riasztógyártó cég felismerte, és összezavarás-ellenes szoftverrel bővítették ki a rendszerüket, de ezek nagy része haszontalan hulladéknak bizonyult, s csupán egy hangjelzés nélküli, észrevétlen hibaüzenetet aktivált.

Bobby becsúsztatta a zárfeltörő pisztoly vékony hegyét a hátsó ajtó kulcslyukába, és négyszer megnyomta a ravaszát, hogy az összes csapocska egy sorba rendeződjön. Utána elrakta az eszközt.

Szemére húzta az éjjellátó szemüveget. A készülék zöldre festette a világot, mert az emberi szem az ötszázötven nanométer körüli hullámhosszra a legérzékenyebb, a spektrum zöld szakaszára. Ez lehetővé teszi a halványabb megjelenítést, ami nem meríti le az akkumulátort.

Amennyiben a biztonsági rendszerben mozgásérzékelők is voltak, Bobby azoktól sem tartott: a házban mászkáló két kutya miatt nem élesítették volna őket.

Kivette a táskájából a kolbászokat, amelyeket az éjjelnappaliban vett, és kicsomagolta őket.

Amikor benyitott az ajtón, nem szólalt meg a riasztó.

A konyhába dobta a nyolc kolbászt, és jobb kezében a kábítópisztollyal átlépte a küszöböt.

A legtöbb németjuhász természeténél fogva a családja hűséges őre. Általában nem alusszák végig az éjszakát, hanem rendszeres őrjáratokat végeznek két szunyókálás között. Bobby tapasztalatai szerint, ha behatolóra bukkantak,

általában nem ugattak vagy ugrottak azonnal, hanem halkan morogtak, miközben felmérték a helyzetet.

A kolbászajándék nem győzött volna meg egy őrző-védő ebet Bobby jó szándékairól, de a háziállatokat általában elég hosszú időre össze lehetett zavarni ezzel a trükkel ahhoz, hogy meglőhesse őket a szundipisztollyal.

Miközben Bobby behúzta maga mögött az ajtót, két világítóan zöld szemű, morgó kutyaalak loholt ki a konyhába. A kolbász illatára döbbenten megtorpantak, ami vicces lett volna, ha nem lett volna olyan hegyes foguk.

A hús elég időre elterelte a figyelmüket ahhoz, hogy Bobby kilőjön két altatólövedéket. A pisztoly sűrített levegővel működött, és nagyon halkan sziszegett. A nyugtató annyira erős volt, hogy a kutyáknak nem volt idejük vagy önuralmuk akár vonyítással, akár egy erőtlen támadással reagálni a dologra. Felnyiffantottak, megtántorodtak, és a hátsójukra rogytak. Utána lecsusszantak a földre, felsóhajtottak, és álomba merültek.

Bobby hallgatózott egy darabig. Csend volt.

A riasztó még mindig aktívan működött, de nem értesítette a központot.

Miután sikeresen behatolt a házba, pisztolyával az egyik oldalán, a masszív Rambo III-as késsel a másikon, Bobby Deacont átjárta a hatalom részegítő öröme, a potenciáé, és készen állt volna úgy megdolgozni egy nőt, ahogyan csak ő volt rá képes. De, amennyire tudta, pillanatnyilag nem volt nő a házban, ezért ezt a vágyát még nem elégíthette ki. Ugyanakkor volt ott pár ember, akit meg kellett ölnie, és egy kisfiú, aki milliókat ért a megfelelő vásárlónak – és addig is sok örömöt okozhatott –, úgyhogy a szexuális kielégülést el kellett halasztania, hogy annál édesebbé váljon, amikor eljön.

4.

CSENDES-ÓCEÁNI IDŐ szerint húsz perccel éjfél után, szombaton Charles Douglas Weatherwax már ismét

Beverly Hillsben tartózkodott, a Peninsula Hotelben lévő lakosztályában, ezúttal Mustafa al-Yamani társaságában.

A sejtvezetőjük biztosította őket, hogy tényleg Vikram Rangnekar tartózkodik négy órája az Alkohol-, Dohány- és Lőfegyverügyi Hivatal rendszerében egy általa létesített hátsó ajtó jóvoltából. A férfi egy kanadai, egy mexikói és számtalan amerikai csomóponton keresztül hatolt be oda, ami megnehezítette a helyzete lenyomozását. De a legjobb nemzetbiztonsági ügynökök eredtek a nyomába, és hamarosan lokalizálni fogják.

Mivel minden okuk megvolt arra, hogy azt feltételezzék, Rangnekar valahol Dél-Kaliforniában van, Charlie és Mustafa készen álltak egyetlen pillanat alatt útra kelni. Addig is, azzal ütötték el az idejüket, hogy Charlie lakosztályának a nappalijában üldögéltek, feketekávét ittak, és 500-as römit játszottak, pontonként tíz dollárért.

Charlie tizenhat vitamintablettát helyezett a kávéja mellé, és időnként lenyelt közülük egyet. Mire az összes tablettát bevette, Mustafa háromezer-háromszáznegyvenöt dollárral jött neki.

Mustafa, miközben lerakta a pikk kettest, hármast és négyest az asztalra, azt mondta:

– East Eggben, ahol egy szállodában fogok lakni, amíg saját ingatlant nem veszek, nyáron sokat fog sütni a nap. Ott napszemüvegre is szükség lesz. Melyik lenne vajon a megfelelőbb keret, egy Giorgio Armani vagy egy Gucci?

– Long Islandre egykor Pradát javasoltam volna, de már nem. Tom Ford.

– Tom Ford napszemüveg? Nem inkább Garrett Leight?

– Tom Ford – erősködött Charlie, miközben húzott egy lapot a talonból.

– Esetleg Dior Homme?

– Talán pár év múlva. Most Tom Ford.

– Sokat aggódom mostanában az úszónadrágok miatt.

– East Eggbe?

– Igen. A tengerparti és medencés bulikra.

– Ott nem lesznek olyan medencés bulik, amilyenekre te gondolsz. *Déclassé.*

– De tengerpart lesz.

– Vegyél Missoni úszónadrágot.

– Én Neil Barrettre gondoltam.

– Az nem a legrosszabb választás, de nem ugyanolyan állásfoglalás, mintha Missonit vennél.

Amikor Charlie lerakott négy ászt az asztalra, Mustafa azzal fejezte ki neheztelését:

– Anyád kislányoknak puszikálja a pisilőjét.

– Azt nem néznék jó szemmel East Eggben.

– Charles, megkérdezhetem, hogy mi a bajod a szüleiddel?

– A viselkedésükkel megtanítottak arra, hogy megvessem a szenteskedést, amit ők csinálnak. Minden általuk végrehajtott véletlenszerű jótett arra szolgált, hogy még jobb színben tűnjenek fel, és senki ne gyanítsa, hogy megcsapolták a szövetségi költségvetést. Ők csináltak belőlem egy negyvenéves Holden Caulfieldet.

– Az a *Zabhegyező* főszereplője, nem?

– De.

Mustafa kiegészítette a pikk ötössel a korábban lerakott kettest, hármast és négyest.

Charlie húzott egy lapot, egy dzsókert. Minden kártyát lerakott a kezéből, és kiszállt.

Mustafa, akinek harmincpontnyi lapja maradt, megjegyezte:

– Apád beteg kecskékkel él szexuális életet.

Charlie okostelefonja megszólalt. A sejtjük vezetője kereste. A nemzetbiztonságiak azonosították azt a számítógépet, amelyről Vikram Rangnekar behatolt az Alkohol-, Dohány- és Lőfegyverügyi Hivatal legféltettebb adatai közé.

5.

A CANTOR-REZIDENCIA olyannak tűnt a zöld fényben úszva, mint egy fura szellemkastély egy vidámparkban, amelyet Bobby Deacon veszélyes szelleme kísért.

A konyha melletti mosókonyhában megtalálta a garázsba

vezető ajtót. Mivel a rádióhullám-zavaró bekapcsolva maradt, ki merte nyitni. Valahol, a rendszer zónatérképén egy újabb vörös fény gyúlt ki, egy néma figyelmeztetés.

Bobby némán kivonszolta a két kutyát egymás után a garázsba, vigyázva arra, nehogy nekiüsse a fejüket bárminek. A konyha sarkában ott várakozott a kutyák nagy vizes tálja, egy drótpolcon, hogy könnyebben elérjék. Bobby ezt is kicipelte a garázsba, és lerakta az alvó páros mellé. Továbbá a kolbászokat is melléjük rakta, amelyeket nem volt idejük megenni. Felkapcsolva hagyta nekik a lámpát. A kutyákat nem tartotta olyan undorítónak, mint a legtöbb embert.

Miután becsukta a garázs ajtaját, visszatért a konyhába, és hallgatózni kezdett. A hűtőszekrények semmilyen hangot nem adtak. A sütők digitális órája kattogás nélkül váltogatta a perceket. Amikor felhangzott egy zörej, Bobby a kése után kapott, de rájött, hogy a zajt a jégkockakészítő okozta, amikor friss jéggel töltötte fel a tartályát.

Jobb kezében a hatalmas késével szobáról szobára bejárta a tágas földszintet. Nyolcezerszeresére erősítve és szoftveresen kiélesítve még a közvilágítás távoli derengése is elég volt ahhoz, hogy ne verjen le semmit.

Az ilyen küldetéseknél a kést részesítette előnyben, mert a kilenc milliméteres Sig Sauer még a hangtompítóval együtt sem volt tökéletesen néma.

Agáralakja jó szolgálatot tett neki, miközben felmászott a lépcsőn. Annak egyetlen foka sem nyikordult meg a talpa alatt.

Az emeleten nyitva állt az egyik ajtó. A fő hálószoba várta mögötte, takarosan bevetett ággyal. Senki nem volt benne.

Bobby továbbment, benyitott egy ajtón, belépett egy szobába, és meglátta a mélyen alvó fiút.

A franciaágyhoz lépett, és lenézett a kölyökre, aki a hasán fekve hortyogott. Bobby a mellette lévő székre tette a kést, és kihúzta a kábítópisztolyt az övéből.

Anélkül kellett elvinnie a fiút, hogy felébresztette volna. A természetes alvás ehhez nem lett volna elegendő. Travis olyan húsz kilóval nyomhatott kevesebbet a kutyáknál, úgyhogy Bobby csak reménykedni tudott abban, hogy a nyugtató nem

olyan erős, hogy megölje. Lehet, hogy Jane Hawk fia elevenen milliókat ér, de holtan semmit.

Meghúzta a ravaszt.

A kisfiú száján kiszökött egy halk segélykiáltás. Felemelte a fejét, döbbenten pislogni kezdett, azt kérdezte, hogy „Mi…?”, majd visszazuhant az ágyba, és folytatta a hortyogást.

Egy olyan pillanat következett, amit Bobby rettentő visszataszítónak tartott kiskorában: a gyönyörű, ifjú herceg, a trónörökös békésen alszik a boszorkányfényben; a behatoló el akarja rabolni a kölyköt a trollkirály számára, hogy az levegye róla az átkot cserébe. Bobby mindig átírta magában az ilyen buta kis történeteket: az ő verzióiban egy gyönyörű kis hercegnő volt az alvó, és a behatoló megerőszakolta, megölte, majd megkereste a királynőt a hálótermében, és őt is megerőszakolta és megölte, utána pedig lefejezte és kibelezte a trollkirályt, amiért az átkot mert rá rakni valaha.

Most visszarakta a nyugtatópisztolyt az övébe. Utána felvette a kését, és azt is a tokjába dugta.

Lehúzta a takarót a fiúról, felemelte a kölyköt az ágyról, és kivitte a nyitott ajtón.

Csend terült el a házban.

Bobby, éppen olyan halkan, mint a tündérmesék tolvajai, lecipelte a fiút a lépcsőn.

6.

HOLLISTER TOVÁBBRA IS úgy érezte, hogy nincs egyedül a híd alatt. Miután elvesztette a zseblámpáját, csak a logikai képességei és a képzelőereje segíthetett neki feltérképezni a sűrű sötétséget, és azonosítani, hogy mi lehet még benne.

A logikával nem jutott messzire. A farkas lehetőségét már kizárta. Ebben a rettenetes időben nem jár más rajta kívül odakint, csak Buckle, és Buckle a motoros szánon ül.

Hollister nem használta túl sokat a képzelőerejét élete

során. Az apját rabul ejtő regények az ő szemében csak időpazarlásnak tűntek. A filmeket felszínesnek, a színházat fárasztónak találta. A legtöbb zenét idióta akkordok és gügye melódiák erőlködésének. Csak azokat a festőket szerette, akik dühödten a befogadó nyakába zúdították az élet kemény igazságait – Pollockot, Rauschenberget, Joan Mirót, a nagyszerű Marcel Duchamp-t, Edvard Munchot –, azokat, akik a nihilizmust dicsőítették, és akik tudták, hogy egyetlen értelmes válasz létezik az élet ürességére: a hatalom, a hatalom, a brutális hatalom, amit önmaga javára fordít az ember, korlátok és irgalom nélkül.

Mivel ő nem szokott fantáziálgatni, nem képzelődhet arról, hogy valaki ott van a közelében. Ez lehetetlen. Ő nem egy kisgyermek, aki az ágya alatt lapuló mumusoktól retteg. A félelme a túlélőösztönéből fakadt, amelyet sokkal jobbnak tartott másokénál, egy csúcsragadozóéval egyenértékűnek. A veszély létezett. Elkerülhetetlen volt. De ironikus módon pont a képzelőereje hiánya miatt nem tudta elképzelni, mi leselkedhet rá a vaksötétben.

A hídtartó oszlopnak támaszkodva ült a parton, fejével alig pár centire a híd deszkáitól, pisztolyát két kézre fogva, a láthatatlan folyó felé hunyorogva, az üldözője neszei után hallgatózva, amiket az üvöltő széltől nem hallhatott.

Valami nem stimmelt a biztonsági csapattal. Már meg kellett volna érkezniük. Ők nem motoros szánon közlekedtek, az túl lassú lett volna ebben az időben, hanem SnoCateken, két nagy, négyfős, lánctalpas járművön. Egy Tucker Terra Sno-Catet semennyi hó vagy meredek jégfal nem tud legyőzni. Az egyik Sno-Cat biztosan Tom Buckle nyomába eredt, a másiknak pedig már itt kellene lennie, fényesen kivilágítva, három rayshaw-val, akik besegítik az utasterébe.

De a Sno-Cat nem volt ott.

Hollister el sem tudta képzelni, mi történhetett. A rayshaw-k éppen olyan megbízhatóak, mint a Sno-Catek. Azt teszik, amire beprogramozták őket, olyan fájdalmakat is elviselnek, amilyenektől egy átlagember megbénulna, és bármilyen akadályt legyőznek, mert hús-vér gépezetek, akik nem félnek, nem kételkednek, nem aggódnak a saját életükért.

Valami nagyon furcsa illat hatolt át a símaszkján: citromos jellegű, de nem egészen a citromé… inkább verbénás.

Ez az illat teljesen valószerűtlennek tűnt azon a helyen, abban a pillanatban, mégis kitartott öt másodpercig, tízig, mielőtt átvette a helyét a nedves gyapjúnak és Hollister halszagú szájának a gőze.

A szél dala gyászos színezetet vett fel, és úgy zokogott az éjszakában, mintha a természet siratná, amit elveszített. Majd halk és intim suttogás hangzott fel:

– *Gazdám… gazdám…* – Ez a hang olyan csendes volt, hogy nem lehetett valódi, mert Hollister csuklyája még a vihar zaját is kiszűrte. A férfi figyelmen kívül szándékozott hagyni. Ha kizárja, akkor biztosan eltűnik. De utána visszatért. – *Gazdám… gazdám… gazdám…*

Amikor kicsatolta a kapucniját, és lehúzta a fejéről, a szél gyászdala felhangosodott, ám a suttogást nem nyomta el. Bármilyen halk volt is ez a hang, Hollister felismerte, és ismét megérezte a verbéna illatát, amit a lány viselt.

Arra utasította Mai-Mait, hogy csak akkor szólítsa „gazdám”-nak, amikor a hálószobájába megy, hogy örömöt szerezzen neki. A szex közben gyakorolt alázat és teljes odaadás mindig felizgatta őt.

A suttogás és a verbénaillat nem lehet igazi. A lány meghalt.

Ugyanakkor a képzelőereje sem csaphatja be. Ő soha nem engedélyezte magának a fantázia gyengeségét, és az ilyen látogatások a fantáziálgatások legrosszabbjai – ezt nevezik babonaságnak.

Tehát biztosan csak hallucinál. *Remek.* Visszatért a logika világába.

Vannak olyan betegségek, amelyeknek a tünetei között a hallucináció is szerepel, például a Parkinson-kór, de Hollister tökéletesen egészséges volt. Kiváló fizikális állapotnak örvendhetett. Olimpiainak. Néhány gyógyszer is okozhat hallucinációkat, ő azonban nem szedett gyógyszereket. Drogozni sem drogozott. A hatalom volt az egyetlen kábítószere. Vagyis csak egy logikai következtetés létezhet: hogy valaki hallucinogén szert csempészett az ételébe vagy italába.

A Crystal Creek ranchen mindenki vagy beoltott ember, vagy agymosott rayshaw. Senki nem lenne képes ilyen árulást elkövetni a forradalom legfelső vezetője ellen. Tehát az az egyetlen helyes logikai következtetés, hogy az álnok filmrendező, Thomas Buckle keze van a dologban. Buckle nem akkor indította meg ellenforradalmát, amikor lenyúlta a motoros szánt, hanem sokkal korábban, még a vacsora alatt, amikor egy ügyes trükkel drogot tett Hollister ételébe vagy italába.

Ez nem döbbentette meg a férfit. Szinte egész életében tisztában volt azzal, hogy senkiben sem bízhat. Ha az ember tízévesen azt tapasztalja, hogy az anyja önző módon válást kezdeményez, mert egymilliárdról alig pár milliósra akarja csökkenteni az ő örökségét, ha *a saját anyja* ilyenekre képes, akkor ebből le lehet vonni a következtetést, hogy az emberiség nem egy klán, amelynek ő is a tagja, hanem egy viperafészek, amelynek az egyedei még egymáshoz sem lojálisak. Thomas Buckle-ról bebizonyosodott, hogy egy különösen álnok kígyó, aki azzal a meggyőződéssel érkezett Kaliforniából, hogy Hollister dollármilliókkal fogja támogatni a szánalmas kis filmjeit, és mégis bedrogozta a jótevőjét.

Hollister haragja és tehetetlensége tomboló dühvé erősödött. Még az anyja iránt sem érzett ilyen intenzív haragot, amikor a nő megemlítette a válás lehetőségét. Sőt, eddig csak egyszer táplált ilyen indulatokat magában, egy évvel a válás előtt, amikor az anyja életet adott az öccsének, Diederick Deodatus Hollisternek.

Az anyja már azelőtt, hogy a válással meg akarta volna nyirbálni az örökségét, képes lett volna a felére csökkenteni azzal, hogy egy testvért szül neki. De ezzel a veszéllyel könnyebb volt leszámolnia, mint később a másikkal: elég volt hozzá egy kettesben töltött pillanat a két hónapos kisbabával hajnali háromkor, egy gyengéden az arcába nyomott párna. Nem sokkal később a dadus fedezte fel Diederick élettelen testét, aki a hirtelen bölcsőhalál, áldozatává vált, ami alig ezerből két csecsemőt súlyt.

Bármilyen dühös volt is Hollister aznap éjjel a gyerekszobában, most még nagyobb dühöt érzett.

Diederickhez hasonlóan Tom Buckle is kiérdemelte a halált.

Ekkor ismét megérezte a verbénaillatot, és meghallotta Mai-Mai hangját, úgy, mintha a lány ajkai alig pár centire lennének a fülétől:

– Gazdám… gazdám… gazdám…

Hol van már az az átkozott Sno-Cat?

7.

A NÉGYMILLIÁRD ÉVES hold lassan, némán ereszkedett lefelé. Az egymillió éves sivatagban – az egykorvolt tengerben, egykorvolt mocsárban – most prérifarkasok ólálkodtak a történelemnél is régebbi szent sírok némaságában, ahol kígyók várták pillátlan szemükkel a reggeli napot. Casa Grande nem egészen százötven éves városa kihaltnak tűnt lámpái fényében.

Az éjszakai ablakról szóló álma után Jane Hawk képtelen volt visszaaludni. Felöltözött, és leült egy támlás székbe az ablaka mellé. Részben elhúzta a függönyét, és csak üldögélt a sötétben, a motel parkolóját figyelve és problémákra számítva.

Amikor felébredt a rémálmából, a gyermeke neve szaladt ki a száján. Nem tudta elhessegetni azt a megérzését, hogy Travis bajban van. Nem volt megalapozott oka így gondolni, és óva intette magát az elhamarkodott cselekedetektől.

Travis biztonságban bujkált Scottsdale-ben, Cantorék házában, Bernie Riggowitz védelme alatt, aki felelősségteljesebb volt mindenkinél, akit Jane ismert, Cornell Jasperson társaságában, a személyiségzavarok széles gyűjteményéében, aki ezzel együtt kész lett volna meghalni a fiúért, és két olyan kutyával, akik imádták. Jane el nem tudta képzelni, hogy bukkantak volna a nyomára az összeesküvők.

A megérzései hangja gyakran tiszta volt, a figyelmeztetése konkrét. Máskor viszont inkább csak dünnyögött, nyugtalanságot keltett, mintsem tettekre szólította volna fel. Ezekben az esetekben érdemes volt alaposan átgondolnia a helyzetét, nehogy rosszul lépjen; mintha egy párkányon

találta volna magát, negyven emelettel az utca felett, és nem tudta volna, hogy került oda.

Az, hogy kimondta Travis nevét, amikor felébredt álmából, nem jelentette, hogy a szorongása a fiát fenyegető veszélyből fakadt volna. Azt is jelenthette, hogy azért tart attól, hogy soha többé nem látja, mert ő maga forog veszélyben.

Hajnali 3:20-kor kinyitotta a két szobát összekötő ajtót, és belépett Vikramhoz. A férfi az olvasólámpája fényénél aludt, amire egy törülközőt borított, hogy elhomályosítsa.

Amikor Jane leült az ágya szélére, meg se moccant. Bár már harmincéves volt, úgy aludt, mint egy kisfiú, aki még nem tapasztalta meg az élet sötét oldalát. Jane kétszer kimondta a nevét, majd gyengéden megrázta a vállát.

Vikram felébredt, és egy pillanatra döbbentnek tűnt. Mondott valamit hindiül, majd Jane-re mosolygott.

A lány azt felelte:

– Ugye, ezt mondtad, hogy tízkor szállítják le a lakókocsit?

– Igen. – Vikram ásított. – Egyenesen Enrique nogalesi műhelyéből hozzák ide, ami kétóránnyira van.

– Hol találkozunk velük? Nem itt.

– Nem. A Holiday Inn parkolójában.

– Ő nem tudja, hogy itt szálltunk meg?

– Nem. Azt hiszi, csak reggel érünk Casa Grandéba, közvetlenül a találkozónk előtt.

– A Holiday Inn a te ötleted volt, vagy Enriqueé?

– Az övé. Azt mondta, nyilvános helyen akar találkozni.

– Tényleg ezt mondta?

– Te nem nyilvános helyen akarsz találkozni?

– Mekkora ez a Holiday Inn?

– Megnéztem, amikor erre jártam a múlt héten, Nogalesből visszafelé. Talán olyan száznyolcvan szobás. Elég nagy, és van egy hatalmas parkolója.

Jane elgondolkozott, majd azt mondta:

– Kelj fel, és öltözz, elmegyünk innen!

– Hát, az most nem fog menni.

– Miért nem?

– Nagyon… fel vagyok dagadva.

– Feldagadva? Mitől? Nem látszik.

– Pedig így van – erősködött Vikram félénken. – Nagyon fel vagyok dagadva. El kell hagynod a szobát, mielőtt ledobom a takarót.

– Ó. Igen. Értem. – Jane felállt az ágy széléről, az ajtóhoz lépett, majd visszanézett.

– Te egy igazi úriember vagy, Vikram.

A férfi szégyenlősen elmosolyodott, és megint mondott valamit hindiül.

– Ez úgy hangzik, mint amit akkor mondtál, amikor felébredtél.

– *Igen. Jeli sám masztani madahos kije dzsáj.*

– És ez mit jelent?

– Hogy „Ez a gyönyörű éjszaka megrészegít". Idézet egy dalból.

Jane elmosolyodott, majd elfintorodott.

– Ez nem egy kaland, Vikram.

– Pedig kalandnak tűnik.

– Ez háború. Aki összetéveszti a háborút a kalanddal, az nem fog sokáig élni.

– Ha ettől jobban érzed magad, igyekezni fogok nem kalandként gondolni rá.

– Remek. Tíz perc. Bepakoljuk az Explorert, de kint hagyjuk az ajtón a „Ne zavarjanak!" táblákat. Átsétálunk a Holiday Innbe, kiveszünk ott egy szobát, és megreggelizünk az éttermében. Kétsaroknyira sincs innen.

8.

MÁR ELÁLLT az eső, de az éjszaka csillogott és csöpögött. Los Angeles külvárosának fényei beragyogták a völgyeket és hegylábakat.

Charlie Weatherwax és Mustafa al-Yamani egy Ontario melletti ipari parkban lévő raktár felé hajtottak, hogy – két San Bernardinó-i ügynökkel együtt – elkapják a hackert, akit Mustafa „mumbai rosszfiúnak" becézett.

A nemzetbiztonságiak szerint Vikram Rangnekar hozta létre az Alkohol-, Dohány- és Lőfegyverügyi Hivatal rendszerébe vezető hátsó ajtót, amit csak előző délután fedeztek fel. És most a róka ott tombolt a tyúkólban, egyik tojásból szívta ki a másik után az érzékeny adatokat, kudarccal végződött, sőt, illegális műveleteket keresve, amelyek szégyent hozhatnának a Hivatalra, és börtönbe juttatnák a vezetőit.

Azért hagyták, hogy Rangnekar folytassa a rablást, hogy legyen idejük lenyomozni, hol van fizikálisan. Ez monumentális feladatnak bizonyult, mivel a férfi az eddig látott legbonyolultabb útvonalon hatolt be a rendszerbe; nem egyszerűen telefonközpontokon végigugrálva, hanem telekommunikációs cégekben létrehozott hátsó ajtókon keresztül, amelyek olyan hibákat indítottak be, hogy a hatásukra ezek a rendszerek leálltak. Ő volt a felelős a telefonszolgáltatás leállásáért hét kisebb amerikai városban – Buffalótól Nashville-en át Sacramentóig –, amikor is minimum negyven perctől maximum két órán át nem működött a hálózat az egyes településeken. Ez olyan volt, mintha James Bond a menő kémautójában füstfelhőkkel, szupercsúszós olajjal és szöges szőnyegekkel rázná le az üldözőit az autópályán.

A nagy raktár rozsdás fémfalai betonalapzaton álltak. Ereszcsatornája alatt apró ablakok sorakoztak, és halvány fény szivárgott ki rajtuk keresztül a hatalmas térből.

Az ingatlant drótkerítés vette körül. A kapun lógó és a belső fénnyel ellentmondásban álló KIADÓ feliratú tábla azt jelezte, hogy az épület most üres.

Mustafa az utca túloldalán állította le a kocsit, valami gyárféleség előtt, amely Quik Qwaknak nevezte magát. A további harminc-negyven ott parkoló autó éjszakai műszakra utalt. Ott szándékoztak megvárni a San Bernardinó-i ügynököket.

Miután a fürdőnadrág kérdését lerendezték a hotelben egy kártyapartival, útközben a megfelelő strandpokrócokról, napernyőkről és hűtőtáskákról beszélgettek, amelyekkel East Egg strandjain meg lehet jelenni, és Mustafa ekkor tért rá a

szandálok különösen nehéz kérdésére.

– Ha az ember egy patinás család leszármazottjának akar tűnni, akkor nem húz a lábára rikító vietnámi papucsot az ilyen elegánsabb strandokon. Nagyon sok márkás lábbeli között lehet válogatni. Mit gondolsz az Opening Ceremonyról?

Charles elgondolkozott, mielőtt válaszolt volna.

– Az egy jó szandál, ha nem bánod, hogy olyasmiben látnak, ami alig száz dollárba kerül.

– Valentino Garavani különleges olasz kézműves darabokat kínál olyan háromötvenért.

Charlie elfintorodott.

– Véleményem szerint azokban a szandálokban úgy néz ki az ember, mint egy dzsigoló. Van egy Dan Ward-darab olyan háromszáz körül, ami maga az egyszerű elegancia… Csak három dupla gumipántból áll, amelyek megtartják a sima fekete talpat.

– Szégyellem, de nem ismerem azt a modellt. Te tényleg felbecsülhetetlen forrása vagy az információknak és a tanácsoknak ezekben az ügyekben, Charles.

– Már korán megtanultam a szüleimtől, hogy mi a fontos az életben, és azóta is észben tartom.

A San Bernardinó-i ügynökök egy fekete Dodge Chargerben érkeztek meg, ami arra utalt, hogy még fiatalok, nemrég csatlakoztak a forradalomhoz, és egyelőre nem érdemeltek ki sok béren kívüli juttatást. Ez jó. Ha sikerre éheznek, akkor kötelességtudóan engedelmeskednek majd az utasításoknak, és pont olyan kegyetlenek lesznek, mint azt a helyzet megkívánja.

A Dodge leparkolt a G550-es Mercedes előtt. Charlie és Mustafa a két jármű között tanácskoztak az új ügynökökkel.

Verna Amboy fekete kosztümöt viselt fehér blúzzal. Vonzó nő volt, Kleopátra-frizurája és sűrű frufruja ellenére, amely robotosan szögletessé tette az arcát. Az ajka elég duzzadt volt ahhoz, hogy önmagában is pornográffá tegyen egy filmplakátot, de Charlie nem indult be rá, mert gyanította, hogy a hálószobában inkább osztani szereti a fájdalmat, mint elviselni.

Eldon Clocker fekete öltönyében, fehér ingében, fekete nyakkendőjében, fekete keménykalapjában és fekete-fehér cipőjében úgy nézett ki, mintha egy alternatív FBI-akadémiára járt volna, ahol blueszenészeket is tanítanak. De nagyjából százkilencvenhárom centi magas lehetett, olyan nyakkal, mint egy tölgyfa. Ha erősítésről volt szó, Charlie-nak a méret volt a lényeg. Eldon ezen túlmenően ékesszólónak és mélynek is tűnt. És Charlie majdnem annyira értékelte az intelligenciát, ha erősítésről volt szó, mint a méreteket.

Négyesben keltek át az úton. A drótkapu korábban lakattal volt bezárva, de azt valaki átvágta. A kapu simán oldalra siklott.

A raktárnak több bejárata is volt. Az egyikből kifúrták a zárat.

Vikram Rangnekar soha nem vetemedett korábban erőszakra. Ennek ellenére mind a négyen elővették a fegyverüket.

Charlie utasította Vernát, hogy ő lépjen be elsőként az ajtón. Ő volt a legkisebb célpont.

– Élve akarjuk – emlékeztette a nőt, mert amikor ezt először közölte vele, még az utca túloldalán, Verna mintha csalódottan fintorgott volna.

9.

AZNAP HAJNALI NÉGYKOR Jane-t és Vikramot Leslie Andersonként és Vikramként beültették egy bokszba a Holiday Inn étterme legcsendesebb sarkában. Rajtuk kívül csak hat-nyolc ember reggelizett azon az órán.

Ételt még nem kaptak, csak kávét. Mivel alig két órát aludt, Jane-nek nagy mennyiségre volt szüksége a fekete főzetből.

Kivett egy kis üvegcsét a táskájából, abból egy tablettát, és bevette egy korty kávéval.

– Az meg mi? – kérdezte Vikram.

– Savlekötő. Ha szerencsém van, akár harmincéves

koromig is elkerülhetem a gyomorfekélyt. Figyelj, amikor Enrique emberei ideérnek, nem az fog történni, amire gondolsz. Náluk lesz a lakókocsi, és átveszik érte az ára másik felét, de nem fognak eltűnni.

– Pedig úgy beszéltük meg.

– Enrique de Soto egy álnok kígyó. Amikor megjelentél Nogalesben a rokonaiddal, ráijesztettél, és mindnyájatokat meg akart ölni. Ő csak olyanokkal szokott üzletelni, akiket a megbízható ismerősei ajánlanak.

Vikram vállat vont.

– Ezt már megbeszéltük. A neved sokat jelentett számára.

– Nem én ajánlottalak. Csak azért nem ölt meg ott helyben, mert túl naivnak tűntél ahhoz, hogy más legyél, mint akinek mondod magad. Ő kockáztatott, és üzletet kötött veled, de nem a pénzért.

– Tudod, nem ajándékba adta azt a Southwindet. Megkapta az árát, elég busásan.

– És a maradékot is el fogja kérni. Ha a kedve szerint alakulnak a dolgok, akkor a pénzzel *és* a lakókocsival fog visszatérni Nogalesbe.

Vikram mutatóujját a mennyezetre emelve azt felelte:

– Ezzel csak egy gond van. Miért fizetném ki a pénz maradékát a semmiért? – Jane beleivott a kávéjába, és rámeredt a csészéje pereme felett, bízva abban, hogy bármilyen ártatlan lelke van is Vikramnak, előbb-utóbb azért felsejlik benne a válasz. Némi hallgatás után a férfi megszólalt: – Ó… Úgy érted, elveszi a pénzt, és azt mondja, menjek Kukutyinba zabot hegyezni…?

– Nem egészen. – Ekkor odalépett hozzájuk a pincérnő egy újabb adag kávéval, és tájékoztatta őket, hogy a rendelésük pár percen belül elkészül. Amikor Jane és Vikram ismét magukra maradtak, Jane mindkét mutatóujját a mennyezetre fogta, azt mondta, hogy „Két dolog…”, majd ismét kezébe vette a kávésbögréjét. – Először is, komoly elvarratlan szálnak tart téged és a rokonaidat. Nem túl kockázatosnak, de azért elvarratlan szálnak. A pénzeddel együtt téged is magával visz, és addig kínoz, amíg el nem árulod, hol találja meg a bátyádat, a nagybátyádat, az unokatestvéreidet. Utána őket is

megöli.

Vikram kétkedve nézte.

– Ez elég extrémnek tűnik.

– Enrique számára nem.

– Lehet, hogy félreismerted.

– És az is, hogy egy lila oposszum vagyok.

– Azt mondtad, hogy „két dolog”.

– Nem csak veled, velem is leszámol. Ezt már régóta tervezgeti. Nem akar olyan hírhedt bűnözőkkel üzletelni, mint én vagyok.

Vikram megrázta a fejét.

– Kedvel téged.

– Be van indulva rám. Az nem ugyanaz, mintha kedvelne. Kétlem, hogy Enrique bármelyik nőt kedvelné egy aspektusukon túlmenően.

– Olyan elismeréssel beszélt… nemcsak a külsődről, hanem arról is, amit a „nem ejtünk foglyokat” hozzáállásodnak nevezett.

– A nők nem szoktak Rickynek nemet mondani. Kétszer semmiképpen. És én többször is nemet mondtam neki, ráadásul elég magas lóról. Abban reménykedtem, hogy nem kell többé hozzá fordulnom semmiért. Ő egy szélsőségesen macsó, vastag bőrű szociopata, aki alig várja, hogy a helyemre tehessen, ami szerinte egy ágyon lenne, kikötözve, meztelenül, alatta. Hetekig használna, utána vagy megölne, vagy kitalálná, hogyan adhat el az összeesküvőknek.

Vikram szilárdan kitartott.

– Nem, nem, nem… Lehetetlen! Ugye nem gondolod komolyan, hogy ez előfordulhat? Ez nem történhet meg.

– Miért nem?

– Nos, azért, mert te… az vagy, aki.

– Én nem vagyok szuperhős, édesem. Ha Ricky elég nagy sleppel érkezik, és mi nem leszünk végig észnél, akkor nem sokkal tíz után már abban a Southwindben fogunk ülni, úton Nogales felé.

– De egy nyilvános helyen találkozunk vele. Ő biztos tudja, hogy te nyilvános helyet akarsz.

– Abban a pillanatban, hogy elmondtad, hogy ezt

kiemelte, tudtam, hogy át fog verni minket. El akarja hitetni velem, hogy ismeri a szabályokat, és hajlandó betartani őket. Arra is ügyelt, hogy bemutasson annak az illetőnek, aki leszállítja a lakókocsit?

– Egy Tio nevű fickó fogja idehozni.

– Alacsony pasas, akkora, mint egy zsoké? – kérdezte Jane. – Egy sebhellyel a torkán?

– Igen, az ő. Egy másik fickó, Diablo fogja követni egy Porsche 911 Turbóban, hogy visszavigye Tiót Nogalesbe. Ennyi. Csak ők ketten, és ha azt hiszed, hogy Diablo egy Terminátor, nos, alig nagyobb Tiónál.

Jane eleresztett egy keskeny mosolyt.

– A mongúz kicsi állat, közelharcban mégis mindig megöli a mérges kígyókat. Egyébként meg az, hogy Ricky azt mondta, ketten lesznek, majd bemutatta neked a csapata két legkisebb tagját, azt jelenti, hogy többen lesznek, olyan négyen-öten, és a többiek már verőlegénynek is fognak kinézni.

– De az egy forgalmas parkoló, jönnek-mennek benne az emberek. Rengeteg szemtanú lenne.

– Csak egy kis figyelemelterelésre van szükségük.

– Milyen figyelemelterelésre?

– Mondjuk, egy robbanásra.

– Robbanásra?

Ekkor megérkezett a pincérnő a rendelésükkel: sajtos omlettel Jane-nek, krumpli és pirítós nélkül, meg egy sajtburgerrel zsemle nélkül; Vikram pedig kéttojásos rántottát kapott baconnel és házi sült krumplival.

– Mi robbanna fel? – kérdezte utána a férfi.

– Egy autó, vagy, teszem azt, a szálloda egy része.

– Komolyan beszélsz?

– Vagy például Ricky egyik embere ellop egy teherautót, nekimegy vele pár kocsinak a kereszteződésben, kiszáll, lelő néhány embert, és eltűnik a káoszban.

Vikram tátott szájjal bámulta, ahogy Jane bekap egy falat omlettet.

– A figyelemelterelést értem. De embereket lelőni ezért?

– Ricky alkalmazottai nem emberjogi aktivisták.

– És… most akkor mit csináljunk?

– Csak annyit tehetünk, hogy ha ilyesmire kerül a sor… nagyon óvatosak leszünk.

Vikram lenézett a tányérjára.

– Elment az étvágyam.

Jane azt felelte:

– Ha ezzel végeztem, átveszem a tányérod. A sült krumplin kívül. Az egyenesen a fenekemre menne.

10.

A RAKTÁRHELYISÉG HIDEG volt, nedves és sötét, egy sor neonlámpát leszámítva a mennyezeten.

Az átkutatása során bebizonyosodott, hogy aki korábban itt járt, az már távozott. Bár az épület kísértetjártának tűnt, ha voltak is benne szellemek, azok nagyon diszkréten viselkedtek.

Az éles, fehér fényben egy összecsukható asztal állt, azon pedig egy működő számítógép, amelynek a tápkábele egy távoli konnektor felé kígyózott. A képernyőjén a JÓL VIKRAMIZÁLVA LETTETEK szavak álltak.

– Gyűlölöm ezt a fickót – jegyezte meg Charlie.

Verna Amboy selymes, de cseppet sem csábító hangon kijelentette:

– Szívesen levágnám a tökeit egy tompa késsel.

Mustafa érdeklődve végigmérte, mintha azon gondolkozna, megkérdezze-e, hogy milyen márkájú ezüstneműt használna, ha ezt a tettét East Eggben követné el, de végül nem mondott semmit.

Eldon Clocker csak komoran bólintott, mintha egyetértene a csinos Vernával.

A képernyőn virító négy szó kihunyt. Egy sor betű, szám és szimbólum úszott be a helyükre balról jobbra. Egy YouTube-link. És el is indult a videó.

Ismerős helyszín volt. Egy másik asztal egy másik számítógéppel. Norman és Dodie Stein házának a padlása. A

kamera felülről nézett lefelé, olyan szögből, hogy mind Jesús Mendozát, mind Charlie-t befogta. Mustafa kicsit odébb állt, de ő is tisztán látszott.

Jesús egy okostelefont tartott a kezében, miközben azt mondta:

– Én nem tudok így beszélni magával. Ez az ő háza. Vele kell beszélnie.

– Ne! – vette elő Charlie a pisztolyát az övéből.

Mustafa is csatlakozott hozzá:

– Dobja el a telefont, Mr. Mendoza!

– Legyen eszed, Hé-Seuss! Ki kell hallgatnunk a munkáltatóidat.

– Ők nem bűnözők. Nem fognak megszökni.

– Dobd már el azt az átkozott telefont, seggfej!

Mendoza a füléhez emelte az iPhone-t.

Charlie elindult felé, mire Mendoza sietve hátrálni kezdett.

– Nincs nálam fegyver. Ez csak egy telefon. Látják, hogy csak egy telefon… – Utána Steinnek azt mondta a telefonba: – Helló, Mister…

Charlie erre fejbe lőtte.

A kép megmerevedett, és a képernyőn a következő szavak úsztak felfelé, mint egy szereplőlista:

ÁLDOZAT JESÚS MENDOZA
GYILKOS CHARLES DOUGLAS WEATHERWAX
BŰNSEGÉD MUSTAFA AL-YAMANI

Charlie riadtan elfordult a képernyőtől, és felbámult a raktárhelyiség mennyezetére, ahonnan talán egy másik kamera figyelte őket.

– Ne mondjatok semmit! – figyelmeztette a csapatát. – Semmit!

11.

VIKRAM ÚGY DÖNTÖTT, hogy mégis megeszi a

reggelijét, de csak a második falatig jutott, amikor megszólalt a telefonja. Az egy eldobható készülék volt, a Walmartban vette, és csak a bátyja, a nagybátyja meg az unokatestvérei ismerték a számát.

A hívó az unokatestvére, Ganesh volt, aki előző reggel nyomkövetőt lőtt Jane-re a könyvtárban, és aki most egy másik eldobható mobilon számolt be a fejleményekről. Ő tudta, hogyan használja Vikram a gonosz kis ivadékait, és ő volt az, aki behatolt az Alkohol-, Dohány- és Lőfegyverügyi Hivatal rendszerébe, megnehezítve a saját megtalálását a telekommunikációs rendszerek átmeneti kiiktatásával, és alaposan félrevezetve azokat, akik Vikramot keresték.

– Eltitkoltam előled egy rettenetes dolgot – ismerte be –, amíg jó hírekkel nem tudtam kiegészíteni. Azok a szemétládák elmentek Steinékhez, és megtalálták a cuccot a padláson, de volt ott valaki, Jesús Mendoza, aki éjszakánként vigyázott a házra…

Vikram megrázta a fejét.

– Nem. Az lakhatatlan. Senki nem él ott. Nincs ott semmi, amit el lehetne lopni.

– A vandáloktól védte. Körbevezette az ügynököket, és amikor a padláson megpróbálta felhívni a ház tulajdonosait, az egyik perverz állat lelőtte.

Vikram elgyengült a döbbenettől és a bűntudattól, villája csörömpölve a tányérjára csúszott az ujjai közül.

– Senkinek nem lett volna szabad ott lennie. Nem tudhattam.

Jane abbahagyta az evést, és Vikramra meredt.

– Nem tudhattad – helyeselt Ganesh. – Ne kínozd magad, *baba.* Kinek jutott volna eszébe ilyesmi?

– Megölték, mert telefonálni próbált? Miért?

Jane az ajkához emelte az ujját, figyelmeztetve Vikramot, hogy beszéljen halkabban.

Ganesh azt felelte:

– Az ördög tudja. Az a szörnyeteg, a lövöldöző egy igazi *madercsod.* Gonosz. De én betartottam neki, jól kicsesztem vele. – A rá annyira jellemző lelkesedéssel folytatta, ami mostanáig hiányzott a hangjából. – Fogtam ezt a rémes helyzetet, és *csam-*

*csam*má változtattam.

A *csam-csam* egy édes, sajtos desszert neve.

Vikram Jane-re szegezett tekintettel azt kérdezte:

– Hogy érted, hogy jól kicsesztél vele, *Ganesh-dzsi?*

– A padláson lévő kamera elég jól felvette őt és a társát is. A nemzetbiztonságiak legjobb arcfelismerő szoftverével sikerült megtalálnom őket a kormányadatbázisban.

Vikram hitetlenkedve azt kérdezte:

– Feltörted ezért a Nemzetbiztonsági Hivatal szerverét?

– Ahogy tanítottad. Utána kivágtam a gyilkosság videófelvételét, mindenkit azonosítottam benne, és feltöltöttem a YouTube-ra.

Vikram úgy érezte, mintha a szíve egy óramű lenne, amelyet szinte robbanásig húztak. Egy apró webkamerát is elhelyezett azon a padláson, amit egy mozgásérzékelő indított be, hogy megtudja, az összeesküvők bekapták-e a csalit.

– Hogyan? Hogyan posztoltad?

– Természetesen egy fantomregisztráción keresztül. Ne aggódj! Senki nem fog megtalálni.

– *Ganesh-dzsi, baba,* a jelentéktelenebb intézmények hátsó ajtóit használhatjuk csak. Ezektől a nagyobb nemzetbiztonsági és hatósági szerverektől viszont tartsd magad távol, kivéve a legsúlyosabb krízisek esetén.

– Az a *madercsod* szétloccsantotta Jesús Mendoza agyát, csak mert telefonálni akart.

– Ez szörnyű, tragikus, felháborító – felelte Vikram –, de nem krízis. Csak én dönthetem el, mi számít krízisnek. Emlékszel? Csak én.

Ganesh hangja restelkedően csengett, amikor ismét megszólalt.

– Akkor nem csináltam *csam-csam*ot a szarból?

– Most hol vagy?

– A Quik Qwak parkolójában.

Vikram mellkasa nem is feszülhetett volna jobban.

– A raktárépülettel szemben?

– A legtöbb alkalmazottjuk egyterűvel jár, úgyhogy szinte észrevehetetlen vagyok ebben az Escalade-ben.

Ganesh azért maradt a parkolóban, hogy kihasználja a Quik Qwak wifijét. De abban a pillanatban, hogy a raktárépület kameráján át meglátta, hogy az üldözőik megtalálják a laptopot, távoznia kellett volna onnan.

– Mostanra le kellett volna lépned – közölte vele Vikram.

– Látni akartam, hogyan reagálnak a videóra. Csodálatos volt. Lehet, hogy annak a seggfejnek, aki lelőtte Mendozát, alsónadrágot kell majd cserélnie.

– Ha kijönnek, és észreveszik, hogy elindulsz… most nincs műszakváltás, és a Quik Qwak alkalmazottai nem Cadillackel járnak.

– Ez egy egyterű, és a legtöbben azzal járnak.

Vikram dühösen suttogva azt felelte:

– Nem Escalade-del, *baba!* Most azonnal hagyd ott! Távozz gyalogosan, a laptopoddal, és nem az utcán, hanem hátul, és vigyázz, nehogy észrevegyenek! Menj jó messzire, mielőtt felhívod Ashok bácsit, hogy vigyen haza! Utána dobd el a telefont! Menj, Ganesh! A fenébe is, menj, menj, menj!

Ezzel bontotta a hívást, és kikapcsolta a telefont.

Remegett a keze.

Jane azt kérdezte:

– Érted már, miért szedek savlekötőt?

12.

CHARLIE WEATHERWAX Vernára és Elsonra bízta a laptop begyűjtését, bár kételkedett abban, hogy bármi olyasmi akad rajta, ami segíthet megtalálni a prédájukat. Vikram Rangnekar úgy kicsusszant a kezük közül, mint egy síkosított óvszer.

Miközben kiléptek a raktárból Mustafával, Charlie azt mondta:

– Nem tudhatjuk, hogy ez a te mumbai rosszfiúd nem figyeli-e most is ezt a helyet valahonnan Alaszkából, nehogy lemaradjon a pillanatról, amikor belépünk az ajtón, hogy odalökhesse nekünk azt a videót, mielőtt kikapcsoljuk a laptopot. De olyan érzésem van, hogy amit ő csinál, az inkább mocskos utcasarki taktika, semmint egy James Bond-film

gonosztevőjének a machinációja.

A csillagok visszafoglalták az eget a felhőktől, és a szakállas hold bámult lefelé sugárzó prófétaarccal. Fénye ott remegett pár sekélyebb tócsában.

Miközben átkeltek az üres parkolón, Mustafa azt válaszolta:

– Én aggódom a miatt a videó miatt.

– Ne aggódj! A magánszektorban dolgozó barátaink mindjárt leszedik. Hallottad, amikor felhívtam őket.

– De pár ember már megnézte és letöltötte.

– Az internet tele van kamuhírekkel. Az őrültek mindent elhisznek, amit látnak, a többiek meg semmit sem hisznek el. Az összes videóval kapcsolatos megjegyzés törölve lesz a Twitteren és mindenhol. Ha valaki rákattan, és jár- tatja róla a száját, az árnyékba kerül, vagyis soha senki nem fogja látni a posztjait, amitől azt fogja hinni, hogy ez csak őt érdekli.

Miközben kiléptek a kapun, Mustafa azt kérdezte:

– Mit jelent az, hogy „utcasarki taktika”?

– Lehet, hogy valaki figyelte ezt a helyet, amikor megérkeztünk, és nem ezer mérföldről indította el azt a videót, hanem az utca túloldaláról.

Mustafa átnézett a Quik Qwak parkolójára, miközben a Mercedeshez sétáltak. – Talán menjünk át oda!

13.

MIKÖZBEN SCOTTSDALE-BEN lassan eltelt az éjszaka, Bobby Deacon Cantorék üvegasztala mellett ült Travis Hawkkal.

A fiú csuklóit a széke karfájához szigetelőszalagozta. A gyermek még mindig kábult volt a nyugtatótól. A feje lecsuklott, az álla a mellkasát érte.

Bobby nem tartott attól, hogy a másik két lakó gondot okozna neki. Az altatópisztollyal benyugtatózta őket álmukban; most megkötözve, felpeckelt szájjal feküdtek az ágyukban. Kábulatukban azt sem tudták, hogy Bobby létezik,

vagy hogy elfoglalta a házat.

Bobby időközben talált egy üveg kiváló whiskyt a bárpultban, és töltött bele pár centit némi jégre. Ezt iszogatta, miközben azon gondolkozott, mit fog mondani, amikor pár perccel később megejti élete legfontosabb telefonhívását.

Miközben kiélvezte a whiskyt, a kisfiút nézte, és neheztelt rá a megnyerő külseje miatt. Az anyja rendkívül szép volt, ezért nem tudott ráunni a média, és az apja is jóképűnek számított, úgyhogy a gyermek beleszületett a szépségbe. Valószínűleg aki csak látta, elmondta neki, milyen cuki. Minden bizonnyal órákig tartana, amíg fel tudná sorolni, kik kedvelik. A lányok élete végéig rajongani fognak érte. A szép emberek annyi igazságtalan előnyben részesülnek, hogy létre kellene hozni olyan táborokat, amelyekben unalmassá vagy kifejezetten csúnyává teszik őket. Bobby Deacon, az igazság ügynöke ebben az igazságtalan világban, legszívesebben elővette volna a kését, hogy némi rondaságot faragjon a kissrác arcára. Kizárólag azért fogta vissza magát, mert Travis Hawk értékes erőforrásnak számított ugyan, de veszíthetett az értékéből, ha úgy nézett volna ki, mint Frankenstein szörnyetegének fiatalabb változata.

Végül betáplálta Carmine Vestiglia számát egy eldobható telefonba, az orgazdáét, akin keresztül a lopott, értékesebb ékszereket és ritka gyűjteményeket bocsátotta áruba. Carmine, a Viagra-függő délttől hatig aludt, a nap többi részét üzlettel és kurvákkal töltötte, akiket „táncosnőknek” nevezett.

Úgy tűnt, éppen két táncosnő között van, mert fogadta a hívást.

A telefonban általában nem használtak neveket, ugyanazért, amiért az *Arany oldalakban* sem hirdették a foglalkozásukat.

– Tudod, ki beszél? – kérdezte Bobby.

– Gondolatolvasó lennék? Mondj valamit, amiből rájövök!

Mivel Bobby rendkívül büszke volt a hangjára, amely szerinte sztárrá tette volna, ha meglett volna hozzá a külseje, megsértődött, hogy Carmine nem tudja három szóból azonosítani. Ez már korábban is előfordult, vagyis gyanítható volt, hogy az orgazdának botfüle van, de akkor is idegesítő

volt. Bobby elénekelte a *Bridge Over Troubled Water* első három sorát.

Carmine azt felelte:

– Helló, hogy vagy, haver?

– Jól, már amennyire az ember jól lehet egy ilyen igazságtalan világban.

– Hát nem hiszem.

– Nézd, kényes dologról lenne szó.

– Rakd vissza a nadrágodba! – javasolta Carmine.

– Olyan vicces vagy, mint a hasmenés. Játsszunk névkitalálós játékot!

– Kezdd csak!

– Emlékszel még arra a táncosnőre, akire annyira beindultál, hogy meg akartad kérni a kezét?

– Még éppen idejében észhez tértem. Látnod kéne, hogy néz ki most. Úgy felfúvódott, mint egy Michelin-baba.

– A keresztnevére gondolok – felelte Bobby, mert a nőt Jane-nek hívták.

– Megvan – nyugtázta Carmine.

– És arra emlékszel, hogy egyszer westernfilmekről beszéltünk, és a te kedvenced nálam csak a második volt?

– Majdnem jó ízlésed van.

– A kedvenced rendezőjének a nevéről vedd le az s-t, rakd össze a Michelin-ribancoddal, és kijön egy nagy név.

A film a *Vörös folyó* volt, a rendező pedig Howard Hawks.

Carmine azt felelte:

– Felkeltetted a figyelmemet. Most kezdj vele valamit!

– Nemsokára itt a húsvét – jelentette ki Bobby.

– És? Velem akarsz tojást festeni, vagy mi?

– Amikor kicsi voltál, vettek neked édességeket húsvétra?

– A szüleim nem szerettek pénzt adni olyasmiért, amit ingyen is megkaphattak.

– És melyik volt a kedvenc húsvéti édességed? A csokinyuszi, a kókuszkrémes csokitojás?

Carmine azt válaszolta:

– A fenébe is, nem tudom. Lehet, hogy a csokitojás, de a mogyorókrémes. A kókusztól kiütéseket kapok.

– Az én kedvenceim azok a kicsi, sárga mályvacukor

csibék voltak. Megvannak?

– Engem nem Jersey-ből szalajtottak, haver. Tudom, mik azok a mályvacukor-csibék.

– Idén már szereztem is magamnak egyet. Pokolian cuki. Ha lenne anyukája, nagyon hiányolná.

Carmine felsóhajtott.

– És az anyukája nem egy nagy, sárga mályvacukor csibe lenne? Nagyon elkalandoztunk, haver. Nincs értelme annak, amit mondasz.

Bobby türelmesen folytatta:

– Ne feledd a Michelin-rendezőt s nélkül!

Némi hallgatás után Carmine azt kérdezte:

– Nem szívatsz?

– Nem szívatlak.

– Ez nem húsvéti édesség, haver. Ez maga a húsvéti csoda.

– Azt hiszem, talán be kéne szállnunk a mályvacukorcsibe-üzletbe. Már ha találsz valakit, aki finanszírozza.

Carmine még egy sort hallgatott elgondolkozva. Utána azt felelte:

– Nem is sejtettem volna, hogy egyszer még édességkereskedő leszek.

– Szerinted lenne rá kereslet?

– Igen, de elég kockázatos a dolog. Ha rossz vevőt találunk, az ingyen akarja majd megkapni az édességet. Ezek pörölykalapácsként használják a törvényt, addig csapkodnak vele, amíg meg nem kapják, amit akarnak. Gondolkoznom kell rajta.

– De ne gondolkozz túl sokáig! Nem tölthetem itt az életem.

– Csak egy-két órát adj! Hol vagy?

– Ott vagyok – felelte Bobby –, ahol senki nem találhat rám. Egy óra múlva visszahívlak.

Ezzel bontotta a vonalat, beleivott a whiskyjébe, és közben az alvó kisfiút nézte.

A Rambo III-as kés ott hevert az asztalon a kilenc milliméteres Sig Sauer mellett.

Bobby szerette volna megünnepelni a jól végzett munkát. De figyelmeztette magát, hogy nem szabad túl sokat innia.

Néha az impulzuskontrollja szenvedte meg, ha túl sokat ivott. Ez hirtelen is bekövetkezhetett, két korty között, amikor agárból veszett kutyává változott. Most viszont túl nagy volt a tét ahhoz, hogy ez megtörténhessen.

A fiúról a késre pillantott, majd vissza a fiúra, és álmodozni kezdett az igazság kiosztásának lehetőségeiről. Tennie nem is kellett semmit. A csonkítás mintázatainak elképzelése elég kielégítő volt önmagában is.

14.

A HUSZONEGYEDIK SZÁZADI cégek neve gyakran csak cuki, és nem árul el semmit a vállalat termékeiről vagy szolgáltatásairól. Ennek az írásmódja – Quik Qwak – komoly csapást mért az elnyomó szellemiségű helyesírási hagyományokra. Bár az első szót minden bizonnyal ugyanúgy ejtették, mint a *quicket,* vagyis a „gyors" melléknevet, Charlie Weatherwax nem volt biztos benne, hogy a második a *quackra* vagy a *quake*-re rímel-e, esetleg valami teljesen másra. Ez nem idegesítette. Pont ellenkezőleg, a véletlenszerű kegyetlenségek misszionáriusaként mindent helyeselt, ami bármivel hozzájárul a szociális káoszhoz.

A Quik Qwak parkolóját Hondák, Toyoták, Chevyk és Fordok töltötték be. Vagyis a Cadillac Escalade érdekfeszítőnek tűnt.

Mustafa észrevette, hogy az összes jármű szélvédőjének jobb alsó sarkában egy matrica van – két egymásba fonódó Q –, ami talán azt jelzi, hogy az autó tulajdonosának jogában áll a parkolót használni. A Cadillacen nem volt matrica.

Az autó nyitva volt.

Charlie behajolt az ajtaján, és azt kérdezte:

– Mi ez a szag?

Mustafa a másik oldalon éppen belenézett az üres ételhordóba.

– Nem sok maradt, és elég köznapi étel, attól tartok. Az ecetes szagából ítélve marhahúsos curryre tippelnék.

– Melyik étteremből?

Mustafa lecsapta a doboz fedelét, és elolvasta, mi van ráírva.

– A Pride of Indiából.

Charlie felegyenesedett az autó mellett, és végignézett a parkolón. Csak egyetlen szót mondott, de olyan hangsúllyal, mintha az a sátán szinonimája lenne:

– Rangnekar.

15.

MINTHA A FÖLD letért volna történelmi pályájáról, és elhagyta volna a nap melegét, az éjszaka a hajnal közeledése ellenére egyre hidegebbé, a szél pedig csípősebbé vált. A lehulló hó pelyhekből tüskékbe keményedett.

Tom Buckle jéggé fagyott símaszkja olyan szilárdnak tűnt, mint egy gipszből készült halotti maszk. A rendező arca fázott, bár egyelőre nem bénult meg. Sízemüveget nem kapott Hollistertől. A levegő könnyesre csípte a szemét, és a könnyei a sótartalmuk ellenére a szempillájára fagytak.

Tom Buckle folyamatosan pislogva navigált a viharban, kizárólag a műszerfal iránytűjére támaszkodva, azonban nem tudott elég jó időt futni, mert a mezők síkságuk ellenére elég egyenetlenek voltak ahhoz, hogy túlzott sebesség esetén felborítsák a szánt. Tom egyáltalán nem gondolt a karrierjére vagy a jövőjére, még a túlélésre sem, csak a múltjára. Sok meghitt pillanat eszébe jutott, amelyet szeretett anyjával és apjával töltött. És volt egy Jennifer nevű nő is, akivel járt, de akivel szakított, mert nem illett a film világába, bajosan lehetett volna megfelelő párja egy feltörekvő rendezőnek. Tom mostanra viszont már felismerte azt, amit akkor nem vett észre: hogy Jennifer a hű szeretője és a megbízható barátja lett volna, akivel kiegyensúlyozták volna egymást, és vele komolyabb intellektuális és érzelmi mélységeket fedezhetett volna fel magában, mint egyedül. Azt remélte, hogy kap tőle még egy esélyt.

Amikor jobboldalt, elöl halvány fényhullámok jelentek meg a havon, már olyan kimerült és elveszett volt, hogy azt hitte, hallucinál. A vihar egy pillanatra eltakarta a fényt, de az utána még erősebben kezdett ragyogni.

Talán már csak egy kilométerre lehetett az autópályától. A forgalom lassan nyugat felé haladó reflektorai a közelebbi sávban azt jelezték, hogy a sztráda rendben üzemel, ám a vihar csak visszafogott haladást tesz lehetővé.

Annak ellenére, hogy igyekezett lelkes maradni, Tom legalább egy órán át szürke kétségbeesésbe süppedt, és bár belekapaszkodott a reménybe, egyre gyengült rajta a szorítása. Most jobb kedve lett, bár még nem érezte biztosnak a menekülést. Akár a félelem, akár egy megérzés miatt, de hátrafordult, és olyan két-három kilométerre maga mögött meglátta egy magas jármű fényszóróját, amely lehetetlenül gyorsan közeledett felé a viharban.

16.

A VERBÉNA FRISS ILLATA átjárta a híd alatti sötétséget. A halott Mai-Mai hangja tovább esdekelt:

– *Gazdám… gazdám…*

Valami ott lebegett Hollister símaszkjának száj- és szemnyílása előtt, egy selymes dolog, csakhogy amikor felemelte a kezét, hogy elhessegesse, nem volt ott semmi. De utána visszatért, puhán a szájához ért, és bár nem látta a sötétben, biztosra vette, hogy a skarlátvörös kendő az.

Elátkozta Tom Buckle-t, amiért LSD-t vagy valami más drogot csempészett az italába, és kilőtt fél tucat golyót, széles ívben lengetve a pisztolyt arra az esetre, ha a fantomszeretője egy hallucinációnál szilárdabbnak bizonyulna.

Valami megkondult a lövések hatására, fémes hangot hallatott, elűzve Hollister félelmét a szellemektől, és elemzésre késztetve a férfit. Eddig csak arra emlékezett, hogy a híd fából van, betonalapzaton, de ekkor eszébe jutott, hogy a deszkák egy acéllemezre vannak csavarozva.

Logikai képességei az egyetemi vitaválogatott sztárjává tették, elősegítették, hogy apja egymilliárdját harmincmilliárdra hizlalja, és biztosították számára, hogy megérthesse Bertold Shenneck agyi implantátumainak utópisztikus lehetőségeit, fizethesse az ezzel kapcsolatos tudományos kutatómunkát, és létrehozhassa az árkádiai összeesküvést hozzá hasonló gondolkozókból. Hollister tudta, hogy a dedukciós képességei utolérhetetlenek. Valamiféle modern Einsteinnek tartotta magát, bár őt nem a fizika érdekelte. Eszébe jutott a felette lévő acéllap, villámgyorsan levonta a következtetést, hogy az lehet az oka, hogy a mentőcsapat nem érzékeli a ruhájába varrt GPS jeleit.

A puszta akaraterejével száműzte a hallucinációit, és kibotorkált a híd alól. Amikor felegyenesedett, jogos felháborodás és diadalérzet töltötte el, amelyek nem jelentettek számára újdonságot. Egy gyengébb ember meghalt volna a híd alatt azok után, hogy bedrogozzák, aljasul elrabolják a motoros szánját, és sorsára hagyják a viharban. De Wainwright Hollister nem. Ő éppen annyira túlélésre született, mint sikerre, ő egy megállíthatatlan gépezet, mint az sok üzleti ellenfele és nője számára kiderült. Diadalittasan és harciasan kiabált átkokat a szélbe, örömmel szidalmazva apját, önző anyját és gyenge öccsét, aki meghalt a bölcsőben, meg Thomas Buckle-t, amíg a másik Sno-Cat logikailag elkerülhetetlenül meg nem érkezik érte három rayshaw-val, hogy a fedélzetére segítsék őt, és folytathassák a vadászatot a nyomorult rendező után.

17.

KELETEN világosodni kezdett az égbolt, a hosszú, eseménytelen éjszaka lecsorgott a nyugati látóhatáron.

Lehet, hogy Vikram Rangnekar nem számított arra, hogy a raktárépülettel szemben parkolnak le, és megijesztette őt, hogy a járművük ilyen közel van a Quik Qwakhoz. Vagy túl sokáig elidőzött ott a YouTube-videóval, utána meglátta, hogy

kilépnek az ajtón, és úgy döntött, inkább gyalog menekül a helyszínről. Ha így történt, akkor minden bizonnyal a gyárat megkerülve távozott.

Charlie Weatherwax felhívta a nemzetbiztonsági kapcsolatát, megadta a pontos lokációját, és a környék sürgős átfésülését kérte.

Az ipari negyed még több kilométer hosszan terült el minden irányba. A lopások egyre növekvő veszélye, továbbá az ipari kémkedés és a terrorcselekmények fenyegetése miatt az összes kereszteződésben közterületi kamerák működtek, amelyeknek a felvételei automatikusan bekerültek a nemzetbiztonsági adatbázisba. Egy magányos férfit, hóna alatt egy laptoppal, nem ígérkezett nehéznek kiszúrni ezen a hajnali órán.

Mire Charlie bontotta a vonalat, meg is kezdődött a kutatás a utah-i központban és más adatbázisokban.

18.

VIKRAM RANGNEKAR kivett egy szobát a Holiday Innben Chacka Mol néven, egy ellenőrzésbiztos jogosítvánnyal, és ki is fizette készpénzben, mielőtt Jane megrendelte a reggelit. Direkt egy North French Streetre néző szobát kért, amely csendesebbnek ígérkezett a többi lehetőségnél. Enrique de Soto embereivel tízkor kellett találkozniuk, a North Frenchen lévő szállodai parkolóban.

Hajnali 5:54-kor ott álltak a harmadik emeleti ablakukban, és a leendő találkozó helyszínét tanulmányozták.

Vikram megjegyezte:

– Kíváncsi lennék, hogy a matadorok is elmennek-e az arénába előre, hogy megnézzék maguknak a színpadot.

– Mi nem vagyunk matadorok – jelentette ki Jane határozottan, de türelmesen. – És ez nem aréna, hanem egy parkoló, és ami odalent történik, az nem lesz látványos. – A hajnali fényben nem sok látnivaló akadt odalent, s úgy tűnt, tíz körül is ez lesz a helyzet: a fekete aszfalton csíkok jelezték a

nyolcvan-száz parkolóhelyet, rongyos, elgörbült pálmafák küszködtek sárgásbarna kavicságyakban, mintha a pokolban senyvedő lelkek absztrakt szimbólumai lennének, dél felé pedig egysávnyi valódi fű terült el. Jane azt mondta: – Arra fognak számítani, hogy autóval érkezünk. Ehelyett a szállodából fogunk kisétálni.

– Remélem, örülsz a hírnek, hogy van egy pisztoly a táskámban.

– Hagyd ott!

– Igen, de használni is tudom.

– Tényleg? Hol tanultad meg?

– Magától Mike-tól – felelte a férfi látható büszkeséggel.

– Magától Mike-tól? Soha nem hallottam Magától Mike-ról.

– A Mike Bernall's fegyverbolt és lőtér Mike-jától.

Jane a parkolót pásztázva és a stratégián agyalva azt felelte:

– Hagyd a táskádban!

– De azt mondtad, legalább négyen-öten lesznek.

– Ha a társam quanticói kiképzést kapott volna, akkor örülnék az erősítésnek. Minden egyéb esetben csak zavarna. Meg fogod életni magad, és engem is.

Jane ezzel behúzta a függönyt, a karosszékhez sétált, leült, és lekapcsolta az állólámpát.

Vikram az ágy szélére telepedett, az olvasólámpa fényébe.

– Mike szerint én vagyok az egyik legjobb lövész, aki valaha a keze alá került.

– Ebben a balhéban nem mesterlövészekre lesz szükség.

– Már most tudod, hogy mi fog történni?

– Kilencven százalékig. Százszázalékosan soha nem lehet biztos az ember.

– Szóval, mi lesz? Mit fognak tenni, mit fogsz te tenni, mit tegyek én?

Jane röviden összefoglalta.

Vikram hallgatott pár pillanatig, majd azt felelte:

– Ez elég ijesztő.

– Még mindig benne vagy?

– Már most benne vagyok.

– Még kiszállhatsz.

– Nem hagynálak itt. Szükséged van a számítógépes tudásomra és hozzáértésemre.

– Hát jó. Akkor most alszom egy kicsit.

Vikram felállt.

– Tiéd lehet az ágy.

– A fotel is jó.

– Nem fogok befeküdni melléd – ígérte a férfi.

– Jobban örülnék a fotelnek. Ha lefekszem, refluxom lesz a reggelitől. Nyugodtan foglald el az ágyat!

Vikram az ablakhoz lépett, és széthúzta a függönyt.

– A *goli*jaim visszahúzódtak, és olyannak érzem magam, mint egy rémült, pubertás előtti fiú.

– Tízkor ismét férfivá válsz – nyugtatta meg Jane. – Én hiszek benned.

Ezzel elaludt.

19.

BÁR TOM BUCKLE semmit nem látott a nyomában száguldó magas jármű fényein kívül, az csakis egy négy külön meghajtású lánctalpon haladó Sno-Cat lehetett. A világnak ezen a részén semmilyen terep nem tudta volna legyőzni. A Sno-Cathez képest a szán csak játékszernek számított.

Biztosra vette, hogy már kiért Hollister birtokáról. De azt is, hogy a Sno-Caten vagy Hollister és agymosott testőrei, vagy csupán a rayshaw-k ülnek.

Mivel ő is csak a fényszórókat látta, biztosra vette, hogy még a sofőr sem tudja kivenni őt ezen a felhős hajnalon. Mivel Buckle nem kapcsolta be a hómobil világítását, az, hogy egyenesen felé tartanak, azt jelentette, hogy a szán GPS-jelét követik.

Északkelet felé fordult, elkanyarodott az autópálya irányából, és elengedte a gázkart. A jármű megállt. Tom gyorsan leugrott róla.

Korábban félretette a nejlonzacskót, amelyben az energiaszeleteket és a töltényeket kapta a pisztolyba. Most

lazán a gázkarra kötötte. Amikor meghúzta a csomót, a szán magától elindult.

Amikor az út felé szaladva hátranézett, látta, hogy a SnoCat útvonalat változtat, és az üres szánt kezdi üldözni, vagyis ő egérutat nyert. De úgy érezte, nem sokáig.

20.

CARMINE VESTIGLIÁNAK négy legális vállalkozása volt Las Vegasban, köztük egy zálogházzal, amely fél utcát elfoglalt a városban, és amelyben mindent meg lehetett találni a rock 'n' roll ajándéktárgyaktól kezdve a ritka érmékig és bélyegekig. A pincéje egyharmadát leválasztották a többi részéről, oda csak egy rejtett ajtón át lehetett bejutni. Vestiglia ezen a rejtekhelyen vett át lopott javakat a Bobby Deaconhoz hasonlóktól. Ott is tárolta ezeket, amíg nem talált nekik vevőt a szenvedélyesebb gyűjtői között, vagy, az ékszerek esetében, amíg nem szedte szét őket, hogy külön adja el a köveket. De azt is mindig kivárta, hogy a forró áru kicsit kihűljön; Carmine türelmes ember volt.

Szombat reggel, a hajnal első fényénél találkozott Sutcliff „Sutty" Sutherlanddel, de nem a zálogházban vagy bármelyik másik cégénél, hanem a saját tizenhat szobás lakásában, amely egy luxus-felhőkarcoló tizennyolcadik emeletének a felét elfoglalta. A lakás csupa aranyszínű márvány, csiszolt fekete gránit és rozsdamentes acél volt, Tufenkian szőnyegekkel, Roche Bobois, Fendi és Visionnaire bútorokkal és Gino Miles hősméretű, rozsdamentes acélból készült absztrakt szobraival.

Az egyik falat keret nélküli, szigetelt üveg tolóajtók alkották, amelyek egyetlen gombnyomásra félrecsúsztak, hogy a hatalmas nappali és a széles, körbefutó terasz összeolvadhasson. Bár a lakás csúcstechnológiás elektronikája naponta ellenőrizte, hogy nem telepítettek-e poloskákat a belső térbe, Carmine szívesebben folytatta le ezt a beszélgetést odakint.

Ilyen magasan az utcaszint felett nem fenyegette őket az a

veszély, hogy lehallgatják a társalgásukat egy hagyományos megfigyelőfurgonból. A közelben szállodák és más felhőkarcolók emelkedtek velük egy szintre, de túl messze ahhoz, hogy aggasszák Carmine-t. Ráadásul már rég megvesztegette a környező épületek személyzetét, hogy szóljanak neki, ha a kormányszervezetek bárhol lehallgatóállomásokat telepítenének.

Ő és Sutty Sutherland egymással szemben ültek egy üveglapú lakkozott fémasztal két oldalán, amelyen a házvezetőnő megterített egy friss gyümölcsből és édes, fahéjas péksüteményekből álló reggelihez. A melegítőlapon egy kanna kávé várakozott.

Könnyed, meleg szellő fújt a Mojave felől, a hétvégi forgalom zaja már zúgni kezdett a világ legnyüzsgőbb pihenőhelyének utcáin, és ezek a neszek még egy esetleges drón elől is elfedték volna a beszélgetésük hangjait. Ráadásul az asztalon álló iPodból olyan énekesek hangja szólt a Bose hangszórókon keresztül, akik a régi Las Vegast idézték.

Carmine nagydarab, bokszolóarcú férfi volt, húsos, széles vállakkal, hordómellkassal és olyan kezekkel, amelyek egy lovat is meg tudtak volna fojtani. Sutty még nagyobb volt, hősszobor-arccal, egy bodybuilder testével és hosszú ujjú, ápolt kezekkel. Carmine gumis derekú nadrágot viselt, pálmafa- és flamingómintájú hawaii inggel. Sutty háromrészes öltönyt vett, amely alá fegyvert is rejthetett, fehér inget és kék nyakkendőt, igazgyöngyös nyakkendőtűvel. A megjelenésük különbözősége ellenére meglehetősen hasonlítottak egymásra. Carmine Carmine volt, Sutty pedig Joseph Ford Kargrew szenátor testőrségének a vezetője; vagyis mindketten a szervezett bűnözés berkein belül dolgoztak.

Gladiátori étvággyal reggeliztek, megitták a kávéjukat, és csevegtek egy ideig, mielőtt Carmine azt mondta:

– Lenne egy helyzet… ami kamunak fog hangzani, de nincs okom kételkedni a fickó szavában, aki hozzám fordult ezzel.

– Akkor mondd! – felelte Sutty. – Nem a fahéjas csigákért jöttem, bár ezek szinte a szexnél is jobbak.

– Anyám receptje. Szóval, ez egy „Mi lenne, ha?” helyzet.

Mi lenne, ha egy fickó, és nem egy ostoba pöcs, hanem egy okos fickó, egy két lábon járó svájci bicska, kemény és tapasztalt… szóval, mi lenne, ha véletlenül rábukkanna Jane Hawk kölykére? – Sutty nem válaszolt, csak Carmine-t nézte, és rágott. – És mi lenne, ha ez a fickó a pénz reményében elrabolná a kölyköt.

– Melyik fickó az?

– Ebbe nem fogok belemenni. Azt akarja, hogy passzoljam el a kölyköt.

– Passzold el? – ismételte meg Sutty olyan hangon, mintha számára idegen nyelven beszélne.

– Ez a fickó bármelyik házba be tud hatolni, amelyikbe akar, lopva, mint egy kígyó a csatornán keresztül. Nem tör be ablakokat, nem fúr fel zárakat. Elveszi, amit akar, és kioson, mint egy pók a kulcslyukon át.

– Láthatatlanná is tud változni?

– Csalódtam benned, Sutty.

– Úgy beszélsz, mint a volt feleségeim.

– Ő mindig elpasszolja, amit talál, úgyhogy most a fiút is el akarja passzolni. A főnököd nem akar hőssé válni véletlenül?

– Már így is istennek hiszi magát. A hős visszalépés lenne számára. Hol is van ez a te kígyód?

– Nem tudom. Tényleg nem. Kaliforniában és Arizonában szokott dolgozni. Vagyis nem a holdon van. Akár ma is lebonyolítható az átadás, ha az ár megfelelő.

A nap még egy emeletnyit emelkedett, halvány fényével elárasztotta a teraszt, és a korábban árnyéktalan tárgyak egyszeriben árnyékot vetettek az asztalra.

Sutty azt felelte:

– Carmine, ha ez kamunak bizonyul, de akkor is, ha igaznak… ez akkora szarbomba lehet, amekkorát egyikünk sem lenne képes túlélni.

– Nem kamu. Ami pedig a kockázatokat illeti… szerinted eljutottam volna idáig, ha nem vállalnék néha egy kis rizikót?

Egy nagy feketerigó repült fel a felettük lévő terasz alá, és időzött el egy meleg termálon. Mindkét férfi addig bámulta, amíg meg nem győződtek arról, hogy valódi madár, és még

azután is vártak egy kicsit a beszélgetés folytatásával, hogy elrepüljön.

– Mennyi pénzről beszélünk? – kérdezte Sutty.

– Bármi is az igazság Jane Hawkkal kapcsolatban – válaszolta Carmine –, biztosan nem az, ami a hírekben van. Valami nagyobb dologról van szó annál a hülyeségnél a hírekben… Sokan annyira gyűlölik, hogy szinte vért pisilnek tőle. Húszmillió készpénzben.

– A szenátor azt fogja mondani, hogy nem fizetünk váltságdíjat.

– Akkor gondoljatok rá jutalomként!

– Ez túl sok, Carmine. Honnan tudnánk ennyit szerezni ilyen gyorsan?

– A kormányról van szó, nem rólad és Kargrew szenátorról. Az elnök pár éve másfél milliárdot repített Iránba készpénzben, hogy kiszabadítson valami túszt. Másfél milliárdot… Én és az ügyfelem legalább nem őrült terroristáknak fogjuk adni a pénzünket, és nem is atombombát készítünk belőle.

Sutty eltolta a székét az asztaltól.

– Ehhez idő kell majd, már ha egyáltalán összejön.

– Nincs időd, Sutty. Ha azt terveznéd, hogy a hatóságokkal vagy pár verőemberrel térsz vissza, hogy kiderítsd, hol van az ügyfelem, akkor csak a nevét fogod megkapni, vagy legalábbis azt a nevet, amit én ismerek. Nem tudom, hol van. – Sutty az asztalra dobta a vászonszalvétát az öléből. Carmine azzal folytatta: – Még egy dolog. A fickó, akinél a kölyök van, elég labilis, és be van rágva a szép emberekre.

– Be van rágva?

– Nem szereti őket. És az a kisfiú… nos, a maga módján ugyanolyan szép, mint az anyja. Ha ezt elhúzod, hogy lefáraszd az ügyfelemet, akkor nagy valószínűséggel nekiesik a kölyöknek, és lelép. Ő ahhoz van szokva, hogy beslisszol valahova, majd kislisszol. Nem tud várakozni. Ezt gyorsan kell elintézni.

Amikor Sutty felállt, a házigazdája is ezt tette.

A szenátor embere csak annyit mondott hidegen:

– De húsz kibaszott millió, Carmine?

– A kormány hetente költ ennyit arra, hogy megtalálja azt a ribancot. Nyugi, Sutty. Én sok szívességet tettem a szenátornak élete során. Sok szívességet tettünk egymásnak. Vegyétek át a fiút, rakjátok be a tévébe, hogy nálatok van, és az anyja leolvad. Pontosan tudja, mire vagytok képesek, úgyhogy minden harci kedv elszáll majd belőle.

– Vagy nem – felelte Sutty. – Vagy azért nem tud elszállni belőle a harci kedv, mert ő maga a harci kedv.

21.

A TÚLSÚLYOS, rossz formában lévő, hóna alatt egy laptoppal menekülő Ganesh Rangnekar azt kívánta, bárcsak ne ette volna meg a marhás curryt.

Ashok és Doris Rangnekar fia tudta, hogy ő okos, nagyon okos, de azt is, hogy messze nem olyan intelligens, mint az unokatestvére, Vikram, továbbá azzal is tisztában volt, hogy néha hiányzik belőle a józan ész – ezért a számítógépes játékokra pazarolt több ezer óráját hibáztatta. Minél többet játszik az ember, annál valóságosabbnak tűnik a játék világa, noha mi sem állhatna távolabb a valóságtól. A játékok világa jutalmazza a mágikus gondolkodást; a való világban viszont, noha az is meglehetősen rejtélyes, és tele van különös egybeesésekkel, a mágikus gondolkodás előbb-utóbb katasztrófához vezet.

A férfi az Escalade-jában ülve, a Quik Qwak wifijét használva és a laptopján a raktárépületben lezajló eseményeket nézve úgy érezte magát, mint egy varázsló, az állami ügynökök pedig orkoknak tűntek számára – amíg ez el nem múlt. Éppen kiszállt a kocsiból, amikor meglátta Weatherwaxet és Al-Yamanit az utca túloldalán.

A közeledő hajnal derengésében berohant a gyár mögé. A drótkerítéssel határolt udvar gépjárműkapuja nyitva állt. Ganesh kirohant egy széles sikátorba, és addig gázolt a tócsákban, amíg rá nem jött, hogy egy, a hóna alatt laptoppal

szaladó férfi tolvajnak tűnhet, és feltűnést kelthet. Néhány épületben dolgozott az éjszakai műszak, de a legtöbb néma volt. Egy kamion körül villás targoncák sürgölődtek. Valamivel távolabb három ember cigarettázott egy épület mögött. A sikátor egy járda nélküli útra vezetett, az út egy kereszteződéshez, ahol Ganesh balra fordult, egy forgalmas, járdákkal kiegészített sugárútra. Azon viszont meztelennek érezte magát a felkelő nap éles fényében. Bevetette magát egy másik sikátorba.

De hamarosan még a két oldalán tornyosuló épületek árnyékát sem érezte megfelelő rejteknek. Két korán kelő varjú olyan elmélyülten csipegette egy patkány tetemét, hogy fel sem néztek, amikor a közelükbe ért. A rágcsáló egyik dülledt, üveges szemében mintha felismerés csillant volna; mintha egy tisztátalan lélek foglalta volna el a tetemet, hogy azon keresztül kövesse Ganesh menekülését.

A szökevény a sikátor végén átkelt egy szemetes utcán, és besétált egy elhagyott, gazos telekre, amely tele volt szórva üres sörösdobozokkal, összetört betonoszlopokkal, széthasadt táblákkal. Amikor odaért egy vasúti sínhez, úgy döntött, végleg elhagyja az aszfaltutakat, amelyeken a négy ügynök – immár erősítéssel együtt – biztosan a keresésére indult azóta. Követte az acélsíneket egy betonnal bélelt csatorna mentén, amelyben úgy habzott az előző éjszakai, hordalékokkal teli esővíz, mint az ördög fürdővize. Utána valamiféle napfényfarm mellé ért, amelyen megdöntött műanyag lapok sorai terültek el, rajtuk a madárürülék fehér Rorschach-mintázatával.

Végül kiért egy újabb utcára, egy kátyús kétsávosra, és szemben találta magát egy autótemetővel, amelyben változatos járművek nyugodtak békében, helyenként egymásra pakolva, mint egy önreprodukáló gépekről szóló rémálom kopuláló szörnyetegei. A telep neve és címe ott virított a kapuja felett, a közelben pedig egy mobilkommunikációs torony állt, alátámasztva Ganesh meggyőződését, hogy megtalálta a helyet, ahonnan felhívhatja az apját, hogy menjen érte.

Levegő után kapkodva, olyan zakatoló szívvel, mintha az

egy tarantella ritmusára járna, lerakta a laptopot, és kivett egy eldobható telefont a zsebéből. Két kezében a mobilt szorongatva várta, hogy ismét levegőt kapjon, és képes legyen beszélni.

Patakokban verejtékezett. Sós izzadsága csípte a szemét, és elhomályosította a látását. A pulóvere ujjával megtörölgette az arcát.

Amikor bekapcsolta a telefont, meghallotta, hogy egy jármű közeledik. Balra nézett. Egy egyterű száguldott felé, a kátyúkhoz képest túl gyorsan, oda-vissza sasszézva a sávelválasztó csíkon. Jobb oldalról ugyanilyen hangot hallott, és egy ugyanilyen felelőtlenül cikázó járművet látott abból az irányból is közeledni. Ganesh egy pillanatra azt hitte, hogy a két jármű abban versenyez egymással, hogy ki rántja előbb félre a kormányt. Ehelyett hirtelen mindkettő lefékezett, láthatóan azzal a szándékkal, hogy elállják az utat.

A Mercedes G550-esből Charles Douglas Weatherwax szállt ki Mustafa al-Yamanival, annak a rövidfilmnek a sztárjai, amelyet Ganesh korábban posztolt. Jobb oldalról, a Dodge Chargerből pedig a fekete ruhás nő és a magas, fekete ruhás férfi, akik a raktárban szegődtek melléjük.

Ganesh, noha kimerült volt, ekkor felpattant, hogy elmeneküljön, bármilyen gyérek is az esélyei, hiszen a családja élete múlt azon, hogy meglép-e az ellenfeleik elől. Visszafordult arra, amerről érkezett, és talán olyan húsz métert is megtett, amikor egy helikopter jelent meg nyugat felől, olyan alacsonyan repülve, mintha a pilótája le akarná fejezni a talpakkal. Ganesh hasra vetette magát, és köhögni kezdett a helikopter menetszele által felvert portól.

Amikor a por elült, felállt, megfordult, és szemtől szembe találta magát Weatherwaxszel, aki azt mondta:

– Te nem Vikram vagy.

– Te sem – felelte Ganesh.

Weatherwax olyan erősen pofon vágta visszakézből, hogy Ganesh majdnem térdre rogyott. A másik három fegyverrel a kezében rohant oda hozzájuk, miközben a helikopter leírt egy széles ívet az égen, majd visszatért a nagyobb magasságokba, hogy ott várakozzon a fejleményekre.

22.

A VIHAR MINTHA ALÁBBHAGYOTT volna, vagy talán csak a súlyos felhőkön átszűrődő szürke hajnali fény látta el ismét dimenziókkal a világot, hogy Tom Buckle elméje ráébredhessen, a világ nem csak hóból áll.

Ötven méterre az autópályától, térdig hóban gázolva megtorpant, és észak felé nézett. Továbbra sem látott túl messzire, de a Sno-Cat fényeit ki tudta venni, és azt is, hogy a jármű elfelé zakatol tőle a sofőr nélküli motoros szán nyomában. Utána megfordult. Olyan egy kilométerre lehetett, és a fényszórói úgy Tomra szegeződtek, mintha egy hatalmas rovar szemei lennének.

Ebből a távolságból, ebben az időben Tom apró alaknak tűnhetett számukra, már ha látták egyáltalán, és valószínűleg nem látták, mivel a felsőruházata fehér volt, kék díszítőelemekkel. De amikor a Sno-Cat ismét elindult, furcsa módon egyenesen felé tartott.

Ha a szán jeleket adott ki, amelyek alapján követni tudták, akkor Tom miért ne tette volna ugyanezt? Nem lehetséges, hogy bevarrtak egy elemmel működő jeladót a kabátjába?

Talán elég közel értek a szánhoz ahhoz, hogy ki tudják venni, miszerint nem ül rajta senki, vagy szöget ütött a fejükbe, hogy miért távolodik az autópályától, az egyetlen esélyétől a menekülésre. Mindenesetre biztosan rájöttek, hogy őt kell üldözniük, nem a gépet.

Tom elfordult tőlük, és eszeveszett erőfeszítéssel kezdett csoszogni az út felé. Azon a részen az aszfalt csak olyan fél méterre emelkedett a terep fölé, útszéli korlát nélkül. A nyugatra tartó sávok futottak közelebb, a forgalom sokkal lassabban haladt a szokásosnál, talán olyan óránként ötven kilométeres sebességgel.

Tom ugyanúgy nem mert hátranézni, mint gyermekkorában, amikor azt hitte, az ágy alatt lapuló szörnyeteg nem bánthatja, amíg meg nem emeli a takarót, és meg nem látja őt.

Odaért a leállósávhoz, hátratolta a kapucniját, és levette a

símaszkját. Ha a ruhájába rejtettek egy jeladót, az valószínűleg a kabátjában lesz. Kicipzárazta a ruhadarabot, levette, és sikerült kitapogatnia egy apró, de kemény valamit a gallérja bélésében. Ekkor gombócba gyűrte a kabátot, az ujjait szorosan összekötötte, és feldobta a batyut egy mellette elhaladó teherautó nyitott platójára.

Egy szál flanelingében és meleg nadrágjában vadul reszketett. Integetni kezdett a közeledő autóknak, a feje felett ollózva két karjával, drámai mozdulatokkal, hogy átmenjen az elkeseredése és a sürgetése. Akis művészfilmek rendezőjeként gyakran kérte arra a színészeit, hogy vegyenek vissza a gesztikulációból, halkítsák le a hangjukat, és támaszkodjanak kizárólag a visszafogott arcjátékra. Most viszont olyan hevesen hadonászott és kiabált, és úgy eltorzult az arca, mintha egy láncfűrészes horrorfilm utolsó túlélője lenne.

Bár ebben az időben nem tűnt valószínűnek, hogy egy stoppos ártó gondolatokat forgatna a fejében, több autó is lassítás nélkül hajtott el mellette. A sofőrjeik és utasaik vagy úgy tettek, mintha észre sem vennék Tomot, vagy közönyösen, kíváncsian, esetleg károrvendően bámulták a kényelmes melegből, szánalommal viszont soha. Tom már éppen elvesztette volna a fejét, és majdnem beugrott az autók folyama elé; veszedelmesen közel állt ahhoz, hogy észak felé pillantson, és ezzel a tettével kiprovokálja, hogy a Sno-Cat belecsapódjon, és a lánctalpai alá gyűrje.

De ekkor egy Ford furgon lelassított mellette, kisorolt a leállósávba, és megállt. Tom az anyósülés ajtajához szaladt, felrántotta, és a sofőrre nézett, a kocsi egyetlen utasára. Nagydarab pasas. Ötvenes. Naptól cserzett arc. Rozmárbajusz. Zafírkék szempár. Farmer, kockás ing, cowboykalap. A férfi arcvonásai olyan élesek voltak, és a kisugárzása olyan dinamikát árasztott, hogy ismerősnek tűnt, híresnek, mintha híres countryénekes lenne, ugyanakkor veszélyesnek is, mintha nem csak golfütők markolászására használná az öklét. Amikor megszólalt, whiskytől rekedt hangja Trace Adkinséra emlékeztetett.

– Stoppolsz, fiam, vagy csak jézusos szórólapokat osztogatsz?

Tom legyűrte gyanakvását, és azt felelte:

– Stoppolok, köszönöm. – Beszállt a furgonba, és behúzta maga mögött az ajtót. – Megfagyok. Csodálatos idebent, köszönöm.

A sofőr, miközben visszasorolt a forgalomba, és amennyire az engedte, felgyorsított, azt kérdezte:

– Mi történt az autóddal?

– Lecsúszott az útról.

– Nem láttam autót.

– Jóval hátrébb történt, legalább másfél kilométerre onnan, ahol felvett. Azt hittem, el tudok gyalogolni egy lehajtóhoz, hogy segítséget hívjak.

– Másfél kilométert gyalogoltál anélkül, hogy bárki felvett volna?

– Lehet, hogy megijedtek tőlem. Nem tudom.

– Te annyira sem vagy ijesztő, mint egy sajtos szendvics. Az a baj, hogy mostanában nem divat a kedvesség.

– Ez szomorú, de igaz.

– A nevem Porter Crockett.

– Nat. Nathanael West – hazudta Tom, mert a kedvességen kívül az igazmondásnak sem kedvezett a korszak.

Porter feljebb kapcsolta a fűtést, és megjegyezte:

– Úgy reszketsz, mint egy szentlélek által átjárt hívő.

– Még soha nem fáztam ennyire.

– Nem volt kabátod is a sínadrágod mellé?

– Nem volt rajtam, amikor legurultam az útról. A kocsi felborult. Amikor kimásztam belőle, kába voltam. A kabátom nélkül indultam útnak.

– Néhány kijárattal odébb van egy szervizállomás, Nat. Ott ki tudlak rakni.

– Azzal semmit nem érnék. A kocsim nagyon összetört. És amúgy is kölcsönzői autó volt. Majd felhívom a céget, és elmondom, hol találják. Ha messzebbre indult, mondjuk, Denverbe, az nagyon jó lenne.

– Hát, én csak a második lehajtóig megyek. Most jöttem haza. Kansasben voltam, hogy megnézzem a lányomat, és ellenőrizzem, olyan jól bánik-e vele a férje, ahogyan megérdemli.

Tom elkövette azt a súlyos hibát, hogy belenézett a visszapillantójába, mire a szörnyeteg kiugrott az ágy alól, átvitt értelemben: megjelent a nagy Sno-Cat, olyan száz méterre tőlük.

Bár nem tűnt valószínűnek, hogy az üldözői látták volna, melyik jármű vette fel Tomot, azért megkérdezte:

– Nem mehetnénk kicsit gyorsabban?

Porter elmosolyodott, és megrázta a fejét.

– Ti, fiatalok, mindig rohantok valahova. Meg kell tanulnotok, hogy semmilyen úti cél nem ér annyit, hogy meghaljatok érte. Itt legalább egy órája nem járt hókotró, talán kettő, csupa hó az út, helyenként jéggé állt össze. Már az is csoda, hogy a forgalom még halad.

Ismét a visszapillantó. A Sno-Cat kilendült a jobb szélső sávba, hogy megelőzzön egy másik járművet. Lánctalpán gyorsabban haladt, mint Porter.

– Családod is van Denverben, Nat?

Amikor Tom némi erőfeszítés árán leszakította a tekintetét a visszapillantóról, és Porter Crockettre nézett, aki felelősségteljes módon az útra szegezte a saját tekintetét. Egy jó embert és gondos apát látott. Már nem érezte úgy, hogy Crockett veszélyes lenne. A férfi a fehér rozmárbajszával és a tapasztalatoktól árkos arcával Wilford Brimley karakterszínészre, vagy Jim Harrison regényíróra emlékeztette. *Mit művelek itt, mit tettem?* Tom tudta a választ erre a kérdésre, pontosan tisztában volt azzal, hogy mit tett; rettegésében, a menekülés elkeseredett vágyától hajtva veszélybe sodort egy ártatlan embert, talán apát, talán nagyapát, talán özvegyet, de mindenképpen egy irgalmas szamaritánust. Kockára tette Porter Crockett életét, és még hazudott is neki.

– Családom Denverben? – kérdezett vissza. – Nem. Senkim nincs Denverben. Kaliforniai vagyok. Apám szabó egy száraztisztítónál. Anyám varrónő egy ruhaáruházban. El kellett volna vennem egy csodálatos lányt, Jennifert, Jennyt, aki egy nagyszerű ember, de nem az én szakmámban dolgozott, hanem az ingatlanpiacon, és egy szép napon építeni is akart házakat, nem csak eladni őket. Én azt hittem,

egy szakmabeli mellett lenne a helyem. Filmrendező vagyok, vagy voltam, és nem Nathanael Westnek hívnak, ő a *Sáskajárás*t írta, hanem Tom Buckle a nevem, és nagy szarban vagyok. Nem tudom tovább átverni, szemétség lenne, ha kihasználnám, és még csak a kockázatokat sem árulnám el. Elmebetegek üldöznek, fanatikusok, akik embereket ölnek, rengeteg embert, és most is a nyakamba lihegnek egy átkozottul nagy Sno-Catben, és nem tudom, tisztában vannak-e azzal, hogy hol vagyok, de a nyomunkban vannak. Ezek zombivá változtatnak embereket, és arra kényszerítik őket agyi implantátumokkal, hogy megöljék magukat, mint Jane Hawk férje. Ez az egész Jane Hawkról szól, de nem azon a módon, amit beadtak nekünk róla… – Ekkor elfogyott a levegője.

Porter Crockett végül Tomra nézett, de csak két másodpercre, és a tekintetük találkozott. Utána ismét az utat kezdte bámulni az ablaktörlők mögött, de közben a visszapillantóba is belenézett – az egyenletesen közeledő Sno-Catre. Egy ideig nem válaszolt, mintha az utasa mentális egyensúlyát latolgatná, és azt próbálná eldönteni, hogy most azonnal kirakja, vagy csak a következő lehajtónál.

Végül azt felelte:

– Soha nem láttam még Sno-Catet az autópályán. Soha nem találkoztam olyan emberrel, aki anélkül beismerte volna, hogy hazudott, hogy lebukott volna, de te simán kiteregetted az igazságot, bármilyen őrülten hangzik is. Az a Jane Hawk-dolog mindig is gyanús volt nekem, de sose gondoltam volna, hogy egyszer egy stoppoló rendező fog tájékoztatni arról, hogy tényleg hanta. Úgy tűnik, ez az első élmények napja, és még nincs vége. – A forgalom lelassult, és vele együtt Porter furgonja is. – Ez meg mi?

Tom visszanézett az útra a visszapillantóról, és egy másik Sno-Catet látott a forgalommal szemben közeledni, vakító fényszórókkal. Olyan hetven méterrel előttük kilökött egy lassú járművet a jobb szélső sávba, lekényszerítette az útról, a többi autós pedig lelassított mögöttük. Egyesek túl erősen, túl hirtelen tapostak a fékbe, ezért még a hóláncuk ellenére is megcsúsztak. Egyszeriben fél tucat autó torpant meg a sztráda

nyugati oldalán.

Az aszfaltról lelökött jármű az a nyitott platós teherautó volt, amelyre Tom feldobta a kabátját.

23.

CHARLIE WEATHERWAX úgy döntött, az lesz a legegyszerűbb, ha ugyanabba az elhagyott raktárépületbe viszik Ganesh Rangnekart, amelyben a Jesús Mendoza meggyilkolását bemutató laptop várta őket. Miközben Mustafa vezetett, Charlie hátra ült a kövér kis szemétládával, és pisztolyt fogott a nyakához. Foglyuk elvesztette ékesszólását; olyan szorosan összezárta a száját, mintha ezzel akarná jelezni, hogy Vikram hollétét nem fogják tudni kihúzni belőle. Napfényes mosolygásra sokkal alkalmasabb arca elkomorult, mintha tudná, milyen szörnyűségek várják.

De nem tudta. El sem tudta képzelni. Hamarosan viszont meg fogja tudni.

Mustafa behajtott a nyitott kapun, és megállt a korábbi ajtó mellett.

Verna Amboy a kapuban parkolt le, és otthagyta a társát, hogy felvillantsa valamelyik hatósági igazolványát, ha bárki be akarna lépni az udvarra. A reggeli napfény már elkezdte felszárítani az előző éjszakai esőt. Verna fekete kosztümjében, hollófekete hajjal keretezett arcával és feketelyukszerű szemével egyenes háttal masírozott a raktárépület felé, mintha maga Nefertiti lenne, akit az okkult erők egy másik korba és a világ túlfelére repítettek, hogy új életet kezdjen árkádiai vezetőként. Kezében egy MedExpress hűtőtáskát tartott, amely többek között tizenkét ampullányi folyadékot is rejtett, bennük az agyi implantátum nanorészecskéivel.

Charlie lelökte Ganesht az asztal mellett álló egyetlen székre. A laptop képernyője már üres volt.

A támadó a foglya nyakához nyomta pisztolya csövét.

– Csak egy okot adj arra, hogy meghúzzam a ravaszt! Mit sem szeretnék jobban…

Verna lerakta a hűtőtáskát az asztalra, és kinyitotta. A belsejéből hideg pára szállt fel. A nő hosszú, keskeny ujjaival kirakott három nagy ampullát az asztalra. Elővett egy injekciós tűt, egy kanült, egy érszorításra használható gumicsövet és pár antibakteriális törlőkendőt fóliában, hogy sterilizálhassa az injekció helyét.

Ganesh, aki riadt tekintettel bámulta, azt mondta:

– Az igazságszérumok nem működnek. Nem igazán. A használatukkal megszerzett információk pontossága híresen gyenge… – Senki sem fáradt azzal, hogy elárulja neki: ez nem igazságszérum. Mustafa feltűrte Ganesh pulóverének jobb ujját a könyöke fölé. – Én amúgy sem tudok semmit – folytatta a fogoly. – Nem tudom, hol van Vikram.

Senki nem fáradt azzal, hogy elárulja neki: nem tud meggyőzően hazudni.

Mustafa elkötötte a karját. Az egyik nedves törlőkendővel megtisztította a bőrét a verőere felett.

Charlie szívesen átugrotta volna a fertőtlenítést. Őt nem érdekelte, hogy Ganesh meghal-e pár nappal később vérmérgezésben. Amúgy is azt tervezték, hogy amint kiszedik belőle az információkat, megölik.

Verna megkereste az eret, és elkezdte beadni az első ampulla tartalmát.

Nem egészen öt perccel később az összes nanorészecske úton lesz Ganesh agya felé. A kontrollmechanizmus nagyjából négy óra alatt aktiválódik, a férfi a rabszolgájukká válik, és az összes titkát a rendelkezésükre bocsátja.

De Charlie Weatherwax nem szándékozott négy órát várni a vallatással. Ha Vikram Rangnekar tényleg összeállt Jane Hawkkal, ha tudja, hol lehet megtalálni a nőt, sőt, vele van, akkor az idő kulcsfontosságú. Az extrém kínzás nem fogja megakadályozni a nanoháló összeállását. Ha négy óra helyett egy órán belül kideríthetik Vikram hollétét, vagy akár kettő alatt, akkor minden, amit Charlie Ganeshsal tesz, jogosnak bizonyul.

Nem mintha szüksége lenne a cselekedetei jogosságának az igazolására. Övé a hatalom és az akarat, és csak ezekre van szüksége.

24.

CORNELL JASPERSON arra ébredt, hogy a két bokája össze van szigetelőszalagozva, a csuklója is, a száját pedig valami rongy tömíti el, ami szintén le van ragasztva. Semmit nem értett. Inkább tovább aludt.

Amikor másodszor is felébredt, ugyanolyan döbbenetes helyzetben találta magát. Ekkor már nem akart visszaaludni. Ki akarta deríteni, hogyan történhetett ez vele, mégis álomba merült.

Harmadszorra rájött, hogy elkábították, és szorongása magasra hágott. Egy időre kicsit elborult az agya, bár nem azért, mert elkábították, vagy mert megkötözték.

Cornell nem olyan embernek tűnt, aki bármitől is fél. Több mint kétméteres magasságával, hosszú csontjaival, bütykös ízületeivel és Godzillára emlékeztető kulcscsontjaival, továbbá hatalmas tenyerével gyakran megrémítette azokat, akik váratlanul látták meg, bár ez soha nem volt a célja.

Ó, egyesek szerint tejcsokoládébarna arca éppen olyan édes volt, mint a kis Jézusé, de úgy érezte, ők csak kedvesek akarnak lenni. Amikor tükörbe nézett, soha nem tudta, mit gondoljon, de az biztosan nem jutott eszébe, hogy: *Jé, Jézus!* Akár kedves, akár hétköznapi volt az arca, semmiképpen nem vonzotta a barátokat és a nőket.

Ami jobb is volt így, mivel Cornell attól félt a legjobban – a civilizáció összeomlása, a hangos zajok, a tömegek, a városok, a szomorúság, a boldogság, a hagymák és sok egyéb mellett hogy megérintik. Aspergerrel és az autizmus változatos formáival diagnosztizálták, vagy helytállóan, vagy nem. Az mindenesetre egyértelmű volt, hogy ha valaki hozzáért, úgy érezte, mintha megsebezték volna. Fizikálisan. Vér ugyan nem fakadt a sebeiből, de úgy érezte, mintha az érintés kiszívná az elméje és a lelke egy részét. Attól tartott, hogy ha túl gyakran megérintenék, akkor teljesen lecsapolnák belőle Cornell Jaspersont, és csak az üres porhüvelye maradna belőle.

Ezért kattant be egy kis időre, miközben az ágyában fekve rájött, hogy álmában megkötözték és betömték a száját, mert

ez azt jelentette, hogy aki ezt tette vele, az… megérintette őt. Úgy zihált, mint egy maratonfutó, a levegő fütyült az orrában, a rongy átázott a szájában, reszketett, verejtékezett. Úgy érezte, mintha vámpír paraziták úsznának a vérében, és szőrös pókok meg százlábúak szívnák ki a csontjaiból a velőt. Órákig is ott hevert volna összetörve, ha nem jut eszébe a fiú.

Travis. Mi történt Travisszel?

Travis és két kutyája pár napig a kaliforniai Borrego-völgyben rejtőzködtek Cornell világvége-könyvtárában, abban a bunkerben, amelyben a férfi a civilizáció megszűnésekor tervezett elrejtőzni. Hogy a fiú hogy került oda, és hogy kötöttek ki végül mindketten Cantorék házában, az önmagában is egy olyan történet volt, amelyet Cornell nehezen tudott elhinni, noha átélte.

A kutyák. Mi történt a kutyákkal?

Amikor a fiú megérkezett Cornell titkos búvóhelyére, két németjuhászt is vitt magával, Duke-ot és Queenie-t. A kutyák Cornell unokatestvérének, Gavinnek a jószágai voltak, és a feleségéei, Jessie-éi, akik bújtatták Jane Hawk gyermekét. Gavinnel és Jessie-vel valami rossz történt. Cornell még mindig nem tudta, micsoda, de azt feltételezte, hogy meghaltak a rossz emberek miatt.

Eleinte félt attól, hogy a kutyák megharapják vagy hozzáérnek. Az embereknek lehet mondani, hogy ne érjenek hozzá valakihez, és szinte mindegyik tiszteletben fogja tartani a kérést. De a kutyák folyamatosan hozzá akarnak érni az emberekhez, és azt akarják, hogy hozzájuk érjenek, és nem ismerik a személyiségzavarokat. Cornell arra számított, hogy a németjuhászok addig éregetnek hozzá állandóan, amíg ki nem borul.

De nem így lett. Kiderült, hogy ha egy kutya ér hozzá, az nem úgy hat rá, mintha egy ember tenné. A kutyák kedvelték. És ő is megkedvelte a kutyákat. Sőt, mostanra megszerette őket. Megszerette a fiút és megszerette a kutyákat, és ez volt élete legnagyobb meglepetése, mert korábban nem igazán szeretett senkit. Azt sem tudta, hogy megvan benne erre a képesség. Persze, kedvelt pár embert. De, mint kiderült, teljesen más kedvelni valakit, mint szeretni. És tetszett neki a

szeretet mint érzés.

Lehet, hogy valaki elrabolta a fiút. Lehet, hogy örökre eltűnt.

Lehet, hogy a kutyák meghaltak.

Lehet, hogy a fiú is meghalt.

Cornell lelki sebei véreztek, miközben képzeletbeli rovarhordák mászkáltak benne és rajta összevissza, hálókat szőve, petéket rakva és a húsát rágva pusztán azért, mert álmában megérintette egy idegen. De a fiú halálának a gondolatára olyan önutálat töltötte el, hogy beleüvöltött a szájába tömött rongyba.

Cornell, te átkozott, a fiúnak szüksége van a segítségedre!

Amikor kiderült számára, hogy képes szeretni, az is kiderült, hogy a szeretet egyfajta felelősségtudattal jár együtt azok iránt az emberek iránt, akik fontosak neki. Emberek és kutyák iránt. A szerelem éppen annyira fáj, mint a gyűlölet, ha az ember úgy érzi, hogy elvesztheti azt, akit szeret.

A Borrego-völgyben, amikor még csak négyesben voltak Travisszel és a kutyákkal, Cornell attól tartott, hogy a fiú bele fog halni valamibe, amit ő csinál vagy nem csinál meg. Ez a rettegés tette lehetővé, hogy legyőzze a hidegrázásos rohamait, hogy ne gondoljon a vérében úszkáló izékre és a csontjait beszövő pókokra, hogy lenyugtassa az idegeit, felkeljen a padlóról, és tovább gondoskodjon a fiúról. Ha korábban is megtette, most is képes lesz rá. Bár harminckét éve élt együtt önmagával, Cornell még mindig nem értette magát, de azt tudta, hogy ismét sikerülni fog.

A rendellenességei dacára is megvolt benne a képesség, hogy gondoskodjon másokról. Rendkívül intelligens volt. Pénzben sem szenvedett hiányt. Nagyon sokat keresett azzal, hogy egyedül ült egy szobában, és olyan appokat fejlesztett, amelyeket embermilliók találtak hasznosnak. Volt benne potenciál, mindenféle potenciál – a szeretetre, a pénzkeresésre, arra, hogy az eszével kimentse magát az ilyen csávákból, mint ez is. Az egyetlen dolog, ami akadályozta abban, hogy megtalálja a fiút, és segítsen neki, a félelme volt. De itt nem volt mitől tartania; senki nem ért hozzá, nem zajongott semmi, nem voltak tömegek, sem hagymák. A félelmei csak kifogásul szolgálhattak, és elmehettek a fenébe.

Előfordulhatott, hogy aki elkábította és megkötözte, az még mindig a házban volt. Csendben kellett maradnia. Ő ügyetlen volt, és erről nem tehetett; torz teste okozta az ügyetlenségét.

Az oldalára gördült, és felült az ágya szélén. A térdét összefogó ragasztószalag miatt nem tudta behajlítani a lábát, úgyhogy csak kinyújtotta maga elé.

Az országos vagy akár bolygószintű katasztrófára várva nemcsak egy átgondolt titkos bunkert létesített az Anza-Borrego-sivatag peremén, hanem olyan túlélési technikákat is kitanult, amelyek segíthettek neki átvészelni a két civilizáció közötti káoszt – beleértve két olyan módszert is, amellyel az ember kiszabadíthatja magát a szigetelőszalagból.

25.

MIUTÁN A NAGY Sno-Cat nekiment, a teherautó oldalra siklott az autópályán, és a jobb hátsó sárhányója nekicsapódott egy nagy reklámtábla egyik oszlopának. A jármű majdnem teljesen megpördült az ütközéstől, majd lecsúszott az útról, és szinte lassított felvételben a bal oldalára dőlt, mintha egy kimerült szörnyeteg heveredne le a hópárnák közé.

– Arra a teherautóra dobtam fel a dzsekimet – közölte Tom Porter Crockett-tel. – Valami nyomkövető volt a bélésébe varrva. Annak a jele alapján jöttek utánam.

– Fiam, a sztorid minden egyes új részlettől egyre furcsább lesz.

– De még mindig hisz nekem? – aggodalmaskodott Tom.

– Én elég hiszékeny fickó vagyok.

A Sno-Cat, amely eleve a forgalommal szemben hajtott fel a sztrádára, ekkor megállt átlósan a jobb szélső sávban, mintha a sofőrje a legfőbb hatalom képviselője lenne, akit nem érdekelnek a közlekedési szabályok. Két síruhás férfi ugrott le róla, és sietett a felborult teherautóhoz. Tom ebből a távolságból nem vehette biztosra, de mintha lőfegyver is lett

volna náluk.

– Ha a törvény emberei, a törvénytelen fajtából valók – jegyezte meg Porter. Benyúlt az ülése alá, kivett onnan egy pisztolyt, az ölébe rakta, és továbbhajtott. – Életem nagy részében volt rá engedélyem. Nálad van békecsináló?

Tom kicipzárazta a jobb nadrágszárán lévő zsebet, és kivette belőle a kilencmilliméteres Glockot.

– Engedélyem viszont nincs rá. Hosszú történet.

– Szép lenne, ha megérnénk, hogy elmesélhesd.

Miközben Porter átkígyózott a megálló járművek között, a belső sávba kormányzott, hogy minél távolabb kerüljenek a felfordult teherautótól és a Sno-Cattől.

A többi sofőr is lassan továbbindult nyugat felé az alig látható sávokban. Mintha senkinek nem jutott volna eszébe segíteni a balsorsú teherautó utasainak. Ebben az új Amerikában kisebb esély nyílt arra, hogy köszönettel fogadják a segítő kezet, mint arra, hogy feljelentéssel vagy akár pisztolygolyóval.

Egy harmadik férfi is kiszállt a Sno-Catből. Egyike volt azoknak, akik elkísérték Tomot a Hollister-rezidenciáról a vadászat kezdőpontjához.

Tom a Glockot csövével lefelé a két térde közé szorítva lehajtotta a fejét, és elfordította az arcát.

Porter Crockett nem egészen egy perccel később megszólalt:

– Most már elhagytuk őket.

Tom a visszapillantóba nézve meglátta, hogy a hátuk mögött közeledő Sno-Cat lekanyarodott a másikhoz.

– Tapossunk bele, mielőtt észreveszik, hogy csak a dzsekim van ott.

– A túl nagy sebességtől menekülőknek tűnnénk. Hadd induljanak meg előbb páran előttünk, hogy úgy tűnjön, csak sodródunk az árral.

Talán olyan öt centi hó gyűlhetett fel a legutóbbi hókotró óta, ami halkan csikorgott a kerekek alatt, mintha a vihar holttestét gyűrték volna maguk alá.

A Sno-Catek úgy beleolvadtak a hóviharba a hátuk mögött, mintha csak Tom rémálmában szerepeltek volna,

amelyből a rendező éppen ébredezni kezdett.

Két perc. Négy. Öt. Senki sem üldözte őket.

Felértek egy enyhe emelkedő tetejére, és a hóesés váratlanul megritkult. Olyan másfél kilométerrel előttük világítótornyok villództak a reggelben: a nyugat felé tartó sávokat elálló rendőrautók fényjelzései.

– Útlezárás – emelte fel Porter a lábát a gázról.

Tom azt felelte:

– Lehet, hogy rendőröknek tűnnek, de nem azok.

– Még különösebb események – dünnyögte Porter, ám nem mutatta, hogy kételkedne az utasa szavahihetőségében. – Itt nincs lejárat, most mégis letérünk egy kicsit az útról.

Ötven-hatvan méterrel az emelkedő után levezette a nagy furgont az aszfaltról, az útlezáráshoz képest takarásban.

– Én ismerem erre a terepet. Mindjárt odaérünk egy kellemes kis főúthoz.

A kisebb út két sávja jobban le volt takarítva, mint a sztrádáé. Porter balra fordult rajta. Átmentek a 70-es autópálya alatt, és dél felé indultak. Az út két oldalán csupasz nyárfák sorakoztak, magasan, sötéten és gyászosan a kései tél utolsó fehérségében.

– Üljünk be valahova reggelizni! – mondta Porter. – Hadd folytassák az útlezárást, amíg úgy nem érzik, hogy már nem buli.

– Sajnálom, hogy belekevertem ebbe – válaszolta Tom.

– Nem te kevertél bele. Én kevertem bele magamat. Egyébként is, semmi érdekes nem történt velem Afganisztán óta.

– Afganisztán?

– Afganisztánban egyetlen unalmas pillantunk sem volt.

– Mennyi időt töltött ott?

– Elég sokat ahhoz, hogy haza akarjak jönni.

26.

CORNELL AZ ÁGYA peremén ült, hosszú,

szigetelőszalaggal körbetekert lábát előrenyújtva, mint egy múmia. Nagy kezeit bámulta, melyeket csuklóban egymáshoz rögzítettek. Aki ezt tette vele, az alkarját is összenyomta, talán azért, hogy megnehezítse a szökését, noha ezzel csak elősegítette inkább.

Az önkiszabadítása fáradalmasabb módja az lett volna, hogy keres valami derékszögűt – egy fal kiálló élét, egy bútorsarkot, mondjuk, az éjjeliszekrény tetejét –, és addig fűrészeli vele a ragasztószalagot, amíg az el nem szakad. Ez akár tizenöt percbe is telhetett volna, fél órába, vagy akár még hosszabb időbe a szigetelőszalag minőségének függvényében. Cornell ehhez túl türelmetlennek érezte magát, és abban reménykedett, hogy a másik módszer most is éppen olyan hatékony lesz, mint korábban, amikor egy túlélésitechnika-tanár többször beszigetelőszalagozta, vigyázva arra, nehogy hozzáérjen közben.

A megkötözésnek ez a módja még a legerősebb embereket is tehetetlenné tette, két okból kifolyólag. Először is, mert az izomerejükben bízva nekifeszültek a ragasztónak, de a szigetelőszalagot nem lehet izomerővel eltépni. És miután így nem jártak sikerrel, kudarcélményt éltek át, és megszűnt a hitük a sikerben.

A szigetelőszalagról olló nélkül is le lehet tépni darabokat a szövet gyenge átlós tartóereje miatt. Megfelelő szögben úgy szakad, mint a papír.

Cornell olyan magasra emelte a kezét a feje felett, amilyenre csak tudta, és hallotta, hogy fura kulcscsontjai úgy recsegnek-ropognak, mint egy sor elszakadó láncszem. Pár pillanatig így üldögélt, mintha jógapózban lenne. Utána egyetlen hirtelen mozdulattal lerántotta egyszerre mindkét kezét az oldala mellé, mintha vadnyugati cowboy lenne, aki a pisztolyáért nyúl. Még kétszer kellett próbálkoznia, harmadszorra a ragasztószalag elszakadt, és a két csuklója kiszabadult.

Lehámozta magáról a maradékot, takaros golyóba gyűrte, és lerakta az éjjeliszekrényére. Az arcáról is lehúzta a csíkot. Kikotorta a szájából az átázott mosogatórongyot – *Pfuj!* –, és már majdnem azt is az éjjeliszekrényre tette, de arra jutott,

hogy felmarná a lakkozását, úgyhogy inkább az ágyra rakta.

Akkor ébredt rá, hogy aki megkötözte, az az arcához is hozzáért, sőt, talán a szájához is. Ez olyan rettenetes határátlépésnek tűnt számára, hogy Cornell nyugtalansága ismét felhorgadt.

Pár évvel korábban, a civilizáció összeomlására készülve, ami után nehezen tudott volna első osztályú fogorvost találni, Cornell az összes fogát kivetette, és az állkapocscsontjába ültetett titáncsavarokkal helyettesítette őket. Bár az aneszteziológus orvosi gumikesztyűt viselt, az érintése még így is szinte elviselhetetlennek tűnt; szerencsére nagyon gyorsan elaltatta Cornellt. A szájsebész megígérte, hogy ő is gumikesztyűben fog dolgozni; akár így történt, akár nem, Cornell aludt, amíg a munkáját végezte, úgyhogy nem volt tudatában a vele történő rémségeknek.

És ugyanígy aludt a legutóbbi arcérintős-szájérintős borzalom alatt is, és ez tette lehetővé, hogy most úrrá legyen a félelmén, mielőtt az uralkodik el rajta, és kényszeríti arra, hogy összegömbölyödjön, mint egy örvös tatu ebben a fenyegető világban.

Megkereste a térdét körülölelő szigszalag végét. Miközben lehúzta magáról, végignézett a szobán, hogy mit használhatna benne fegyverként.

A hálószobája elég csinos volt. Az éjjeliszekrényként használt japán rózsafa szekrényeken figurás porcelánlámpák álltak, aranyszínű selyem lámpaernyőkkel. A drapériák is aranyszínűek voltak, és egy arany-kék karosszék állt egy díszes márványlapú asztalka mellett. Ez nem az a fajta szoba volt, ahol puskákat, kardokat vagy akár baseballütőket lehetett volna találni.

Cornell a ragasztószalag végét is letekerte a térdéről, majd kiszabadította a bokáját is, és felállt.

Most Mr. Riggowitzot kellett megtalálnia, hogy együtt keressék meg és szabadítsák ki a fiút, már amennyiben ez még lehetséges. Fárasztó munka áll előttük, annak a veszélyével, hogy hozzá fognak érni, vagy neki kell hozzáérnie valakihez, még ha csak azért is, hogy leüsse.

Mint zaklatott élete során oly sokszor, Cornell most is Mr.

Paul Simon szavaiból merített erőt, aki többek közt azt énekelte, hogy *„mielőtt megtanulsz repülni, tanulj meg zuhanni”.* {5}

Cornell szinte egész életében zuhant attól a naptól fogva, hogy anyja, egy kábítószerfüggő prostituált életet adott neki. Már rengeteg zuhanást túlélt, és most készen állt a repülésre.

27.

BOBBY DEACON kezdett aggódni, hogy a kábítólövedék tényleg túl sok volt a kisfiúnak, és az kómába esett a konyhaasztal mellett, vagy valami ilyesmi.

Belemarkolt a gyermek hajába, és megemelte a fejét. Felhúzta az egyik szemhéját, és úgy érezte, tényleg túl kicsi a pupillája, egy apró pötty. A jobb szemét is ellenőrizte; abban mintha nagyobbnak tűnt volna. Mondjuk, amennyit az orvosláshoz értett, órákig is elnézegethette volna a fiú szemeit anélkül, hogy bármit megtudott volna a színükön kívül.

Aggodalmasan ellenőrizte a gyermek pulzusát. Lehet, hogy az túl lassú volt egy alvó gyerek egészséges szívveréséhez képest, az is lehet, hogy nem, de legalább egyenletesnek tűnt.

Hát, ha a kis huligán agysérült lett is, attól még értékes maradt. Jane Hawkot így is elő lehet vele csalogatni. És a felsőbb hatalmak pont annyira rá akarták tenni a kezüket a nőre, mint Gollam a hatalom gyűrűjére. Bobby Deacon teljesen megértette Gollamot. Teljesen. Jobban értette, mint Tolkien. A *Gyűrűk* ura-filmekben Gollamnak kellett volna a főszereplőnek lennie, nem a csinos kis Frodónak. Gollamnak a helyén volt az esze. Bizonyos értelemben ez a fiú volt az Egy Gyűrű, s Bobby királyi váltságdíjért cserébe szándékozott átadni őt Mordor uralkodóinak.

Jane Hawknak nem kellett megtudnia, hogy a fiú értelmi képességei talán egy fehérrépa szintjére süllyedtek. A gyermek még így is cuki kis hobbitnak tűnt.

Bobby elengedte a haját, mire a kisfiú álla ismét a mellkasára zuhant.

28.

AZ ALACSONY, szürke égbolt már nem habzott, csak kristályokat köpködött. A szél szellővé enyhült, de olyan hideggé, mint a sarkvidéki jég mélyén lapuló ősi mamutcsontok. A rendőrségi fényjelzések színesre festették a hómezőt, és az útlezáráshoz érkező minden egyes jármű újból felkeltette a reményt Hollisterben, hogy elkaphatja azt az álnok rendezőt.

A két Sno-Cat pár kilométerre keletre várakozott, hogy kicsit lelassítsák a forgalmat, amíg az összes olyan sofőrt, aki felvehette Thomas Buckle-t, ki nem tudják kérdezni, miközben átkutatják az autójukat.

Két rayshaw volt jelen, és a seriff összes helyszínen lévő embere be volt oltva a nanoimplantátummal. Hollister már a forradalom elején a saját kis birodalmává tette a megyét, nemcsak azzal, hogy több tízmilliót költött rá, hanem azzal is, hogy a helyi hatóságok minden emberét és valamennyi megválasztott helyi vezetőt beoltatta a környéken. Azokat, akik az útlezárásnál intézkedtek, a következő kérdéssel lehetett aktiválni: „Látod a vörös királynőt?" Ezek készen álltak arra, hogy azt tegyék, amit mondanak nekik. Ha bármi olyasmi történt volna, amiről jobb, ha a külvilág nem tud, azt azonnal elfelejtették volna az utasítására.

Hollister a bal oldalán egy rayshaw-val, a jobbján egy egyenruhás rendőrrel személyesen hallgatta ki az összes sofőrt. Egy másik rendőr csomagtartókat nyitogatott, és a teherautók meg a furgonok rakterét ellenőrizte.

A járművek egymás után bizonyultak tisztának, és a kutatás eseménytelenül folytatódott – egészen két furcsa mozzanatig, amelyek közül az első hátborzongató volt, de a második még inkább.

Éppen elengedtek egy Mercury Mountaineert, és egy Porsche Cayenne közeledett mögötte. Az ablaka halkan lesiklott. Férfi sofőr, női utas. Bár Hollister nem viselt egyenruhát, a volán mögött ülő fickó azt kérdezte tőle:

– Mi ez a nagy felfordulás, biztos úr?

Tom Buckle nem ült a Porschében, és Hollister már éppen meg akarta kérdezni, hogy a sofőr nem látott-e egy sínadrágos férfit flanelingben beszállni egy másik autóba. Utána ismét az utasülésre pillantott, és azt látta, hogy a nő egy kisbabát szoptat éppen.

A kismama meglehetősen pikírten odaszólt nekik:

– Huzat jön az ablakból. Nem látjátok, hogy kisbabával vagyok?

Hollister felpillantott az arcára, és felismerte. A saját anyja volt az, aki kétszer is megpróbálta megfosztani az öröksége egy részétől, először azzal, hogy teherbe esett az öccsével, utána azzal, hogy válást indított az apja ellen, és el akarta szakítani tőle az ifjú Wainwrightot, hogy szűkösebb körülmények között nevelje fel. Találkozott a tekintetük, és az anyjáéban megcsillant az ismerős uralkodói arrogancia, a sötét vád és a megvetés. Hollister ekkor ismét lenézett a csecsemőre. Bár eddig az összes kisbaba egyformának tűnt neki, megkülönböztethetetlen pacáknak, ebben a saját öccsét, Diederick Deodatust vélte felismerni, ugyanazt az arcot, amelyre sok évvel azelőtt egy fojtó párnát nyomott.

Soha nem tapasztalt még olyan rettegést, mint ami abban a pillanatban elöntötte; úgy érezte, hamarosan valami rettenetes dolog fog vele történni.

A nő ismét megszólalt. Bármit mondott is, Hollister úgy értette, hogy „A pokolban fogsz megrohadni Mrs. Ripley-vel együtt!”, vagyis a házvezetőnővel, aki eskü alatt hazudott, amikor azt állította, hogy az anyja rendszeresen kínozta az ifjú Hollistert.

A férfi még a látomás fogságában is sejtette, hogy nem az anyja ül a Porschében, csak valaki, aki hasonlít rá. Ez a nő sokkal fiatalabb az anyjánál. És Diederick Deodatus minden kétséget kizáróan halott, mostanra csak pár csont maradt belőle egy ládában, és nem jelent rá veszélyt. Hollister visszanyelt egy riadt kiáltást, és intett a Porschénak, hogy menjen tovább.

Ezt a rövid intermezzót nem a frusztrációjának, a stressznek és a kudarctól való félelmének tudta be, hanem annak a drognak, amit Thomas Buckle csempészett órákkal

korábban az ételébe vagy italába.

Hat járművel később egy fehér Mercedes sorolt be eléjük, egy még az előzőnél is különösebb konfrontációt hozva.

29.

BERNIE RIGGOWITZ nyolcvanegy éves korára már nem bízhatott abban, hogy képes nyolc órát megszakítás nélkül átaludni. Már hozzászokott, hogy legalább kétszer ki kell sétálnia éjszaka pisilni, mivel akkorára nőtt a prosztatája, mint egy sárgadinnye.

Néha refluxra ébredt, ha elfelejtette bevenni vacsora előtt a savlekötőjét. Ilyenkor bekapott két tablettát az éjjeliszekrényén lévő családi méretű dobozból, és beült egy karosszékbe, amíg hatni nem kezdtek a gyógyszerek.

Megesett, hogy el is aludt a fotelben, és álmodott. Mostanában barheszről és az elhunyt feleségéről, Miriamról. Álmában Miriam sütötte a barheszt, vagy együtt ették, vagy az unokáik elé tették, akik a valóságban már felnőttek voltak, de az álmaiban még gyermekként szerepeltek. Bernie nem értette, miért álmodik a barheszről is olyan gyakran, mint Miriamról, akit egyértelműen jobban szeretett a kalácsnál. Talán azért, mert az ő korában már nem sok barheszre számíthatott.

Mindenesetre most ismét a fotelben aludt el, az állólámpa fényében.

De még soha nem ébredt arra, hogy egy vékony fémtűtől lüktetne sajogva a válla. És szédülni sem szédült ennyire soha, továbbá a keze és a lába sem szokott összekötve lenni ilyenkor, vagy az egész teste a székhez rögzítve.

Valaki a száját is betömte, és utána azt is leragasztotta. Amikor megpróbált segítségért kiabálni, olyan hangot adott ki magából, mint egy csatornába szorult kiscica valahol nagyon messze.

Ha valami borzalom történt a *bojcsikkal*, Travisszel, akire neki kellett volna vigyáznia… Nos, annál még az is jobb lett volna, ha álmában fejbe lövik. A szoba meleg volt ugyan, ám a gondolat, hogy Travist elrabolhatták, a velejéig megborzongatta Bernie-t.

Feszegetni kezdte a ragasztószalagokat, hasztalan. Ekkor résnyire kinyílt az ajtó, és Cornell Jasperson lépett be rajta. A nagydarab férfi mezítláb volt, pizsamát és köpenyt viselt, és jobb keze mintha beleszorult volna egy rézvázába.

Cornell csendben behúzta az ajtót, és a fotelhez lépett. Lebámult az öregemberre, és az ajkához emelte az ujját.

– Pssszt!

Bernie bólintott, jelezvén, hogy értette.

Cornell levette a kezéről a vázát, mint egy kesztyűt, és lerakta a fotel mellett álló asztalra. Utána előrehajolt, és megszemlélte a Bernie száján lévő szigetelőszalagot. Két ujjával a sarka felé nyúlt, de aztán megborzongott, és visszahúzta a kezét.

A köpenye zsebéből elővett egy csipeszt. Ismét lehajolt Bernie arcához, és undorodó arckifejezéssel elkapta a csipesszel a ragasztószalag sarkát. Lassan lehúzta, amíg fel nem szabadult annyira, hogy az öregember arcának a megérintése nélkül is meg tudja fogni. Akkor letépte, összehajtotta, és az asztalra rakta.

Miközben Bernie kiköpte az átázott mosogatórongyot a szájából, Cornell azt mondta nagyon halkan suttogva:

– Travis nincs a szobájában. De valószínűleg jól van. Jól van. Biztosan jól van. Azt hiszem, a konyhában vannak. Fényt láttam, zajokat hallottam.

A mosogatórongy Bernie ölébe esett.

– Kik?

– Az is lehet, hogy csak egy férfi. Vagy egy nő – suttogta Cornell. – Találgattam a többes számmal.

A köpenye zsebéből egy kis ollót is kivett, és munkához látott vele.

Utána hümmögni kezdett, és láthatóan kínosan érezte magát.

– Mi a baj? – sziszegte Bernie.

– Ezzel az orrszőrömet szoktam nyírni – suttogta az óriás.

– Nem leszel rosszul tőle?

– Bárki más azt hinné, hogy most csak viccelődsz. – Cornell értetlenül pislogott. Bernie az ajtóra pillantott, mintha arra számítana, hogy bármelyik percben felpattanhat. – Kezdd

már el, mielőtt felrobbanok! Cornell a nyelve hegyét a fogai között kidugva koncentrált, miközben levágta a ragasztószalagotK

30.

KILENCVENKÉT PERCCEL azután, hogy elhagyta Carmine Vestiglia tizenhatodik emeleti lakását, Sutcliff „Sutty" Sutherland már vissza is tért egy fickóval, akit úgy mutatott be, hogy „John Jones, Joe barátja". A szóban forgó Joe természetesen Joseph Ford Kargrew volt.

Bárhogy hívták is igazából, John Jones magas, karcsú, jóképű latino férfi volt tükörfényesre suvickolt fekete cipőben és keményre vasalt ötezer dolláros öltönyben.

Mindkét férfi egy-egy nagy kerekes bőröndöt húzott, és Suttynál egy kézitáska is volt.

John Jones megkérdezte, hogy felrakhatják-e a bőröndöket az egyik Roche Bobois kanapéra, mire Carmine azt mondta, igen, és a két férfi kinyitotta a hatalmas táskákat, amelyek tele voltak százdollároskötegekkel. Carmine nem fáradt azzal, hogy megszámolja a pénzt, mert mindnyájan úriemberek voltak, Jones pedig becsukta a bőröndöket, és a kanapén hagyta őket.

Mindhárman kimentek a nagy teraszra. Leültek az üveglapos lakkozott fémasztal mellé. Az utca zaja kicsit hangosabb volt, mint korábban, Carmine mégis bekapcsolta az iPodot, hogy Sinatra is fedezze őket.

Jones azt mondta:

– Az ügyfelem örömmel biztosítja a tőkét ehhez a vállalkozáshoz. – Carmine úgy érezte, Jones ügyvéd lehet. – Ha ez az üzlet sikerrel zárul, az ügyfelem részesül pár… ügyviteli könnyítésben. – Az ügyfele nagy valószínűséggel egy közép-amerikai drogbáró lehetett; az ebben az iparágban dolgozó emberek gyorsabban elő tudtak kapni húszmilliót készpénzben, mint egy korrupt szenátor. – Ha ez az üzlet nem valósul meg – folytatta Jones –, az ügyfelem a teljes

befektetése megtérítésére számít, az utolsó pennyig.

– Az én ügyfelem – felelte Carmine – csak Tiffany-minőségű áruban utazik, amit mindig leszállít.

Sutty Sutherland előrehajolt a székében.

– Talán ideje, hogy megtudjuk a nevét.

– Mint azt már említettem, én sem tudom a valódi nevét. Max Schrecknek hívja magát. Egyszer véletlenül értesültem arról, melyik szállodában szállt meg, és leellenőriztettem. Ott a Conrad Veidt nevet használta.

– Az sem az igazi neve lesz – jegyezte meg Sutty.

– Nem.

– Milyen számon szoktad keresni?

– Száma sincs. Eldobható telefonokat használ. Mindig ő hív engem, soha nem fordítva. – Carmine a karórájára pillantott. – Hamarosan keresni fog.

Sutty az asztalra fektette a kézitáskáját, és kinyitotta. Valami rejtélyes elektronika volt a belsejében.

– Add ide a mobilod!

Carmine némi habozás után átnyújtotta az iPhone-ját.

Sutty kihúzott egy kábelt a táskából, bedugta Carmine készülékének a töltőbemenetébe, majd visszaadta neki a mobilt.

Carmine döbbenten megkérdezte:

– Ugye nem akarod rögzíteni ezt?

– Idiótának nézel?

– Ebben a pillanatban igen.

– Nem rögzítünk semmit. A hollétét akarjuk megtudni.

– Le lehet nyomozni egy eldobható telefont?

– Egy ilyen eszközzel igen.

Carmine kihúzta a kábelt a mobiljából.

– Ha megtudjátok, hol van, a csere nem az ő feltételei szerint fog lezajlani. Akkor lecsaptok rá, és lenyúljátok tőle a kölyköt.

Sutty John Jonesra nézett, aki azt felelte:

– Mr. Vestiglia, nem akarom rossz színben feltüntetni makulátlan erkölcsi hírnevét a szakmában…

– Ne ködösítsen!

Az ügyvéd folytatta:

– Úgy sejtem, olyan huszonöt százalék körüli jutalékban állapodhattak meg ügyfelével az üzlet nyélbeütéséért cserébe. – Carmine nem válaszolt. – De maga gyakorlatias ember, mint mi mindnyájan, és tudnia kell, hogy amennyiben ez az üzlet sikeresen lezárul, az én ügyfelemet nem érdekli, hogy ki mennyit kap azokból a bőröndökből.

– És Joe-t sem – utalt Sutty a főnökére, a szenátorra.

– Mi úgyis tudhatjuk – folytatta az ügyvéd –, hogy maga az, aki megtalálta a kis sárga húsvéti csibét, és minden bevétel magát illeti. Ám ezt a döntést önre bízom, mert maga gyakorlatias ember, és sokkal több a józan esze, mint az átlagembereknek manapság.

Carmine-t mélyen sértette, hogy azt feltételezik, olyan hajlékony az értékrendje, mint a főtt linguini. Pár másodpercig azon gondolkozott, hogy milyen éles visszavágással tudná leginkább megsérteni őket és minden kétséget kizáró módon megvédeni a becsületét. De végül semmit nem mondott, csak bedugta a töltő csatlakozóját a telefonjába.

31.

ÁLMÁBAN EGY ISMERETLEN szobában állt, egy nyitott kéttáblás ablak előtt. Az ablakon túl most is az a sűrű sötétség terült el, amelyben bonyolult építményeket és utcák labirintusszerű hálózatát sejtette, amelyben milliók igyekeztek a dolgukra, de csak a lépteik és a kétségbeesett zihálásuk jelezte az ottlétüket. Egy férfi szólalt meg mögötte. *Mit láttál, Janey?* Amikor felé fordult, Jane gyermekké változott, és az apja állt előtte, Martin Duroc, ijesztően közel hozzá, és egy vízköpő szörnyeteg arcával bámulva le rá. *Mit láttál?* Két keze a két oldala mellett lógott ökölbe szorítva; nem egy világhírű zongorista kezei voltak, hanem egy gyilkoséi. Jane azt felelte, hogy nem látott semmit. *Mit hallottál, Janey?* Az öklök olyan keménynek tűntek, mint a kő, az apja tekintete élesnek. Jane úgy érezte, a puszta pillantásával ketté tudná vágni. *Mit hallottál, te lány?* Azt felelte, hogy nem hallott semmit, semmit,

semmit. Ekkor egy hang szólalt meg az ablak mögötti gyűlölködő rajban. *Anya? Hol vagy? Hol vagy, anya?* Miközben elfordult az apjától, Jane gyermekből ismét nővé változott. A rabszolgák birodalmában felcsendülő hang a gyermekéé volt. Travisé. *Félek. Annyira félek! Hol vagy, anya?* Jane szólongatni kezdte a fiút, és amikor kinyúlt az ablakon, a keze eltűnt, mintha csuklóban levágták volna. Azt mondta a gyermeknek, hogy kövesse a hangját, nyúljon felé, keresse meg a kezét, de Travis nem találta. Minél sürgetőbben kiabált neki Jane, és minél mélyebbre nyúlt a sötétségben, annál távolabbivá vált Travis hangja, amíg végül már beszélni sem tudott, csak sikoltozott.

Jane felegyenesedett a Holiday Inn foteljében. Pár pillanattal később rájött, hogy az ajtón dörömbölő ököl hangja belőle jön, a szíve zakatolása. Végighúzta a kezét az arcán, hogy letörölje róla az álom pókhálóját.

Vikram Rangnekar a laptopján kalapált a kis íróasztal mellett.

Jane talpra állt, és azt kérdezte:

– Megy?

– Már majdnem kész.

A nő az órájára pillantott.

– Húsz perc múlva itt lesznek.

– Jöjjenek csak!

Jane kiment a mosdóba, és megmosta a kezét, utána csak bámulta a tükröt, azon csodálkozva, hogy mennyi félelem be tudja fészkelni magát a szívébe anélkül, hogy meglátszana az arcán. A quanticói képzésének nem sok köze volt ehhez a fegyelmezettségéhez. Talán a gyermekkora tehetett róla, melynek során el kellett titkolnia a rettegését Martin Duroc elől; ha az apja megsejtette volna, mit hallott anyja halálának az éjjelén, akkor számára is rendezett volna egy tragikus balesetet, hogy ne jelenthessen rá veszélyt. Az, hogy túl kellett élnie az apját, sok mindenre megtanította Jane-t.

Mire visszatért a szobába, Vikram már becsukta a laptopot. A parkolóra nyíló ablak mellett állt.

Jane odament hozzá, a vállára tette a kezét, és kinézett a sivatagi napfénytől izzó utcára.

– Hogy vagy?
– Jól. Készen állok.
– Történjék bármi, te csak vezess!
– Benne vagyok. De aggódom Ganesh miatt. Tudhattam volna, hogy bármilyen okos, olyan, mint egy kisfiú.
– Most nem aggódhatsz miatta. Magad miatt kell aggódnod, résen kell lenned!
Ekkor egy vörösfarkú sólyom csapott le a parkolóba, kapott fel valamit az aszfaltról, döfte belé többször egymás után gyilkos csőrét, majd repült el az ablakuk előtt, tova. Jane egy félholt kígyót látott erőtlenül vergődni a karmai között, szájában a madár lábával. Ez valamiféle előjelnek tűnt… de vajon miének?

32.

ÜLJ NAGYON MOZDULATLANUL, kérem és köszönöm! – suttogta Cornell Bernie-nek. – Nem akarlak téged megvágni a ragasztó helyett. Nem akarlak megvágni. Nem akarlak megvágni.
Két héttel korábban Texasban Jane-nek nagy szüksége lett egy autóra, így eltérítette Bernie Riggowitz E350-es Mercedesét, benne az öregemberrel. Nemcsak a kocsi kellett neki, hanem egy ember is, aki fedezi, mert az autópálya-rendőrség egy magányos nőt keresett. Egyikük sem láthatta előre, hogy tizenkét órát fognak együtt tölteni, hogy a férfi úgy megszereti, mintha a lánya lenne, és hogy amikor Travis korábbi gondviselőit meggyilkolják, Bernie segíteni fog Janenek megmenteni a fiát, majd elbújtatja a gyermeket Nasia és Segev házában.
Az öreg azt sem látta előre, hogy cserben hagyhatja Jane-t és a fiút, hiszen élete nagy részében másokról gondoskodott, általában azért, mert így döntött, néha pedig azért, mert így alakult. Ő nem egy semmirekellő volt. Felépített egy vállalkozást, fenntartott egy családot, hűségesen szerette a feleségét. Igen, néha úgy sírt, mint amikor megnyitnak egy

csapot, úgy meghatódott a giccses filmeken, hogy Miriam mindig ezzel ugratta. Legalább tízszer látta a *Szerelmi történetet,* a *Becéző szavakat* és az *Acélmagnóliákat,* hogy beoltsa magát szentimentalitás ellen, de hiába.

Most is csak azért sikerült visszafognia a könnyeit, mert Cornell úgy sejtette, van valaki a konyhában, ami azt jelentette, hogy Travist talán még nem rabolták el.

– Siess már! – súgta oda Cornellnek. – Inkább vágj meg engem, mint hogy lelépjenek a fiúval!

– Minden tőlem ehetőt megteszek – felelte Cornell, aki néha rossz szavakat használt. – Úgy értem, minden tőgyem telhetőt. Minden tőgyem telhetőt megteszek.

Bernie rosszat sejtett.

33.

BOBBY DEACON felhívta Carmine Vestigliát Las Vegasban. Amikor az orgazda felvette a telefont – „Igen?" –, Bobby azt kérdezte:

– Tudod, ki beszél?

– A húszmillió dolláros ember – felelte Carmine.

Bobby az alvó fiút bámulva elgondolkozott a kijelentésen.

– Megnyertem volna a lottót, csak nem tudok róla?

– Mínusz huszonöt százaléknyi közvetítői díj.

A telefonban Sinatra énekelte a *Strangers in the Nightot* a háttérben.

Bobby olyan hárommillióra gondolt, kettő és egynegyedre Carmine jutaléka után. Ez a nagy szám inkább megijesztette, semmint jobb kedvre derítette. Tudta, hogy ez nagy szám, Jane Hawk, meg minden, de az öt helyett húszmillió azt jelentette, hogy sokkal nagyobb, mint azt ő felfogta volna. Lehet, hogy túl nagy. Valaki tényleg kifizet húszmilliót valami ilyesmiért, és hagyja utána szabadlábon távozni az embert?

Carmine beleszólt Bobby hallgatásába.

– Itt van nálam, haver. Szóval, hogy legyen a csere?

– Ilyen gyorsan megszerezted?

– Forró áru van nálad, haver. A vevő türelmetlen, nem akar alkudozni, csak le akarja tudni.

– El kell gondolkoznom azon, hogyan legyen.

– Akkor gondolkozz! Tartom.

– Visszahívlak – felelte Bobby, és bontotta a vonalat.

34.

A HIDEG TÚLVILÁGI VOLT, mintha egy megfagyott bolygóra repítették volna Hollistert. Verejtékezett a síruhája alatt, pedig nem volt melege. Arcán verejték ütött ki, és úgy megmerevedtek a vonásai, mintha a csípős levegő jéggé fagyasztotta volna az izzadságát. Bár gyakran megtörölte az arcát kesztyűs kezével, és nem talált rajta jeget, az arcizmai merevek maradtak. Egyre jobban fázott, hevesen reszketett.

A Porsche Cayenne után, amelyben a szoptató nő ült, aki nem Hollister anyja volt, öt sofőr kocsiját vizsgálták át incidens nélkül. Utánuk érkezett az egyterű Mercedes.

A vezető oldalán lesiklott az ablak, és a volán mögött egy fiatal távol-keleti nő ült fekete kosztümben és vörös kendőben. A kendő először nem selyemnek tűnt, utána viszont már igen, és a sofőr először nem Mai-Mai volt, utána viszont már igen.

Amikor Hollister túlnézett rajta, egy másik fiatal távolkeleti nőt látott az utasülésen. Ő nem viselt vörös kendőt, de szintén Mai-Maijá változott. A sofőr és utasa egypetéjű ikreknek tűntek.

A hátsó ablak is kinyílt, és egy harmadik Mai-Mai kukucskált ki rajta Hollisterre.

A több milliárd dolláros vagyonból fakadó hatalom részegítő. Egy milliárdos egyetlen gyermekeként és végül egy sokkal nagyobb vagyon birtokosaként Hollister anyagi mámorban töltötte életét. Azt már régóta tudta, hogy a dolgok megvásárlásából származó örömnek megvannak a határai, még az extravagáns, drága dolgok esetében is. Eljön az a perc, amikor az ember mindent megszerez, amit akart, és elönti az

unalom, az élet értelmetlenségének az érzése. Hollister már oly sok éve részeg volt a pénztől, hogy éppen annyira szüksége volt erre az érzésre, mint a heroinfüggőnek a drogra. Nem tudott boldog lenni nélküle. Más emberek hasonló állapotban talán a filantrópiában keresnének életcélt, Wainwright Hollister azonban éppen úgy nem volt hajlandó elosztogatni a pénzét, ahogy egy vaknak sem adta volna oda a szemét. Miután megfojtotta kisöccsét a teljes örökségéért, szándékában állt megtartani a vagyont. Noha a vásárlás már nem okozott neki örömöt, azért volt, ami még boldoggá tudta tenni: a hatalom gyakorlása mások felett. Miközben fenntartotta barátságos imázsát, évről évre tönkretette a versenytársait, meg azokat is, akikkel egyszerűen nem értett egyet valamiben, bár mindig delegálta a feladatot, így az áldozatai soha nem ismerték meg valódi ellenfelük kilétét. De végül még a mások anyagi és mentális megtörése is langyos sörnek kezdett tűnni. Ekkor értesült Bertold Shenneck csodálatos nanotechnológiás kutatásairól. Milyen hatalom lehetne részegítőbb annál, mint ha az ember fizikálisan és mentálisan birtokolhat másokat, és ezáltal megváltoztathatja a világot? Ez a legjobb konyaknál is jobb, a hatvanéves portóinál is; ez az istenek nedűje. És a Hamlet-lista lehetőséget biztosított Hollisternek arra, hogy közvetítők nélkül – titkos üzleti partnerek, ügyvédek vagy rayshaw-k nélkül – ossza a halált a saját kezével. Ez a legmámorítóbb részegséget váltotta ki belőle. Az elmúlt másfél év során sok ember elpusztítását rendelte el, de ő maga is levadászott négy férfit és két nőt a Hamlet-listáról, egy tizennyolc hónapos, alkoholmentes tivornya során. Wainwright Warwick Hollister az emberiség történelmi csúcspontjának tartotta magát, az uralkodónak, akire milliárdok vágytak, és aki ellen nem győzhet senki.

Talán csak Thomas Buckle-t leszámítva.

Életének részegségéből Hollister hirtelen az egyáltalán nem kívánt kijózanodásba zuhant, kimerülten, értetlenül és egyelőre tehetetlenül a ravasz rendezővel szemben. Az abszolút hatalom ellentéte a totális impotencia, ami elviselhetetlen sors; Hollister még nem tartott ott, de már zuhant, zuhant, zuhant lefelé a magasból.

Mintha az alkoholisták *delirium tremensé*nek az ekvivalensét élte volna át: három Mai-Mait látott egy Mercedesben. Megpróbálta különböző külsejű távol-keleti nőknek látni őket, de azok makacsul Mai-Mai ikertestvérei maradtak.

Ez több volt delíriumnál, nem egyszerű hallucináció. Az a ribanc nem volt hajlandó halott maradni. A feléledésének biztosan ahhoz is köze volt, hogy Thomas Buckle, a filmkészítő látta az öngyilkosságát. A filmekben sokan visszatérnek a halálból. Drakula porrá hamvad, amikor szíven szúrják egy karóval – de utána megjelenik a folytatásban. Ez persze nem mágia, csak fikció. De lehet, hogy Buckle nem csupán a filmjei miatt szerepel a Hamlet-listán, hanem a túlvilági varázsereje miatt is.

A Mercedes mögött már csak két jármű maradt. Hollister átküldte a Mercedest a barikádon azzal, hogy soroljanak le a leállósávba.

Összesen három jármű várakozott átvizsgálásra, de a másik kettő nem láthatta, mi történik a barikád mögött.

Hollister korábban egy teli tárat rakott a pisztolyába. Ismét odasétált a Mercedeshez, amelyből Mai-Mai figyelte hat szemen át. Ha el tudja érni, hogy halott maradjon, azzal bebizonyítja, hogy nagyobb hatalma van, mint Thomas Buckle-nak. Miközben a rendőrök és a rayshaw-k tiltakozás vagy döbbenet nélkül figyelték, Hollister belőtt az autó ablakán, mindhárom nőt megölve. Utána felrántotta az ajtókat, és megsorozta a holttestüket, hogy ismét megölje őket.

A nők levetették Mai-Mai maszkját, és már egyáltalán nem hasonlítottak rá.

Thomas Buckle-t *meg kell találni.*

35.

A LEERESZKEDŐ NAP árnyékot vetett a tizenhatodik emeleti teraszra, ahol Carmine Vestiglia átkozta Max Schrecket, Conrad Veidtet és mindenki mást is, aki az a

sovány seggfej még lehet. A fickó túl hamar lerakta.

– De vissza fogja hívni – jelentette ki az elegáns latino ügyvéd, akinek a neve annyira hamis volt, hogy csak idézőjelben lett volna szabad kimondani: *A nevem idézőjel kinyit John Jones idézőjel bezár.*

Sutty Sutherland az elektronikával teli táskában lévő kijelzőket nézegetve azt mondta:

– Ismerjük a mobilja számát és a lokációját részlegesen. A hívást egy arizoniai, scottsdale-i központon keresztül kapcsolták. De a műholdnak nem volt ideje bemérni a pontos helyzetét. Ahhoz még harminc másodperc kellett volna.

36

CORNELL NEM ÉRTETTE, hogy a gaztevő, bárki volt is, miért tekerte be ennyire Mr. Riggowitzot a szigetelőszalaggal, és miért nem ártalmatlanította biztosabban őt magát. Mr. Riggowitz annyira a fotelhez volt rögzítve, mintha a támadója azt szerette volna, hogy ott haljon meg, és addig ne legyen képes megszökni, amíg el nem porlad.

– Már mindjárt kész vagyok – suttogta Cornell.

– *Gevalt!* – felelte Mr. Riggowitz, amikor a szigetelőszalag végét is letépték. Úgy ugrott fel a karosszékből, mintha nyolcéves lenne, nem nyolcvanegy. – Egy megtöltött pisztolyt tartok az éjjeliszekrény fiókjában.

37.

A KONYHAI SÜTŐN és a mikrohullámún lévő órák digitálisak voltak, Bobby Deacon ennek ellenére hallotta a ketyegésüket. Azt is, ahogy a bolygó baljósan még egyórányit fordul. Hallotta az univerzum tágulását minden irányba tizennégymillió éven át és tovább – és érezte, ahogy a szíve kipumpálja élete pillanatait.

A húszmillió dollár úgy megijesztette, hogy már nem is

vágyott a pénzre. Pillanatnyilag ötmilliója volt, és tíz évébe telt ennyit ellopni – százezer itt, ötvenezer ott, kétszázezer amott. Tizenötmillió egy nap alatt elég nagy túlzásnak tűnt.

Az igazság elhivatott ügynökeként tudta, mennyi igazságtalan seggfej ólálkodik minden sarokban; ez a világ tele van kártevőkkel. Ő a nép nevében lopott, még ha az emberek ezt nem értékelték is, és legtöbbjük nem érdemelt is hozzá hasonló bajnokot. Aki kiáll a népért, és a hatalmasok képébe mondja az igazságot azzal, hogy lenyúlja a cuccaikat, az az életét kockáztatja. Bobby egy hős volt. Kétség sem férhetett ahhoz, hogy ő egy hős, de még nem született olyan hős, aki ne halt volna meg.

Visszahívta Carmine Vestigliát, és az orgazda az első kicsengésre felvette.

– Tudod, ki beszél? – kérdezte Bobby.

– Nem – felelte Carmine ingerülten. – Ugyan ki a fene lehet? Az angol királynő, aki a teázás miatt hív?

– Nem akarom – mondta Bobby.

– Mit nem akarsz?

– Nem akarok húszmillió dolláros ember lenni.

– Mi történt, felszippantottál egy kilót, és annyira beálltál, hogy elfelejtetted, mire való a pénz?

– Hálás vagyok, meg minden, de ez túl sok nekem.

– Várj, várj, várj! – kérte Carmine. – Ne égess le ezek előtt az emberek előtt, akik annyira gyorsan a rendelkezésünkre álltak!

– Pont ez a baj. Én félek az ilyen emberektől.

– Még nem is találkoztál velük. Ezek a gazemberek a föld sója. Adj egy percet, hogy a lelkedre beszélhessek!

– Bocs – felelte Bobby, és megszakította a vonalat.

38.

BERNIE RIGGOWITZ alapított egy céget, amely parókákat készített és árusított végig a keleti part mentén, és ebből jól megéltek Miriammal. Bernie értett az üzlethez,

amellett jó apa volt, és még jobb férj, mint apa, mert hatvanegy évig tartó házassága alatt egy pillanatra sem múlt el a szerelme, ugyanakkor nem tartotta magát a tettek emberének. Százhetven centis magasságával és hatvanhárom kilójával, a kis sörhasával nem számított keményfiúnak. De lőni tudott.

Nyugdíjas éveik alatt az ország összes csinos kis zugába elautóztak Miriammal. De Amerika éppen olyan nagy, mint amilyen szép, és rengeteg unalmas, hosszú autópályán végig kellett menniük. Időnként melléjük sorolt egy-egy huligán, és átbámult hozzájuk, mint egy kalóz, aki azt mérlegeli, hogy a zsákmány megér-e egy gyilkosságot. Ha a szigorú visszanézés nem győzte meg a huligánokat az ellenállásukról, akkor az, aki az anyósülésen utazott kettejük közül – Bernie vagy Miriam –, benyúlt a szék alá, és megvillantotta a pisztolyt, ami mindig távozásra késztette az ellenfelet. Lövésekre soha nem került sor, csak havonta egyszer, a lőtéren, ahol gyakoroltak.

Bernie fegyvere egy Springfield TRP-Pro volt. Kicsit visszarúgott ugyan, de ezt tudta kezelni. Reménykedett persze abban, hogy a lőtéren kívül sehol nem kell meghúznia a ravaszát, azonban a fiú védelmében nem habozott volna megtenni.

A pisztolyt nem találták meg a fiókban. Bernie biztosra vette, hogy nem szenved korai demenciában. Még mindig vágott az agya. Soha nem hányt el dolgokat, főleg egy olyan fontos tárgyat, mint a pisztoly. Nem volt oka tovább kutatnia a másik éjjeliszekrényben vagy a párnák alatt. Az a *mesüge* vette el a fegyverét, aki megkötözte őt.

39.

A GYEREK FELÉBREDT, és körülnézett, de nem tudta nyitva tartani a szemét, és ismét elaludt.

Bobby Deacon felállt a konyhaasztal mellől, és lebámult az elkényeztetett kiskölyök arcára, amely olyan édes volt, hogy a reklámügynökségek kedvence lehetett volna, ha nem pont Jane Hawk pottyantotta volna ki magából. Ezzel az arccal bármit el lehetett volna adni. Hányszor mondhatták ennek a gyereknek, hogy milyen cuki vagy jóképű? Tökéletes haj,

tökéletes bőr, tökéletes vonások, éppen olyan lenyűgözően kék szempár, mint az anyjáé. Milyen kis cukifalat! Sőt, egy húszmillió dolláros kópé! Az ötéves Bobby Deaconért senki nem köhögött volna fel húszmilliót. Sőt, azért fizettek volna az elrablóinak, hogy megtartsák.

Bobby levette a műtősköpenyt fehér pólójáról, amelyen a piros koponya díszelgett AZ IGAZSÁG ÜGYNÖKE felirat felett. Készen állt kiállni az egyenlőségért, az összes csúnya emberért, aki a csinos kislányok és csinos kisfiúk meg nem érdemelt előnyei miatt szenvedett. Ha Travis kislány lett volna, meg is erőszakolta volna, mielőtt elrondítja, de a kisfiúk nem vonzották. S mivel a gyermek a nemével megfosztotta egy orgazmustól, csak annál súlyosabban szándékozott összevagdosni.

40.

SUTTY SUTHERLAND felpillantott a táska kijelzőjéről.

– Megvan a scottsdale-i cím.

– Ha látom még valaha azt a seggfejt – jegyezte meg Carmine –, azt a Max nevű szörnyszülöttet, ha újra megkeres, levágom a golyóit, és átkeresztelem Maxine-ra.

– Ezzel fel kell hívnom a szenátort – jelentette ki Sutty. – Ő személyesen akarja majd átadni az információt az FBI igazgatójának.

Miközben odébb lépett az asztaltól a telefonjával, és hátat fordított nekik, a modellszépségű ügyvéd azt mondta:

– Sajnálom, hogy a dolgok nem a tervek szerint alakultak.

Carmine kikapcsolta Sinatrát.

– Mit sajnál?

– Az embere nem szállította le a csomagot.

– Az emberem? Ő nem az én emberem. Én nem tartok embereket. Megkapták, amit akartak. Sutty tudja, hol találja a kölyköt.

Carmine a táska felé fordult, hogy végignézzen az

adatokon, amelyeket akkor sem tudott volna értelmezni, ha egy éven át bámulja őket. De a kijelzők érdekesek voltak.

Az ügyvéd nem engedett.

– Megismételném: a csomag nem került leszállításra.

– Milyen „csomag”? Beszéljen már úgy, mint egy ember… Ha Sutty vagy valaki más elcsesz valamit, az az én hibám? Nem az én hibám.

– Mr. Sutherland eszköze lokalizálta a csomagot, nem a maga üzlettársa.

– Az eszköze szart sem ért volna, ha az a fickó nem hív fel engem. És kétszer is felhívott.

– A szerződésünk feltételei nem teljesültek.

– A „szerződésünké”? Én semmilyen szerződést nem írtam alá. Csak kezet fogtunk.

Az ügyvéd hidegen elmosolyodott.

– Nem fogtunk kezet.

Carmine-nak egy kalapácsra lett volna szüksége. Sőt, egy feszítővasra. A lakkozott fémszék, amelyben ült, túl ormótlan volt a feladatra.

Sutty Sutherland akkor tért vissza az asztalhoz, amikor Carmine felállt.

– A szenátor vonalban van az igazgatóval. Perceken belül a háznál lesznek az ügynökeik.

– Ez a gazember – mondta Carmine – ki akar forgatni a pénzemből. Ötmilliós nyomravezetői díj járna nekem.

Sutty megrázta a fejét.

– Túl nagyot markoltál, Carmine. Húsz kibaszott milliót. Ha ez a Max Schreck teljesített volna, akkor oké. De ha téged cserben hagyott, akkor minket is. Nincs nyomravezetői díj.

Carmine álla úgy megfeszült a dühtől, hogy az orgazda alig tudta kinyitni a száját.

– Én azt hittem, becsületes gazemberekkel van dolgom. Ennek még nincs vége. Ha Joe továbbra is „A Szenátus Szentje” címre pályázik, akkor ennek még nincs vége.

A mosolygó, bólogató Sutty mintha elfogadta volna Carmine érveit, de utána azt mondta:

– Nagyra értékelem, Carmine, ahogy anyádról gondoskodsz. Vettél neki egy szép házat, fizeted a

házvezetőnőjét, a kocsiját, mindent.

Carmine legszívesebben leszúrta volna a szemétládát.

– Bármit megtennék érte, úgyhogy ezt ne feszegesd, soha!

Sutty a figyelmeztetés ellenére feszegetni kezdte.

– Anyád hatvanévesen még jó egészségnek örvend, úgyhogy könnyű gondoskodni róla. Sokkal nehezebb volna, ha vak lenne, és nyomorék, és nem tudna beszélni, mert egy szívtelen gazfickó kitépné a nyelvét. Nagyon rossz emberek is vannak ám köztünk, Carmine, közép-amerikai gengszterek, meg mindenféle csőcselék.

Sutty Sutherland és John Jones ezzel kisétáltak a lakásból. A két bőrönd pénzt is magukkal vitték.

41.

EGY ÖRDÖGSZEKÉR GURULT végig lassan az üres parkolón. Áttetsző hőkígyók ágaskodtak fel az aszfaltról, mint a kobrák a fuvolaszóra.

Jane Hawk a Holiday Inn ablakában állva azt mondta:

– Egy lakókocsi kanyarodik le a North Frenchről.

Vikram odalépett mellé.

– Ez az. Hát nem csodás a fényezése? Az a fantázianeve, hogy „önköd”.

Amikor a jármű behajtott a parkolóba, Jane megjegyezte:

– Elég nagy dög.

– Csak tizenegy méter. Ott az a mélyedés a tetején, ahol a műholdas antenna az általa beépített csatlakozókhoz illeszkedik.

– Felmerült bennem valami. Ha igazam van Enrique szándékaival kapcsolatban, akkor honnan tudod, hogy minden módosítást megcsinált? Lehet, hogy ez a jármű használhatatlan, és inkább le kéne lépnünk.

– Működik. Miután megkötöttem az üzletet, Harshad unokatestvérem két napig Nogalesben maradt, hogy ellenőrizze, megfelelően elvégzik-e a munkát.

– És egy ekkora batárra volt szükséged?

– Nem. De Enrique azt mondta, csak ez van készleten, ezért ezt tudja gyorsan módosítani és leszállítani.

– És el tudod vezetni?

– Igen, persze. – Vikram elfintorodott. – És te?

– Igen.

A lakókocsit egy Porsche 911 Turbo S követte. A Southwind volánja mögött minden bizonnyal Tio ült, Ricky jobbkeze, akivel Jane-nek már korábban is akadt dolga. Őt a porschés ember viszi majd vissza Nogalesbe.

A csomagjaik még az Explorer Sportban voltak, a motelnél, amelyben az előző éjszakájukat töltötték. Vikram csak a laptopját hozta magával, és egy kis táskát a lakókocsi árának második felével.

Jane mindkét keze szabad volt. Azt mondta:

– Kezdődhet a műsor.

42.

A KIS HULIGÁN teljesen felébredt, és tekintetét a hatalmas késre szegezte.

Bobby Deacon már éppen nekilátott volna az orra átszabásának, amikor megszólalt az eldobható telefonja. Senkinek nem adta meg a számát. Habozott, de a megérzései arra késztették, hogy felvegye.

Carmine Vestiglia azzal indított:

– Láttam a számodat azon az átkozott gépen.

– Milyen gépen?

– Az nem fontos. Tudnak egy címet. Oda fognak menni. Tűnj el onnan azonnal a kölyökkel, hátha mégis nyélbe tudjuk ütni ezt az üzletet.

– Kik? – kérdezte Bobby. – Kik jönnek?

– A szövetségiek. Téged leszednek, és az anyámmal talán valami még rosszabbat tesznek. A kölyök nemcsak pénzt ér, hanem az életbiztosításunk is. Azonnal vidd el onnan!

Carmine ezzel bontotta a vonalat, és Bobby ledobta a mobilt.

Pontosan ezért nem fogadta el a húszmilliót, most mégis megtörtént! Hát nem ez van mindig? A felsőbb hatalmak a

világ végezetéig az igazságtalanság ügynökei maradnak. Egy olyan kisember, mint Bobby Deacon, aki csúnyának születik, egész életében keményen dolgozhat az előrejutásért, mindhiába. Ó, kisebb győzelmeket arathat – százezer dollárt itt, ötvenezret ott… De ha az ölébe hullik egy nagy lehetőség, egy önjelölt senki azt fogja mondani: *„Nem, ez túl sok neked. Elfelejtetted, hol a helyed. Most le kell számolnunk veled."* Veszni hagyta a húszmilliót, mert rájött, hogy az csak bajt hozna a fejére, de pusztán azért is megölik, mivel gondolni mert a főnyereményre. És Carmine Vestiglia nem a szövetségese, hiába mondja, hogy fogja a kölyköt, és fusson. Bobby gyűlölte a gyerekeket. Utált a közelükben lenni. A gyerekeknek nincs kifejlődve az agyuk. Apró őrültek, teljesen kiszámíthatatlanok. Voltak velük tapasztalatai. A szövetségiek most meg akarják ölni, hogy elvegyék tőle a kölyköt, úgyhogy ha magával viszi a kis szépfiút, örökre üldözni fogják. És ideje sem volt elvinni a kölyköt. Azonnal el kellett menekülnie onnan. A drága élete kezdett szétesni, és erről egyvalaki tehetett: a kis szépfiú, aki előtt az egész világ meghajol. Ha már a saját életét nem sikerül összeraknia, legalább annyi öröme hadd legyen, hogy a taknyosét is tönkreteszi… hogy helyre billentse a mérleget. Elmenekülni a kis szarossal tízszer annyi időbe telne, mint egyszerűen megölni, és aztán megszökni.

Amikor felemelte a hatalmas kést, hogy az arcába vágja, valami mozgást vett észre a szeme sarkából. Arra fordította a fejét, és azt látta, hogy az ormótlan óriás közeledik felé rossz szándékkal. Ez is igazságtalanságnak tűnt, tekintetbe véve, hogy Bobby – a csúnya emberek lojalitásával a csúnya emberek iránt – csak a legszükségesebb mértékben kötözte meg, és kényelmesebb helyzetben hagyta, mint a vén Riggowitzot. De a figyelmességét aljassággal hálálták meg.

Ahelyett, hogy leszúrta volna a kölyköt, az óriás felé csapott. Az a hálátlan szemétláda meglendítette vázába bújtatott öklét, és amikor a kés lepattant róla, bronzhangú kongás töltötte be a konyhát. Bobby kezébe fájdalom hasított, amitől majdnem eldobta a Rambót.

Az óriás, mint egy bizarr, páncélos kezű lovag, fejbe vágta Bobbyt. Az újabb kongás már a betörő koponyájában

visszhangzott, sötétségbe borítva az agyát, és elhomályosítva a látását.

Az óriás gyors volt, és erős, hosszú karokkal. Megnyerte volna a csatát. Bobby Deacon úgy érezte, ha már eljött számára a vég, akkor az igazság ügynökeként fog távozni, utolsó tettével is a mérleget billenti helyre. Ahelyett, hogy megvágta volna az óriást, kitért az újabb ütése elől, belemarkolt a kis szépfiú hajába, és hátrarántotta a fejét, hogy elvágja a nyaki ütőerét.

43.

JANE ÉS VIKRAM a tűzlépcsőn sétáltak le a földszintre, és kiléptek a parkolóba.

A Fleetwood Southwind öt-hat parkolóhelyet elfoglalva várakozott a hátsó sorban, a Porsche pedig mögötte.

A meleg éjszaka után még melegebb délelőtt virradt rájuk. A forgalom zaja furcsamód tompán zúgott a mozdulatlan levegőben. A pálmafák csüggedten álldogáltak kavicságyukban, A szemközti épület tetejére fél tucat varjú zuhant le némán, mintha elfelejtették volna, hogy kell repülni.

Tio kinyitotta a lakókocsi ajtaját, és lelépett az aszfaltra. Olyan harminc körül járhatott, és akkora volt, mint egy profi zsoké. Nyitva hagyta maga mögött az ajtót, úgy figyelte a felé közeledő Jane-t és Vikramot.

A Porsche sofőrje a volán mögött maradt, és nem kapcsolta ki a motort. Akkor is ő kísérte Tiót, amikor egy hasonló üzletet ütöttek nyélbe a kaliforniai Indióban, Palm Springstől délre. Akkor egyáltalán nem szállt ki a kocsiból. De Jane úgy érezte, most nem csak annyi a szándéka, hogy visszavigye Tiót Nogalesbe; biztosan van nála fegyver.

A parkolóban álló többi autó üresnek tűnt. Senki más nem járt arra.

– *Bonita chica* – mondta Tio, amikor Jane pár lépésre tőle megállt –, attól, hogy egy héten belül másodszor láthatom, fényesebben süt rám a nap, és ez nem kamu.

– Maga nagyon ért a nők nyelvén, Tio.

A férfi ádámcsutkáján vastag heg futott végig, egy korábbi kudarcba fulladt torokátvágási kísérlet emléke. Az incidens a hangjában nem tett kárt.

– Remélem, egy szép napon ismét arany hajjal, paróka nélkül, kék szemekkel és furcsa smink nélkül látom, hogy elállhasson magától a lélegzetem.

– Bocs, hogy ma reggel ilyen szakadt vagyok. – Jane Vikramra mutatott. – Mr. Rangnekart ismeri már…

– Még nem találkoztunk – felelte Tio. – De Enrique mesélt róla. Maguknál van a pénz?

Vikram megemelte a táskát.

Tio elmosolyodott, és bólintott.

– Akkor zárjuk le az üzletet odabent!

– Nem – válaszolta Jane. – Csináljuk itt!

Tio továbbra is mosolygott, miközben végignézett a parkolón, a szálloda ablakain.

– Itt túl nagy a nyilvánosság a pénzszámláláshoz.

– Számláláshoz? Ricky már nem bízik bennem? – kérdezte Jane.

Tio mosolya kényszeredetté vált.

– Enrique ezt az embert nem ismeri, de minden bizalma és csodálata a magáé. Reméli, hogy megelégeli az özvegységet. Tudja, milyen erős érzelmekkel viseltetik maga iránt… Ha készen áll az imádatára, ő úgy fogja imádni, ahogy nőt még nem imádott férfi. Már mondtam, hogy akkora van neki, mint egy lónak.

– *Un enorme garanón* – idézte Jane.

Tio mosolya ismét átmelegedett.

– Szóval emlékszik…

– A leírása feledhetetlen volt. Ha muszáj megszámolnia Mr. Rangnekar pénzét, menjen be, és tegye meg. Mi itt megvárjuk.

Tio Vikram felé fordult.

– De maga… Magának látnia kell a változtatásokat, a műholdas antenna motorját…

Jane felkészítette erre Vikramot.

– Én bízom Mr. De Sotóban. És az unokatestvéremben,

Harshadban is, aki a munkát felügyelte. Láttam a rést a tetőben, ahova felszerelhetem az antennát.

Tio mosolya megfagyott. A férfi úgy nézett ki, mint egy fogpasztareklám – vagy mintha prosztatavizsgálaton gondolkozna. A Porsche felé pillantott. Utána mintha rájött volna, hogy a hosszú hallgatás rossz szándékokra utalhat, ismét felmelegítette egy kicsit a mosolyát.

– Nem számít, hogy megszámoljuk-e. A kulcs a zárban. Forgalmi, biztosítás a csap mellett. Vigyázzon arra az édes kis seggére, *bonita chica!*

– Maga is. – Jane végignézte, ahogy Tio a Porschéhoz sétál, beszáll az anyósülésére, és behúzza maga mögött az ajtót.

Miközben a férfi beszélgetni kezdett a sofőrrel, és talán telefonált is egyet, Jane kisétált az utca sarkára.

A Porsche megfordult, és a parkoló kijárata felé indult. Az úton balra fordult, és Jane felé tartott.

A lány integetett. A szélvédőn tükröződő napfény miatt nem látta, hogy Tio visszainteget-e, vagy csak felmutatja neki a középső ujját.

A Porsche jobbra fordult a Gila Bend-i autóútnál.

Jane addig nézte, amíg el nem tűnt a szeme elől, majd visszatért Vikramhoz.

– Tudod, mi a dolgod.

– Nem szívesen hagylak itt egyedül.

– Csak akkor csinálták volna itt, ha bemegyünk Tióval, és a Porsche sofőrjét is beengedjük. Most az autópályán fog megtörténni. Tedd azt, amit megbeszéltünk!

Vikram kicsit habozott, majd megindult a motel felé, ahol a csomagjukat és az Explorert hagyták.

A Southwind ajtaja nyitva maradt.

Jane mellé lépett, és hátát a lakókocsi falának vetve hallgatózni kezdett.

44.

JOBB KEZÉN a fémvázával Cornell elhárította a

hatalmas kést, majd lecsapott a rossz emberre - egy patkányképű, piros koponyás pólóban feszítő gazfickóra –, és fejbe kólintotta anélkül, hogy megérintette volna. Azért nem golyózott be teljesen, ahogy szokott, mert a bőre nem ért hozzá a másikéhoz.

Arra számított, hogy az ellenfele összeesik, mint akit leütöttek, de az talpon maradt, és kitért a következő ütése elől. Travis felé fordult, és a hajánál fogva felrántotta a fiú fejét. A mocskos patkány ezután meglendítette a kést, hogy átvágja a gyerek nyakát.

A mozgó pengén megcsillant a fény. Cornell elkeseredetten felkiáltott, miközben Mr. Riggowitz kétszer elsütötte a pisztolyt, amit a konyhaasztalról kapott fel. Cornell egy rettenetes pillanatra azt hitte, hogy a levegőbe spriccelő vér a fiúé. De nem az övé volt. Travisnek nem esett baja. A késes ember úgy rogyott össze, mint egy zsák.

Cornell még soha nem látott meghalni senkit, és nem is akart ilyet látni, de annak örült – nagyon! –, hogy ez a gaztevő meghalt. Legszívesebben magához ölelte volna Travist, és diadalmasan felemelte volna. Azonban bármennyire szerette is a fiút, nem mert hozzáérni, mert azzal azt kockáztatta volna, hogy órákig tehetetlen marad az érintés kiváltotta pánikrohamtól.

Noha nagyon örült az ellenség vesztének, megrémisztette a gondolat, hogy Travis is tanúja volt az erőszaknak, ami talán örökre megsebezte. Mivel az ő néhai anyja egy kábítószerfüggő prostituált volt, Cornell labilis körülmények között nevelkedett, és kora gyermekkorától fogva sok erőszakot látott. Az orvosok szerint a személyiségzavarának semmi köze nem volt ehhez, hanem neurológiai rendellenességből fakadt. De Cornell nem tudta, hogy elhiheti-e ezt. Ő soha nem értette magát, és úgy érezte, az orvosai sem értik teljesen; sőt, gyanította, hogy önmagukat még kevésbé értik, mint őt. Most azt mondta Travisnek:

– Semmi baj, a rossz dolgok elmúlnak, mindig elmúlnak. Minden rendben, minden rendben, minden rendben.

Tényleg úgy tűnt, hogy a fiú rendben van. Nem kiáltott fel, mint Cornell. Nem sírt. Ijedt arcot vágott, de amikor Mr.

Riggowitz leszedte a karjáról a szigetelőszalagot, nem remegett a hangja, miközben azt felelte:

– Nagyon gyorsan el kell tűnnünk innen! Jönnek!

– Kik jönnek? – kérdezte az öregember.

– A szövetségiek. Iszonyú közel állt hozzám a telefonjával. A másik embert is hallottam. Azt mondta, tűnjünk el innen, a szövetségiek tudják a címet. És ki fognak csinálni minket.

– Kicsinálni? – értetlenkedett Cornell.

– Megölnek – magyarázta Mr. Riggowitz. Amikor a kiszabadított fiú felborította az asztalt sietségében, hogy talpra álljon, Mr. Riggowitz gyorsan leguggolt a halott mellé, és kiforgatta a zsebeit. Talált nála egy tárcát és egy Mercedes-emblémával ellátott slusszkulcsot. – Ha a szövetségiek tudják a címet, a kocsijainkat is ismerik. De ezt talán nem.

– Várjunk, várjunk, várjunk – mondta Cornell. – Van valami a szobámban, amire szükségem van, szükségünk van.

– Mennünk kell – erősködött a fiú.

– Szedd össze magad, Cornell! – felelte Mr. Riggowitz.

– Most nincs időnk várni.

– Várjunk, várjunk, várjunk, kérem és köszönöm – esdekelt Cornell, miközben kisietett a konyhából.

Az alatt a pár nap alatt, amit Travisszel töltött, a kisfiú újra és újra meglepte a tűrőképességével, de Mr. Riggowitz is. Az öregember termetre apró volt, a jelleme viszont óriási. A szíve hatalmasnak tűnt, és állta a kihívásokat. Az életkora ellenére egyáltalán nem viselkedett öregesen. Furcsa szavakat mondott, mint például a *mesüge,* ami fajankót jelent, a *bubele,* amit kedveskedésként alkalmazott, és a *córesz,* amit „balhé" értelemben használt, Cornell mégis könnyebben megértette, mint addig bárkit életében, talán mert rá is igaz volt, hogy ami a szívén, az a száján, hátsó szándékok nélkül.

Cornell letérdelt a szobájában, benézett az ágy alá, és kihúzott onnan egy párnát. Azt még a Borrego-völgyi bunkeréből hozta magával az egyik táskában, amikor kedden el kellett onnan menekülniük. Azt hitte, hogy Cantoréknál örökre biztonságban lesznek, azonban most, három nappal később ismét menekülniük kellett. Ezt Paul Simon is megénekelte már: *„Tudod, minél közelebb van az úti célod, annál*

messzebbre csúszik."[6]

Amikor kezében a párnahuzattal visszasietett a konyhába, szirénákra számított, helikopterekre, akár még lövésekre is, de semmi ilyesmit nem hallott. Attól is tartott, hogy az öregember és a kisfiú eltűnnek, de ott várták; hát persze, ők nem olyanfajták, akik cserben hagyják az embert. Amíg meg nem gazdagodott, Cornell életét részben azt határozta meg, hogy mindenki elhagyta, úgyhogy nem mert hinni abban, hogy ez megváltozik.

A kutyákat is megtalálták, Duke-ot és Queenie-t.

– Egy párnáért mentél vissza? – kérdezte Mr. Riggowitz.

– Te *mesüge!* Csináljunk már úgy, mintha az életünket mentenénk, jó?

A halott kocsija nem a ház előtt állt. A három ember és a kutyák végigrohantak az utcán, és Cornell csak akkor döbbent rá, hogy még pizsamában vannak. Bernie papucsa hangosan csattogott a járdán. Cornell és Travis mezítláb szaladtak, és a kutyák is, bár nekik ez volt a természetes állapotuk.

Az egyetlen Mercedes a környéken egy fehér furgonszerű jármű volt, amely félsaroknyira állt tőlük. Amikor odaértek mellé, a kulcs simán nyitotta.

45.

A FLEETWOOD SOUTHWIND úgy trónolt a parkolóban, mint egy óceánjáró vagy egy űrsikló.

Nekik nem lett volna szükségük ekkora járműre. Merész húzás volt Enrique de Sotótól, hogy Vikramre erőltette a lakókocsit, tekintetbe véve, hogy alig pár nappal korábban adott el Jane-nek egy hasonló méretű darabot, egy Tiffin Allegrót, amelyet egyetlen nap alatt alakított át a nő igényeire. Fennállt a veszélye, hogy Jane csapdára kezd gyanakodni. De persze Ricky mindig is vakmerő volt. És ha csapdát állított neki, azzal csak az emberei életét tette kockára, a sajátját nem. Tekintetbe véve, mennyire meg volt győződve a saját szexuális vonzerejéről, és arról, hogy össze fognak jönni, ha Jane

„beleun az özvegységbe”, akár azt is feltételezhette, hogy a kiszemeltje nem nézi ki belőle, hogy elárulná – hogy azt hiszi, csupán Vikramból akart több pénzt kisajtolni a tizenegy méteres határért. Végtére is, Enrique mindig is szeretett minél több pénzt kifacsarni az üzletfeleiből.

Csakhogy Jane tudta, hogy ez csapda.

Amikor Vikram beesett az illegális nogalesi vállalkozásába, nyomában a rokonaival, Ricky biztosan arra jutott magában, hogy innentől fogva veszélyes lenne fenntartani az üzleti kapcsolatát Jane-nel, az ország legkeresettebb körözött bűnözőjével. Arra gondolhatott, hogy elkéri Vikramtól a pénz felét, leszállítja a lakókocsit, átveszi a pénz maradékát, majd megöli Vikramot, Jane-t pedig megkötözve viteti vissza magához a Southwindben, hogy eltöltsön vele némi minőségi időt.

Vikram nem sokkal később visszatért az Explorer Sporttal, és leparkolt a Southwind mögött. Minekutána Enrique de Soto elárulta neki, mivel jár éppen Jane, tudta, hogy az Explorernek vontatóhorga is van, és azt kérte, hogy a lakókocsit is szereljék fel a megfelelő csatlakozóval, valamint egy elektromos emelővel. Nagyjából tíz percbe telt, amíg Janenel megemelték az Explorert, hogy a hátulját a lakókocsihoz rögzítsék, és csak az első kerekei maradjanak az aszfalton, majd felszereljék a kiegészítő féklámpákat.

46.

TIO ÉS DIABLO új autót keresve sétakocsikáztak. A Porschéval nem követhették a Fleetwoodot. Az a ribanc egy kilométeren belül kiszúrta volna őket.

Úgy saccolták, Hawk és Rangnekar negyed óra alatt összekötik a két járművet, és lelépnek. Casa Grandéból három autópálya vezetett ki: nyugatra a 8-as Gila Bend városa felé, északra a 10-es Phoenix felé, délre a 10-es Tucson felé. Továbbá még legalább két főút. Vissza kellett érniük a Holiday Innhez, mielőtt a lakókocsi eltűnik. Különben

cseszhették.

Egyik utcáról a másikra haladtak egy lakónegyedben. Bájos kis stukkós házak álltak benne, pont olyan unalmasak, mint egy templom.

Autók parkoltak a járda mellett. Egyik sem tűnt izgalmasnak. Húszat-harmincat át kellett volna nézniük, hogy valamelyikben kulcsot találjanak. És eközben megláthatták volna őket, és kihívhatták volna rájuk a rendőrséget.

Csirkenyakú, botsovány, fehér hajú nő, nagy szalmakalapban, hosszú ujjú pólóban, sokzsebes nadrágban. A Buickját mosta az egyik kocsibeállóban. A garázs ajtaja nyitva állt mögötte.

Az öregasszonyok maguk mossák az autójukat? Általában nem. Ez valószínűleg azt jelentette, hogy nincs férfi a háznál, legalábbis pillanatnyilag.

Diablo elhajtott az ingatlan mellett. Lekanyarodott a járdaszegélyhez.

Mivel apró termetű volt, tíz évet letagadhatott, és ártatlan ábrázata volt, Tio vállalta a melót. Miközben kiszállt a Porschéből, kitalált egy sztorit a vén szatyornak. Visszasétált a célobjektumhoz.

Gyakran történnek szar dolgok, az élet már csak ilyen, de néha szerencséje is lehet az embernek. És Tiónak nagy szerencséje volt. A nő, mielőtt még megpillantotta volna, lerakta a slaugot. Bement valamiért a garázsba. Senki sem járt arra. Tio követte. Kivette a pisztolyát az övéből.

A nő egy nagy műanyag palackot emelt le éppen egy polcról. Amikor megfordult, Tio az arcába nyomta a fegyvere csövét.

– Nem akarlak bántani, nagyi. Csak a kocsidat akarom. Ha rendesen viselkedsz, és nem hazudsz nekem, nem esik bajod.

A nő azt mondta, hogy a slusszkulcs az első ülésen van. Meg hogy a férje már rég meghalt, és ő egyedül él. Mondta, hogy Tio még alig idősebb egy gyermeknél, hogy a jövőjére is gondolnia kellene, és más utat kéne választania. Tio azt felelte, hogy ő szeretne jó útra térni, de mocsok szegény, és fél. A nő Jézusról magyarázott neki, miközben bementek a házba. Tio a konyhában leütötte a pisztollyal. Az eszméletlen embert

bevonszolta egy éléskamrába. Becsukta mögötte az ajtót. Az ajtókilincs alá állított egy széket, nehogy a nő ki tudjon szabadulni, amíg valaki meg nem találja.

Odakint felcsévélte a slaugot a dobjára. A kocsifelhajtón lévő vödröt és a szivacsot bevitte a garázsba.

A slusszkulcs az ülésen hevert. Tio beindította a kocsit. Egy távirányító volt a napellenzőre erősítve. Azzal bezárta a garázsajtót.

Diablo követte egy szupermarket parkolójába, ahol lerakták a Porschét. A Buickot már ő vezette vissza a Holiday Innhez.

47.

JANE KIEMELTE a táskáját az Explorerből, és kivett belőle egy kis szórófejes palackot, amelyet a dzsekije belső zsebébe rakott. A sokkolóját is az övére csatolta, kiemelve a táskából.

A Southwindnek csak egy ajtaja volt, a vezetőfülke mellett. Jane lépett be rajta elsőként, Vikram szorosan a nyomában. Jane-től jobbra egy szabadon álló fotel volt, mögötte pedig a vezetőfülke a két kényelmes üléssel. Közvetlenül az ajtóval szemben egy kanapé helyezkedett el.

Miután becsapta az ajtót, Vikram rögtön beült a volán mögé. Tio a pohártartóban hagyta a kulcsot.

Jane kivette a hónaljtokjából a Heckler & Kochot, majd leült a fotel karfájára, arccal a lakókocsi vége felé, amelyet csak a sötétített ablakokon beszivárgó füstös, bronzos napfény világított be. A konyha a bal oldalán helyezkedett el, a kis étkező a konyhával szemben, amögött a vécé, és a fülke hátuljában a hálószoba.

Jane úgy saccolta, ketten lehetnek a fedélzeten Ricky emberei közül. Tio és a Porsche sofőrje mellett még egy ember elég lett volna a csapda sikerességéhez, annak függvényében, hogy mit terveztek. De Ricky szeretett biztosra menni. Öten viszont már túl sokan lettek volna a szűk kis lakókocsiban.

Vikram beindította a motort.

A mosdó ajtaja csukva volt. A hálószoba tolóajtaja is. A két férfi bármelyik helyiségben lehetett. Vagy egy-egy mindkettőben. Vagy egy sem.

Az is előfordulhatott, hogy az összecsukható kanapé nem az, aminek tűnik. Hogy eltávolították belőle a rugós matracot, és megemelték a párnáit, hogy elférjen alattuk egy ember. Talán a fagyasztós hűtőszekrényt is rejtekhellyé alakították át.

A Southwind elindult.

Oké, a hálószoba és a mosdó. Ricky biztos nem érezte szükségét ezeknél ravaszabb húzásnak. Sok üzletet lebonyolítottak már Jane-nel. Joggal feltételezhette, hogy a nő bízik benne, és beül a Southwindbe Tióval, hogy megszámolják a pénzt. Mostanra már végezniük is kellett volna.

Biztos van B tervük is. Tio felhívhatta az erősítést a Porschéből. Valószínűleg nem Casa Grandén belül fognak akcióba lépni. Megvárják, amíg ő és Vikram megnyugszik egy kicsit. Arra számítanak, hogy a városon kívül ő már az anyósülésen fog ülni, és könnyedén le lehet szedni hátulról.

Biztos nem akarják megölni, ha nem muszáj. Azt az utasítást kaphatták, hogy vigyék vissza Nogalesbe Rickynek, hogy a férfi addig szórakozhasson vele, amíg rá nem un. Valószínűleg egy sokkolóval vagy nyugtatópisztollyal akarják ártalmatlanná tenni. Lehet, hogy azt várják, hogy kimenjen a mosdóba, ahol meglephetik.

Vikram lelassított a parkoló kijáratában, és hátrapillantott rá. Jane a mennyezetre fogta a pisztolyát, és a lakókocsi hátulja felé indult.

48.

VERNA AMBOYT érdekelte, hogyan fogja kiszedni Charlie Weatherwax a legsürgősebb információkat Ganesh Rangnekarból. Együtt kísérték a tehetetlen fiatalembert a hatalmas raktár végében álló négy iroda egyikéhez, ahonnan a

legkisebb valószínűséggel szűrődtek ki a hangok az utcára. Charlie magához vette a fekete zsákban tartott szerszámait.

Mustafa al-Yamani, aki részt vett már ehhez hasonló szeánszokon Charlie-val, úgy érezte, nincs mit tanulnia az extrém vallatási módszerekről. Szívesen átengedte a terepet a csinos Miss Amboynak. Ő inkább leült az összecsukható asztalhoz, a számítógép mellé, amelyen korábban a JÓL VIKRAMIZÁLVA LETTETEK szavak világítottak.

Azért azt bánta, hogy nem láthatja a vonzó kis Verna arcát, miközben Charlie a tűkről és a fogókról áttér az áldozata heréire erősített elektromos csipeszekre… Kíváncsi volt, vajon megremeg-e a nő orrlyuka, mint egy macskáé, megnyalja-e a száját, kipirul-e az arca, és hogy mi jelenik meg sötét, átláthatatlan szemében.

Ám az élet nem csak a munkáról és a kollégáink titkairól szól. Mustafa kihasználta a lehetőséget, hogy átlapozza a GQ egy példányát, hátha fény derül benne a rejtélyre, hogy melyik férfiköllni illik a legjobban Long Island elitebb részeinek legfelsőbb köreihez, különös tekintettel East Eggre.

Az összeset végigszagolta, de ebből nem derült ki. Ezért arra jutott, hogy a válasz valószínűleg az illatok nevében vagy az üvegcse megjelenésében rejlik. Az Original Penguin Prémium Blendjének egész oldalas reklámjában nem a valódi üveg látszott, hanem a rajzolt változata, ami erőltetett kísérletnek tűnt arra, hogy a szépművészetekkel hozzák összefüggésbe a terméket. Ráadásul a szmokingos pingvin túl cukinak tűnt rajta. Ralph Lauren Polo Blue-ja zafírkék volt, ezüstszínű kupakkal. De a Bleu de Chanel stílusos fekete üvegcsét kapott, és a *bleu* használata is elegánsabban hatott a *blue*-nál. A Prada Luna Rossa Sportja piros-ezüst volt, és vonzó – de a reklámjában szereplő férfimodell túl pszichotikusnak tűnt East Eggbe. John Varvatos Artisanjának palackját makramé borította, és az illata, legalábbis Mustafa szerint, jobban illett volna Woodstockhoz vagy Portlandhoz, mint Long Island bármelyik részéhez.

Miközben ő ezen a komplex problémán merengett, úgy elszállt egy óra, mintha csak egy-két perc lett volna. Kicsit úgy tűnt, mintha a kihallgatott fájdalomkiáltásai gyorsabban

megszűntek volna a szokásosnál, de talán még nem csak egy óra telt el. Mustafa csodálkozott, hogy egy ilyen gyenge valakit, mint Ganesh Rangnekar, ennyire nehéz megtörni.

Mivel a férfiillatok rejtélyét képtelen volt megoldani, egy másik nehéz kérdéssel kezdett foglalkozni, amikor rálelt az Axe hajápoló termékeinek három teljes oldalnyi reklámjára. Ő csak sampont, kondicionálót és hajlakkot használt, de úgy érezte, talán dolgozhatna még a hajápolási szokásain. Az Axe kiadott egy Clean Cut Look nevű valamit, egy pomádét, amelynek a hatása inkább a hajolajéra hasonlított. Volt egy Spiked Up Look nevű cuccuk is, egy formázózselé, ami punkos megjelenést biztosított. Végül pedig ott volt a Messy Look, egy rugalmas paszta. Az Axe szlogenje igazán magával ragadta: TALÁLD MEG A SAJÁT VARÁZSODAT! Mustafa pontosan tudta, hogy a klassz frizura szinte mágikus hatalmat ad, megnyitja azokat a társadalmi kapukat – és a mögöttük rejlő jó nőket –, amelyek a másodosztályú séróval rendelkező férfiak előtt zárva maradnak. Ezt a kérdést alaposabban át kellett gondolnia.

A segélykiáltások elég hangosakká váltak ahhoz, hogy aggasztani kezdjék. Lehet, hogy Charlie tévesen mérte fel az iroda hangszigetelésének a mértékét. Már majdnem felállt, szólni akart a társának, hogy ezek a hangok kihallatszanak a raktárból, de még mielőtt megtehette volna, az üvöltés szánalmas zokogássá halkult, majd még inkább elcsendesedett. Amikor pár perccel később folytatódott, jóval fojtottabbá vált; Charlie a jelek szerint egy gumilabdát tömött az alany szájába, ami azt jelezte, hogy a herék következnek.

Az oldaltáska vagy hátizsák kérdését is el kellett még döntenie. A szóban forgó hátizsákok – Louis Vuitton és a Goyard termékei – nem igazi hátizsákok voltak, hanem átnevezett férfiretikülök, amelyek komoly fejtörést okoztak Mustafának, aki még 10:17-kor is ezen agyalt, amikor Verna Amboy feltépte az ajtót, és felé sietett.

A fogoly kiáltozásának megszűnése arra utalt, hogy áttörés következett be. Mustafa eldobta a magazint, felállt, és a nő elé sietett.

A csinos Miss Amboy soha nem tűnt még vonzóbbnak. Az

arca kipirult. Orrlyukai remegtek, ajka nedves volt.

Azt mondta:

– Jane Hawk és Vikram Rangnekar az arizonai Casa Grandéban vannak. Ebben a percben találkoznak egy Enrique de Soto nevű férfival a Holiday Innben, a North French Streeten.

49.

A MOTOR ZÚGÁSA elfedte Jane mozgásának a neszeit.

Nem kapcsolta fel a lámpákat. A lakókocsit csak a beszűrődő napfény világította meg. A hűtőszekrény mögött árnyékba borult a hálószoba tolóajtaja, és a mosdó is.

Baloldalt, a mosdóval szemben egy ajtó nyílt a kamraszekrénybe, amely elég keskenynek tűnt, tehát a legbiztonságosabb zárt rész benyomását keltette a három közül. Jane jobb kezében a pisztolyával, a balban a sokkolóval nyitott be rajta, ám csak egy üres szekrényt talált mögötte, benne a ruhaakasztó fémrúddal.

Egy házat is elég veszélyes átkutatni, nemhogy egy mozgó járművet. A két megmaradt ajtó olyan ijesztőnek tűnt, mint egy-egy hatástalanítandó bomba.

Jane szeretett volna gyorsan végezni, noha nem sürgette az idő. Ha számítottak volna a másodpercek, tankként tört volna előre. De az adott helyzetben jobb ötlet volt megvárni, amíg a birtokháborítók előbújnak, semmint rájuk támadni. Mivel erre biztosan nem számítottak, Jane befészkelte magát a keskeny szekrénybe, kifelé nézve, mintha egy koporsóban állna. Csendben magára húzta az ajtaját, csak résnyire hagyva nyitva. Sötét rejtekéből mind a tolóajtót, mind a mosdó ajtajának egy részét látta.

50.

VERNA AMBOY és Eldon Clocker, akik titoktartást esküdtek azzal kapcsolatban, amit Ganesh Rangnekar elárult, Ontarióban maradtak, hogy kitakarítsák a raktárat.

Az államügyész, aki szintén az összeesküvők közé tartozott, Charlie Weatherwax kérésére egy ötvenhat rendőrből és negyvennyolc járműből álló kaliforniai autópálya-rendőrségi kíséretet rendelt Charlie és Mustafa mellé, amit olyan gyorsan összetrombitáltak, mintha nem is egy állami hatósági műveletről lenne szó, hanem az Apple vagy az Amazon vette volna kezébe az irányítást.

Két jajgató szirénájú és karácsonyfaként villogó járőrautó haladt a Mustafa vezette G550-es Mercedes előtt nyugat felé a 60-as főúton, majd délre a 605-ös sztrádán, és ismét nyugatra a 105-ösön. Az autópálya-rendőrség többi egysége egyelőre az útvonal bekötőútjait állta el, hogy a bejövő forgalom ne akadályozza őket a repülőtér felé haladásban. A nyolcvannégy kilométeres utat huszonöt perc alatt megtették. Charlie és Mustafa is megrészegült a ritka élménytől, hogy szabadon száguldozhatnak Dél-Kalifornia rendszerint zsúfolt autópályáin, továbbá a saját fontosságuk tudatától, ami szinte orgazmikus hatással volt rájuk.

A repülőtéren már várta őket a Nemzetbiztonsági Hivatal Gulfstream V gépe. A feltankolt, indulásra kész repülőgép egy másik küldetésre készült, de átengedték Charlie-nak, hogy Mustafával együtt a hatszázötven kilométerrel odébb lévő Phoenixbe repítse őket, ahol négy árkádiai ügynök várta őket minden lehetséges hatósági igazolvánnyal felszerelkezve.

A három visszafordított utas számára a legénység már előkészítette a menüt, ami vagy tengeri süllőből állt, narancssárga céklapürével, citromos olajjal és kandírozott kesudióval, vagy hamburgerből baconlekvárral és fekete fokhagymás aiolival, buciban. Charlie a hamburger, Mustafa a hal mellett döntött, s két-kétfajta fehér- és vörösborból választhattak melléjük.

A rendőrségi felvezetés és a repülőgép arról tanúskodott, hogy Charlie-t a változások hatékony és kegyetlen ügynökének tartják, de arról is, hogy kiváló meggyőzőképességgel rendelkezik. Senkinek nem árulta el,

hogy tudja Jane Hawk hollétét. Csak annyit mondott, hogy olyan információt kapott Vikram Rangnekarról, aminek személyesen kell utánajárnia, és ezt a feladatot nem delegálhatja. A Vikram által létesített hátsó ajtók nagy problémát okoztak az összeesküvőknek, úgyhogy Jane Hawk után ő számított a forradalom második legfőbb ellenségének.

Charlie részben azért titkolózott, mert nem bírta volna elviselni, ha más aratja le a babérokat a megfoghatatlan Jane Hawk kézre kerítéséért. Aki elkapja a nőt, az szinte isteni szintre emelkedik majd az összeesküvők között.

De azt is figyelembe kellett vennie, hogy nagy hibát követett el, és ennek az eltitkolása érdekében személyesen kell intéznie a kézre kerítést, különben komoly következményekre számíthat a feljebbvalói részéről.

Amit Charlie Ganesh Rangnekarral tett, az nem számított véletlenszerű kegyetlenkedésnek. Semmi véletlenszerű vagy spontán nem volt benne. Charlie Lenin, Hitler és Sztálin időtálló módszereit és technikáit alkalmazta. Ráadásul amit tett, azt nem tartotta kegyetlenségnek sem, mert ehhez arra lett volna szükség, hogy a másik félnek együtt kelljen élnie a traumával, azaz mentálisan és érzelmileg meg kellett volna nyomorodnia tőle élete hátralévő részére. De itt erről szó sem volt, mivel Ganesh meghalt.

És akár szívroham, akár agyvérzés miatt veszítette életét a fickó, Charlie-nak akadtak olyan riválisai a mozgalmon belül, akik azzal érveltek volna, hogy felelőtlenség volt tőle ez az elsietett kihallgatás, mert eljátszotta vele Jane Hawk elfogásának eddigi legjobb esélyét. Ha a központi bizottság arra jutna, hogy rosszul kezelte a helyzetet, akkor Charlie nem pusztán egy golyót kapna a tarkójába, hanem nagy eséllyel beinjektálnák, és utána csak kis fogaskerékként működhetne tovább a forradalom gépezetében.

Ő nem akart erre a sorsra jutni.

Ha kivárta volna a négy órát, amíg Ganesh irányítómechanizmusa összeáll, akkor minden szükséges információt megkapott volna. Így viszont már egy órával hamarabb megtudta, hogy Vikram valóban kapcsolatba lépett Hawkkal, hogy most együtt vannak, és Vikram minden

információt össze akar kaparni, ami a nő tisztázásához és az ellenségei megbuktatásához szükséges. Még Enrique de Soto nevét is kisajtolták Ganeshból, és azt is, hogy Vikram és Hawk aznap reggel randevúznak De Sotóval az arizonai Casa Grandéban, hogy átvegyenek egy immár GPS nélküli feketepiaci járművet, amelyet közelebbről nem részletezett módon átépítettek.

Mindez nagyon értékes információ volt, de pár kulcsfontosságú részletet nem sikerült kihúzni a dagiból, mielőtt az meghalt. Charlie nem tudta, kicsoda De Soto, és milyen járművet ad át. Nem jutott hozzá azoknak a hatóságoknak a listájához, amelyeknek a rendszerét Rangnekar feltörte, úgyhogy nem volt képes kikövetkeztetni, milyen információk segítségével kívánja a férfi leleplezni az összeesküvést. És a legnagyobb kérdés is megválaszolatlan maradt: tekintetbe véve, hogy a média nagy részét már az összeesküvők irányítják az államgépezetből és a magánszektorból, hogyan akarja Vikram és Hawk a nagyközönség elé tárni a sztoriját?

Az ebéd alatt, miközben Charlie ezeken agyalt, Mustafa al-Yamani a laptopján dolgozott abban a reményben, hogy sikerül azonosítania Enrique de Sotót. Az illető állítólag egy törvényen kívüli vállalkozást irányít, de nem találta nyomát annak, hogy valaha letartóztatták volna. Több Enrique de Sotóra is rábukkant. Arizonában viszont csak egy Richard de Soto élt, aki régiségboltot vezetett Nogalesben.

– Annak a dagadt kis nyomorultnak egy óra alatt meg kellett volna törnie – siránkozott Charlie. – Legfeljebb egy óra alatt!

– Nincs mentség a viselkedésére – helyeselt Mustafa.

– Ki gondolta volna, hogy szívbeteg, vagy hogy valami baja van?

– Ha ő tudta, lehetett volna annyi készségesség benne, hogy tájékoztasson az állapotáról – felelte Mustafa.

Némi hallgatás után, miközben végzett a hamburgerével, Charlie azt kérdezte:

– Mustafa, mit mondanál, mi a legértékesebb dolog, amit apádtól és anyádtól megtanultál?

– Én saját akaratomból árva vagyok, Charlie. Már rég kitagadtam őket, és szorgosan dolgozom azon, hogy a létezésükről is megfeledkezzek. Légy szíves, ne kérj arra, hogy rájuk gondoljak.

– A legértékesebb lecke, amit a szüleim tanítottak nekem – mondta Charlie –, az, hogy az átverés és a kétszínűség kifizetődik. Ők úgy lettek gazdagak és boldogak, és úgy tudtak korán nyugdíjba vonulni, hogy másnak tettették magukat, mint amik voltak, és jótékony ügyek nevében játszották ki a rendszert.

Mustafa felnézett az utolsó falat süllőről, amelyen egy utolsó kandírozott kesudió egyensúlyozott.

– És ezt valami oknál fogva felrovod nekik?

– Nem, nem. Egyáltalán nem. Engem az bosszant, hogy miközben megtagadtak tőlem olyan dolgokat, amelyek élvezetesebbé tették volna a gyermek- és kamaszkoromat, mindig anyagi nehézségekre hivatkozva, hatalmas összegeket tettek félre, amelyeket állami támogatásokból sikkasztottak el. És biztosra veszem, hogy mire meghalnak, a megtakarításaik utolsó morzsáját is elherdálják, és nem öröklök tőlük semmit.

Mustafa időközben befejezte az ebédjét.

– Az önzésük zavar téged, és jogosan. A neheztelésed teljesen érthető.

– Én is úgy gondolom. – A Mojave olyan sápadtan és barátságtalanul terült el alattuk, mint azoknak a szülőknek a szíve, akik nem áldozzák fel magukat a gyermekeikért.

– A vallatás során – mesélte Charlie – az a dagadt kis nyomorék azt ismételgette, hogy nem árulhatja el az unokatestvérét.

– Miért nem?

– Azt mondta, hogy „a család szent”. Ezt mantrázta a fájdalom ellen.

– Milyen különös… Tiszta elmebaj, de tényleg.

– Én is így gondoltam. De végül megtört.

Mustafa hirtelen témát váltott.

– Kérdezhetek valami egészen mást?

– Mit?

– A férfiillatok terén… Armani Code-ja, vagy Perry Eli is

Redje?

– Egyik sem.

– Sejtettem.

– Bleu de Chanel. De csak leheletnyi.

51.

A LAKÓKOCSI ÖT PERCE haladt a nyílt autópályán, észak felé tartott a 10-esen, Phoenix irányába. A rejtőzködők ekkora már meggyőződhettek arról, hogy Jane és Vikram nem tud a jelenlétükről.

És valóban, Jane egyszer csak meglátta a résen át, hogy a fürdőszoba ajtaja lassan kinyílik. Egy sötét alak jelent meg benne, olyan volt, mint egy sárból gyúrt gólem. Az illető a mosdóból lépett ki, alig karnyújtásnyira Jane-től, és a Southwind eleje felé nézett. Vikramot biztosan látta a volán mögött. Talán úgy gondolta, Jane elterült az anyósülésen, vagy a kis konyhában lehet, a látókörén kívül.

Halkan bekopogott a hálószoba ajtaján, amely oldalra csúszott. Jane nem látott be a küszöbén túlra, de azt hallotta, hogy az egyik férfi súg valamit.

Ők inkább fogságba akarták ejteni, mint megölni, és Jane sem azt tervezte, hogy végez velük, amennyiben ez elkerülhető. Lekapcsolta az övéről a sokkolót.

A másik férfi pisztollyal a kezében kilépett a hálószobából, és a társával együtt óvatosan a Southwind eleje felé osontak, éberen, de rossz irányba koncentrálva.

Jane közvetlenül a pár mögött lépett ki a szekrényből, és csak akkor vették észre, amikor az elsőt már megsorozta a sokkolóval. A férfi felkiáltott, majd elesett, a pisztolya pedig mintha saját akaratából ugrott volna ki a kezéből.

A másik fickó döbbenten leadott egy lövést Jane felé fordultában. A durranás súlyos csapást mért a fülükre a szűk térben. A golyó Jane feje felett fütyült el, aki átbújt a támadója fegyvert tartó karja alatt, a torkába nyomta a sokkolót, s meghúzta a ravaszát, miközben még egy lövés eldördült, és a

férfi eldőlt, mint egy szalmabáb. Jane ezután visszafordult az első ellenfeléhez, aki bénító görcsök közt vergődött, és ismét lesokkolta. A másik férfit is újra meglőtte, mielőtt a derekára csíptette a sokkolót.

A dzsekije belső zsebéből kivette a kis szórófejes palackot. Az kloroformot tartalmazott, amit Jane közönséges acetonból készített klór segítségével. Befújta vele mindkét férfi arcának az alsó felét, mire mindketten elkábultak.

Vikram a lövöldözés ellenére szilárdan tartotta a kormányt, de amikor váratlanul csend lett, felkiáltott:

– Jane! Beszélj hozzám!

– Jól vagyok – nyugtatta meg a lány, miközben a lakókocsi eleje felé botorkált, a lövések miatt csengő füllel. – Nagyon jól csinálod, *csotti batasa.* Csak lesd a következő pihenőt a pálya mellett! – Felkapta a táskáját a fotel mellől. – Amint tudjuk, kirakjuk ezeket a pulykákat.

Felkapcsolta a lámpát, visszament az eszméletlen férfiakhoz, és letérdelt melléjük. Kivett a táskájából egy csomag kábelkötözőt, és levette róluk a befőttesgumit. Az egyik férfi bal csuklóját a másik jobbjához erősítette. Aztán hat egymásba hurkolt kábelkötözővel a hűtőszekrény fogantyújához rögzítette a második férfi jobb bokáját.

A kloroform illékony folyadék, de a hatása jóval az arcuk megszáradása után is kitartott. Jane azért nem fújta rájuk ismét, mert úgy gondolta, könnyebben ki tudja rakni őket a lakókocsiból, ha maguknál vannak.

Elvette a fegyvereiket, egy Glock 17-est és egy Para-Ordnance P18-ast – mindkettő kilenc milliméteres volt –, és berakta őket a táskába.

Amikor visszatért a fotelhez, Vikram azt mondta:

– A következő pihenő öt kilométerre van.

Ricky de Soto árulása ellenére minden elég simán ment. De, bár Jane nem volt babonás, úgy tapasztalta, hogy az események ritmusa mindig változó, az ütemük bármikor lelassulhat vagy felgyorsulhat figyelmeztetés nélkül.

52.

A BUICK VISSZAPILLANTÓJÁRA egy cicát ábrázoló vastag kartonlap volt felakasztva. Egy illatosító. Fenyőbűzt árasztott.

Tio megpöccintette, és azt kérdezte:

– Miért van egy macskának fenyőszaga? Te érted ezt?

Diablo Wilson azt felelte a volán mögül:

– Miért, milyen szaga legyen? Macskapisi?

Tio megragadta a cicát, és megrántotta, és a zsinór elszakadt.

– Utálom a macskákat. Átkozottul alattomos jószágok. És a fenyőket is utálom.

– Mit lehet utálni a fenyőkön?

– A karácsonyra emlékeztetnek. Soha nem kaptam karácsonyra olyan ajándékot, ami ért volna valamit.

Tio leengedte az ablakát. Kidobta a kocsiból az illatosítót. Felhúzta az ablakot.

Diablo azt felelte:

– Oxigént állítanak elő.

– Kik?

– A fenyők. Oxigént csinálnak.

– Te mit szívtál?

– Pedig így van, haver. A fenyők, a többi fa, a virágok, a füvek oxigént csinálnak. Ha nem lennének fák, nem lenne levegő sem.

– És hol tanultad ezt a hülyeséget?

– Az iskolában.

– Te jártál iskolába?

– Egy darabig.

– Időpocsékolás. Az iskola csak összezavarja az embert.

– Te leszúrtál egy tanárt.

– Mert összezavart.

– Akkor is igaz, amit a fákról mondtam.

– Igen? És hogy csinálnak oxigént?

– Azt nem tudom pontosan.

– Nem tudod pontosan – gúnyolódott Tio.

– Olyan, mintha kifinganák.

– A fák oxigént finganak?

– Nem egészen. De azt választanak ki.

– „Kiválasztani”. Micsoda puccos iskolai szó.

Diablo megvonta a vállát.

– Ez csak egy szó. Úgy tűnik, ennél a pihenőnél hajtanak le.

Tio a lakókocsira hunyorított, amelynek villogni kezdett a jobb oldali indexe.

Azt mondta:

– Johnnynak már hívnia kellett volna.

Diablo követte a Southwindet, és közben azt felelte:

– Lehet, hogy Fidelék még nem léptek.

– Mi a fenére várnak? Nagyon remélem, hogy nem ölték meg azt a ribancot. Enrique azt akarja, hogy érintetlen legyen, nedves és készséges. Ha ezek elcsesztek valamit, le fogja vágni a farkukat.

53.

MIKÖZBEN A GULFSTREAM V a phoenixi Sky Harbor nemzetközi repülőtér leszállópályája felé ereszkedett, Charlie ellenőrizte az üzeneteit.

– A négyfős csapat a leszállópályán fog várni minket két Suburbannel.

– Suburbanekkel? – kérdezte Mustafa.

– Ez van – nyugtázta Charlie.

– És a többiekkel kell osztoznunk a miénken?

– Ők négyen az egyikben lesznek, mi a másikban.

– Milyen messze van Casa Grande?

– Ha kijutottunk a repülőtérről, olyan hatvanöt kilométerre, végig a 10-esen.

Charlie még a repülőgépről felhívta a Holiday Inn vezetőjét, aki – nagy szerencséjére – együttműködőnek bizonyult. A szállodának megfelelő volt a biztonsági rendszere, mindenütt kül- és beltéri kamerák voltak felszerelve. Bármilyen járművet kapott is Jane Flawk és Vikram De Sotótól, azt meg fogják találni a videóarchívumban.

És amint ismerik a kocsit, felrakhatják az országos bűnügyi információs központba, illetve a szökevényekre uszíthatják az összes állami és szövetségi hatóságot, aminek következtében Hawk és Rangnekar a nap végére minden bizonnyal őrizetbe kerül.

NEGYEDIK RÉSZ

NINCS MENEKVÉS

1.

WILLISFORD inkább falunak bizonyult, mint rendes városnak, és a jelek szerint azért létesült, hogy kiszolgálja a környékbeli farmokat: egy piacból állt, egy vegyesboltból, egy független benzinkútból autószerelő műhellyel, egy Horseman's Haven nevű grillbárból, egy jelöletlen felekezetű fatemplomból, pár vállalkozásból és olyan negyven-ötven házból.

A kemény nyári hőségben rettenetes hely lehetett. De az épületeit most hó borította, és az utcáit díszítő fenyőágakat is fehérbe öltöztette a vihar.

A Horseman's Haven előtt egy Chevy Silverado, egy Toyota Tacoma és egy John Deere traktor állt egy hókotróval. Porter Crackett Ford furgonja nem keltett feltűnést ebben a társaságban.

A grillbár még a szombat este ellenére sem volt zsúfolt, nagy valószínűséggel a vihar miatt. Meleg levegőjében vajas tört krumpli és sült hagyma illata terjengett. Porter, ahelyett, hogy egy hátsó boksz felé indult volna, amint arra Tom számított, elöl ült le, egy ablak mellett.

– Szerintem jobb, ha az utcán tartjuk a szemünket.

Miközben leültek, Tom azt mondta:

– Most jöttem rá, hogy nincs nálam pénz. Mindent elvettek

tőlem, mielőtt átöltöztettek és kivittek, hogy megöljenek.

Porter áthajolt az asztalon.

– Én úgy érzem, hogy mivel filmrendező vagy egy remek igaz történettel, sokkal többet fogok nyerni szórakoztatásban, mint amennyibe ez az ebéd kerül.

– Ahonnan én jöttem – jegyezte meg Tom –, ott senki nem lenne ilyen kedves egy őrült dolgokat halandzsázó idegennel.

– Te nem vagy őrült, fiam. Csak nagyon félsz. Én már eleget tapasztaltam ahhoz, hogy értsem a különbséget. Én egy sörrel indítanék. És te?

– Igen, köszönöm.

A jó karban lévő negyvenes pincérnő szélesen elmosolyodott, amikor felismerte Porter Crockettet. Lecsapta az étlapokat az asztalra, és azt kérdezte:

– Végeztél Kansasben?

– Mindennel, Louise. Drágám, az a fény sem lenne szebb nálad, amit elsőként pillant meg egy meggyógyított vak ember!

– Nagy hóhányó vagy te, ezredes, de imádom, ahogy teszed nekem a szépet.

Két Coronát rendeltek citrommal, a nő elindult értük.

– Ezredes? – kérdezte Tom.

– Harminc éve volt valamiféle katonai karrierem. Nem folytattam volna olyan sokáig, ha tudtam volna, hogy egy átkozott ezredest csinálnak belőlem… Én altisztnek születtem, semmi többnek. – Crockett felvette az étlapot. – Az egyik oldalán az ebédek és a vacsorák vannak, a másikon a reggelik. Egész nap adnak reggelit, ha azt szeretnél.

Tom egy furgon után nézett, amely elhaladt mellettük odakint.

– Nem ismer egy Wainwright Hollister nevű embert?

Porter felnézett az étlapról.

– A barátod?

– Nem, egyáltalán nem.

– Az a szemétláda azt hiszi, hogy az egész megye az övé. Még az is lehet, hogy így van. Többet mosolyog, mint egy falka hiéna, és pont olyan őszintén.

– Ő áll a mögött a nanotechnológia mögött, amiről

meséltem. Ő akart tegnap megölni. – Porter kibámult az ablakon, miközben az információt emésztgette. Tom semmit nem tudott leolvasni az arcáról. – Feladja vajon, ha nincs kapás az útlezárásnál? Vissza tudunk menni az útra pár órán belül?

Az ezredes ismét az étlapot kezdte nézegetni.

– Az majd kiderül.

2.

AZ AUTÓPÁLYA-PIHENŐBEN vécék sorakoztak egy alacsony épületben, amelyet kavicsok, kövek, agá- vék és térdig érő, vörösesbarna szálkafű-csomók vettek körül. Az árnyékok összementek körülötte, és a délutánt várták, amikor újra kinyújtózhatnak.

Amikor Vikram lesorolt a sztrádáról, egy furgon és egy Toyota Highlander várakozott a pihenőben. Egy Buick követte őket, amely a parkoló túlsó végén állt meg.

Miközben az ártalmatlanná tett férfiak ébredeztek, Jane beült az anyósülésre.

– Ha a Csipkerózsikáink magukhoz térnek, és nem lesz más a környéken, kirakjuk őket, és továbbállunk.

A szélvédőn át szemmel tudták tartani a másik három járművet. Egy fiatal nő lépett ki a mosdóból, és kezdett várakozni egy agávé mellett. Egy perccel később a társa is megjelent a férfivécé ajtajában, és mindketten elhajtottak a furgonnal.

– Azt hiszem, a Buickban ketten ülnek – jegyezte meg Jane. De túl messze voltak. Csak az árnyékukat látta az első ülésen. – Miért nem szállnak ki?

– Lehet, hogy csak aludni akarnak – vetette fel Vikram.

A lakókocsi hátuljában felhangzó nyögdécselés meg dünnyögés arra utalt, hogy a verőlegények kezdenek magukhoz térni.

A Buick utasa a Southwind felé nézett, majd elfordult. Jane őt sem látta jól a távolság miatt, a sofőrt pedig egyáltalán nem

tudta kivenni. De a férfi fejének helyzete arra utalt, hogy vagy össze van görnyedve, vagy egy kamasz fiú, esetlég nagyon kis termetű felnőtt. És Tio akkora volt, mint egy zsoké.

Amikor az utas ismét feléjük pillantott, Jane azt mondta:

– Ezek nem alszanak. Tartsd szemmel őket! Kiabálj, ha bármelyikük kiszállna!

A táskája a fotelben hevert. Jane hátravitte az utastér végébe.

A hűtőhöz rögzített férfi a hátán feküdt. Kalapácsarca volt sárgásbarna fogakkal, rühöt idéző borostával. A társa négykézláb állva tüsszögött hevesen.

Jane a konyhapultra rajta a táskáját. Kivett belőle egy ollót és az egyik korábban lefoglalt fegyvert, a Glockot.

A hátán fekvő gazfickóból ömleni kezdtek a szidalmak. Jane egyenesen rászegezte a pisztolyt.

– Fogja be, disznó! – A férfi csúnyán nézett, de egyelőre elhallgatott. – Odaadom ezt az ollót, hogy levágja magát a hűtőszekrényről. Utána csúsztassa ide nekem a padlón! Ha megpróbál talpra állni, vagy egyetlen rossz mozdulatot tesz, megölöm. Megértette?

– Kapja be, ribanc!

– Maga nagyon kemény, mi?

– Kapja be! – ismételte meg a fickó.

– Ostobább, mint amilyen kemény. Most adott nekem egy jobb ötletet ahelyett, hogy megölném. Szétlövöm a pöcsét, hogy ne legyen alapja még egyszer ilyet mondani egy nőnek. - A másik gazfickóra nézett. – Ez magára is vonatkozik, Hapci.

Ledobta az ollót, és két kézre fogta a Glockot.

Sárga Fog levágta a kábelkötözőt a bokájáról. Utána visszalökte az ollót.

– Üljön fel! – mondta neki Jane. – Maga meg üljön le! – szólt rá a másikra.

A két pasas egymás mellé ült a padlón, továbbra is összekötözött csuklóval.

– Jó fiúk – dicsérte meg őket Jane. – És most vetkőzzenek meztelenre, de gyorsan!

Hapci abbahagyta a tüsszögést, de a szabad kezével az orrát törölgette.

– Mi van?

– Sejtem, hogy még soha nem kért magától ilyet egy nő sem. De nekem elég erős hozzá a gyomrom. Csinálja!

– Az ki van zárva! – csattant fel Hapci.

Jane lövése súrolta a férfi haját. A golyó a hálószobába vezető tolóajtóba csapódott.

– Ne szórakozzon velem, ostoba szarzsák! Vetkőzzön, vagy meghal! Két perce van!

Hapci fogápolást hanyagoló társa feladta a harcot. Óvatosan azt kérdezte:

– Hogyan vetkőzzünk le, ha csak az egyik kezünk szabad?

– Tegyék jobb hellyé a világot – javasolta Jane –, és segítsenek egymásnak!

3.

BERNIE RIGGOWITZ ott ült a Mercedes Sprinter volánja mögött, Cornell és Travis a hátsó fülke luxusában a kutyákkal. Scottsdale ismerős, napos utcái most különösnek tűntek, és olyan baljósnak, mint egy ködös mocsár vagy dzsungel éjszaka.

Mióta csak gyermekkorában megérkezett ide, Amerika nagyon jó volt Bernie-hez. A férfi számos sikert aratott. Szeretett, és szerették. Hosszú élete áldott és boldog volt. Sok évtizeddel korábban, még Európában megismerte a végtelen tehetetlenséget és a veszteség fájdalmát, mert Auschwitzban gyermekeskedett, a szülei ott haltak meg. De Amerikában nem találkozott azzal a rettegéssel, amelyet a hatalom hiánya és az állami hatóságok ruhájába öltözött gonosz emberek tudnak kelteni. Egészen mostanáig. Miután a Borrego-völgyben már betekintést nyerhetett valami hasonlóba, sejteni kezdte, mire számíthat.

Amikor eléggé eltávolodtak arról a környékről, ahol Nasia és Segev laktak, és már nem fenyegette őket közvetlen veszély, Bernie lesorolt a járda mellé annyi időre, hogy átnézze Travis támadójának a tárcáját. Ezerkétszáz dollár készpénzt talált

benne, három kaliforniai jogosítványt hitelesnek tűnő hologramos matricával – Max Schreck, Conrad Veidt, illetve Charles Ogle névre –, és mindben a halott fényképe díszelgett. Három hitelkártya is volt a tárcában, amelyekben az előbbi nevek szerepeltek, de semmi több. Bárki lehetett ez a férfi, a jelek szerint törvényen kívüli életet élt, és nem tartozott az összeesküvők közé, talán egyenesen az ellenségük volt.

Egy népszerű aforizma szerint „az ellenségem ellensége a barátom”, de ez ostobaság. A gonosz sokféle ruhát ölthet, ám minden formája elvetendő, és vele kötött szövetség kizárólag mérgező gyümölcsöket hozhat.

Bárki is volt ez a *mamzer*, ez a Schreck-Veidt-Ogle nevű alak, csaknem sikerült elérnie azt, amit Jane ellenségeinek nem: majdnem ártalmatlanította őt a gyermeke ártalmatlanításával. Továbbá tettével kiűzte a fiút és gondviselőit biztos menedékükből.

– Mi vagy te? – kérdezte Bernie hangosan. – Egy semmirekellő *mesüge?*

A legrosszabb pillanatokban, a legnagyobb kudarcok után is lehet mit tenni, van helyes lépés, kiút a katyvaszból. Amíg élet van, remény is van; ennek Bernie élete volt az eleven bizonyítéka.

Az öregember beindította a motort, felengedte a kéziféket, és visszahajtott az útra a járda mellől.

4.

A RUHÁK PÁNCÉLKÉNT szolgálnak a világ ellen, ez indokolja a divatipar méreteit. Meztelenül a legtöbb ember védtelennek érzi magát, főleg azok, akik a félelemkeltésre építik az énképüket, akik a hatalmat hajszolják akár kis, akár nagyobb léptékben, akik a lelki vagy testi erőszakot alkalmazzák legszívesebben a társadalmi interakcióikon belül.

Felöltözve talán ütlegelni is kellett volna Hapcit és Sárga Fogat ahhoz, hogy elárulják a nevüket, így viszont kérés nélkül is bemutatkoztak. Fidelnek és Johnnynak hívták őket.

Fidelnek volt egy Maria nevű kislánya, akit szeretett volna felnevelni, Johnnynak meg egy rokkant édesanyja.

Ha Maria létezett egyáltalán, az apja nagy valószínűséggel még gyermektartást sem fizetett. És ha Johnnynak élt még az anyja, a gyengéi minden bizonnyal a drogok és a léhűtő férfiak voltak.

– Ne legyenek illúzióik – figyelmeztette őket Jane –, meg fogom ölni magukat, ha rákényszerítenek.

Fidelt a jelek szerint meggyőzte.

– Azt mondják, a férjét is maga nyírta ki, és öngyilkosságnak álcázta.

– És lehet, hogy a kisfia sem bujkál – jegyezte meg Johnny.

– Talán őt is kicsinálta.

Jane ellenségeinek a rágalmai néha hasznosnak bizonyultak.

Johnnynak odadobott egy kábelkötözőt, és azt mondta neki, ismét rögzítse magát a hűtőhöz lelógó lánchoz. A férfi engedelmeskedett, és amikor látta, hogy Jane figyelmét nem kerülte el, hogy nem húzta elég szorosra a béklyót, mégis mogorván megfeszítette.

Jane még egy kábelkötözőt dobott oda nekik a padlóra, és azt mondta, rögzítsék Fidel jobb bokáját Johnny baljához.

Miután megtették, összeszedte és a kanapéhoz vitte a ruháikat. Egy gombócba gyűrte mindet Johnny cipőjével együtt, és a két övvel rögzítette a batyut. Fidel divatos piros edzőcipőjét viszont félretette a fekete alsónadrágjával együtt.

Miután megszerezte az ollót, és az elkobzott Glockkal együtt visszatette a táskájába, levetette és a fotelre rakta a dzsekijét. A hónaljtokjából is kibújt. Kirángatta a nadrágjából a blúzát. Kigombolta a két alsó gombját. Gondosan megigazította a melltartóját, a blúz alsó szárnyait egymáshoz csomózta, amivel a meleg időben a derekat kényelmesen szabadon hagyó felsőt csinált belőle, hogy Tiónak és a társának legyen min legeltetnie a szemét, és meggyőződhessenek arról, nincs nála fegyver.

Utána visszaült az anyósülésre, és átnyújtotta Vikramnak a tokot a Hecklerrel. Majd a Buick felé pillantott.

– Egyik sem szállt ki a kocsiból?

– Egyik sem.

Egy rövid, de intenzív párbeszédet követően Vikram azt kérdezte:

– Biztos vagy benne, hogy ez működni fog?

– Soha nem lehet tudni.

A férfi a szemét forgatta.

– Legalább őszinte vagy.

– Mindig is az leszek.

Vikram felsóhajtott.

– Csináljuk.

Jane a vállára tette a kezét.

– Jól vagy?

– Igen, jól vagyok.

– Mert ehhez elengedhetetlen, hogy jól legyél.

Vikram bólintott, a mennyezetre fogta az ujját, és azt felelte:

– Soha senki nem volt még jobban nálam.

– Hihetőnek tűnök? – kérdezte Jane.

– A hihetőnél is hihetőbbnek.

A nő kivette Fidel piros edzőcipőjét a kanapé alól, az egyikbe belegyűrte az alsónadrágját, majd a kijárathoz lépett, amely a túloldalon helyezkedett el a Buickhoz képest. Kiszállt a Southwindből, de nyitva hagyta maga mögött az ajtót.

Kora tavaszhoz képest meleg napjuk volt, a száraz hőség kellemesen átjárta Jane csontjait. Amikor hátrasétált az Explorerhez, egy egyméteres kígyót látott az aszfalton heverni. A hüllő nem volt döglött. Csak napozott az úton. Mivel nem csörgőkígyó volt, és nem tűnt agresszívnak, Jane egyszerűen átlépte, és miközben az autópálya zúgását hallgatta, abban reménykedett, hogy végeznek ezzel az üggyel, mielőtt még egy autós használni akarná a pihenőt.

5.

TIO MINTHA LÖVÉSEKET hallott volna a szellőző zúgásán át. De nem volt biztos benne. Kikapcsoltatta

Diablóval a motort, és lehúzta az ablakokat.

Egy darabig semmi sem történt. Majd megjelent Jane.

Miközben azt nézte, ahogy Jane Hawk feléjük andalog, akár egy filmes istennő, Tio azt mondta:

– Ez a nő az őrületbe kerget.

Diablo áthajolt a kormányon, és ő is kibámult.

– Ennek a ribancnak aztán van stílusa… Ahogy ez jár…

– Nemcsak stílusa van, de tökös is.

Jane megkerülte az autót, a vezetőfülke mellé ért. A nyitott ablaktól másfél méterre megállt, és úgy nézett le rájuk, mintha még nem látott volna ilyen állatokat.

– Mi van a kezében? – kérdezte Tio.

– Cipő – felelte Diablo.

Tio alaposabban is megszemlélte.

– Fidel cipője.

Hawk is megszólalt.

– Beszélnünk kell.

– Szálljon be hátra! – mondta neki Tio, és ezt Diablo is megismételte, mintha Jane nem hallotta volna.

A nő azt válaszolta:

– Ha beszálltam volna a Southwindbe pénzt számolni, már úton lennék Nogales felé. Itt kell megegyeznünk, nem fogom a kocsiban csinálni.

Tio kiugrott, és becsukta maga mögött az ajtót. Átnézett a kocsi teteje felett Jane-re.

– Mintha egy lövést hallottam volna.

– Fidel nem túl jól céloz. Kétszer is elhibázott. Jöjjön ide! Azon az oldalon könnyebben meglátnak minket, ha valaki lehajt erre. Ne keltsünk feltűnést!

Tio deréktokban tartott fegyverét eltakarta bő, betűretlen pólója. A férfi megkerülte az autót hátulról.

Jane azt mondta:

– Magának is ki kell szállnia, Diablo.

– Ő csak a sofőr – tájékoztatta Tio.

– Lehet, hogy van nála fegyver. Azt látják, hogy nálam nincs. Jóhiszeműen jöttem ide. Mutassa meg, Diablo! – Diablo Tióra nézett, aki bólintott. Diablo kiszállt a kocsiból. Converse edzőcipő volt rajta, fekete farmer, egy több mint tízcentis,

sárkányfej alakú övcsat és egy színes póló, amelyen a fiivező Jézus a béke jelét mutatta fel, ujjai között egy sodort cigivel. Hawk megjegyezte: – Lefogadom, hogy már nem anyukája veszi a ruháit. Csukja be az ajtót!

Diablo gyilkos pillantást vetett rá, de úgy tett, ahogy Jane kérte.

Tio azt kérdezte:

– Cipőt árusít, vagy mi van?

Jane kicsippentette a fekete alsót az egyikből, és az aszfaltra ejtette.

– Azt hittem, Fidel az a fajta, aki női tangát hord, de ez csak egy sima alsógatya.

Diablo idióta, buja mosollyal rákérdezett:

– Levette Fidel alsónadrágját?

– Levetkőztettem mindkettejüket. Arra voltam kíváncsi, van-e valami az alsóneműjükben. De nem volt.

Ez a ribanc tényleg megőrjítette Tiót. Jó és rossz értelemben egyaránt. A férfi elmosolyodott, de utána az ajkába harapott.

– Akinek ilyen cicije van, mint magának – jegyezte meg Diablo –, az bármikor leveheti az alsómat.

– Idióta – felelte Jane.

– Sztorija is van annak a cipőnek? – kérdezte Tio.

– Szerintem menő – válaszolta Jane. – Maga szerint nem?

– Elég menő.

– Akkor a magáé lehet. – Ezzel Jane egy csuklómozdulattal az arcába dobta mindkettőt.

6.

TIO DÖBBENTEN hátratántorodott a kavicságyra, és belezuhant egy túlméretezett agávéba, melynek éles levelei kilapultak a súlya alatt, de csapdába is ejtették, mint egy hatalmas pók lábai.

Jane – hálát adva a dekoltázsáért, amely ilyen jó szolgálatot tett neki – kivette a kis kloroformospalackot a két

melle közül. Tio fölé hajolt, aki már a pisztolyát keresgélte a pólója alatt, s befújta a férfi orrát és száját.

Lehet, hogy Diablo éppen olyan lassú felfogású volt tizenöt év füvezéssel a háta mögött, amilyennek tűnt, de Jane abból indult ki, hogy nem fog tétlenül ácsorogni a Buick mellett, arra várva, hogy álomba fújják. Kikapta a pisztolyt Tio tokjából – egy kilencmilliméteres Smith & Wessont nyolccentis csővel –, két kézre fogta és közben látta, hogy Diablo behajol a kocsi ablakán a saját pisztolyáért.

Rákiabált ugyan, a férfi mégis fegyverrel a kézben egyenesedett fel, mire Jane ismét rákiáltott, mert Diablónak így maradt még három másodperce arra, hogy életben maradjon, ha elég okos ahhoz, hogy éljen a lehetőséggel. Miközben Jane ujja lassan megfeszült a ravaszon, Vikram is rákiabált a sofőrre a háta mögül, hogy dobja el a fegyvert. Lehet, hogy Diablo úgy gondolta, egy pisztoly ellen még van esélye, de kettő ellen nem volt. Abban a pillanatban dobta el a fegyvert, amikor Jane teljesen lenyomta a ravaszt, majd elrántotta a fegyver csövét a Buick ablaka felé. A golyó öt-tíz centire kerülte csak el Diablót.

A korábbi közjátékuk során Vikram kiszállt a lakókocsiból, lopva körüljárta a vécét, és mögöttük bukkant fel, ahogy azt Jane-nel kitervelték.

Jane eldobta Tio fegyverét, és bal kezében a kloroformmal a sofőr felé indult.

Diablo gyanakodva méregette a palackot, és megjegyezte:

– Enrique elevenen fogja a disznók elé vetni, maga ribanc.

– Rickynek disznói is vannak?

– Öt vadkanja, háromszáz kilósak. Aki így kicseszik vele, azt megvágja, hogy megérezzék a vérszagot, és eléjük dobja. Nemegyszer megtette már.

Jane alig karnyújtásnyira tőle azt felelte:

– Ricky valami Bond-film szupergonoszának tartja magát, vagy mi? Mondja meg neki, hogy én bacont eszem reggelire.

– Le fogják rágni az arcát. Láttam, hogy megy ez. Maga sikoltozik, ők meg kibelezik az agyarukkal, és beledugják magába az orrukat. Láttam.

– És szórakoztatónak találta? – érdeklődött Jane, biztosra

véve, hogy a férfi hangosan nevetett a vérfagyasztó jeleneten.

Diablo a flakont nézve azt kérdezte:

– Mit csinált Tióval? Ez valami méreg? Milyen méreg?

– Nem méreg. Csak elalszik tőle az ember egy időre… és végleg impotenssé válik.

A sárkányfej alakú övcsat egy kést rejtett, ahogyan azt Jane sejtette. Jobb kezével elkapta a férfi kezét, mielőtt az teljesen kihúzhatta volna a pengét, és a hüvelykujjával bénító nyomást fejtett ki a radiális idegre.

Diablo arca a gyűlölet és a fájdalom maszkjává torzult, zöld szeme véreres volt a rendszeres füvezéstől. Az ő életének is lehetett története, talán sok tragédiát és fájdalmat, igazságtalanságot és sértést kellett elviselnie. De Jane-t ez nem érdekelte. *Üdv a klubban; az élet már csak ilyen.* Nem az számít, mit tesznek az emberrel, hanem az, hogy sikerül-e a kínzói szintje fölé emelkednie, vagy olyanná válik, mint ők, méghozzá kéjes örömmel.

A radiális ideg lebénította Diablo kezében az inakat és az izmokat, s a férfi keze hirtelen elernyedt, elengedve a kést. Vörös szemében tűz gyúlt, hangja izzott a gyűlölettől.

– Disznókaja lesz magából, ribanc.

Jane befújta az orrát és a száját, mire Diablo egy halk, de kielégítő kiáltás kíséretében összeesett, olyan ernyedten, mint egy üres virslihéj.

Vikram leengedte a pisztolyát. Rémültnek tűnt. Ez jó volt. A félelem elengedhetetlen a tanuláshoz.

7.

A TAVASZ MELEGE még nem erősödött fel annyira Scottsdale-ben, hogy a madarak délben elhallgassanak. A közeli olajfákon az énekes verébsármány trillái szóltak, és a pettyes fülemülerigó éteri fuvolázása.

Bernie Riggowitz pizsamában és papucsban csöngetett be egy tekintélyes lakóház ajtaján. Cornell, Travis és a kutyák a Mercedes Sprinter kényelmes, légkondicionált utasterében

várakoztak.

Bernie kínosan érezte magát a hálóruhájában, de nem ostobán. Utoljára akkor érezte magát ostobán, amikor még csak udvarolt Miriamnak hatvankét évvel azelőtt. Akkoriban nagyon idétlen dolgokat csinált, hogy elnyerje a szívét; de a lány elviselte a bugyutaságait és az esetlen próbálkozásait, s végül hozzáment feleségül. Bernie azóta nem érezte magát ostobának – mert hogy is lehetne ostoba egy olyan férfi, aki ilyen kincshez jutott?

Ha nem tévedett, a fákon egy vándorrigó is fütyült. Segev, a veje lelkes madárrajongó volt. Bernie régebben csak excentrikus és fárasztó hobbinak tartotta a madármegfigyelést. De Segev meggyőzte, és megtanította arra, mekkora öröm megismerni a természet csodáinak a nevét. Bernie még csak kezdő madármegfigyelőnek számított, húsz-harminc fajtát mégis felismert már a daláról és a mintájáról.

Segev sikeres, kedves ember volt, aki tökéletesen illett Nasiához, és Bernie-t mélyen bántotta, hogy azzal, hogy a házukba vitte Travist, felhívta rájuk az összeesküvők figyelmét. De az ember nem hagyhatja magára a veszélyben forgó gyermekeket, ha ember akar maradni. Nasia és Segev biztosan megértik majd a dolgot. Ugyanakkor minél hamarabb fel kellett hívnia őket Angliában, hogy ne térjenek haza, amíg tiszta nem lesz a levegő. Arra gondolni sem mert, hogy Jane Hawk kudarcot vallhat, hogy Amerika talán megszűnik létezni abban a formájában, amilyennek ők ismerik.

Már ismét be akart csengetni, amikor kinyílt az ajtó, és egy olyan férfi állt előtte, aki túl fiatal volt még *menschnek,* és túl jóképű ahhoz, hogy bölcs legyen, de akiről mégis mindkettő elmondható volt.

– *Reb* Bernie! *Salom.*

– *Salom,* rabbi. Sajnálom, hogy nem szóltam előre.

– Gyere be, gyere be! Mit tehetek érted?

– Elnézést kérek a pizsama és a papucs miatt. Annyira fel vagyok dúlva, hogy azt sem tudom, hol kezdjem.

– Jól vagy? – aggodalmaskodott Colstein rabbi, miközben bekísérte.

– Csak nem történt valami Nasiával és Segevvel?

– Ok jól vannak. *Barukh ha-Sém.* De azt fogod hinni rólam, hogy megőrültem, ha elmondom, amit akarok.

– Nem, nem. Te vagy az utolsó, akit bolondnak tartanék.

– Ma még nem zuhanyoztam. Elnézést a megjelenésemért.

– Elég a mentegetőzésből! Hozhatok neked egy kis vizet? Mit adjak? Gyere, Bernie, menjünk be a dolgozószobámba, és áruld el, mi nincs rendben!

– Micsoda?! – sétált be Bernie a könyvespolcokkal szegélyezett szobába. Leült egy karosszékbe, Colstein rabbi pedig vele szemben telepedett le, az asztal túloldalán. – Rabbi, maga szokott sci-fit nézni?

– *A Csillagok háborújára gondolsz?*

– Annál sötétebbeket. Mint például az a testrablós…

– *A testrablók támadása?*

– Azok nem az űrből jönnek, rabbi. Mindig is itt voltak közöttünk, és olyan emberek, akik csak a technológiára várnak, amellyel ellophatják a lelkünket…

8.

EGY DÖGEVŐ pulykakeselyű körözött odafent, némán szelve az egyet majdnem kétméteres szárnyfesztávolságával, bár egyelőre senki nem halt meg.

A Buick eltakarta Jane-t és Vikramot az esetlegesen érkező autók elől, de nem zavarták meg őket, miközben sietve megszabadították Tiót és Diablót a ruháiktól: a cipőjüktől, a zoknijuktól, az alsóneműjüktől, mindentől. Együtt tuszkolták be a két meztelen férfit a hátsó ülésre, ülő pózban, csak a tárcájukat és a mobiljukat hagyva ott nekik.

Miközben összegöngyölték a ruhákat, egy Range Rover hajtott be a pihenőbe, és parkolt le a Southwind mellett. Egy magas, Stetson kalapos férfi szállt ki belőle, és ment be a mosdóba.

Miközben Vikram a lakókocsihoz sietett a ruhákkal, Jane mindkét férfi arcát újra befújta kloroformmal, majd beült a volán mögé, és becsukta az ajtót. Elindította a motort, és a Hecklerével a keze ügyében várakozott.

Arcára verejték ült ki, fejbőre izzott a paróka alatt. Nagyon jólesett neki a hideg levegő. Megmérte a saját pulzusát – magasabb volt a kívánatosnál. Hatvanhat. Pihenő helyzetben általában ötvennyolc-hatvan körül szokott lenni.

A cowboy kilépett a mosdóból, és elrobogott a Range Roverrel.

A Southwind eközben már el is indult, Vikram a parkoló végéhez hajtott, és betolatott a Buick mellé balról.

Jane kiszállt a személyautóból, de bekapcsolva hagyta a motorját. Pisztollyal a kezében belépett a lakókocsiba. Kivette a táskájából az ollót, és a jármű végébe sétált, ahol Fidel és Johnny még mindig egymás mellett ültek.

Miközben Vikram Tio lövésre emelt Smith & Wessonjával figyelte őket, Jane elvágta azt a kábelkötözőt, amelyik a hűtőhöz rögzítette Johnnyt. A két férfi bokáját rögzítő béklyót is eltávolította, majd a csuklójukat is szétválasztotta.

Utána elhátrált tőlük, és az étkezőasztalra tette az ollót. A Hecklert meglendítve azt mondta:

– Oké, keljenek fel!

Fidel felállt, és szűzies szemérmességgel eltakarta a nemi szervét.

Johnny grimaszolva tápászkodott fel. A fogai olyan sárgák voltak, mint az avas vaj.

– Mi történik?

– Kivisszük magukat a Buickhoz – felelte Jane.

– Milyen Buickhoz?

– Tio és Diablo lecserélték a Porschét egy másik kocsira.

– És pucér seggel visz oda minket?

– Ez egy nudista rendezvény lesz. Ők is meztelenek.

Johnny makacsul rázta a fejét.

– Én ki nem megyek így!

– Nem egy szépségverseny zsűrije előtt áll. Nem kell bebizonyítania, hogy milyen erényes.

– Ez nincs rendjén – tiltakozott Fidel is.

– Élnek – szögezte le Jane. – Ha meg akarnak halni, arról is gondoskodhatok.

Vikram szállt ki először, és megállt a két jármű között. Őt Fidel követte, majd Johnny, és Jane zárta a sort.

Tio és Diablo még mindig szunyókáltak a Buick hátuljában. Fejük egymás felé billent.

Fidel és Johnny magukból kikelve panaszkodtak, hogy milyen forró az aszfalt a pucér talpuk alatt. Azonnal beszálltak a Buickba, Fidel a volán mögé, Johnny pedig az anyósülésre.

Miközben Vikram átadta a telefonjaikat és a tárcáikat, Jane a kocsi hátuljához lépett, és kilőtte a jobb hátsó kereket. Utána azt mondta Fidelnek:

– Jobb, ha nem hagyom magukra, hogy végiggondolják a lehetőségeiket.

– Miféle átkozott lehetőségeinket? – füstölgött a férfi. – Ki lett velünk baszva! Négy pucér férfi egy kocsiban, három kerékkel.

– Remek. Tehát tisztában vannak a helyzetükkel.

Jane figyelmét ekkor egy közeledő jármű hangja hívta fel magára. Egy költöztető teherautó kanyarodott le az útról, és állt meg néhány parkolóhelyre tőlük.

A sofőr és társa kiszálltak belőle, a Buick felé pillantottak, majd bementek a férfimosdóba. Ha észrevették is, hogy a Buickban ülő négy férfin nincs ing, a jelek szerint nem találták ezt szokatlannak.

Jane abban a pillanatban amiatt aggódott leginkább, hogy a következő autó az arizonai autópálya-rendőrségé lesz, melynek tagjaiban a normálistól való legkisebb eltérés is gyanút kelt.

Azzal folytatta Fidelnek:

– Az első lehetőség: amikor nincs itt senki, kereket cserélnek. Még elég benzin van a kocsiban ahhoz, hogy megállás nélkül visszaérhessenek Nogalesbe.

– Én nem fogok meztelenül kereket cserélni – jelentette ki Fidel.

– A második lehetőség, hogy felhívják Rickyt, küldjön maguknak ruhát valakivel. Két és fél óra alatt mindenképp ideér az illető.

– Azt sem tudom, Enrique szeme elé merünk-e kerülni még valaha.

– Maga nem ijed meg pár vadkantól, ugye?

Johnny azt felelte:

– Most nyakig szarban vagyunk.

Bár a lelkét talán már évekkel azelőtt eladta, Fidel tekintete mégis csupa lélek volt, és a férfi Jane-re vetette esdeklő pillantását.

– Mrs. Hawk, olyan kiszolgáltatottak vagyunk, mint a kisgyermekek. Legalább egy vasat hagyjon itt…

– Egy pisztolyt? Álmodozzon csak!

Johnny is megszólalt.

– Adjon egy tele tárat! Rakja a pisztolyt a csomagtartóba! Nem fogjuk kiszedni, amíg el nem mennek.

– Mrs. Hawk – rimánkodott Fidel –, védtelenek vagyunk!

– Pont ez a dolog lényege, Ez egy életre szóló lecke. Hogy tudják, milyen érzés. Talán tanulnak belőle egy kis empátiát.

Jane követte Vikramot a lakókocsiba, és becsukta az ajtaját. Ismét a férfi ült a volán mögé, ő pedig mellé.

Megvárták, amíg a költöztetőautó utasai visszatérnek a helyükre. Utána követték a járművet kifelé menet.

Jane az oldalsó visszapillantóban még látta, hogy Johnny kiszáll a Buickból, és a csomagtartóhoz siet, kétségkívül azért, hogy kivegye belőle az emelőt és a csavarkulcsot.

9.

CHARLIE WEATHERWAX a hotel előcsarnokának egyik ablaka mellett állt, és az alacsony és magas pálmák sorát bámulta, amelyek nem tették vidámabbá a sivatag közepén található falut. A *Casa Grande* azt jelenti, hogy „nagy ház”. 1684-ben egy jezsuita misszionárius nevezte el a közelben álló hohokam indián romokat Casa Grandénak. A régi filmekben gyakran nevezik a gengszterek „nagy háznak” a börtönt, és Charlie tényleg úgy érezte magát ezen a helyen, mint egy börtönben.

A szálloda igazgatója még csak három hónapja foglalta el a posztját. Kedves volt, udvarias, tiszteletteljes. Lelkesen segített az FBI-nak, noha semmit sem árultak el neki az általuk üldözött bűnözőkről. Charlie szemforgatónak találta őt, de

persze ő mindenkit annak tartott.

Ennek ellenére nagyon vágyott arra, hogy elkövethessen egy véletlenszerű kegyetlenséget, hogy ez az udvarias kis seggfej egész életére megjegyezze ezt a napot. Az íróasztalán ott állt a felesége és a két gyereke fotója. Charlie érdeklődni kezdett felőlük. A feleség, Viveca háztartásbeli volt. A fiú tizenkét éves, a lány nyolc. Charlie legszívesebben felkereste volna a szállodaigazgató házát, és arra kényszerítette volna a gyerekeit, hogy végignézzék, ahogy újra és újra sokkolja az anyjukat, amíg az ki nem üríti a hólyagját, vagy akár a beleit.

A szálloda folyosói, liftjei és az összes többi nyilvános része is fel volt szerelve kamerákkal, csak a mosdók nem. A kijáratokat és az épületet körbevevő parkolót ugyanígy figyelték.

A kamerák működtek, de nem rögzítettek semmit. A szálloda felvételeit valaki törölte. Ez nem az igazgató hibája volt, hanem minden bizonnyal Vikram Rangnekaré, a híres hackeré, aki egykor az FBI eszköze volt, most viszont a nemezise. Ganesh, a kis kövér és immár halott unokatestvér szerint Jane Hawk és Vikram aznap délelőtt tízkor vettek át valamiféle járművet az épület parkolójában. Ha a hotelben szálltak meg, a férfi biztosan feltörte a rendszert, hogy eltüntesse a felvételeket.

Bár a szállodaigazgatónak semmi köze nem volt a videók törléséhez, Charlie mégis azt szerette volna, ha erre a napra dátumozza majd azt a pillanatot, amikor az élete rosszra fordult, és aztán soha többé nem állt helyre. Végtére is, a véletlenszerű kegyetlenkedés egyáltalán nem is véletlenszerű, ha indokoltan követik el, ha a célszemély valamivel kiérdemli. A menedzser a jelek szerint különösen a fiát imádta, aki válogatott baseballjátékos volt, a csapat legjobb kapója. Colsonnak és az apjának talán szembesülniük kellene a világ valódi természetével: a kis sztárjátékost biztosan alázatra tanítaná, ha valaki kalapáccsal esne neki a jobb kezének, és az összes ujját eltörné.

Ekkor érkezett meg Mustafa al-Yamani egy friss hírrel és a hóna alatt egy Mountain Dew-val.

– Sajnálattal tájékoztatlak, hogy a helyi rendőrség szerint

ebben a kis porfészekben nincs sok közlekedési kamera. Ez messze nem olyan kifinomult hely, mint Long Island bármelyik része. És még ha rengeteg kamera lett volna is felszerelve, akkor is törölték volna a memóriájukat.

Charlie számított erre.

– Ha itt nem tudjuk beazonosítani a járművet, el kell látogatnunk a forrásához. Szerveztem egy rendkívüli razziát Richard de Soto nogalesi birtokára egy kommandóscsapattal. Úgy tűnik, oda kell mennünk. A razziát a Bevándorlási és Vámhivatalban lévő szövetségeseink rendelték el. Nekik elég sok erőforrásuk van az ilyesmire. – Az órájára pillantott.

– Negyven perc múlva kezdődik.

– Mi is Nogalesbe megyünk?

– Egy-két percen belül itt lesz az arizonai autópálya-rendőrség egyik járőrkocsija. De még azzal sem érnénk oda időben Nogalesbe. Az több mint kétszáz kilométerre van, legalább egy óra tíz percnyire. Helikoptert sem tudnánk gyorsabban szerezni. Csak mi ketten megyünk oda.

A négy ügynök, akik Phoenixből tartottak velük, folytatni szándékozott a szálloda személyzetének kihallgatását, hátha valamelyikük észrevett valami gyanúsat a parkolóban tíz óra körül. Továbbá a szálloda foglalásait is ellenőrizni akarták.

– Ki vagyok merülve – panaszkodott Mustafa. – Egész éjjel nem aludtunk.

– Tegnap a nap nagy részét átaludtuk.

– Igen, de már délután van, és ideje lenne ismét ágyba bújni. Olyanok vagyunk, mint a denevérek. Nappal alszunk.

– Közeledünk a ribanchoz – jelentette ki Charlie. – Már érzem a szagát.

Mustafa mély levegőt vett.

– Én nem.

Charlie kihúzott egy finom textil zsebkendőt a belső zsebéből, és megtörölgette vele a nyakát, mintha Casa Grande látványa az ablakon át is megizzasztaná.

– Nem vártuk meg, hogy Ganesh irányítómechanizmusa aktiválódjon, és hagytuk meghalni, mielőtt mindent kiszedtünk volna belőle, amit akartunk. Ha most Hawk is kicsúszik a kezünkből, mindkettőnket be fognak oltani… –

Charlie várt egy kicsit, hogy a társa megkérdőjelezi-e a „mindkettőnket” szót, de Mustafának elég esze volt ahhoz, hogy ráhagyja a narratívát a felettesére. – Kapd össze magad egy kicsit! – tanácsolta neki Charlie.

– Már így is eléggé be vagyok lőve.

– Vegyél be még egyet!

– Te mit vettél be?

– Egy kis dex-met koktélt.

– Azt előnyben részesíted a Benzedrinnel szemben? – érdeklődött Mustafa ugyanolyan hangon, ahogy a nyakkendőkről vagy férfiillatokról szokott.

– Egyik sem menőbb a másiknál. Az a lényeg, hogy mi tartja nyitva a szemedet.

Ekkor két járőrautó jelent meg a szálloda bejárata előtt.

– Megérkezett a díszkíséretünk – állapította meg Charlie. Mustafa éppen lenyelte a tablettáját egy kis Mountain Dew-val. Miközben a bejárati ajtó felé indultak, így szólt:

– Ez emlékezetes út lesz.

10.

A HORSEMAN’S HAVENBEN egy zeneautomata is volt. Tom Buckle eddig csak a filmekben látott ilyesmit, az általa ismert éttermekben központi hangszórókból jött a zene. Ez a konkrét zenedoboz régi és modern countrysztárokkal volt tele. Mielőtt Tom és Porter Crockett megkapták volna az ebédjüket, egy másik vendég, aki egyedül ebédelt és ivott a bárpult mellett, érméket kezdett dobálni a gépbe, amely hűtlen feleségekről, elvesztett szerelemről és magányos éjszakákról szóló dalokkal töltötte be a helyiséget.

De a zene legalább elfedte a beszélgetésüket, és mire megkapták a kávét, Tom mindent elmesélt az ezredesnek, amit Hollister elárult neki az összeesküvésről, a nanohálós irányítómechanizmusról és a Hamlet-listáról. Mai-Mai halálát is felidézte, és a vadászat fordulatait. Nemegyszer elcsodálkozott azon, hogy Porter minden szkepticizmus

nélkül hallgatja a szavait, szinte úgy, mintha eleve tudott volna arról, amit mesélt neki.

Amikor Tom másodszor is észrevételezte, hogy Porter nem vonja kétségba a szavait, azt válaszolta:

– Fiam, már évek óta figyelem, ahogy a világ megőrül a technológiától. Húsz éve azt mondták nekünk, hogy az internet és az okostelefonok intelligensebbekké tesznek minket, de mostanában az összes kutatás azt jelzi, hogy az IQ-nk és a koncentrációs képességünk is egyre csökken. Ott van az a pasas, aki elektromos autókat készít, és azt mondja, hogy a Marsra kell költöznünk az emberi faj megmentése végett, mintha az a levegő nélküli, úgy kétvödörnyi vízzel rendelkező világ a Naptól távol maga lenne a paradicsom. És ugyanez az ember azt állítja, hogy a robotok sokkal okosabbak lesznek, mint azok, akik megtervezik őket… Csakhogy a precedensek azt súgják, hogy ezt még gondoljuk át.

– Precedensek?

– Az emberek évezredek óta okosabbnak tartják magukat Istennél, de még egyikük sem készített univerzumot, bolygót, vagy akár egy vadonatúj kis állatot, amilyet még nem láttunk. Ezért amikor azt mondod, hogy ezek az összeesküvők meg akarják változtatni a világot azzal, hogy nanogépzeteket injektálnak emberek agyába… nos, számomra ez sem tűnik kevésbé életszerűnek, mint pár millió embernek a Marsra költöztetése és városok építése ott számukra, amikor még a köztünk élő hajléktalanok sorsát sem tudjuk megoldani.

Az ablak mögött egy seriffi címert viselő fekete-fehér Jeep Cherokee ment végig lassan az utcán. Egy ugyanolyan követte. A harmadik lelassított, és bekanyarodott a Horseman's Haven parkolójába.

Porter Crockett az asztalra dobott egy kis pénzt, hátratolta a székét, és azt mondta:

– Gyere velem, Tom!

– Hova?

– Valahova, ami nem itt van.

Tom követte Crockettet a lengőajtón át a konyhába, ahol a pincérnőjük, Louise éppen egy vendég ebédjére várt a konyhapult mellett.

– Kedvesem – mondta neki Porter –, ez a barátom egy jó ember, akit egy rossz ember üldöz.

– Milyen rossz ember? – kérdezte a nő.

– Wainwright Hollister, aki a seriffet használja eszközként, noha a barátom soha nem szegte meg a törvényt.

– Az a szemétláda – nyugtázta Louise, és a szakács is felnézett, hogy megjegyezze:

– Hollister hátborzongató egy fickó.

– Úgy körbepisilte a környéket, mintha minden az övé lenne – jelentette ki Louise.

Porter a vállára tette a kezét.

– Csak el kéne bújtatnom Tomot egy időre. Ugyanott van még a pótkulcsod, ahol lenni szokott?

– Ugyanott.

– Nem baj, ha beülünk pár órára?

– Dehogy, édesem. És a furgonoddal mi legyen?

– Ma gyalog jöttél? – kérdezte Porter.

– Mint mindig.

– Akkor mondd azt, hogy a Fordot használod, amíg nálad lakom.

Louise arcon csókolta. Ez azok közé a mesterkéletlen, mégis sokatmondó gesztusok közé tartozott, amilyeneket Tom nagyon szeretett volna kiváltani a filmjeiben játszó színészekből.

– Szerintem hamarosan bejönnek – jelentette ki az ezredes.

– Akkor pattanj meg! – javasolta Louise.

Porter átvezette Tomot a konyhán, amelynek a személyzete ügyet sem vetett rájuk. A hátsó ajtón át hagyták el a Horseman's Havent, amelyen át a személyzeti parkolóba jutottak ki.

Tom azt kérdezte:

– Maga és Louise… Van maguk között valami?

– Én egy szempillantás alatt elvenném – felelte az ezredes –, de ő nem olyan biztos a dolgában.

– Mióta özvegy?

– Túl régóta. Az élet a legjobb esetben is magányos errefelé, de az elmúlt hét évben még magányosabb volt.

11.

A PIHENŐ, ahol Jane és Vikram a négy meztelen férfit hagyták, olyan huszonkét kilométerre északra volt Casa Grandétól. Még negyven kilométerrel északabbra, egy Tempe nevű településen, már majdnem Phoenix peremén megálltak egy szupermarketnél, és feltöltötték a Southwind hűtőszekrényét annyi étellel és itallal, amennyivel kihúzzák a következő negyvennyolc órában. Bár Vikram úgy érezte, feleannyi idő is elég lenne ahhoz, hogy kisajtolja az igazság maradékát az összeesküvőkből: azt, hogy kicsodák név szerint, és kiket rontottak meg az agyi implantátumokkal.

A pihenő után mindketten hallgatásba merültek, de miközben nyugat felé tartottak a 10-es autópályán Tolleson, Avondale, Goodyear és Littlefield Park irányába, Vikram váratlanul nevetésben tört ki. Olyan ellenállhatatlanul kacagott, hogy majdnem le kellett térnie a sztrádáról.

– Mi az? – kérdezte Jane.

Vikram őt idézte.

– „Nem egy szépségverseny zsűrije előtt áll. Nem kell bebizonyítania, hogy milyen erényes."

Jane is elnevette magát.

– Igen, szerencséje volt, hogy nem zsűrizte senki. Elég ványadt feneke volt. Egyébként viszont meglepődtem azon, hogy Fidel milyen gyorsan rájött. „Négy pucér férfi egy kocsiban, három kerékkel."

Vikram ismét ő idézte.

– „Remek. Tehát tisztában vannak a helyzetükkel."

Jane rég nem nevetett ennyit. Nagyon jó érzés volt.

Amikor a jókedvük csillapodott kicsit, Vikram megkérdezte:

– Az összes rossz ember ilyen ostoba?

– Nem, de a legtöbb igen. A gonoszság mindig ostoba és fantáziátlan. A teremtés a nehéz. A rombolás, a gonoszság mindig könnyű és unalmas, a bűnök és kegyetlenségek egyazon listája újra és újra.

Komor hangulat ereszkedett rájuk. Jane úgy érezte, egy

vallomás következik, és nem tévedett.

Vikram azt mondta:

– Gondolom, tudod, hogy mit jelentesz nekem. És most nem a… romantikáról beszélek. Tudom, hogy te hogy állsz ezzel. Te azért jelentesz olyan sokat nekem… azért, aki vagy, és azért, amit tettél.

Jane nemcsak tőle hallotta ezt, hanem már másoktól is, mintha egy összetett városi legenda kezdene szövődni köré. Nagyon idegesítette a dolog.

– Én csak egy átlagos lány vagyok, Vikram. Engem az események sodortak bele ebbe, nem a szabad akaratom. Ezt nem én választottam. Soha nem tettem volna. A körülmények áldozata vagyok, nem hős.

Vikram azt felelte:

– Amikor azok a korrupt szemétládák azt akarták, hogy telepítsek hátsó ajtókat azokba a rendszerekbe, én megtettem.

– Azt csináltad, amire a helyettes államügyész utasított. És úgy tudtad, hogy megvan ehhez a joga.

– Nem. Pontosan tisztában voltam azzal, hogy korrupt. Ezért létesítettem egy másik sor hátsó ajtót is, hátha szükségem lesz rájuk egy szép napon önvédelemből. Tudtam, hogy helytelen, amit teszek, de olyan izgalmas volt… valódi kihívás. És engem be lehet palizni egy ilyen próbatétellel.

Jane leutánozta a bevett mozdulatát, és a mennyezet felé emelte a mutatóujját, mintha azt mondaná, hogy: „Tekintetbe kell vennünk egy lényeges szempontot!”

– Elég, Vikram! Ne ostorozd magad! Nem érdemled meg.

– De te… – folytatta a férfi eltökélten te mindig egyenes derékkal sétáltál végig a Hivatalon.

– Nem mindig.

– De, mindig. És amikor rájöttél, hogy kihasználnak azok az emberek, az összeesküvők, leléptél. És nemcsak leléptél, hanem alóluk is kirúgtad a lábukat, és azóta is kirúgod minden egyes nap.

A felebarátaink tisztelete önmagában is teher, de ez a fajta istenítés több, mint amit egy halandó képes elviselni.

– Figyelj, az igazi énem nem nagy szám. Én csak életben próbálok maradni. És életben akarom tartani a kisfiamat.

Phoenix virágzó külvárosai meglepően hamar belevesztek a gyéren lakott sivatagba. Halvány föld, halvány ég. A látóhatár felé kígyózó fekete aszfaltszalag, amely egyszerre keltett bennük reményt és rettegést.

– És azért is szeretnék segíteni neked – folytatta Vikram –, mert vezekelnem kell két unokatestvérem haláláért. Őket Sanjay és Tanuja Shuklának hívták, testvérek voltak. Ikrek. Mindketten tehetséges írók voltak, zseniálisak, pedig alig töltötték be a huszonötöt. És egy hete… meggyilkoltak hat embert, majd megölték magukat. De ők nem voltak gyilkosok. Nem lehettek. Az kizárt.

– Jaj, Vikram! Annyira sajnálom!

A férfi igyekezett távolságtartó hangon beszélni a tragédiáról, de ekkor megremegett a hangja.

– Mindketten olyan aranyosak voltak. Olyan kedvesek… Nem voltak depressziósak, Jane. Sikeresek és boldogak voltak. Nick jutott róluk eszembe, és rájöttem… És most már biztos vagyok benne… a Hamlet-lista miatt. És vezekelnem kell értük.

Jane azt felelte:

– Ha beoltották őket az irányítómechanizmussal, akkor nem voltak felelősek a tetteikért. De nem te oltottad be őket. Neked nincs miért vezekelned.

– Kiderítettem, hogy a helyettes államügyész is közéjük tartozik. A háromezer-nyolcszáz árkádiai közé, akikről meséltem. Ő utasított arra, hogy telepítsem azokat a hátsó ajtókat. Ő adta nekem ezt a kihívást, mert tudta, hogy nem leszek képes ellenállni a kihívásoknak.

– Ő kihasznált téged. Te viszont nem használsz ki másokat. Te nem vagy olyan, mint ő.

Vikram bólintott, de hosszú időn át nem tudott megszólalni. Utána azt mondta:

– Nem Sanjay és Tanuja voltak az utolsók. Ganesh unokatestvéremet is féltem. Valami nincs rendben.

– Tegnap beszéltél vele.

– Azóta még kétszer felhívtam. Mindkét alkalommal az üzenetrögzítője vette fel. És megegyeztünk az összes rokonommal, hogy folyamatosan bekapcsolva tartjuk az

eldobható telefonjainkat, hogy figyelmeztethessük egymást… bármire.

– Ne gondolj rögtön a legrosszabbra! Hagytál neki üzenetet?

– Nem. Leraktam, mielőtt lenyomozhattak volna.

– Állapodjunk meg valamiben! – javasolta Jane. – Ne öljük meg Ganesht azzal, hogy a halálára gondolunk! Gondoljunk arra, hogy él, és akkor talán úgy lesz. – Vikram ismét bólintott, de most sem tudott megszólalni. – Olyan drága lélek vagy – jegyezte meg Jane.

Az autópálya simán és üresen terült el előttük. Ugyanakkor minden utópia útja vérrel és csontokkal van kirakva, és nem a tökéletes emberiséghez és társadalomhoz vezet, hanem tömeggyilkosságokhoz, őrülethez és a remény átmeneti halálához.

12.

A KEKSZ HÁZI sütés volt, ropogós és finom. A kávé is aromásnak bizonyult, Travis forró csokija pedig sűrűnek.

Cornellnek tetszett a kerámiabögre. Nagy volt, világosbarna, és rengeteg kávé fért bele. A sötét fából készült, fényes ebédlőasztal is tetszett neki. Minden nagyon robusztusnak tűnt körülötte, olyannak, ami a civilizáció bukását is túléli.

A konyhát otthonossá tették a falakon lógó rézserpenyők, az aranysárga gránitpultok és a sötét szekrények. Az egész környezet különösnek, mégis otthonosnak tűnt Cornell számára, mintha már járt volna ott, talán egy másik életében. Általában nem szerette a furcsa helyeket, mert nem tudhatta, mi fog történni ezeken, de ezen a helyen mintha semmi rossz nem történhetett volna.

A helyiség egyik sarkában ott hevert Duke, Queenie és egy Yankel nevű golden retriever; kimerültek a játékban, és most együtt aludtak.

Cornell, Travis és Mr. Riggowitz az asztal mellett ültek pizsamában, és úgy sütiztek, mintha ott laknának. Csodálatos érzés volt, hogy mindhárman élnek.

A rabbi nagyon kedvesnek, de eszelősen elfoglaltnak tűnt; ki-be járkált a konyhából, és mindig mondott valamit Mr. Riggowitznak. Cornell még soha nem találkozott rabbival. Amikor meghallotta, hogy a házban egy rabbi van, először megijedt, de utána kiderült, hogy félelemre semmi oka.

Az egészben a rabbiné volt a legjobb, akitől a sütit és a kávét kapták. Ő ott ült mellettük, és listát készített a ruhákról, amelyekre szükségük volt, meg a méreteikről. Bevásárolni készült. A rabbiné csinos hölgy volt, dallamos hanggal, de ennél azért több is. Amikor felállt, hogy kávét töltsön, és hozzon még egy kis tejet Travisnek, olyannak tűnt, mint amiről Mr. Paul Simon énekelt: *„Olyan könnyedén mozgott, hogy a napfény jutott eszembe róla.”*[7]

A sovány gyermekrabló és majdnem-gyilkos Mercedes Sprintere a rabbi garázsába került. A rabbi azt mondta, egy megbízható ember, Leshem majd elviszi Tucsonig, és otthagyja.

A rabbi kérésére a zsinagóga egy tagja került egyet Cantorék háza felé. Azt mondta, az utca „úgy nézett ki, mint az FBI parkolója”.

Mr. Riggowitz és a rabbi egyetértettek abban, hogy az FBI a rabbi házát is átkutathatja utánuk, úgyhogy azt tervezték, hogy délután gyalogosan folytatják az útjukat.

Cornell egyértelműen tisztázta a rabbinéval, hogy csak fehér zoknit és alsóneműt képes felvenni, pirosat soha semmiből – soha, soha – kérem és köszönöm, és csak edzőcipőt, de a márkájának nem lehet *k* betű a nevében. Miután a hölgy mindezt felírta a bevásárlólistájára, Cornell kibogozta a párnahuzatot, amelyet egészen a Borrego-völgyből hozott magával, és az asztalra tett belőle két köteg százdollárost.

– Azt hiszem, ez elég lesz mindhármunk ruháira, kérem és köszönöm.

– Mr. Jasperson – felelte a nő –, ez húszezer dollár. Sokkal több, mint amennyibe ez a lista kerül.

– Hmm. Hmm. Hmm. Akkor talán vehetne pár játékot is a kutyáknak. A kutyák szeretik a játékokat. És jó kutyák.

13.

ENRIQUE DE SOTO tizenhárom jövedelmező éven át működtette a vállalkozását egy sor ütött-kopott pajtából az arizonai Nogales melletti farmon, amely történetesen a mexikói Nogales mellett helyezkedett el, a határ túloldalán. Sokféle feketepiaci áruval kereskedett, de az Államokban ellopott és Mexikóban átalakított járművekből származott a legtöbb haszna. Ő maga nem árusított drogokat, mert elriasztották a lehetséges retorziók, de büszke volt arra, hogy az általa forgalmazott járművekkel több ezer kiló kokaint, heroint, metamfetamint és más olyan szert importálnak, amelyektől a puritán amerikai kormány megfosztotta a polgárait. Nagyon jó kis rejtekhelyeket létesített ezekben a járművekben, olyan béléssel, amely még a legügyesebb drogkereső kutyákat is lóvá tette, és csak azt bánta, hogy nem védheti le ezt a találmányát.

A fegyverek adásvételében mindazonáltal aktívan részt vett, a pisztolyoktól kezdve az automata géppuskákon át egészen a C4-es plasztikbombákig. Emberkereskedelemmel is foglalkozott; illegális bevándorlókat és olyan MS-13-bandatagokat csempészett az Államokba, akik szívesen dolgoztak volna kisebb-nagyobb amerikai városokban, közel-keleti terroristákat és bedrogozott, szexrabszolgának eladott csinos, fiatal lányokat.

Tizenegy mexikói és hét amerikai alkalmazottjának komoly bért kellett kifizetnie. De a költségei alacsonyak voltak más kisvállalkozásokéihoz képest, mert nem fizetett adót a bevételei és az alkalmazottai után. Sőt, több száz órányi papírmunkát megúszott minden évben, mivel nem töltött ki állami nyomtatványokat, így rengeteg ideje maradt számítógépes játékokra, képregényekre, az aktuális barátnőjére és tévéműsorok feltalálására.

Ha felhagyott volna a jelenlegi karrierjével, és tévésnek állt volna, komoly sikereket arathatott volna. Nagyon komolyakat. Kétsége sem volt efelől. Sőt, soha nem kételkedett semmiben. Ugyanolyan magabiztos volt, mint amilyen halhatatlan.

A legújabb tévésorozat-ötletét az a reveláció ihlette, hogy a vállalkozása alkalmazottainak a számát, ha országokra lebontva tekinti, felülmúlja azoké a halottaké, akik a birtokán nyugszanak; leginkább idiótáké, akik keresztbe tettek neki vagy kellemetlenné váltak számára. Ezek tizennégyen voltak, nem számítva azt a négyet, akiket a vadkanok ettek meg, és akikből nem igazán maradt mit eltemetni, mert a disznók éppen úgy szeretik a csontot, mint a húst. Eleinte egy zombisorozat lebegett a szeme előtt, ám azt nem tudta volna hatórásnál hosszabbra nyújtani. Mostanra viszont a zombifilmek és Elmore Leonard krimijeinek egyfajta ötvözete állt össze benne egy autó-feketekereskedő és embercsempész főhőssel – nevezzük Ricky D.-nek –, aki vudumódszerekkel irányítja az általa megölt embereket, s arra használja őket, hogy élőhalottként a birodalma biztonságára felügyeljenek.

Enrique de Soto mind televíziós gengszterként, mind a saját életében rendkívül fontosnak tartotta a többszintű óvintézkedéseket. Ezek közé tartozott a fizetett informátorok hálózatának fenntartása is a helyi és az állami hivatalok berkeiben. Bár túl sok zsaru hitt az igazságban és Amerika mindenhatóságában, mintha Clark Kent világa nem lett volna már évtizedek óta az enyészeté, léteztek olyan emberek is, akik tudták, mi a felállás, és sodródtak az árral.

Ezen a szombat délutánon az íróasztalánál ült éppen, a sztrádához legközelebbi pajtában, amely tele volt lomokkal, hogy hitelesen képviselhesse a névleges régiségkereskedést. Az ebédjét eszegette, és közben egy vudutémájú horrorfilmet nézett. Az 1990-ben bemutatott művet csak tizennyolc éven felülieknek ajánlották a benne látható erőszak és meztelenség miatt, bár Enrique szerint egyikből sem tartalmazott eleget.

Az első, aki felhívta, az arizonai autópálya-rendőrség egyik tagja volt. Ő arról tájékoztatta, hogy két egységet osztottak be kíséretként két FBI-ügynök mellé, akiket rekordidő alatt kellett Casa Grandéból Nogalesbe juttatniuk. A

célobjektum Enrique birtoka.

Enrique kivett az íróasztala fiókjából egy harminctöltényes Brugger & Thomet TP9 lőfegyvert. Felugrott, és az ajtótól balra lévő falhoz ment. Lepattintotta az ott található termosztát fedelét.

Ismét megszólalt a telefonja. A seriff irodájának egyik munkatársa értesítette, hogy a vámhivatal azonnali razziát tervez végrehajtani a birtokán, és arra kérték a seriffet, hogy a művelet időtartamára zárjon le bizonyos kereszteződéseket a környéken.

– Olyan tíz perced lehet – mondta a hívó. – Vagy talán csak nyolc.

Enrique kézzel átállította a termosztátot huszonegy fokról huszonöt és félre, majd visszarakta a fedelét. Nyolc perc.

Miközben kirohant a régiségek között, rájött, mit rontott el. Jane Hawkot rontotta el. Jane Hawkot és azt a kocka barátját, Rangnekart. Milyen név ez a Rangnekar egyáltalán? Semmiképpen sem amerikai név. Külföldi, antiamerikai, fura. Ellentétben a De Sotóval, ami nagyon is amerikai. Még egy DeSoto nevű autót is gyártottak Amerikában 1928-tól 1960-ig. Rangnekar fantázianevű autó viszont soha nem létezett, és soha nem is fog létezni. Enriquének semmi köze nem volt ugyan azokhoz, akikről a kocsit elnevezték, de büszke volt arra, hogy valódi amerikai névvel dicsekedhet.

Az útról legkevésbé látható kijáraton át hagyta el a pajtát, azt feltételezve, hogy a birtoka már megfigyelés alatt van. Hogy ne keltsen gyanút, nem rohant végig a pajtákat összekötő ösvényen, hanem úgy andalgott, mint akinek semmire sincs gondja, miközben tücskök ciripeltek a magas, aranyszínű fűben.

Már akkor csapdát kellett volna állítania Hawknak, amikor a nő először fordult hozzá, hogy az emberei elkábítsák, megkötözzék, és felvigyék a 3-as pajta emeletén található lakásába. Le kellett volna vetkőztetnie, és élete utolsó hónapjaiban megtanítania arra, hogy mire való. De a nő szökésben volt, és Enrique a jó szíve miatt esélyt akart adni neki a szövetségiek ellen. Mindig is az volt a legnagyobb jellemhibája, hogy túl kedves volt, és ezt az emberek

gyengeségként értelmezték, amiért meg kellett őket ölnie.

A 2-es és 3-as pajtában tárolták az alkatrészeket és a szállítandó árukészletet. A 4-esben gyártották le az eredetinek tűnő rendszámokat és más kellékeket. Az 5-öst a még módosítandó járművek számára tartották fenn. Pillanatnyilag Enriquének mind a hét alkalmazottja ott sürgölődött.

Vikram Rangnekar Fleetwood Southwindjét is ott építették át, a férfi unokatestvére, Harshad felügyelete alatt. Milyen név ez a Harshad egyáltalán? Azonnal meg kellett volna ölnie Harshadot, és visszamondania a Southwind leszállítását; mind az öt Rangnekart meg kellett volna ölnie, amint beállítottak hozzá, de Jane volt Enrique gyenge pontja, márpedig Vikram azt állította, hogy neki akar segíteni. *És most ez lett belőle. A kedvesség és a kanosság veszedelmes kombináció.*

Több elektromos szerszám is használatban volt, amikor belépett az 5-ös pajtába. Enrique túlkiabálta őket, majd megborzongott, amikor rájött, hogy pont olyan a hangja, mint azé a rémült a csótányé a rovarirtóreklámban:

– *RAZZIA!*

1. 14.

AZ EGYKORI ELHAGYATOTT, ember által nem járt tenger helyén most hatalmas homokmező terült el kövekkel és pár bokorral a szinte színtelen, halvány égbolt alatt.

Tonopah-ban, olyan nyolcvan kilométerre nyugatra Phoenixtői, lehajtottak az autópályáról, átmentek a városon, majd észak felé indultak azon a murvás úton, amelyre Vikram bukkant rá a tervezési szakaszban. Nehézkesen, de biztosan haladtak rajta, amíg ki nem jutottak egy pusztaságba, ahol az árkádiaiak megbuktatása kezdetét vehette.

Maricopa megye tele volt unalmas, nagyrészt kopár hegyekkel – a Big Horn-hegységgel, a White Tank-hegységgel, a Vulture-hegységgel. Ugyanakkor több síkság akadt benne, mint emelkedő, és Vikram útja a világ legkihaltabb helyére vezetett benne.

– Semmi nincs az utunkban – jelentette ki a férfi, miközben

kikapcsolta a motort.

Jane felállt, és azt kérdezte:

– Milyen értelemben?

– A parabola innen egyenesen az Egyenlítőig ellát. Az internetet közvetítő műholdak pontosan az Egyenlítő felett helyezkednek el.

Enrique emberei egy huszonkét-huszonhárom centi mély vájatot alakítottak ki a Southwind tetején, a hálószoba felett, ami miatt kisebb lett a jármű belmagassága. Ez biztosította, hogy a Vikram által telepítendő antenna ne sodródjon le, ha egy alacsonyabb felüljáró alatt mennek át, vagy élesebben kanyarodnak menekülés közben a következő órák során.

– Segítesz felvinni az antennát a tetőre? – kérdezte a férfi Jane-től.

– Csináljuk!

Miközben Jane felvette a válltokot, benne a Hecklerrel, Vikram így szólt:

– Még nem tudnak bemérni minket, és kilométerekre vagyunk a semmitől.

Jane magához vette az elkobzott Glock 17-est tartalék fegyverként.

– A kilométerekre a semmitől nem ugyanaz, mintha a gondoktól lennénk kilométerekre

15.

MUSTAFA AL-YAMANI méltósággal vezette a fekete Suburbant a két szirénázó járőrautó között, még ha sokkal puccosabb járművekhez is szoktak Charlie-val. Olyan extrém sebességgel hajtottak végig a 19-es autópályán, hogy az út szinte repült alattuk, mintha tíz centivel az aszfalt felett száguldanának. Ez nagyon lelkesítő volt.

Mustafa örült a várható razziának és a lehetőségnek, hogy megtudhatja, milyen járművet biztosított Enrique de Soto Vikram Rangnekarnak, ugyanakkor nem volt képes kizárólag a forradalom ügyeire koncentrálni. Az agya egy Benzedrinben

úszó csodaországgá vált, benne Long Island tengerpartjaival és East Egg fényes udvarházaival, Ring Jacket öltönyökkel, Edward Green cipőkkel és gyönyörű nőkkel ,Erdem, Alexander McQueen, Dior és Yolancris márkájú ruhákban, ugyanazokkal a nőkkel meztelenül egy kék Fendi kanapén, és persze minden nők legdögösebbikével, az ő saját Daisy Buchananjével – vagy bármi is lesz a neve –, egy párját ritkító szépséggel a legelőkelőbb fajtából, aki nagy múltú családból származik, és akin nincs más, csak egy Louis Vuitton bokacsizma, egy olyan szexi darab vörös bőrből és szürke kígyóbőrből…

Mélyen Santa Cruz megyében jártak, Tumacácori már rég összement a visszapillantójukban, és olyan húsz kilométerre lehettek a razzia helyszínétől. Körülbelül nyolc perc maradt a megérkezésükig, amikor is De Soto el fogja árulni, milyen járművet vett Rangnekar, miféle átalakításokat végeztek el rajta, milyen célokra, és vajon hová mehettek vele Casa Grandéból. Charlie azt mondta, hogy Jane Hawk szagát érzi, Mustafa viszont a sikerét és a ribanccal végző lőporét érezte, az áldozatuk hullájának a bűzét, amelynek édes diadalszaga volt, mert ez fogja őt és Charlie-t az árkádiaiak piramisának tetejére repíteni: *ez* az ideális férfiillat.

16.

A MENEKÜLŐJÁRMŰVEK is az 5-ös pajtában álltak: egy Enrique számára, és egy-egy az összes alkalmazottja számára. Azt tervezték, hogy razzia esetén kocsival menekülnek számtalan előre megbeszélt útvonalon, és nem az ellenőrző pontokon lépik át a határt, hanem terepen.

Enrique nem az arizonai Nogalesben tartotta az üzleti feljegyzéseit és az ügyféllistáját. Minden, ami bajba sodorhatta, Mexikóban maradt, a Purify the Planet Now nonprofit alapítvány archívumában, amely elvben környezetvédelmi célokat szolgált, a gyakorlatban viszont Enrique vagyonát őrizte, és a legális vállalkozásait felügyelte.

A szervezet azzal szolgálta a környezetvédelem céljait, hogy évente akár harminc fát elültetett, továbbá száműzte a műanyag poharakat és szívószálakat az irodáiból.

Bár Enriquének számolnia kellett azzal, hogy árukészletének és drága eszközeinek egy részét elveszti a razzia során, az semmiség volt a teljes vagyona mellett. Új papírokat és személyazonosságot szerezni, amelyek segítségével egy új amerikai ingatlanról folytathatja a vállalkozását, kicsit bosszantónak ígérkezett, de ezen már átment egyszer, amikor Enrique de Sotóvá vált.

Enrique és csapata úgy robbant ki a pajtából a nyolc kétszázötven köbcentis, Bridgestone M78-as abronccsal felszerelt Honda motorkerékpáron, mint egy égő fészket elhagyó darázsraj, és azonnal egy-két fős csapatokra bomlottak, hogy külön útvonalakon keljenek át a határon. Ezzel egy időben szirénák kórusa jelezte úgy tíz vámhivatali és nemzetbiztonsági Suburban, Jeep és Dodge Charger érkezését, amelyek olyan hirtelen jelentek meg a birtokon, mintha egy másik világból zuhantak volna át.

Enrique a háta mögé pillantva azt látta, hogy három négykerék-meghajtású autó ered a motorbiciklik nyomába – ami elég reménytelen vállalkozásnak tűnt. A többi egység szétszóródott az épületek között – és ekkor robbantak fel a pajták, egyik a másik után.

17.

MARICOPA MEGYE pusztaságában, egy murvás út mellett, távol a legközelebbi autópályától, Jane és Vikram hurokba fogták a parabolaantennát. Vikram felmászott a lakókocsi tetejére a jobb oldalán lévő létrán, és onnan felhúzta az antennát. Jane is utánament, és segített rögzíteni egy motoros konzolhoz, amely akkor is folyamatosan dél felé fordította az antennát, ha a jármű mozgásban volt.

Az eszköz kábelei a tetőbe fúrt lyukakon át jutottak le a hálószobába, ahol Vikram csatlakoztatni készült őket egy

számítógépes rendszerhez. A hálószobában nem volt ágy, csak egy beépített munkaállomás két számítógéppel, további eszközökkel és egy kerekes irodai székkel.

A Southwindben Vikram átnyújtott Jane-nek egy mikrofonos fülhallgatót.

– Walkie-talkie. A küldéshez érintsd meg a mikrofon borítóját az ujjaddal, így, mielőtt beleszólsz!

Jane megérintette a mikrofont, mondott valamit, és meghallotta a hangja szellemét Vikram fülhallgatójában. Az újabb érintés szabaddá tette az utat a válasz számára.

– Így kapcsolatban maradunk, ha a volán mögött leszel, vagy máshol, miközben én különböző számítógépes rendszerekben kószálok. Rendszeresen ugrálni fogok a korábban említett harminchat szolgáltató között, hogy különböző felhasználóknak tűnjek. Néhány tűzfal figyeli azokat a gyanús behatolókat, akik kilógnak a megszokott paraméterek közül, például túl sok időt töltenek a rendszerben. Ha átugrom egyik internetszolgáltatóról a másikra, az segíthet a feltűnés elkerülésében.

– Segíthet? – kérdezett vissza Jane.

– Ha értesítést kapok, hogy lekérdeztek, akkor bontom a kapcsolatot, mielőtt bemérhetnének minket, majd átmegyek egy másik szolgáltatóra.

– És ha mégis bemérnek minket?

– Az nem lesz könnyű, tekintve, hogy műholdas kapcsolattal csatlakozunk az internetre. De ha mégis sikerül nekik, akkor neked a gázra kell lépned, amíg én befejezem a munkát.

A Southwindre két tartalék üzemanyagtartályt is szereltek. Mindhárom tartályt feltöltötték Tempeben. Elég benzin volt náluk ahhoz, hogy egész szombaton és vasárnap járathassák a motort, és még a meneküléshez is maradjon – egy ideig.

– Mennyi idő múlva leszel online?

– Olyan húsz perc múlva.

– Akkor elindítom a motort. Mit tehetek még?

– Állj készen! – felelte Vikram. – Csak állj készen! Talán hoznod kellett volna egy könyvet is magaddal, amivel

elütheted az időt.

– Itt van egy, a fejemben. A *„Mi lenne, ha?” könyve.* Végtelen hosszúságú kötet, és pokolian ijesztő.

18.

CHARLIE WEATHERWAX már hozzászokott, hogy a bűnözőket megfékező csapat nyomában lép be razziahelyszínekre. A Nemzetbiztonsági Hivatal bürokráciája egy akkora rémálom, mintha Hieronymus Bosch valamelyik festménye kelt volna életre, de a fegyvereseik hatékonyak, főleg a vámosok, ők aztán megbízható minőségben szokták lerendezni a razziákat.

Ám amikor Mustafa lekanyarodott a Suburbannel De Soto birtokára, és megálltak, az eléjük táruló káosz minden általuk elképzelhetett felülmúlt. Öt nagy tűz tombolt a környéken, kékes narancssárga lángokat vetve az ég felé, mintha a legendás főnixek készülnének az újjászületésre. Újabb és újabb detonációk rengették meg a pajták falait, amikor további robbanékony anyagok is megadták magukat a hőségnek. A száraz füvet is apró lángnyelvek nyaldosták a lehulló parázs nyomában, és fél tucat megfeketedett nyárfa lángolt sokkarú démonként a pokolnak ebben a víziójában. A vámhivatal két járműve is égett, oldalra billenve megolvadt gumiabroncsaikon, és a földutakra spriccelt, port lekötő olajon is irizálóan kék lángbogarak mászkáltak.

Az ügynökök a járműveik felé rohantak. Némelyik kiabált is futás közben, a képzésüknek fittyet hányva. Charlie eleinte nem értette, mitől estek pánikba, és kire lövöldöznek. Utána megjelent az első hatalmas lény, legalább háromszáz kilónyi alacsony, de gyorsan mozgó izomtömeg, a halál rémisztő, patás ügynöke.

– Ez meg mi? – kérdezte Mustafa döbbent értetlenséggel.

– Disznó?

– Vaddisznó – felelte Charlie.

– Olyan szarva van, mint az ökröknek.

– Az nem szarv, hanem agyar. Vaddisznó.

– Élnek errefelé vaddisznók? – kérdezte Mustafa.

– Nem. És ez nem is észak-amerikainak tűnik. Túl nagy. Európai lehet, talán Németországból.

– Hogy került vajon ide?

– Biztosan ez az Enrique nevű őrült importálta Dél-Amerikán át. És jól tartotta.

A pajták füstje magasan az égbe emelkedett, az égő füvek füstje viszont ritkás ködként terült el a birtokon, álomszerűvé változtatva a jelenetet.

Két újabb vaddisznó jelent meg. Az egyik utolért egy menekülő ügynököt, és az ezt követő jelenet arról árulkodott, hogy a természet nem az ember barátja.

– Juj – jegyezte meg Mustafa. – Úgy veszem észre, ezek az állatok húsevők, vagy legalábbis mindenevők. De mindig ilyen vérengzőek, ezért nevezik őket „vad” disznónak?

– Természetüknél fogva is lobbanékonyak, ezeket pedig még külön feldühítették a tüzek, a robbanások és a lövések.

Ekkor már öt hatalmas vaddisznó ugrált ide-oda a kisebb tüzek között, és olyan felháborodottan visítottak, hogy hátborzongató hangjuk mindent túlharsogott.

A legnagyobbik, amikor a Suburban oldalával találta szemben magát húsz méterről, megdermedt, felemelte hatalmas fejét, és mintha célba vette volna a járművet. Patás lábával kapálni kezdte a földet.

Mustafa bezárta az ajtókat.

– Visszavonuljunk egy biztonságosabb területre?

– Várj még! – javasolta Charlie. – Valaki mindjárt leszedi őket.

– Ki? Ki fogja leszedni őket?

A vadkan leszegte a fejét, és támadásba lendült. Vaskos koponyája hatékony faltörő kossá tette. Amikor nekiment a Suburbannek, a vezetőoldali ajtó felsikoltott és behorpadt, az ablaküveg megrepedt, és a jármű megingott a kerekein.

Az állat olyan egy méter magas lehetett, de fel tudott ágaskodni valamennyire a hátsó lábára, és amikor megtette, egyenesen Mustafa arcába meredt, miközben agyara megzörrent a repedt ablaküvegen, hegyes fogai kivillantak, sötét malacszemeiben gyűlölet csillogott. Amikor az ablak összetört, az állat visszaesett a földre, és disznónyáltól

ragacsos üvegcserepek hullottak Mustafa ölébe.

A vadkan horkantgatva, röfögve elfordult az autótól, és visszakocogott oda, ahonnan megindította a támadását a Suburban ellen. Nem tűnt sebesültnek. Csak körözött és körözött, újra és újra rájuk pillantva, mintha azt próbálná eldönteni, ismét megtámadja-e őket.

– Én nem eszem sertést – jegyezte meg Mustafa. – Soha.

19.

WILLISFORD VÁROSA a kelet-nyugati irányú főút mellett terült el, és még egy hosszú, párhuzamos utcával dicsekedhetett – a Gower's Lane-nel – a déli oldalán. Emellett állt a Horseman's Haven pincérnőjének, Louise Waltersnek a háza.

A szobái makulátlanok voltak. Halványszürke falak fehér mennyezettel és fehér fapadlóval. Elegánsabban kivitelezett egybenyíló tér, mint amit a ház külseje sejtetett. Modern, lekerekített, otthonos bútorok, olyan stílusos elrendezésben, ami arról árulkodott, hogy Louise sok lakberendezési műsort nézett.

Az ablakokat nem takarta függöny. Fényes, fehér spalettákat lehetett eléjük hajtani a kíváncsiskodók vagy a nap ellen. A paletták rácsozata állítható volt.

Tom Buckle és Porter Crockett az emeleten álltak, a nagy hálószoba ablakának két oldalán. A spaletta rácsai között bámultak kifelé, a több évtizedes, kopasz ágú szikomórfán túlra, amely az előkertben trónolt.

Milyen rendes volt Portertől, hogy azonnal kiterelte Tomot, amint meglátta a seriff autóit! Végigmentek egy sikátoron, átvágtak egy telken, amelyen fatemplom állt, és kelet felé siettek a Gower's Lane-en, amíg Louise Walters házához nem értek. Az ezredes javaslatára ahelyett, hogy csak végighaladtak volna az épülethez vezető friss havon, két kivehető nyomvonalat hagyva, olyan alaposan feltúrták, mintha emberek hada jött-ment volna a ház körül. Mire levették a cipőjüket az előszobában, és zokniban felsétáltak az emeleti ablakhoz, megjelent egy Dodge Charger az utcában,

amely keletről nyugat felé araszolt hóláncos kerekeivel.

A Gower's Lane-t és a főutat három rövidebb utca kötötte össze, beleértve a Fortnam Wayt is a háztól nyugatra.

A Dodge abban a kereszteződésben állt meg, villogó fényjelzéssel.

Porter a réshez hajolva a Barkley Way felé hunyorított, majd megjegyezte:

– Azt a kereszteződést is elállták.

– Tudják, hogy itt vagyok – mondta Tom. – Honnan tudhatják? A nyomkövető a dzsekimben volt, ebben biztos vagyok.

– Lehet, hogy semmit nem tudnak, fiam. Lehet, hogy csak gyanakvóak. Ha biztosan tudnák, merre vagy, már körbevették volna a házat. Ehelyett mintha inkább az egész városra gyanakodnának.

20.

JANE BEKAPCSOLVA HAGYTA a motort, kilépett a Fleetwood Southwind kellemes hűvöséből a meleg sivatagba, és behúzta maga mögött az ajtót. Egy pillanatra megállt, és végignézett a dél felé a 10-es autópálya irányába, észak felé pedig Aguila és a 60-as főút felé tartó földúton.

Aztán megkerülte a lakókocsit, és úgy bámulta a sivatagot kelet felé, mintha a Föld jövőjét látná maga előtt, amely valamikor majd egyik sarkvidéktől a másikig kiürül.

De ez a vidék legalább színes volt, nem úgy, mint álmai éjszakai tája. Sétált egy kicsit, elgyalogolt egy olyan egy méter magas és tizenkét méter hosszú szikláig, amely egy jura kori csontvázra emlékeztetett.

Leült a képzeletbeli hüllő gerincére, a lakókocsira meredt, a csendet hallgatta, és azon gondolkozott, mit tegyenek, ha Vikram tényleg megszerzi mindegyik összeesküvő nevét, továbbá azokét, akiket beoltottak az irányítómechanizmussal, és az eddig ismeretlen laboratóriumok címét. Akárhonnan közelített is a témához, mindig ugyanarra jutott: egy bizonyos

lépés elkerülhetetlennek tűnt, amennyiben le akarták győzni az összeesküvőket. Ahogy ezen gondolkozott, fázni kezdett a sivatagi napfényben.

Egyik kezével végigsimított a mellett lévő kövön, a mintázatát tanulmányozta, és már nem először csodálta meg az anyag összetettségét, valamint a természet erejét, amellyel kialakította még a legegyszerűbbnek tűnő dolgokat is.

A szikla egyik része a jelek szerint megrepedt, mert megmozdult az ujjai alatt. Jane felemelt egy akkora darabot, mint a tenyere, és egy két centi átmérőjű lyukat talált alatta. Valami apró teremtmény – talán egy féreg – vájhatta ki talán évmilliókkal az emberiség megjelenése előtt, amikor ez a kő még pusztán sűrű iszap lehetett.

Jane mindössze egy szakaszát látta a lyukfúró művének, sem az elejét, sem a végét, és csak találgatni tudott szorgos munkája célját illetően. Ő csupán egy nő volt, egyetlen apró lény egy végtelen univerzumban, egy másik alagútkészítő, aki nem sárban dolgozott, hanem az emberi társadalom mélyére ásott, melyet megrontott a hatalomvágy, no meg az utópisztikus ideológia, amely megvetette a szabad akarat fogalmát, és gyűlölte a szabadságot. Jane az árkádiai forradalomba fúrt egy hosszú járatot azzal a céllal, hogy romba döntse.

És nem ért kevesebbet más jótét lelkeknél – de többet sem. Vannak olyan feladatok, amelyeket az ember maga választ, és olyanok, amelyeket a nyakába varrnak. Az igazság az, hogy soha nem derül ki, melyik ér többet, melyik segít egy szebb jövőt kialakítani; ezért az ember nem koncentrálhat egyedül arra, amit akar, és nem hagyhatja figyelmen kívül, amit megkívánnak tőle. De Jane nem egy vak féreg volt; ő szabad akaratából hozta meg az alagútját formáló döntéseket, az igazság szolgálatában, mert a hamisság szolgálatába álló szabad akarat sok halál és földi rémség forrása.

Miközben Jane a forróságban is reszketett, s azon töprengett, hogy mit kell majd tennie, ha Vikram sikerrel jár, halk zúgást hallott. Amikor felnézett, látta, hogy az antenna elfordul, egyenesen az Egyenlítő felé.

Felállt a kőgerincről, visszasétált a lakókocsihoz, és

bement a hálószobába.

Vikram vigyorogva felé fordította a székét.

– Online vagyok. Várnak a gonosz kis ivadékaim.

– Mielőtt elkezdenéd – felelte Jane –, el kell küldened egy levelet a nevemben. – Ezzel megadta neki a címzettet és az üzenetet.

21.

ToM BUCKLE kitekintett Louise Walters hálószobai ablakán, és a kereszteződésben álló járőrautókat figyelve azt mondta:

– Ha végigmennek a házakon, akkor megszívtuk.

Porter Crockett kilépett a mosdóból, miután felmérte a fürdőszobai szekrény kínálta lehetőségeket, és azt felelte:

– Ahhoz egy halom házkutatásira lenne szükségük.

– Ezeket az embereket nem igazán érdeklik a házkutatási engedélyek. És egyébként is, csak egy hozzájuk hasonló vagy implantátumos bíróra van szükségük.

– Gyanítom, hogy magának a seriffnek is van egy olyan háló az agyában – jegyezte meg Porter.

– És talán az összes emberének is.

A szikomórfán, a szemben lévő egyszintes házon és az amögötti sikátoron túl, a főútra néző gazdabolt előtt ebben a pillanatban jelent meg Wainwright Hollister egyik Sno-Catje, és állt meg a parkolóban.

Még mielőtt Tom szólhatott volna Porternek erről az új fejleményről, egy nagy jármű hangja zúgott végig a Gower's Lane-en. A második Sno-Cat a Fortnam kereszteződésében bukkant fel, elhaladt a járőrautó mellett, majd lefékezett. Négy férfi szállt ki belőle egyforma dzsekiben.

Tom borzongva állapította meg:

– Rayshaw-k.

22.

A TÜZEK alábbhagytak, a pajták beomlottak. A vámhivatal egyik embere, egy volt Navy SEAL három

vadkant lelőtt az egyik Suburban tetejéről. A többi elvágtatott kelet felé, hogy Nogales balszerencsésebb részeit dúlják fel.

Az egyik fickó, aki De Sotónak dolgozott, lebukfencezett a motorjáról, amikor elé szaladt egy vadkan. Azt állította, hogy Hugó Cháveznek hívják, ami nagyon valószínűtlennek tűnt. Először is, nem is emlékeztetett a néhai diktátorra. Szőke volt, és kék szemű, egy germán szikla. Igazolvánnyal sem tudta alátámasztani, hogy ő kormányozta a romlásba Venezuelát. Azt akarta beadni a fogvatartóinak, hogy a vadkannal történt ütközés során veszítette el a papírjait.

Hugó Chávez problémát jelentett Charlie számára. A pasas eltörte a csuklóját, ami feldagadt, és biztosan fájhatott, de nem ez jelentette a problémát. Hugó fájdalomküszöbe magas lehetett, és a férfi azok közé tartozhatott, akik akkor is titkolják a szenvedésüket, ha szögbelövővel erősítik a kezüket a combjukhoz. Charlie-t azonban nem érdekelték Hugó fájdalmai.

A pasas ügyvédet követelt, ám ez sem jelentett problémát. Charlie nem hitt az ügyvédekben, csak az ügyészekben. Egyébként is, Hugónak annyi esélye sem volt kihúzni addig, amíg egy tárgyalóterembe keveredhet, mint egy lajhárnak arra, hogy sikerül élve átjutnia egy NASCAR-pályán.

Hugóval az volt a legnagyobb probléma, hogy Charlienál és Mustafánál nem maradt nanomechanizmus, és még ha rövid időn belül leszállítottak volna is nekik egyet, akkor sem tudták volna kivárni, amíg a háló összeáll az áldozatuk agyában. Nagyon hamar Jane Hawk nyomára kellett bukkanniuk, kerüljön, amibe kerül.

A pajták pusztulása kettős csapást mért Charlie-ra. Egyrészt így Enrique esetleges feljegyzései is oda lettek, többek között Jane Hawk járművéről is. Hugó jelentette az egyetlen információforrást, de a birtokon nem maradt kihallgatásra alkalmas hely. A razziában nem csak árkádiai ügynökök vettek részt, és a többiek talán ellenezték volna Charlie vallatási technikáit.

Hugót betuszkolták a Suburban hátuljába, elvben azért, hogy a legközelebbi szövetségi börtönbe szállítsák. Charlie ott ült mellette, az oldalába nyomva a pisztolyát, arra az esetre,

ha a pasas a törött csuklója ellenére szökést fontolgatna.

Mustafa nem észak felé indult a 19-es autópályán, hanem északkelet felé a 82-es főúton, Patagonia irányába. Az út mentén állt néhány elhagyatott ingatlan, és Mustafa le is parkolt, hogy közelebbről megnézze őket.

Hugó Chávez megérezte, hogy valami nincs rendben. Bár nem ismerte az FBI protokolljait, aggodalmát fejezte ki.

– Ez hülyeség, ember, amit itt csinálnak! Mi ez a hülyeség?

Charlie azt felelte:

– Fogd be!

– Senki nem mondhatja senkinek, hogy fogja be, ember… Ez csak a zsaruk hülyesége. Engem is megillet a szólásszabadság, mint titeket.

– Fogd be!

– Kórházba kell mennem! Látod ezt a csuklót? Látod? Azt is mondhatom, hogy ti tettétek ezt velem… Rendőri brutalitás.

Charlie semmit nem mondott. De ő úgy tudott semmit nem mondani, hogy az másokat is hallgatásra késztetett, és Hugó Chávezzel is pont ez történt.

23.

A HOMOKKŐVEL BORÍTOTT épület egykor egyetemi klub volt, de a bejárata feletti táblán most az állt, hogy PIROS, FEHÉR, KÉK és VACSORA. Egy kisebb méretű betűkkel írt sor napi három étkezést ígért.

Ez a magánvállalkozás, amely San Diego legszegényebb lakóit szolgálta ki, ebéd és vacsora között csendes volt. Az étkezőben üresen álltak az asztalok, és a kiszolgálópultnál sem volt senki.

A szakácsok szorgosan munkálkodtak a konyhában, a levegőben párolt hagyma, csirkehúsleves és csili illata szállt.

A konyhavezető irodájában egy íróasztal volt, számítógépek, többpolcnyi szakácskönyv és két feketére festett ablak. Az asztalnál ülő férfit, aki a könyvelést végezte, Dougal Trahernnek hívták. Az ő alapítványa tette lehetővé a

vállalkozás működését.

Három héttel korábban, egy hetvenhektáros napai ranchen három golyót kapott – egyet a combjába, egyet a hasába és egyet a mellkasába. A belső szervei csodával határos módon nem sérültek meg, azonban majdnem belehalt a vérveszteségbe.

A ranch az immár néhai Bertold Shennecké volt, a nanoháló-implantátum létrehozójáé. Dougal Jane Hawk társaságában hatolt be a birtokra. Korábban az Egyesült Államok hadseregében szolgált, ahonnan sértetlenül és kitüntetéssel szerelt le, úgyhogy a Gee Zee ranchen elszenvedett sebesülései a háború utólagos bosszújának tűntek.

Charlene Dumont, aki szakácsként és felszolgálóként is dolgozott, belépett az iroda nyitott ajtaján, majd behúzta maga mögött, és azt kérdezte:

– Látni akartál?

– Kérlek, foglalj helyet, Charlene.

A nő leült az íróasztal elé. Fekete bőre volt, az alakja, mint egy kotlósé. Az arca olyan átszellemültséget is tudott tükrözni, mint egy zsoltárénekesé, de olyan szigorúságot is, mint egy kiképző őrmesteré. Dougal legjobb emberei közé tartozott, pedig neki elég sok alkalmazottja akadt.

– A lasagne a sütőben van, a csili a tűzhelyen, a kukta pedig a sarokban sír, mert a paradicsom egy lányra emlékeztette, akit nemrég veszített el. Túl tökkelütött ahhoz, hogy ráébredjen, ez a legjobb dolog, ami történhetett vele, és az a lány legalább most valaki mást fog tovább kínozni. Úgyhogy nem akarom hallani, mi van a friss koriander árával. Nem vagyok olyan kedvemben.

– Nem a koriander jár a fejemben – nyugtatta meg Dougal.

– Bármi is az – felelte Charlene ezt a felhős homlokráncolást már ismerem.

– Emlékszel, amikor három hete kivették a vakbelemet…

A nő félbeszakította.

– Nem a vakbeled volt az, bármit is mondasz. Én felismerem, ha valaki lőtt sebekből lábadozik… – Ha Dougal kórházba ment volna, az orvosok értesítették volna a

hatóságokat a sérüléseiről. Ezért még Shenneck birtokának a lerohanása előtt megbeszélték egy magánpraxist vezető és titoktartásra hajlandó orvossal, hogy szükség esetén hozzá fordulnak. Dr. Walkins megkapta a vércsoportjukat, és voltak forrásai. Dougal két hétig lábadozott a gondozásában egy régi katonatársánál a Napa-völgyben, mielőtt visszatért San Diegóba. – Az ember nem fogy tizenöt kilót, csak mert kiveszik a vakbelét – erősködött Charlene. – És nem tölt két hetet ágyban emiatt.

Dougal felsóhajtott.

– Melyik orvosi egyetemen is végeztél?

Charlene azt felelte:

– Az élet iskolájában.

– Nem fogok arról vitatkozni veled, hogy vakbélgyulladásom volt-e.

– Az jó. Mert engem nem lehet hülyévé vitatkozni.

– Nem szívesen ismerem be, de még mindig csak fél gőzzel működöm.

A nő arckifejezése ellágyult.

– Félnél azért már többel. Csak idő kérdése, és hamarosan ismét a régi önmagad leszel.

A Jane Hawkkal közös expedíció a golyó ütötte sebeknél mélyebb traumákat is elkezdett begyógyítani. Mindent összevetve, a vérveszteség, a halálközeli élmény és a lassú gyógyulás megérte a férfi szívében és lelkében végbemenő változásokat.

– Emlékszel még a nőre, akivel három hete északra mentem? Alice Liddell.

– Ő is így nevezte magát, amikor először itt járt, és amikor megint benézett a… vakbélgyulladásod után.

Jane a ranchen az összecsapás ellenére megszerezte a Bertold Shenneck kutatási anyagait tartalmazó adatmemóriákat, és néhány nanomechanizmus ampulláját is egy hűtőtáskában. Másnap, egy hétfői napon idejött egy MedExpress táskával, amelyet Charlene gondjaira bízott. A táska azóta is Dougal lakásának a hűtőszekrényében volt, az épület legfelső szintjén.

– Kaptam tőle egy e-mailt – folytatta Dougal. – Nagy

szüksége lenne arra a MedExpress táskára. El akarom vinni neki. Mindennél jobban szeretném. Csak még elég rozoga vagyok, és ez túl fontos feladat ahhoz, hogy kudarcot valljak.

– Hol akarja átvenni?

– Nem tudom, hogy ott van-e már, de azt szeretné, ha valaki az arizonai Wickenburgban, a Best Western Rancho Grande Motelben várná a következő két nap során. Kapcsolatba fog lépni az illetővel. Ha jól emlékszem, neked elég szimpatikus volt, amikor először itt járt.

Charlene bólintott.

– Az a nő sugárzik.

– Nagyon szép – helyeselt Dougal.

– Mintha az érdekelne engem. Amikor én azt mondom, hogy egy lány sugárzik, akkor a szívéről és a lelkéről beszélek. – Charlene előrehajolt, és szemrehányóan összeráncolta a homlokát. – Ugye, nem gondolod, hogy te és ő…

– Jóságos ég, dehogy! Én egy kiégett vénember vagyok, Charlene. Ha másképp alakult volna az életem, arra vágynék a legjobban, hogy ilyen lányom lehessen.

Charlene hátradőlt, és azt kérdezte:

– Szóval, hol van ez a Wickenburg?

– Utánanéztem. – Dougal odatolta elé a Google Mapset.

– Nyolcvan kilométerre északnyugatra Phoenixtől. Oda kell repülnöd, és bérelned kell egy autót. De az élet iskolájában nem adnak orvosi diplomát, úgyhogy a légitársaság gyanakodni fog a MedExpress táskára. Milyen folyadék van azokban az ampullákban? Nem robbanószer? Ezen fognak gondolkozni. Nem kockáztathatod azt, hogy feladod poggyászként. Ha elveszik… Nos, nem tudom, akkor mi lenne, de szerintem katasztrófa. Úgyhogy béreltem egy magángépet Phoenixbe.

Charlene azt felelte:

– Olyan szerencsétlenül öltözködsz, és olyan cellaszerű lakásban élsz, hogy mindig elfelejtem, pénzes ember vagy, még ha elosztogatod is a pénzedet. Mit kell felvenni egy magángépre?

– Amit csak akarsz. Viszont… Charlene… ez veszélyessé is válhat. Nem hinném, hogy az lesz. De előfordulhat.

A nő összefonta a karját méretes keblei előtt, és csak úgy sütött belőle a jogos felháborodás, miközben azt felelte:

– Ne sértegess engem, Dougal Trahern!

– Csak figyelmeztettelek.

– Ha azt hiszed, cserben hagylak egy kis nehézség miatt, akkor nagyon hálátlan teremtésnek tarthatsz. Nem te emeltél ki engem a csatornából?

– Te soha nem voltál a csatornában.

– Odalent voltam, ahonnan már nincs lejjebb. De te önbizalmat és reményt töltöttél belém.

– Csak egy esélyt adtam neked. Te emelted ki magad, és ezzel engem is felemeltél. Egálban vagyunk. Úgyhogy most, ha elmész Wickenburgbe, szeretném, ha tisztában lennél a kockázatokkal. Meg kell tudnod Alice Liddell valódi nevét.

Charlene a szemét forgatta.

– Istenem, milyen hülyék tudnak lenni a férfiak! Tele vannak vele a hírek a „vakbélgyulladásod" óta, és mégis azt hiszed, nem tudom, kicsoda Jane Hawk? – Dougal megemelte félelmetes szemöldökét, ahogy akkor szokta, amikor nem találta a szavakat. Charlene folytatta: – Bárki is ő, az a lány nem szörnyeteg, és ez azt jelenti, hogy azok a szörnyetegek, akik annak nevezik. Én ismerem a fajtájukat, azokat, akik mások lekicsinylésével próbálnak nagyobbnak tűnni.

Dougal kivett az asztalfiókból egy eldobható telefont.

– Ezt nekem adta Napában. Ezen fog keresni Wickenburgban.

Charlene elvette a telefont.

– Olyan régóta sima már az életem, hogy egy kis veszély csak megfűszerezi. Mondd meg neki, hogy Arizonában leszek!

– Én nem tudom elérni. Az e-mailben nem szerepelt a címe. Soha nem láttam még ilyet. De hozzá hasonlót sem láttam. Lehet, hogy gyanította, hogy nem jöttem még rendbe, mert célzott arra, hogy benned is megbízik, ha én nem tudok ott lenni.

Charlene felállt a székéről.

– Amikor visszajövök, elmesélheted a valódi történetét. Addig is, kapok valamit enni azon a gépen?

– Tudom, mit szeretsz. Meg is rendeltem, bár nem lesz olyan finom, mint a te főztöd.

– Semmi nem az. – A nő az ablakokra mutatott. – Már nem kell elrejtőznöd a világ elől. Mikor mosatod le azt az üveget?

– Úgy gondoltam, egy-két héten belül.

Charlene megrázta a fejét.

– Miért nem holnap? Amikor visszatérek Wickenburgből, azt szeretném látni, hogy világosban ülsz itt.

24.

WAINWRIGHT HOLLISTER egyedül üldögélt a gazdabolt előtt parkoló Sno-Catben, hogy melegben maradjon, amíg megszervezik a kutatást. Később szándékozott csatlakozni a többiekhez.

A várost hó borította, az összes háztető fehérbe burkolózott, mint egy modern Betlehemben. Wainwright Hollister utálta ezt a helyet.

Az ingatlanai közül a Crystal Creek ranch helyezkedett el legmesszebb a városoktól, pont ezért bizonyult ideális műveleti központnak a forradalom utolsó szakaszaiban. Ha a fennálló hatalmi rendszer bizonyos potenciálisan ellenséges elemei – vagy akár a tévéfüggő, internetmániás, kérődző köznép – hirtelen értesülne az összeesküvők tervéről, elkerülhetetlenné válna az erőszakos beavatkozás. Több ezer kivégzést kellene pár nap alatt végrehajtani, nemcsak a Bertold Shenneck által rayshaw-nak keresztelt üres bábokkal, hanem a beoltottak seregének segítségével is, akik a kulcsfontosságú helyeken élnek. Az igazságügyi minisztériumban a főállamügyész-helyettes is be van oltva, csakúgy, mint trösztellenes, emberjogi és bűnügyi részlegek vezetői, továbbá a főtitkár, a sajtószóvivő és az FBI igazgatója, több száz alatta dolgozó ügynökkel együtt. Egyetlen összehangolt támadás keretében likvidálni tudnák az igazságügyi minisztérium legfelső vezetőit. A belügyminisztériumban egy beoltott illető szolgál személyzeti

vezetőként és a sajtóiroda helyettes vezetőjeként; tíz másik és a biztonsági részleg dolgozóinak a fele szintén be van oltva, és készen áll engedelmeskedni. Ahhoz is elég fehérházi gyakornokot és titkos ügynököt beoltottak, hogy a végrehajtó ágazat is egy órán belül megtizedelhetővé váljon. Hollister szívesebben várt volna még két évet, hogy a beoltottak száma a jelenlegi tizenhatezerről olyan negyven-ötvenezerre emelkedjen, és a katonai vezetőséget is áthassák. De ha hamarabb beütne egy krízis, akkor vér fogja elönteni az utcákat, és egyes városok is részben leégnek majd. Akkor jobb lesz egy olyan eldugott helyen beülni a hatalom székébe, mint a Crystal Creek ranch, ahol távolról húzogathatja a forradalom zsinórjait.

Ennek viszont az a hátránya, hogy addig is ezen a fárasztó, falusias helyen kell élnie, az elmaradott lakosok között, akik egyike sem tudná megkülönböztetni a salátavillát a halvillától. A koronás fők a legmagányosabbak, legalábbis addig, amíg mindenki meg nem tudja a király nevét, és azt, hogy mit tehet velük, ha nem pont úgy viselkednek, ahogy ő akarja.

Azért jött Willisfordba, hogy végre végezzen Thomas Buckle-lal. Az utolsó előtti sofőr az útzárnál arról számolt be, hogy látta, ahogy előtte lehajt az egyik jármű az autópályáról a terepre. Mivel elég távol volt tőle, mindössze annyit látott, hogy valami furgon lehetett, és sötét, kék, szürke vagy fekete. Azon a ponton, ahol lehajtott, csak egy utat találhatott a közelben, egy olyat, amely észak felé a Crystal Creek ranch előtt futott végig, délre pedig itt, Willisfordon ment át.

Hollister kegyetlensége, valamint a rendelkezésére álló erőforrások lehetetlenné tették Tom Buckle menekülését. A rendező számára nem maradt kiút.

25.

A FURCSA ÉPÍTMÉNY, amely talán a víz kiszivattyúzására szolgált egy kútból, eléggé hasonlított egy

szélmalomra ahhoz, hogy semmi mással ne lehessen összetéveszteni. Ugyanakkor mozdulatlanul meredezett az állott levegőben, és emiatt olyannak tűnt Mustafa számára, mint egy sámánszekta által felállított monolit, amely a világvégére figyelmezteti az eljövendő nemzedékeket. Mustafa úgy érezte, biztosan a razzia bizarr kimenetele zaklatta fel annyira, hogy ilyen paranoid gondolatai támadjanak.

A rozsdás fémtető alatt egy apró házikó állt megrogyott fatornáccal, amelyet évek óta nem festettek újra. Az egész egy gazos földút végén várakozott, olyan negyven méterre az úttól, valami növénybetegség által félig felemésztett kaktuszok körében.

Ennél a helynél nem létezett elhagyatottabb. Ennek ellenére Mustafa, miután üresbe tette az autót, közölte, hogy bekopog. Járó motorral hagyta ott a kocsit, bekapcsolt légkondicionálóval, és Charlie Weatherwax gondjaira bízta Hugó Chávezt.

Bár úgy tűnt, mintha az ajtó egyetlen kopogtatástól is bedőlhetne a pókok és áldozataik birodalmába, egy férfi nyitotta ki, akinek az arca csupa ránc volt hófehér szakálla és bozontos szemöldöke alatt, a szeme pedig olyan zöld és tiszta, mint az abszint. A férfi szalmakalapot viselt, inget nem, csak kantáros nadrágot és teniszcipőt zokni nélkül.

– FBI – mutatta fel Mustafa az igazolványát. – Mr. James Farkust keresem.

– Farkus? Soha nem hallottam róla – felelte a fura alak.

– Megkérdezhetem, hogy kivel beszélek?

– Roger Hornwaltnak hívnak.

– Ez az ön otthona, Mr. Hornwalt?

– Ötvennégy éve az. Soha nem tartoztam egy pennyvel sem érte a banknak vagy bárki másnak.

– Uram, Mrs. Hornwalt nem hallhatott esetleg James Farkusról?

– Nincs itt semmiféle Mrs. Hornwalt, és soha nem is volt. Még egy átkozott kutya sincs. Csak én és a könyveim, ahogy azt szeretem.

Az öregember valóban egy bőrkötéses példányt tartott a

jobb kezében, és Mustafa egy pillanatra azt hitte, hogy az ő kedvencét.

– Csak nem *A nagy Gatsby* az?

Hornwalt összehúzta a szemöldökét.

– Mi, ez? Nem, nem. – Mustafa felé fordította a gerincét.

Az öregember valami *Faust* című izét olvasott, amiről Mustafa még soha nem hallott, és amit az abszurd nevű Johann Wolfgang von Goethe írt.

– Sajnálom, Mr. Hornwalt. De sürget minket az idő.

– Mit sajnál? – kérdezte a férfi.

Mustafa elővette a pisztolyát, és lelőtte. Hornwalt hátraesett, megkönnyítve, hogy átvonszolja a küszöbön, be a ház mélyére.

Mustafa egy pillanatra megállt, és kíváncsian átnézte a könyvet. Az több mint négyszáz oldalnyi versből állt. *Versből!* Hornwalt egyértelműen azok közé tartozott, akik már fiatalon is excentrikusak, de öregkorukra végleg megbolondulnak.

Visszatért a Suburbanhez, és kinyitotta az ajtaját. Kikapcsolta a motort, és azt mondta Charlie-nak:

– Ez a hely elég kihalt ahhoz, amit csinálni akarunk.

Charlie vitte be az eszközei zsákját a házba, Mustafa pedig Hugó Chávezt kísérte, aki minden lépésnél tiltakozott a törött csuklóját szorongatva.

A belső tér nagy részét bőrkötéses könyvek borították. Az apró, de otthonos nappaliban egy karosszék terpeszkedett lábtartóval, egy kanapé és olvasólámpák. Innen nyílt a konyha. A két helyiség között krómozott lábú, piros műanyag lapú asztal, két krómozott lábú, piros műbőrrel bevont székkel.

Ez nagyon távol állt East Egg elegáns udvarházaitól, de tagadhatatlanul otthonos volt. Persze a padlón heverő hullát leszámítva.

Hugó, miközben az asztalhoz vezették, felkiáltott:

– A fenébe, ezt megölted, ember! Miért ölted meg az öreget? Csak azért, hogy itt kihallgassatok?

– Sietünk – magyarázta Mustafa, miközben lenyomta Hugót a székre. – Nem keresgélhettünk egész délután megfelelő helyet.

Charlie lerakta a zsákját az asztalra.

– Ez nem kihallgatás lesz, Hugó. Ki fogom húzni belőled az igazságot.

– Arcon lőtted – jelentette ki Hugó Chávez szemrehányóan. – Nem kellett volna pont arcon lőnöd… Legalább az arcát meghagyhattad volna.

Mustafa, akit megdöbbentett a gyilkossági etikához való bizarr ragaszkodás, megismételte:

– Sietünk. Sürget minket az idő. Egy golyó a fejbe szemből, és ennyi.

Charlie kivett a zsákból egy bőrszíjat, mindkét végén egy-egy csattal. Megkérte Mustafát, hogy rögzítse a fogoly nyakára és a szék lábai közötti távtartóra, elég szorosan ahhoz, hogy Hugó ne tudjon felállni.

– Milyen emberek vagytok ki, hogy lepuffantotok egy öregembert, csak mert ajtót nyit? Álljon már meg a menet! Lefelé száguldotok, egy szakadékba…

Charlie elmosolyodott, és megcsóválta a fejét.

– Micsoda erkölcsi kirohanás! Mintha te nem öltél volna embereket.

– Én csak azokat öltem meg, akiket mondtak, nem pedig bárkit, csak mert kedvem szottyant rá, vagy mert ajtót nyitott!

Miközben módszeresen kipakolta a zsákból az eszközeit az asztalra, Charlie azt felelte:

– A földön fekvő úriember nem cserélne veled helyet, ha tudná, hogy mi fog itt történni. A gyors halál ehhez képest áldás.

Hugó Chávez fájdalmas arckifejezése talán csak a csuklójáról szólt, nem az ijedelméről, de nem tudta levenni a szemét az eszközökről, amelyeket Charlie húzott elő a feneketlennek tűnő zsákból.

– Én elég kemény szemétládákkal futottam – szólalt meg –, olyan alakokkal, akik a saját húguk torkát is átvágták volna a legkisebb okból, de még nekik is voltak erkölcseik. A maguk módján… Nektek, öltönyös seggfejeknek viszont nincsenek erkölcseitek, ti az aljanép legalja vagytok…

Ezzel vak rettegésbe dumálta magát.

Mustafa biztosra vette, hogy Hugó hamarosan felhagy a

macsóskodással, és elmondja nekik, amit tudni akarnak. Nemsokára minden a rendelkezésükre áll majd ahhoz, hogy megtalálják Jane Hawkot. A nő ideje lejárt. Nem lesz számára kiút.

ÖTÖDIK RÉSZ

LÁNCRA VERT JANE

1.

VIKRAM a műholdon keresztül, az internet elektronikus véráramában úszva behatolt a marylandi Rockville Élelmiszerügyi Hatóságának a rendszerébe. Aktiválta az egyik titkos internet-hozzáférését, és arról az IP-ről kezdett neki a kutatásnak.

A háromezer-nyolcszáz árkádiai között, akiket már azonosított, sok kapcsolat volt: közös ismerősök, üzlettársi kötődések, konferenciák, klubtagságok, egyetemi tanulmányok, magániskolák, ahova a gyermekeik jártak – pár száz azonosító jegy mindenestül. Persze nem mind diplomázott ugyanabban a felsőoktatási intézményben vagy vett részt ugyanazokon a konferenciákon, de az kiderült, hogy ha valakinek legalább húsz kapcsolódási pontja van egy már ismert árkádiaival, akkor nagy eséllyel összeesküvő.

Utána fel kellett törnie az illető munkahelyének a számítógépes rendszerét, már ha nem volt hozzá eleve hátsó ajtaja. Rá kellett keresnie az e-mailjeiben a kis azonosító pontokra: az olyan nevekre, mint az „Aspasia”, „Shenneck” és „Hamlet”, az olyan kifejezésekre, mint a „beoltott” és a „központi bizottság”. Ezek a szavak soha nem tűntek fenyegetőnek az adott kontextusban, kivéve, ha az ember tudta, ahogy Vikram is, hogy ezek az emberek milyen

rémálomszerű jövőt terveznek.

Nemrég felfedezett egy arany csomópontot, egy olyan dolgot, amelyben az összes eddig azonosított árkádiai osztozott: hogy akárhol állnak is a jelenlegi munkahelyük ranglétráján, mindnyájan nagyon hamar igen magas szintű hozzáférési jogokat kaptak. A katonaságnál és az államigazgatásban szolgáló összeesküvők a rangjuktól és az esetleges múltbéli gyanús ügyeiktől függetlenül a legtitkosabb adatokhoz is hozzáférhettek. A magánszektorban, ahol a szigorúan őrzött titkok versenyelőnyt jelentenek, ezek az emberek felettébb gyorsan bekerültek a legbelsőbb információs körökbe. Ez sok kívülállónak feltűnt körülöttük, akik értetlenül panaszkodtak a jelenségre a leveleikben.

Vikram ekkor a marylandi Rockville Élelmiszerügyi Hatóságának a nevében behatolt a utah-i nemzetbiztonsági adatbázisba. Ott rákeresett azoknak a nevére, akik rövid idő alatt hozzáférést kaptak a bizalmas adatokhoz, és azokéra is, akik jótálltak értük.

Bár ebbe a rendszerbe már telepített egy hátsó ajtót, és észrevétlenül tudott benne mozogni, annyira, hogy még a legtapasztaltabb biztonsági technikusok is csak nehezen fedezték volna fel a nyomait, fél óra elteltével kilépett az Élelmiszerügyi Hatóság kapcsolatából. A kutatást a Belügyi Hivatal Vadászati és Halászati Részlegének a nevében folytatta. Újabb fél órával később átugrott a Nemzeti Autópályabiztonsági Hivatal szerverére.

A listája másfél óra alatt több mint négyezer-egyszáz fősre nőtt.

2.

NOHA A VIHAR már elvonult, és a szél is elhajózott vele, a kimerült felhők lehorgonyoztak Willisford felett. Az ég alacsony volt, szürke és mozdulatlan. A megviselt város félhomályba borult, és ami korábban egy karácsonyi képeslapnak tűnt, az gyásztávirattá változott.

Tom a spaletta résein át kikukucskálva négyfős, két egyenruhásból és két rayshaw-ból álló csapatokat látott házról házra vonulni az utcában. Ezek sorra bekopogtattak az ajtókon, és vagy behívták őket, vagy erőszakkal hatoltak be az otthonokba.

Az egyik ház ajtaja nem nyílt ki. Miután beszélgettek egy darabig, az egyik férfi elővett egy furcsa eszközt, leguggolt a zárhoz, és a jelek szerint feltörte. Mind a négyen bementek.

– Hamarosan ideérnek – aggodalmaskodott Tom.

– Jól ismerem ezt a házat – felelte Porter Crockett. – Nem tudom, hova rejthetnélek. Biztosan átnézik a pincét, a padlást és a szekrényeket is.

– Talán kiosonhatnánk hátul, és gyalog elmehetnénk valahova máshova.

– Itt kilométereken át csak a vadon van a legközelebbi tanyáig, ráadásul nem sok fa nő a környéken… – Ekkor távoli zakatolás hangzott fel – ismerős, de lassan azonosítható hang –, és vált egyre hangosabbá. – Helikopter – jegyezte meg Porter.

A mennyezetet bámulva hallgatták, ahogy egyre fülsiketítőbbé válik a légcsavar hangja. A helikopter alacsonyan szállt el felettük, a főútnál észak felé kanyarodott, és nagy ívben visszatért.

– Légi megfigyelést is kértek – állapította meg az ezredes.

– Sehova nem tudunk menni. És két nyamvadt kis pisztoly nem fog kihúzni minket a csávából.

3.

MUSTAFA a könyvespolcokat bogarászta, és azon gondolkozott, hogy egy olyan olvasott embernek, mint Roger Hornwalt, hogy lehetett ilyen rossz ízlése az öltözködés és a lakberendezés terén. Mindeközben Charlie Weatherwax azt csinálta, amihez annyira értett.

Az olyan fickók, mint Hugó Chávez, néha hamar megtörnek, mert a macsó férfiasságuk csak álca, amit mások

megfélemlítésére használnak. Ha valaki a cápákkal úszkál, kizárólag akkor lehet biztonságban tőlük, ha meggyőzi őket arról, hogy ő is egy nagy fehér ragadozó. De ha eltűnnek a közeléből az ismerősei, és elmúlik annak a veszélye, hogy valaki elárulja a barátainak a gyengeségeit, akkor hamar megtörik, főleg, ha fájdalom vagy csonkítás fenyegeti.

Mustafa Hugó esetében is erre számított. De a nagydarab germán egy órán át tűrte a törött csuklója fájdalmát, meg azokat a kínszenvedéseket, amelyeket Charlie mért rá, és nem válaszolt semmire.

Mustafa ilyet is látott már. Az volt a baj, hogy a fickó tanúja volt annak, ahogy lelövi az öregembert, és azt feltételezte, hogy rá is ez a sors vár, miután mindent elmondott nekik. A rettegés irracionálissá teszi az embereket. A racionális döntés az lenne, ha az alany elkerülné a kínzást azáltal, hogy őszintén válaszol a kérdéseikre. Ha már a halál úgyis biztosan bekövetkezik, akkor egy észszerűen gondolkozó ember minél kevesebb szenvedés árán igyekszik meghalni. Egy rendezetlen elméjű ember azonban, mint Hugó, néha arra a következtetésre jut, hogy minél tovább húzza, akár nagy fájdalmak árán is, annál jobbak lesznek a túlélési esélyei. Ezt az ostoba meggyőződésüket annak a reménye táplálja, hogy valamiféle csoda fog bekövetkezni. Mondjuk, egy arrafelé járőröző zsaru meglátja a Suburbant, valamiért azt feltételezi, hogy gáz van a Hornwalt-rezidencián, és az öregember megmentésére siet. Vagy az a rozoga szélmalom az utolsó pillanatban rádől a viskóra, és végez Hugó kínzóival, őt magát viszont megkíméli. Ez mágikus gondolkodás, ami igen gyakori a köznép körében.

Mustafa egyszer csak rátalált *A nagy Gatsbyxe.* A kötet vékony volt, mert ez a történet, az erényei ellenére, nem túl hosszú. A borítóját kék bőrrel vonták be, amelyet elöl és hátul világoskék-arany art deco minta díszített.

Mustafa újra és újra megforgatta a könyvet a kezei között, végigsimított a gerincén, felborzolta a lapjait, megcsodálta féltucatnyi elegáns, ceruzával rajzolt illusztrációját.

Ha Hugó a következő egy óra alatt sem törik meg, akkor néhány fejezet elolvasásával pont el tudja majd ütni az időt.

Mustafa még soha nem olvasta F. Scott Fitzgerald művét, bár Robert Redford filmjét már negyvenhatszor látta, a Leonardo DiCaprió-s változatot négyszer, a tévéfilmet Toby Stephensszel pedig egyszer.

De nem. Visszarakta a könyvet a helyére. Bármennyi időbe telik is Charlie-nak kihúznia Hugóból az igazságot, azalatt nem fog végezni a könyvvel. Mustafa nem akarta, hogy amikor először olvassa el ezt a művet, amely oly nagy hatással volt rá, azt szakaszosan kelljen megtennie. Egy szép napon majd leül, és egyhuzamban végigolvassa. És igazából attól is tartott, hogy a látványos film után – a párját ritkító Robert Redfordról nem is beszélve – a könyv csalódásnak bizonyulhat. Továbbá amúgy sem szeretett túlzottan olvasni.

Amikor Mustafa elfordult a könyvespolctól, a megfeszített állú, sztoikus, makacs Hugó végre felsikított, mint egy kislány, ami ígéretes fejleménynek tűnt.

4.

JANE EGY REUBEN-SZENDVICSET vitt vacsorára Vikramnak, amelyet egy tempei élelmiszerboltban vásárolt, egy zacskó zöldhagymás chipszet és egy újabb üveg kétliteres kólát. Korábban már ellátta őt a kérésére pereccel, kesudióval, földimogyoróval, csokoládédarabkás keksszel, Oreóval, étcsokoládéval és egy zacskó M&M'sszel. A vékony kis bollywodi sztárjelöltnek olyan lehetett az anyagcseréje, mint egy kolibrinek, legalábbis akkor, amikor túlmelegedett az agya adatvadászat közben, mert folyamatosan rágcsált, miközben szerverről szerverre ugrált. Úgy esett neki a szendvicsnek, mintha egy hete nem evett volna.

– Az a fickó, akire ráuszítottál, Wainwright Warwick Hollister, a milliárdosok milliárdosa, elnöki tanácsadó és nagy emberbarát – magyarázta Vikram mintegy a szendvicsnek vagy a számítógépnek.

– Totál álszent – erősítette meg Jane.

– Miért mondod ezt?

– Ha megjelenik a tévében, az újságokban, akárhol, mindig fültől fülig ér a szája. Folyamatosan mosolyog. És akinek az arcáról soha nem fagy le a mosoly, az nem őszinte. Mindig bejelez a belső riasztóm, ha meglátom.

– Lenyűgöző természettudományos elemzés.

– A zsigeri megérzés néha ugyanolyan megbízható, mint egy Geiger-Müller. Igazam volt, amikor ráuszítottalak?

– Azok közül a magas rangú állami hivatalnokok közül, akikről tudom, hogy szintén árkádiaiak, sokan Hollister cégeinek dolgoztak valamikor. Ráadásul Hollister több árkádiai megbízhatóságáért is jótállt, amikor a hozzáférési jogokról volt szó. És a listámon szereplő politikusok mindegyikét támogatta egy olyan politikai bizottság, amelyet Hollister pénzel.

– Nézz rá a jótékonysági alapítványaira is! – javasolta Jane.

– A nyomában maradok – felelte Vikram. – És gyakrabban fogok ki-be ugrálni a nemzetbiztonsági adatbázisba. Rövideket merülök benne, nehogy lebukjak. – Még egyet harapott a szendvicsébe, majd félretette, a pólójába törölte a kezét, és gépelni kezdett az egyik billentyűzeten, olyan összpontosítással hajolva a képernyőhöz, mint egy vadászó cápa.

Jane visszatért a konyhába. Kivette a szendvicsét és egy palack Diet Pepsit a hűtőből.

A Southwind motorja bekapcsolva maradt, hogy áramot biztosítson Vikram számítógépének és a műholdas antennáknak, de a lámpákat nem kapcsolták fel.

Aznap délután nem járt arra másik jármű. Semmi nem mozdult odakint.

Jane az anyósülésen vacsorázott, a napnyugtában gyönyörködve. Remélte, hogy rosszul mérte fel, mire lesz szükség, miután Vikram végez a munkájával, ám gyanította, hogy ez a reménye nem fog beteljesülni.

Az éjszaka olyan lágyan ereszkedett le a tájra, mint az álom egy alvóra. Számtalan csillag ragyogott az égen évszázadok óta halott csillagászokról elnevezett együttállásokban, és távoli galaxisok fénye világította be halványan a sivatagot.

5.

AMIKOR PORTER CROCKETT kinyitotta a bejárati ajtót, az előtte álló négyfős kutatócsoportot olyasvalaki vezette, akit ismert. Andy Goddard pár évvel korábban még a megye egyetlen középiskolájának az amerikafutball-sztárja volt. Apja, Porter barátja egy évtizeddel azelőtt seriffként szolgált; mindenki úgy gondolta, hogy Andy is a nyomdokaiba fog lépni. A fiú egy jó modorú, két lábbal a földön járó fiatalember volt, sok baráttal.

De most nem olyannak tűnt, mint máskor. Arca olyan komor maradt, mintha még soha nem mosolygott volna.

– Crockett ezredes…

– Jó estét, Andy. Mi ez a nagy kavarodás? Szökött rabok a börtönből?

Goddard érzelemmentesen beszélt, mintha alvajáró lenne.

– Át kell kutatnunk a házat. Biankó bírósági engedélyt kaptunk rá, sürgős nemzetbiztonsági ügyben járunk el. Később be tudjuk mutatni az engedély másolatát. Azt javaslom, hogy ne akadályozza a munkánkat.

– Talán emlékszel, hogy én is hordtam egyenruhát. Nem akarnám megnehezíteni a dolgotokat.

Porter oldalra lépett, hogy beengedje őket, és a csapat tagjai minden további nélkül bevonultak mocskos csizmáikban.

Az a kettő, akiket Tom rayshaw-nak nevezett, olyan szemekkel méregette Portert, mintha cigarettával égettek volna lyukat az arcukba. Kézbe vették a fegyverüket, és szétszéledtek. Egyikük felment az emeletre egy rendőrrel, a másik a földszintet járta be, míg Andy az előszobában maradt.

– Mindenesetre – mondta Porter – tegyétek a dolgotokat! Ez nem az én házam.

– Tisztában vagyok vele. – Goddard biztosan tudta, hogy Porter és Louise egy ideje a házasság gondolatával kacérkodnak. Beterelte az ezredest a nappaliba, és rámutatott egy székre, hogy üljön le, mintha még soha életükben nem ettek volna együtt, nem vadásztak volna gerlére, nem

nevetgéltek volna egy sör mellett.

– Nemzetbiztonsági ügyek a mi álmos kis Willisfordunkban – jegyezte meg Porter. – Hova tart ez a szerencsétlen világ?

Goddard továbbra is résen volt, a bejáratnál állva hallgatózott.

– A te Ford furgonod parkol a Horseman's Haven előtt.

– Szép darab, nem? Olyan kemény, mint én voltam régen. Louise ma reggel azzal ment munkába.

– Miért nem a saját kocsijával?

Valójában gyalog ment. De Porter azt felelte:

– Az övé a garázsban van. Későn keltünk, és nem volt időnk fellapátolni a kocsifelhajtót.

– Vagyis a furgonod egész éjjel az utcán volt?

– Ott hagytam, amikor visszatértem a lányomtól, Kansasből.

– És az mikor volt?

– Mikor jöttem vissza Kansasből? Szerda délután, három óra körül.

– Ma szombat van.

Porter elmosolyodott, és bólogatott. – Jól elszaladt az idő itt, Louise-nál.

– Tehát nem jártál ma délelőtt a 70-es autópályán?

– Ebben a viharban? Fiam, minél idősebb vagyok, annál kevésbé szeretném azt kockáztatni, hogy tönkremenjen valamim. Majd te is megszelídülsz egy kicsit a korral.

Goddard előhúzott a belső zsebéből egy nyomtatott fényképet, kihajtogatta, és az ezredes elé tartotta.

– Láttad valaha ezt az embert?

Porter előrehajolt ültében, és hunyorogva megszemlélte Tom Buckle igazolványképét.

– Hát, ez olyan ártalmatlannak tűnik, mint egy mormon misszionárius.

– Tényleg?

– Mármint ahhoz képest, hogy a nemzetbiztonság üldözi, egy átlagos szomszéd gyereknek néz ki.

– Nem láttad?

– Életemben nem.

Eltelt pár kínos perc, mire a többiek visszatértek. Az ezredes kikísérte őket, sok szerencsét kívánt a munkájukhoz, majd azt mondta:

– Isten áldja Amerikát! – Utána becsukta az ajtót, és utánuk bámult az ablakon át, miközben azok lesétáltak az útra. Úgy érezte magát, mintha négy android látogatta volna meg, akik rendkívül életszerűek voltak, de nem valódi emberek.

Felsietett a hálószobába. Az ágy végénél levette a színes takarót a nagy ládáról, és felnyitotta a fedelét. A láda másfél méter hosszú volt, kilencven centi széles és hetvenöt centi mély – és Tom úgy feküdt benne összegömbölyödve, mint egy dió a héjában.

6.

SZOMBAT ESTE VOLT. Az IT-biztonsági helyiség hűvös volt, majdnem üres, a lámpák visszafogottan világítottak, az elektronika halkan zümmögött. Zellerszárak az egyik zacskóban, répaszeletek a másikban, karalábé a harmadikban. Egy doboz Red Bull mellett.

Mivel Felicity Spuriingnak négy napja nem volt ideje hajat mosni, csak összefogta lófarokba, és a fejébe nyomott egy baseballsapkát, amelyen az állt: HAGYJ BÉKÉN, DOLGOZOM. Ez a három szó nem a vicceskedést vagy a provokációt szolgálta; komolyan kellett venni őket, mert Felicitynek nem volt ideje fecsegésre munka közben. Már négy napja a zónában tartózkodott, legnagyobbrészt dolgozott, és csupán aludni járt haza kelletlenül, a lakásába. Csak halványan sejtette, hogy eljött a hétvége, és ezzel a szabadnapja is.

Középső gyerekként nőtt fel négy energikus fiútestvér között, özvegy apja – tornatanár és középiskolai edző – védőszárnyai alatt, miután az anyja belehalt a szülésbe. Megtanult kapura rúgni, bázist foglalni, ziccert dobni, kivédeni egy lövést és általánosságban győzni, győzni, győzni. Messzebb tudta köpni a dinnyemagot bárkinél. Bármikor kisiklott egy nem kívánt ölelésből. Bírta az italt, megvert akárkit, aki vele azonos súlycsoportba tartozott, vagy akár

kicsit nagyobba, és éppen olyan folyékonyan káromkodott, mintha állva pisilt volna. A női életről sok dolgot nem tudott, de ez nem zavarta. Ő a férfiak világában élt, férfimunkát végzett, és leginkább csak az érdekelte, hogy bebizonyítsa, jobb az összes fensőbbséges pöcsnél, akik el akarják venni a munkáját.

A Nemzetbiztonsági Hivatal utah-i adatbázisának biztonságivezető-helyetteseként hajlandó volt többet és keményebben dolgozni bárkinél, az meg magától értetődő volt, hogy okosabban is csinálta mindenkinél. Felicity az összes általa ismert számítógépes játék mesterének, varázslójának, *mahatmá*jának számított. Huszonhat éves korára viszont kinőtt a játékokból. Megmutatták neki a jövőjét, ami csodálatosnak ígérkezett. Ő is beállt az árkádiai összeesküvők sorába. Egyre közelebb kerültek hozzá azok a napok, amikor már nemcsak avatárokat fog irányítani a képernyőn, hanem igazi embereket az igazi világban, és hatalma lesz, valódi hatalma, nem csak pontokban és játékszintekben mérhető. A forradalom után árkádiaiként mindig a legmagasabb szinten fog játszani.

Lelkesítette a hármas élete. A családja és a barátai azt hitték, csak adatelemző egy állami cégnél. Valójában viszont nemzetbiztonsági ügynök volt, még ha csupán irodai is. És végül, egy forradalom technogerillájaként is szolgált. *Ennél menőbb nincs is.*

Az első nagy feladata az volt, hogy megállítsa Vikram Rangnekart, aki állítólag saját használatra is létrehozott hátsó ajtókat a nemzetbiztonsági rendszerekben, még az FBI-nál. Ha, mint azt gyanítják, immár Jane Hawkkal dolgozik, akkor a nemzetbiztonsági adatok óceánja felbecsülhetetlen értékű lehet számára. Felicitynek vagy a hátsó ajtaját kellett eltávolítania a rendszerből, amennyiben meg tudja találni, vagy adatbányászat közben kellett elkapnia Rangnekart, hogy lenyomozhassák a hollétét.

Ha olyan szerencsésnek bizonyul, hogy ez sikerül neki, akkor a szintén árkádiai főnökét kell értesítenie másodikként a dologról, közvetlenül a vadászatot vezető ügynök után. Ez utóbbi, Charles Weatherwax száma már a telefonjában lapult.

De Rangnekar olyan kifinomult képességekkel rendelkezett, olyan elegánsan dolgozott, hogy láthatatlan maradt a munkája, és Felicity csak abban reménykedhetett, hogy észreveszi, amikor behatol a rendszerbe. Ebből a célból a lány telepített egy sor vészjelzőt, hogy értesítést kapjon, amikor valaki a forradalommal kapcsolatos információkat keres.

Ezek a vészjelzők olyan szavakra és kifejezésekre élesedtek, melyeket a központi bizottságtól kapott a sejtvezetőjén keresztül. Azt nem tudta, hogy mi közük az összeesküvéshez; arra utasították, hogy ennek ne is próbáljon utánajárni, nehogy az ismeretei miatt veszélyt hozzon a forradalomra.

21:11-kor, amikor hátradőlt a székében egy kis karalábérágcsálásra, a számítógépe csippant egyet, gyanús aktivitást jelezve. Egy név jelent meg piros betűkkel a képernyőjén: DIEDERICK DEODATUS ALAPÍTVÁNY. Ez is a központi bizottság által megadott gyanús kifejezések közé tartozott.

7.

VIKRAM CUKORMÁMORBAN, Wainwright Hollister mocsaras világába merülve felfedezte, hogy a Nemzetbiztonsági Hivatal több száz egyéb munkája mellett azokról a jótékonysági szervezetekről is adatokat gyűjtött, amelyek gyanúsnak tűntek valamiért. Ezek egy része szélsőséges csoportok birtokában volt, és terrorszervezeteket pénzelt. Mások pitiáner ügyek miatt hívták fel magukra a figyelmet; de ha egyszer a nemzetbiztonság érdeklődésének a homlokterébe kerültek, ott is maradtak, amíg az univerzum össze nem omlik.

A Diederick Deodatus Alapítványt az alapító okirata szerint Wainwright Hollister hozta létre és töltötte fel hárommilliárd dollárral egyetlen testvére, Diederick Deodatus Hollister emlékére, aki még csecsemőkorában vesztette életét tragikus körülmények között. Bár Diederick nem volt beteg,

az alapítvány a gyermekrákkal kapcsolatos kutatásokat támogatta.

Vikramnak feltűnt, hogy az alapítvány kurátorai között több árkádiai is szerepel, például a néhai D. J. Michael milliárdos, akivel Jane összetűzésbe keveredett San Franciscóban.

Az alapítvány által támogatott szervezetek között egypár rákkutató intézet is felbukkant, de a legnagyobb kiutalásokat ismeretlen nonprofitok kapták. Miután listázta ezeket, Vikram kilépett a nemzetbiztonsági adatbázisból, hogy az interneten utánuk nézzen.

8.

FELICITY SPURLING a legjobb nyomkereső szoftverek segítségével azonosította a behatolót a Diederick Deodatus Alapítvány adatbázisában. Az illető egy hátsó ajtón keresztül jutott be oda, majd rákeresett a szervezet alkalmazottaira, eltöltött velük pár percet, aztán utánanézett a kurátorok listájának. Felicity megszerezte az elektronikus azonosítóját, rákeresett, és a képernyőjén megjelent a forrás:

SZÖVETSÉGI LÉGÜGYI HATÓSÁG
KÖZLEKEDÉSI MINISZTÉRIUM
INDEPENDENCE AVENUE 800.
WASHINGTON, D. C.

A Nemzetbiztonsági Hivatal rendszerébe csak néhány hírszerzési ügynökség szigorúan meghatározott tagja léphetett be, és az elnök pár közvetlen munkatársa. A közlekedési minisztérium egyik irodistája sem kapott erre engedélyt.

Ez azt jelentette, hogy a hátsó ajtó felhasználója – minden bizonnyal Vikram Rangnekar – azért ennek az intézménynek a szerverén keresztül hatolt be oda, hogy eltüntesse a nyomait.

De ez nem fogja megmenteni. Felicity képes volt utánamenni a labirintuson át, amelyen keresztül érkezett. A

billentyűzete olyan vadászebbé változtatta, amely nem veszti el a nyomot, ha egyszer szagot fogott.

De még éppen hogy csak munkához látott, amikor az illető bezárta a fájlt, és eltűnt a rendszerből.

– A fenébe, a fenébe, a fenébe, a fenébe! – kántálta Felicity, nem igazán használva ki a fivéreitől tanult káromkodások széles spektrumát.

Tizennyolc perccel később a számítógépe megint gyanús aktivitást jelzett, és a képernyőjén ismét a DIEDERICK DEODATUS ALAPÍTVÁNY szavak jelentek meg.

9.

MIUTÁN RÁKERESETT ÖT, elvben gyermekrákkutatással foglalkozó nonprofit szervezetre, Vikramnak feltűnt, hogy az összesnek a kurátorai között szerepel Shenneck vagy a felesége, Inga.

Vagyis megtalálta a nanoimplantátumok kutatásait finanszírozó elsődleges forrást, és talán az összeesküvés központi bizottságának elnökét is: Wainwright Hollistert. Továbbá több laboratórium címét is.

Ahelyett, hogy a Diederick Deodatus Alapítvány rendszerébe hatolt volna be, visszatért a nemzetbiztonsági adatbázisba. Ott rengeteg információt találhatott az alapítványról, noha láthatóan nem indítottak ellene alaposabb nyomozást. De a rendszerükben rálelhetett arra, amire szüksége volt.

Bekapott még egy Oreót.

10.

AMIKOR A BEHATOLÓ tizennyolc perccel később visszatért a nemzetbiztonsági adatbázisba, és rávetette magát a Diederick Deodatus-archívumra, Felicity már tudta, mit akar. A keresőszó a „támogatók”.

Egy újabb azonosító jelent meg a képernyőn:

ÁLTALÁNOS KÖNYVELÉSI HIVATAL
G STREET 441.
WASHINGTON, D. C.

Felicity nem tudta, mi az az Általános Könyvelési Hivatal. Washingtonban rengeteg ügyosztály és intézmény volt, és az ott dolgozók fele valószínűleg azzal sem volt tisztában, mire szolgál a munkahelye és mivel foglalkozik igazából. De a lány azt biztosra vette, hogy ilyen nevű hivatal soha nem kapott engedélyt arra, hogy belépjen az adatbázisba.

Rangnekar – csak ő lehetett az – máshonnan hatolt be hozzájuk, és a nyomkereső szoftver már neki is látott az útvonala felgöngyölítésének.

Azonban mielőtt rátalálhatott volna az első csomópontra, a képernyő jobb felső sarkában egy újabb üzenet jelent meg: „TÁMOGATÓK" > 5260 ELŐFORDULÁS 24 DOKUMENTUMBAN > 1. DOKUMENTUM LETÖLTÉSE.

Az alapítványnak ötezer-kétszázhatvan támogatója volt huszonnégy fájlban, ábécé szerint rendezve. A dokumentumok sorszáma Felicity szeme előtt váltott 1-ről 2-re, 3-ra, 4-re, méghozzá riasztó sebességgel. *Az a seggfej egy adatvámpír, és elképesztően gyorsan szív.*

A szám 14-re nőtt, mielőtt a képernyőn megjelent a HELYMEGHATÁROZÁS KÉSZ felirat, és az információ, hogy a behatoló tényleg az Általános Könyvelési Hivatalból érkezett, egyáltalán nem távolabbról.

– Hülyeség! – jelentette ki Felicity. – Hülyeség, ostobaság, anyádat!

Még egyszer ráeresztette a szoftvert a behatolóra. Utána megkereste a képernyő tetején található hangosbeszélő ikont. Ez aktivált egy riasztást az IT-részlegen belül, és a munkaállomásához irányította az ügyeletes kollégáit.

A behatoló a huszonnegyedik fájlt is letöltötte, majd elhagyta a rendszert.

11.

HA AZ EMBER DEX-MET koktélt használ alvás helyett, akkor nagyon pontosan ki kell számítania a dózisok méretét és adagolását, amennyiben el akarja kerülni a nem kívánt tüneteket. Charlie esetében ez különösen trükkös volt, mert ő nem tartozott az ismert toleranciaszintű rendszeres felhasználók közé. Ha túl keveset vett volna be, akkor a kritikus pillanatban törhetett volna rá a leküzdhetetlen kimerültség, ami után egy napig pihennie kellett volna. Ha túl sokat, akkor idegessé és agresszívvá válhatott volna tudtán kívül. És Charlie még drogok nélkül is ideges és agresszív típus volt, úgyhogy megértette, milyen kötéltánc az ő esetében a szerhasználat.

Miután ott hagyták Hugó Chávez holttestét Roger Hornwalt könyvekkel kibélelt lakásában, Weatherwax és al-Yamani amfetaminnal meghajtott kis csapata ismét Nogales felé indult, Mustafával a volán mögött. Charlie jól érezte magát. Sőt, remekül. Olyan éber volt, mint egy macska. Olyan fürge, mint egy gyík. Magasan szállt, de tökéletes egyensúlyban. A kihallgatás során megtudták, hogy a prédájuk egy tizenegy méteres Fleetwood Southwindben utazik, egy Explorer Sportot vontatva, bár a rendszámra Hugó már nem emlékezett.

Miután Nogales határában ismét lett térerő, Charlie felhívta Gary Greenwayt, a Casa Grande-i Holiday Innben hagyott ügynökök közül a rangidőset. Jane Hawk nevét nem mondta ki. Már eldöntötte, hogy nem szól róla senkinek, amíg meg nem pillantja a saját szemével.

Ganesh Rangnekar váratlan halála következtében elvesztették az esélyüket arra, hogy korábban rábukkanjanak a nőre. Charlie most kénytelen volt jóvátenni a hibáját azzal, hogy elfogja – vagy örökre eltitkolni mindenki elől. Hivatalosan Vikram Rangnekart üldözték, senki mást.

Elmesélte Gary Greenwaynek, hogy egy Explorer Sportot vontató Fleetwood Southwindet keresnek. A jármű délre is indulhatott Casa Grandéból a 10-es autópályán, Tucson felé,

északra is, Phoenix felé, vagy nyugatra a 8-ason, Yuma felé.

Mivel az összes százezer főnél nagyobb városban nonstop működtek a köztéri kamerák, amelyeknek a felvételei a nemzetbiztonság archívumába kerültek, ha Rangnekar délelőtt tízkor vette át a lakókocsit, akkor több alkalommal is rögzíthette őt valamelyik nagyobb település rendszere. A két összecsatolt járművet biztosan könnyen azonosítani lehet.

– Ez fárasztó munka – mondta Charlie Gary Greenwaynek –, rengeteg videót kell átnézni, de lássatok neki, és derítsétek ki, hova ment az a szemétláda!

Miután bontotta a vonalat, Mustafa azt mondta:

– Nem említetted, hogy egy parabolaantennát is szereltek a lakókocsira.

Ezúttal kíséret nélkül száguldottak az éjszakában Casa Grande felé. A Suburbannek szirénája is volt, amit Mustafa szükség esetén használt, és a megkülönböztető jelzését is égve hagyta egész úton.

– Szerinted miért volt szüksége egy lakókocsira műholdas antennával? – kérdezte Charlie. – Hmm? Milyen következtetést vonsz le ebből az információból?

– Számítógépes rendszerekbe akar behatolni, mert keres valamit. És meg akarja nehezíteni, hogy rátaláljunk munka közben.

– És? – végszavazott Charlie.

– Biztonságos kapcsolatot akar, hogy ne lehessen elvágni a hálózattól, csak mert lenyomozzák a telefonját vagy az internetkapcsolatát.

– És?

– Mozgásban akar maradni, hogy ne lehessen könnyen megtalálni.

Charlie azt felelte:

– És ezek a rendkívüli óvintézkedések, amelyeket Jane Hawkkal együtt tettek, milyen információk megszerzésére utalnak?

Mustafa egy kilométeren át gondolkozott a válaszon, mielőtt kimondta volna.

– Az összeesküvők nevének a listájára.

– Nevekre, a laboratóriumok helyzetére, a kutatási

adatokra – nyugtázta Charlie. – És talán minden beoltott nevét is meg akarják szerezni.

– Ez nagyon aggasztó – jelentette ki Mustafa, miközben a szirénát is bevetve végigkígyózott egy kisebb dugón. – Miért nem jelentjük azonnal a sejtvezetőnknek?

Charlie megmondta neki.

– A parabolás információt Hugó Cháveztől kaptuk, őt pedig a razzia során tartóztattuk le, Enrique de Soto birtokán. És hogy alakult az a razzia? Ha jelentést kellene írnod róla, mi lenne benne?

– Nem ment olyan jól, mint reméltük. Két ügynök meghalt a robbanásban, hármat hatalmas vadkanok öltek meg, egyet véletlen golyótalálat ért.

– És miért kellett egyáltalán elrendelnünk a razziát?

Mustafa ezúttal csak fél kilométeren át gondolkozott, százötven kilométer per órás sebesség mellett.

– Mert megtartottuk magunknak a Ganeshtól kapott információkat, és csak azután értünk Casa Grandéba, hogy Rangnekar és Hawk elindultak onnan a lakókocsival.

Charlie tovább elemezte a nehézségeiket.

– És Rangnekar feltörte a szállodai és a köztéri kamerákat, vagyis nem maradt nyoma annak, hogy milyen járművet szállítottak le neki. Vikramizáltak minket.

– És már nem először – tette hozzá Mustafa.

– Nem mintha bármi bajom lenne az indiaiakkal, de ezt a szemétládát gyűlölöm. Azért kerültünk Casa Grandéba, mert korábban vikramizáltak minket egy ontariói raktárban – csapott a műszerfalra Charlie minden egyes szónál.

– Azelőtt pedig Steinék házában vikramizáltak minket La Canada Flintridge-ben.

– És ha ezt valaki megtudja, akkor kiveszik a kezünkből a dolgot, és…

– …átadják a nálunk magasabb rangú seggnyalóknak.

– Pontosan. És még ha azok elfogják is Rangnekart meg Hawkot, mi akkor sem kapunk érte elismerést, az viszont biztos, hogy felróják nekünk az összes alkalmat…

– …amikor az a seggfej kihúzta alólunk a talajt – fejezte be Mustafa.

– És tudod, hogy ez mit jelent.

– Hogy megszívtuk.

– És megszúrnak.

Száznyolcvan kilométer per órás sebességnél a kerekek már az összes egyenetlenségen megugrottak, a karosszéria pedig zörögni kezdett.

Mustafa idegesen kijelentette:

– Egy egyedi G550-es Mercedes luxusautóval indultunk, és most egy közönséges Suburbanbe kényszerültünk. Összegyűrődött az öltönyöm, és a cipőmre is ráférne egy tisztítás.

– Megtaláljuk és megöljük őket – jelentette ki Charlie.

– Ezek a seggfejek nem értik, hogy még ha megszereznek is minden információt, akkor sem fogják tudni nyilvánosságra hozni. A mi embereink irányítják a médiát, az internetet, a hatóságokat, a titkosszolgálatokat, mindkét nagy politikai pártot. Ez az ország már a miénk. Amerikának vége, Árkádia veszi át a helyét. – A hangja egyre keményebbé és hidegebbé vált a szenvedélytől, még ő maga is beleborzongott, mintha nem is önmagát, hanem egy nagy szónokot hallgatna.

– És ha ez a két idióta talál egy együttérző fület, azt is be fogjuk oltani, vagy arra utasítjuk valamelyik beoltottat, hogy nyírja ki, és utána ölje meg magát. Jane Hawk elkésett. Gyönyörű szörnyeteg? Egy modern kori Jeanne D'Arc? Nem. Nem, nem! Ő egy senki. Csak egy jó segg, aki nem tudja, hol a helye. De nagyon hamar meg fogja tanulni. Már túl mélyen áthatjuk a társadalmat. Ez már nem az eleje a forradalomnak, hanem szinte a vége. – Kinézett a sivatagra, amelyet nem igazán világított meg a hold az éjszakában, és az össze-vissza álló csillagokra. – Vége, és ezzel neki is vége.

12.

21:31-KOR JANE HAWK a Southwind körül sétált, és a csendet hallgatta. A sivatag eleinte olyan kísértetiesen némának tűnt, mint a hold. De ha az ember elég

mozdulatlanul állt, és elcsendesítette az agyát, rengeteg halk neszt és surrogást, denevérszárny-csattogást, távoli prérifarkasvonyítást és levélzörgést hallhatott az enyhe szellőben.

Jane összerezzent, amikor Vikram hangja szólt bele a fülhallgatójába.

– Gyere, és nézd meg ezt!

A mikrofonjára koppintott – *Úton vagyok!* –, majd még egyszer, hogy bontsa a kapcsolatot, és visszatért a Southwindhez. Bezárta maga mögött a járművet, és végigment a sötét utastéren. Benyitott az egykori hálószobába. Azt csak egy lávalámpa világította meg – Vikram kedvenc fényforrása –, illetve a monitor képernyője.

Vikram olyannak tűnt a munkaállomása előtt, a lávalámpa kísérteties derengésében, mint egy mágikus alak, egy varázsló, akinek hosszú, kék, holdakkal és csillagokkal díszített köpenyt kellene viselnie.

Feltartott két pendrive-ot.

– Az árkádiaiak teljes listája két példányban.

– Biztos vagy benne?

– Ötezer-kétszázhatvan név és cím, Hollisterét is beleértve. A Diederick Deodatus Alapítvány úgynevezett „támogatói". Volt, aki pár száz dollárt adott nekik, mások milliókat. De ezek nemcsak támogatók, hanem árkádiaiak is. Az általam összeállított lista összes tagja szerepel köztük.

Jane átvette az egyik pendrive-ot.

– Elképesztő!

– Néhány támogató neve mellett az *SV* rövidítés szerepel, ami szerintem sejtvezetőt jelent. Mások mellett az *RV,* vagyis regionális vezető. A kurátorok listája pedig olyan nagy hatalmú emberekből áll, hogy lefogadnám, ők alkotják az összeesküvés központi bizottságát.

A pendrive túl kicsinek és könnyűnek tűnt ahhoz, hogy a világ sorsát rejtse, a jövő reményét.

– És a kutatólaboratóriumok? Ahol az irányítómechanizmusokat gyártják?

– Néhány nonprofit szervezet hatalmas támogatásokat kapott a Deodatustól. Shenneck és a felesége az összesnek a

vezetőségében szerepelt. Egy külön fájl tartalmazza ezeket a pendrive-on.

– Ez zseniális, Vikram.

A férfi vállat vont.

– Az az ironikus az egészben, hogy nem lettem volna képes erre, ha az igazságügyi minisztérium gazemberei nem utasítanak arra, hogy telepítsek hátsó ajtókat azokba a rendszerekbe, és nem teremtenek ezzel alkalmat nekem arra, hogy a magam részére is elvégezzem ugyanezt. Konkrétan az egyik regionális vezető és a központi bizottság két tagja utasított erre.

Jane a pendrive-ot simogatva azt mondta:

– Kíváncsi lennék…

– Mire?

– Hogy miért nem oltottak be, mielőtt ennyi törvénytelenséget kértek tőled.

– Lehet, hogy még azelőtt láttam munkához, hogy tökéletesítették volna az irányítómechanizmust, és nem volt mivel beoltaniuk. A gonosz kis ivadékaim elég régiek.

– De utána sem oltottak be, nehogy ellenük fordulj?

Vikram némi hallgatás után felállt. Azonban nem tudta, mit tegyen. Ha közéjük tartozik, akkor nem menekülhet el önmaga elől. Mintha csak félt volna Jane-re nézni, inkább a lámpa folyton változó amőbamintáját kezdte bámulni.

– Most megijesztettél.

– Önmagamat is megijesztettem.

Amikor Vikram végre felnézett, félelem csillant a szemében.

– Hogy deríthetem ki, hogy…

– Sehogy. – Jane habozott egy kicsit, majd azt mondta:

– Ira bácsi nem Ira bácsi.

Ez volt az éppen használatban lévő jelszó, amellyel totális engedelmességre késztették a beoltottakat. Egy 1955-ös regényből származott, A *testrablók támadásából,* amelyet Jack Finney írt. Ha Vikram be lett volna oltva, azt válaszolta volna, hogy: „Igen, rendben.” És onnantól Jane minden parancsának engedelmeskedett volna. De nem így történt.

Az eredeti jelszó az volt, hogy „Játssz velem

mandzsúriait!”, Richard Condon híres regényéből, *A mandzsúriai jelöltből.* Amikor Jane ezt megismerte, az összeesküvők átprogramozták az összes beoltottat, valószínűleg telefonon át, a Finney-jelszóra.

– Ők tudják, hogy ismered ezt a jelszót? – kérdezte Vikram.

– Igen.

Jane rájött, hogy mire gondol a szövetségese. Lehet, hogy tényleg beoltották, de egy általa ismeretlen jelszóra programozták be, és talán ezért nem reagált erre.

– Mikor értesültél Ira bácsiról? – kérdezte Vikram.

– Egy hete.

A férfi megborzongott, és megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Én tíz napja tűntem el a szemük elől, mielőtt megváltoztatták a jelszót. Ha beoltottak volna, még reagálnék az Ira bácsira.

Jane átölelte, és Vikram szorosan magához húzta.

Pár pillanatig így álltak, mielőtt elengedték volna egymást.

– A beoltottak listáját még meg kell szereznem.

– A jótékonysági alapítvány adatbázisából?

– Semmi okuk nem lenne máshol tárolni. Egyértelmű, hogy tökéletes fedővállalkozásnak tartották az alapítványt.

– Akkor csináld, Vikram! Úgy érzem, kezdünk kifutni az időből.

A férfi levetette magát a székére, és a képernyő felé fordult.

Jane kiment, és behúzta maga mögött az ajtót. Az anyósüléshez sétált. Egy dupla vodkára vágyott, hogy lecsillapítsa az idegeit. De nem engedélyezte magának.

A széles szélvédőn át sokkal több égbolt látszott, mint sivatag, mert az utóbbi lapos volt, az előbbi viszont búraszerű. A számtalan apró nap látványa gyakran segített Janenek, amikor túl nehéznek tűnt minden. A csillagok arra emlékeztették, hogy az univerzum – és az élet – lehetőségei végtelenek. Ugyanakkor arra is, hogy az elméje és a testi ereje szerény hozzájuk képest, és hogy ha ekkora feladat áll előtte, azt nem tudja puszta akaraterőből elvégezni, hanem alázatra is szüksége lesz hozzá.

Ám a csillagos ég ezúttal a gonoszt is eszébe juttatta, a koponyákban megbúvó nanoháló csomópontjait, és amikor a következő feladatára gondolt, beleborzongott.

13.

WAINWRIGHT HOLLISTER, aki emberekre vadászott szórakozásból, és úgy irányított több mint tizenhatezer férfit és nőt, mintha csak bábok lennének, büszke volt a fizikális és mentális teherbírására. De elaludt a gazdabolt előtti Sno-Catben, miközben a többiek, a bábjai karantén alá vonták és átkutatták a várost.

Álmodott, és az álmaitól más üvöltve ébredt volna fel, Hollister viszont jól bírta a borzalmakat. Képzeletben ismét kilencévessé vált, és a gyerekszoba felé lopakodott, ahol a kisöccse aludt. Aznap éjjel a dadus kiment a konyhába egy kis süteményért. Egy babamobil lógott a kiságy felett, színes, műanyag madarakkal, amelyek csicseregve körözni kezdtek, ha bekapcsolták őket egy távirányítóval. Az éjjeliszekrényen álló kislámpa szára plüssmackó alakú volt, a búrája világoskék, és halvány fény áradt belőle. Az ifjú Hollister a párnájával a kezében odalépett az ágyhoz, ami sokkal nagyobb volt, mint az emlékeiben. Miközben csendben leeresztette a gyilkos eszközt, hogy megvédje az örökségét, meglepődött, hogy nem látja Diedericket a pamutpizsamájában, mint korábban. Csak egy takarót, amely korábban nem volt ott. Az anyjuk aggódott, hogy a kis angyalkája túlságosan belegabalyodna a takaróba. Hollister megragadta a takaró sarkát, és miközben felrántotta, rájött, hogy az alatta heverő alak túl nagy ahhoz, hogy Diederick legyen. A meztelen Mai-Mai feküdt előtte. Bár a feje egy része hiányzott, kinyitotta a szemét, felé nyújtotta karját, széttárta a combjait, és azt mondta: Gyere, *halj meg bennem!*

Az álmok egymásba úsztak, amíg valaki szólongatni nem kezdte – *„Mr. Hollister, Mr. Hollister!”* –, és gyengéden meg nem rázta a vállát, hogy felébredjen.

Andy Goddard ült a volán mögött.

Hollister ásított, kinyújtózkodott, és felült.

– Megtaláltátok? Megtaláltátok Thomas Buckle-t?

– Nem, uram. Nincs itt. Mindent átkutattunk. Szerintem soha nem is volt itt.

Hollisternek nem volt türelme az ilyesfajta kudarcorientáltsághoz, és felmerült benne, nem lehetséges-e, hogy a lustaságnál és a pesszimizmusnál többről van szó. Bertold Shenneck mindig erősködött, hogy a beoltottak képtelenek megtagadni az engedelmességet, és hazudni sem tudnak. Hollister viszont nem volt teljesen meggyőződve a megbízhatóságukról. A férjek átverik a feleségüket, a feleségek pedig a férjüket. Az anyák átverik a fiaikat, a fiúk pedig az anyjukat. Az átverés az emberi lények alapvető meghatározója. És egy ilyen világban talán egy nanohálóban vergődő agy is csupa megtévesztés.

– Kutassátok át ismét! – adta ki az utasítást.

– Ismét? Uram, az egész várost?

– Az az autós látta, hogy egy furgon elhagyja az autópályát. Ha Buckle benne ült, akkor biztosan nem az én birtokomra ment. Csak ide jöhetett.

Goddard hangja bocsánatkérően és alázatosan csengett.

– Vagy pedig, aki felvette… az talán egyenesen áthajtott Willisfordon.

– És hova ment? Egy kis tanyára, ahol úgysem fogadták volna be? Nem. Ha Buckle nem itt van, akkor örökre eltűnt, és nagyon ajánlom, hogy ne tűnjön el örökre. Ő az enyém, és el fogom kapni.

– Az emberek kimerültek, uram.

Bár Goddard biztos minden tekintetben engedelmesnek tűnt, ez a megjegyzése mintha csak hajszálnyira lett volna az engedetlenségtől.

– Kávét. Koffeintablettákat. Amfetaminokat, ha vannak. Maradjatok talpon, és tegyétek a dolgotokat! Én még soha nem vallottam kudarcot, és most sem fogok. A korábbiak könnyűek voltak. Semmiségek voltak. Buckle is semmiség. Egy senki. Találjátok meg!

– Rendben. Igen. Megtaláljuk.

Goddard hangja továbbra is csüggedt maradt, ami dühítette Hollistert. Ha a beoltottakat nem lehet addig használni, amíg össze nem esnek, ha rá kell őket beszélni, hogy menjenek el a legvégsőkig, akkor nem sokkal jobbak azoknál a lusta és tehetetlen plebejusoknál, akik ilyen szörnyűvé tették ezt a világot.

– Itt van – jelentette ki. – Láttam a jeleket. A vörös selymet és a halott nőt. Buckle látta, ahogy meghal, és amíg eleven tanúja marad, addig kísérteni fog. Csak az ő halála öli meg a nőt is. Megértetted, te átkozott? – Goddard csak bámulta, nem tudta, mit mondjon. – Te szánalmas véglény! Mondd azt, hogy: „Igen, uram. Igen, uram, megértettem."

Goddard bólintott.

– Igen, uram. Igen, uram, megértettem.

A távozása után Hollister megpróbált visszaaludni, de képtelen volt rá. Amikor kinyitotta a szemét, egy ismerős alakot pillantott meg a parkolóban, a hóban állva, egy lámpa alatt. Mai-Mai meztelen volt, és egy kisbabát tartott a karjában.

14.

ÖT IT-BIZTONSÁGI szakember vette körül Felicity Spuriing munkaállomását, persze mind férfiak. Ő volt az egyetlen nő a helyiségben.

Vikram Rangnekarra vártak – mert Rangnekar volt az, nem lehetett más, és Felicity fogja elkapni –, hogy visszatérjen az adatbázisba.

Az egyik fickó, Gregor elvett párat a lány karalábészeletei közül. Ha a másik négy valamelyike tette volna, Felicity hagyta volna, de Gregor egy állatlan, szőrös fülű szörnyszülött volt, noha még csak harminc körül járt. A lány inkább meghalt volna, mint hogy összefeküdjön vele, ahogy a másik négy közül kettővel megtette. Elvette a fickótól a zacskót, lezárta, és megjegyzés nélkül lerakta.

Tizenegy perccel később ismét megszólalt a riasztás, és

megjelent a piros betűs DIEDERICK DEODATUS ALAPÍTVÁNY felirat.

– Itt van – szólalt meg Felicity.

A behatoló kiléte is előkerült:

BÁNYABIZTONSÁGI ÉS EGÉSZSÉGÜGYI IRODA
MUNKAÜGYI MINISZTÉRIUM
CONSTITUTION AVENUE 200.
WASHINGTON, D. C.

A kék szemű, vörös hajú Derek azt mondta:

– Egy titokban regisztrált előfizetésen keresztül dolgozik. A bányabiztonságiak egyikének sincs engedélye hozzánk, és hétvégén amúgy sem dolgoznak. – Felicity Derekkel is lefeküdt. A férfi lepedőtechnikái éppen olyan egyszerűek voltak, mint ez a kijelentése.

A képernyőn ismét megjelent a tevékenység leírása: „POTENCIÁLIS TÁMOGATÓK” > 16 912 ELŐFORDULÁS 26 DOKUMENTUMBAN > 1. DOKUMENTUM LETÖLTÉSE.

A figyelmeztetés aljánál egy állapotsáv mutatta, hogy hány százaléka töltődött le a fájlnak.

Mike, akivel Felicity még nem feküdt le, noha bármikor hajlandó lett volna rá, azt mondta:

– Ez őrült gyors. Úgy szívja magába az adatokat, mintha száz pornósztár lenne a túlvégen.

A behatoló már a harmadik fájlnál tartott, amikor ismét megjelent a bányabiztonsági iroda címe, azzal a megjegyzéssel, hogy MEGERŐSÍTVE.

Felicity eleresztett egy sor káromkodást.

Warren Farley kislányosan felkuncogott. Ő korábban hetednapi adventista volt, de most már abban hitt, hogy Isten még meg sem született, és egy tudósok által létrehozott mesterséges intelligencia formájában fog megjelenni. Ő könnyen felizgatta magát.

– Spuriing, te olyan rossz kislány vagy.

Gregor azt mondta:

– Oda kéne küldenünk valakit a bányabiztonságiakhoz Washingtonba, hátha tényleg onnan csinálja… – majd

felemelte Spuriing vonalas telefonját.

A másik négy srác egyszerre kezdett beszélni, miközben a behatoló a negyedik fájlnak is nekilátott; hangjuk a pulykakotyogásra emlékeztetett. Felicity úgy tudta, hogy ő az egyetlen árkádiai köztük, és a beszélgetésük hallatán meg is értette, hogy miért.

Ismét rákeresett a behatolóra, de az egy percen belül távozott a rendszerből.

Nem egészen két perc múlva viszont már ismét a Diederick Deodatusban kutakodott, a potenciális támogatók listájában, amit ismét elkezdett letölteni, az ötödik fájllal indítva.

Lenny Morton, aki kevesebbet beszélt, mint a többiek, lassabbnak tűnt, és csodálatosan lassú volt az ágyban, azt mondta:

– Műholdas kapcsolattal csinálja.

Felicity megrázta a fejét.

– Azt már megtalálta volna a szoftver. Az is csak egy csomópont.

– Akkor ez nem nyilvános telekom – jelentette ki Lenny.

– Hanem milkom. Katonai műholdas kommunikáció.

– Hogy a fenébe tudna feltörni egy katonai műholdat?

– Minket is feltört, nem? Ez a fickó egy gonosz zseni.

Az újabb azonosító is megjelent:

INDIÁN ÜGYEK HIVATALA
BELÜGYMINISZTÉRIUM
C STREET 1849.
WASHINGTON, D. C.

Amikor a behatoló a hatodik fájlnak is nekilátott, újabb figyelmeztetés tűnt fel Felicity képernyőjén piros betűkkel: DIEDERICK DEODATUS ALAPÍTVÁNY.

– Mi a fene? Most már ketten vannak.

Az újonnan érkezett illető is a potenciális donorok listájára keresett rá, és elkezdte letölteni a tizedik fájltól, miközben az előző áttért a hatodikról a hetedikre.

– Ugyanaz a fickó – jelentette ki Felicity. – Két csatornát nyitott, megpróbálja letölteni, amire szüksége van, mielőtt beazonosíthatnánk.

A szoftver szerint az új IP a Mezőgazdasági Minisztérium Élelmiszerügyi Hatóságának a birtokában volt.

Lenny odasietett a saját munkaállomásához, amely kettővel odébb állt.

– Mi legális kapcsolatban vagyunk a milkom műholdas rendszerrel. Az ő embereik biztosan megtalálják a gazfickót.

15.

AMIKOR MUSTAFA követte Charlie-t a Holiday Inn lakosztályába, ahol a négy phoenixi ügynöknek három nagyváros közlekedési kamerafelvételeit kellett volna nézegetnie, hogy megtalálják az Explorer Sportot vontató lakókocsit, egyikük sem ült a laptopja mellett. Egy asztal mellett tehénkedve vacsoráztak, söröztek és nevetgéltek.

Mustafa részben azért haragudott meg rájuk, mert a jelek szerint nem fogták fel a helyzet súlyosságát. Az ő Long Island-i jövője forgott kockán, a fenébe is, az East Egg-i udvarháza, a lehetősége arra, hogy elvegye a saját Daisy Buchananjét, és Tom Buchananre vagy Nick Carrawayre változtassa a nevét, hogy elérje azt, amit Gatsbynek nem sikerült, hogy elfogadtassa magát a nagy múltú családokkal, és örökre boldogan éljen a jövő zöld fényében. Meg azért is dühös volt, mert fűtötte a Mountain Dew és azok a kis Benzedrin-tabletták, arany aurát látott tőlük az emberek körül, mintha angyalok lennének, bár persze nem voltak azok. És folyamatosan kínozta az okuláris migrén – nem a feje fájt, csak villogó fények úszkáltak a látóterében, ami megnehezítette volna számára az olvasást, ha akart volna olvasni.

Majd kiderült, az ügynökök azt ünnepelték, hogy négy videófelvételen is megtalálták az Explorert vontató lakókocsit. Az először Tempe településen hajtott át. Utána lekanyarodott egy szupermarket parkolójába, a jelek szerint azért, hogy

Rangnekar feltölthesse az éléskamráját. Majd Phoenix délnyugati részén felhajtott a 10-es sztráda nyugat felé haladó oldalára.

Negyedszerre egy arizonai autópálya-rendőrségi járőrautó kapta le, amikor nem sokkal a tonopah-i lehajtó előtt a rendőr megbüntetett valakit gyorshajtásért. A Southwind Tonopah-nál hajtott le a sztrádáról.

Charlie jelentőségteljes pillantást vetett Mustafára, mert mindketten tudták, hogy ez mit jelent. Rangnekar és Hawk egy elhagyatott helyre siettek, távol mindentől, ahol felerősíthetik a parabolaantennát, és munkához láthatnak.

Gary Greenway, az ügynökök főnöke időközben vette a bátorságot, és lefoglalt egy helikoptert az Indián Ügyek Hivatalától, amely a Casa Grandétól délnyugatra elterülő Papago rezervátumot felügyelte. A helikopter a pilótával együtt a North French Streeten várta őket. Tonopah légi úton alig harminc percre volt tőlük. Amikor Charlie és Mustafa megérkeznek oda, egy négy kerék-meghajtású terepjáró várja majd őket az arizonai autópálya-rendőrség jóvoltából egy üres parkolóban az Indián School Road mellett, a Shell benzinkúttal szemben.

Mustafa azt mondta a liftben:

– Ezek nagyon kiborítottak.

– Kik?

– Greenway és a másik három.

– Elvégezték a feladatukat – jegyezte meg Charlie.

– Ott ülnek, tömik a fejüket és sört vedelnek, miközben mi egyik helyről a másikra rohangálunk.

– Mert nekünk fedeznünk kell magunkat, ne feledd, és ezért senki nem fog olyan keményen dolgozni, mint mi.

– És a dicsfényük is kiborít. Neked nincs dicsfényed, Charles.

– Neked sincs, barátom. – Amikor leértek a földszintre, Charlie hozzátette: – És talán ne vegyél be több Benzedrint.

– Csak még egyet, nemsokára – felelte Mustafa. – Úgy érzem, ha nem veszek be még egyet, kiolvad a fogam a fejemből.

A helikopter egy négyüléses Robinson R44 Raven volt. A

pilótát Cynthia Red Coyote-nak hívták, és kicsit sem emlékeztetett a képzeletbeli Daisy Buchananre, de azért felkeltette Mustafa érdeklődését.

Miközben felszálltak, megszólalt Charlie telefonja.

16.

A BEHATOLÓ KÉT számítógépen keresztül mind a húsz fájlt letöltötte, amelyben a potenciális támogatók voltak listázva. De utána ahelyett, hogy elhagyta volna a rendszert, visszament a TÁMOGATÓI HAGYATÉKOK adatbázisába, amely kilencezer-négyszáztíz nevet tartalmazott huszonhárom fájlban, és azokat is elkezdte letölteni.

Már a tizenötödik dokumentumnál tartott az egyik számítógéppel, és a huszadiknál a másikkal, amikor Lenny Morton csendben bejelentette két munkaállomásnyira Felicity Spurlingtól:

– A milkom embere megtalálta. – Ez feltüzelte Felicityt és a többieket is. Lenny felolvasta a szélességet és a hosszúságot, majd hozzátette: – Maricopa megye, Arizona. Tizenkilenc egész kilencvenöt kilométerre egy Tonopah nevű kisvárostól, valami földút mellett, egy nagyon elhagyott vidéken.

Felicity úgy érezte magát, mint egy hazafutás után, amikor megfogta a mobilját, felhívta Charles Weatherwaxet, és továbbította neki az információt.

Rangnekar folytatta az adatok letöltését, de a nagy pillanat elmúlt. Mindenki visszaballagott a helyére, Gregort leszámítva, aki lenyúlt pár répát is.

– Ez nagyon menő volt – jegyezte meg a férfi, csapott állát megcsóválva.

Felicity szó nélkül visszaszerezte tőle a répás zacskót, és lezárta.

Gregor észre sem vette.

– Mindig dolgozol. Holnap vegyél ki szabadnapot, és csináljunk valamit együtt!

Felicity hirtelen kamasz lánnyá változott.

– Ne akarj velem kezdeni, Gregor! Lapostetűm van.

A srác arca felragyogott.

– Imádom a lapos tetőt. Viszek bort, és napozzunk egyet odafent.

17.

VIKRAM HANGJAbetöltötte Jane fülhallgatóját.

– Gyere ide gyorsan!

A lány visszasétált hátulra, és elhúzta az ajtót.

– Mi az?

– Követtek idáig. Már úton vannak.

– Ejtsd a műholdat, és elindulunk.

– Nem. Változott a terv. Már majdnem mindent megszereztem.

– Ilyen gyorsan?

– Pár perc, és végzek. Összeköttetésben maradunk, megszerezzük a maradékot, és itt hagyjuk a lakókocsit. Kezdd el leakasztani az Explorert!

Jane éppen annyira reménykedve, amennyire rettegve, hálásan a győzelemért, és tartva attól, hogy mi lesz az ára, előrement, felkapta a zseblámpát és a szerszámos ládát az anyósülés mögül, és kilépett a csillagos éjszakába.

Még csak két-három perce dolgozott, amikor az összes lámpa kigyulladt a Southwindben. Utána megjelent Vikram, hogy segítsen neki.

– Ha az autópálya-rendőrséget is bevonják – mondta –, akkor már száguldanak felénk az útról.

– Erre számíthatunk. Mindenütt vannak csápjaik. Mindenkit bevetnek. – Az Explorernek már az összes kereke leért. Jane kihúzta a féklámpák csatlakozóit, és hozzátette:

– Innentől befejezem. Hozd ide a sporttáskámat, és mindazt, amit nem akarsz itt hagyni!

– Csak egy laptop kell – felelte Vikram, és visszasietett a lakókocsiba.

18.

A RENDŐRÖK VÉGÜL hazaengedték Louise Walterst a munkahelyéről, bár azt javasolták neki, hogy inkább gyalog menjen, ne a furgonnal.

Amikor Porter Crockett a kopogtatására kinyitotta a hátsó ajtót, a nő nagyon feldúltan lépett be.

– Ezek eszelősek, az egész várost kikérdezték, és nem mondanak semmit, csak a barátod fotóját lobogtatják. Mint a Gestapo a régi filmekben. Ez még mindig Amerika, nem?

– Talán már nem annyira – válaszolta Porter, miközben lesegítette a kabátját. – Tom a megmondhatója. Majd elmeséli.

Louise leült, hogy levegye a csizmáját.

– A reggeli vendégeket még mindig ott tartják. Nem engedik őket hazamenni. Amikor Carl Volk megpróbált kisétálni, eldurvult a helyzet. Porter, ezek leütötték, és egy asztalhoz bilincselték, hogy ne tudjon elmenni. Olyan furán viselkednek… Néhányukat egész életében ismertem, de mintha idegenné váltak volna. – Remegett a keze, miközben felvette a papucsát. – Hol van?

– A konyhában. Most ettünk. A spaletták csukva vannak. Senki nem láthatja. Korábban ezt a házat is átkutatták, de túljártunk az eszükön.

Louise kiment a konyhába, a nyomában Porterrel, mire Tom Buckle felállt az asztaltól, ahol a kávéját itta.

– Miss Walters, sajnálom, hogy ennyi gondot okoztam.

– Nem magával van a baj, fiatalember. Hanem ezekkel a rendőrökkel, akik halálra rémítenek. És akárhogy jártak túl az eszükön Porterrel, reméljük, hogy ismét sikerülni fog. A főúton már megint elkezdtek átkutatni minden házat.

19.

JANE ÜLT a volán mögött, Vikram a majrévasba kapaszkodott. Kavicsok zörögtek az alváz alatt. A Sonora-sivatag kátyú s pusztaságában száguldottak.

Jane felkapcsolta a fényszórót, mert nem tűnt valószínűnek, hogy az árkádiaiak ilyen gyorsan meg tudnának szervezni egy helikopteres kutatást. Hamarosan igen, de egyelőre nem.

– Biztos vagy benne, hogy a potenciális támogatók listáján a beoltottak vannak?

– Azt mondtad, hogy Booth Hendrickson tizenhatezret mondott neked, amikor megtörted.

– Igen.

– A potenciális támogatók listáján tizenhatezer-kilencszáztizenketten vannak. És ott vannak a támogatói hagyatékok. Ez elvben olyanokat jelentene, akik az alapítványra testálták a vagyonukat a végrendeletükben, de ezek a szemétládák nem így értették. Azt gyanítottam, hogy a Hamlet-listáról van szó. Kilencezer-négyszáztíz ember. Jane… rákerestem Nickre. Szerepel köztük.

Jane-nek egy pillanatra elállt a szava.

– A Hamlet-lista…

Öt kilométerre északra a lakókocsitól Vikram azt mondta:

– Ez az! – és egy laza kőhalomra mutatott, amely a kereszteződést jelezte. A murvás út még harmincöt kilométeren át haladt északnyugat felé, Aguila és a 60-as főút irányába, mely utóbbin ha nyugat felé fordultak, akkor La Paz megyébe juthattak el. A földút egyenesen észak felé tartott még olyan harminc kilométeren át, a Vulture-hegység mellett. Az is a 60-as főútnál ért véget, közvetlenül Wickenburg után, amely egy alig hétezres lélekszámú település volt. – Végig világítanunk kell – figyelmeztette Jane-t Vikram, amikor rákanyarodtak a földútra. – Úgy néztem, a keréknyomok folytatódnak, ha nem fújta még el őket a szél. És másfél kilométerenként egy kőrakás jelöli az utat, de ki tudja, hogy azokat gondozza-e valaki.

Jane gyorsított, és azt kérdezte:

– Ki a fene használja ezt?

– Átkozott legyek, ha tudom. Ilyenkor valószínűleg senki. Éjszaka még fényszóróval is könnyű lehet szem elől téveszteni.

– Szólok másfél kilométerenként – ajánlotta fel Jane –, te

meg figyeld a kőrakásokat!

A durva terep ellenére képesek voltak száz kilométer per órás sebességre gyorsítani, és közben megtartani az ugrándozó kormánykereket. Így nagyjából percenként számíthattak egy kőrakásra.

Két oldalukon magas kaktuszok sorakoztak gyászoló tömegként vagy dühös járókelőkként, karjukat felemelve, mintha isteni kegyelemért könyörögnének, vagy a mennyeket átkoznák.

– Az az e-mail, amit elküldtem neked – szólalt meg Vikram. – Az a Dougal Trahern… Ő ment el veled Shenneck napai birtokára?

– Igen, de szerintem nem ő jön Wickenburgbe. Egy rayshaw csúnyán meglőtte pár hete. Másfél kilométer.

Vikram kicsivel később megszólalt:

– Ott egy kőrakás.

A Brendától Wickenburgig húzódó, száztíz kilométer hosszú 60-as főúton egy, legfeljebb két rendőrautó járőrözhetett. De a földút annyira elhagyatott volt, hogy még egy szerencsejátékos sem fogadott volna arra, hogy kiszúrhatják őket rajta.

– Másfél – szólalt meg Jane.

– Kőrakás – válaszolta Vikram szinte azonnal.

Már csak negyedórányira jártak az aszfalttól.

Bár Jane szíve zakatolt, nem attól tartott, hogy rendőrrel találkoznak majd, vagy hogy utolérik őket az üldözőik. A pulzusa egy sokkal szörnyűbb veszedelem ritmusára vert, mint amit az árkádiaiak vagy a szolgálatukban álló hatóságok rájuk hozhattak volna.

20.

MIRE A HELIKOPTER leszállt Tonopah-ban, a Shell kút mellett, amely a város társasági központjának tűnt, Charlie Weatherwax mindenre rájött annak a térképnek a jóvoltából, amit a pilóta GPS-e jelenített meg.

Rangnekar és Hawk biztosan azért pont Maricopa megyéből indították meg az adatbányászatot, mert az közel volt Casa Grandéhoz, ahol átvették a Southwindet, és olyan elhagyatottnak tűnt, hogy ott napokig is meglapulhattak észrevétlenül.

De azért is, mert az itteni földutak és murvás utak hálózata számtalan menekülési módot biztosított La Paz, Mohave és Yavapai megyékbe, amelyek gyéren lakottak, így rendőr sem nagyon akad bennük. Az éjszaka leple alatt itt hagyhatták a lakókocsit, és eltűnhettek a pusztaságban, mielőtt a hatóságok lezárhatták volna a környéket.

Vagy legalábbis azt akarják, hogy Charlie ezt higgye. Csakhogy ő ennél sokkal tapasztaltabb volt a megtévesztések terén, már kora gyermekkorától fogva, és úgy gondolta, hogy ehelyett inkább kimennek majd a 60-as főútra egy földúton át. A megérzései azt súgták, hogy még egy olyan kicsike várost is el fognak kerülni, mint Wickenburg, de Charlie a mentális sakkjátszmák mestere volt, ami most kifizetődött.

Vaughn Cooley, a seriff embere ott várta őket egy Jeep Cherokeeban, amikor a helikopter földet ért.

Ms. Red Coyote úgy gondolta, az Indián Ügyek Hivatala nem tartozik további asszisztenciával a helyi hatóságoknak. Azt állította, hogy azért nem tud segíteni a kutatásban, mert a helikoptere sem infravörös, sem éjjellátó készülékkel nincs felszerelve. Ellenállónak bizonyult mind Charlie bűbájával, mind a fenyegetéseivel szemben, és olyan károrvendő vigyorral távozott, hogy a férfi legszívesebben lenyiszálta volna az arcáról a mosolyát.

Miközben Charlie utasította Cooley-t, hogy szóljon a wickenburgi hatóságoknak, tartsák nyitva a szemüket egy metálszürke Explorer Sportra, Mustafa al-Yamani még egy tablettát lenyelt az utolsó, megmelegedett korty Mountain Dew-val.

21.

CHARLENE DUMONT, aki élete nagy részét a zöld San Diegóban töltötte, egy hatalmas tenger partján, nem tudott mit kezdeni Wickenburggel. A magas, rojtos levelű pálmákkal. A vézna, apró levelű fákkal. A kavicsokkal a fű helyett. A bézs és homokszínű épületekkel mindenütt, amelyek mintha az évtizedeken át tartó hőség miatt asztak volna össze. A szürkére égett, szurokcsíkos aszfalttal. És a rengeteg nyílt térrel mindenütt, a széles utcákkal, telkekkel, pusztaságokkal, amelyek a szabadság örömével töltötték el, ugyanakkor az üresség és magányosság érzésével is.

Még napfényben ért oda Phoenixből, egy bérelt egyterűvel – egy GMC Terrain Denalival –, ahogy Jane meghagyta a Dougalnak írt levelében. Napközben és sötétedés után is végigsétált a városon, az eldobható telefont mindig a kézitáskájában tartva.

Mire az 22:22-kor megszólalt, már a Best Western-beli szobájában nézte a híreket. Éppen Jane Hawk szerepelt a tévében, akit démoni, vérszomjas boszorkányként mutattak be, azt állítva, hogy megölte a férjét, és nagy valószínűséggel az eltűnt kisfiát is. Ez a sztori olyan túlzónak tűnt, hogy csak egy bolond tartotta volna másnak, mint propagandának. Charlene Dumont nem volt bolond, de azt tudta, hogy elég sok tökkelütött jár-kel odakint, akik a hírműsor minden szavát elhinnék, úgyhogy mire a telefonja megszólalt, már semmi nem maradt a lelkesedéséből, ehelyett átjárta a sivatag elhagyatottsága.

Fogadta a hívást.

– Halló?

– Charlene?

– Személyesen.

– Hálásabb vagyok ezért, mint azt el tudnám mondani.

– Erre semmi szükség, gyermekem. A közös barátunk azt mondta, azt kívánja, bár a lánya lehetnél, én meg azt, hogy ő bárcsak az apám, vagyis testvérek vagyunk.

Jane némi hallgatás után azt felelte:

– Mindent megteszek azért, hogy minél kevesebb kockázat árán juttassalak be és ki.

– Ha benne vagyok valamiben, akkor benne vagyok –

felelte Charlene. – Ahogy a majdnem-apukád is tenné. Úgyhogy hagyjuk ezt! Mire van szükséged?

– A könyvtár csak pár sarokra van tőled.

– Tudom. Jártam egyet a faluban.

– Egy parkoló van mögötte, a bevásárlóközponttal szemben. Mikorra tudnál odaérni?

– Öt perc múlva.

– Nem fogsz visszamenni a motelbe.

– Az ágy puha, a szoba tiszta, de én túlságosan városi lány vagyok Wickenburghöz. Úgy érzem, sok nekem ennyi homok.

– Van velem egy férfi is, ne ijedj meg, amikor meglátod… Én azt kívánom, bárcsak a bátyám lenne, úgyhogy neked is a testvéred.

– Egyre nagyobb a családunk – nyugtázta Charlene. – Öt perc múlva találkozunk.

22.

MUSTAFA AL-YAMANI olyannak látta a Fleetwood Southwindet az éjszakában, mint egy verejtékező állat. Csak ez fényt izzadt. A benne világító ragyogás folyadékként ömlött ki belőle a sivatagba, és tócsákat festett a földre.

Charlie és Cooley gyorsan átkutatták á lakókocsit, miközben Mustafa egy fénytócsában állt, a tükörképét keresve, mintha vízben lenne – de nem találta. Csak egy Mustafa volt ott, akinek a szíve nyugalmi állapotban is percenként százat vert. A szája kiszáradt. A szeme viszketett. A ruhái gyűröttek voltak, porosak, nem megfelelőek egy elegáns Long Island-i társaságba, ahogyan a savanyú izzadságszag sem számít elfogadhatónak jobb körökben.

Mustafa nem volt dühös típus, legalábbis messze nem annyira, mint Charlie, de most éppen olyan haragos volt, mint amennyire félt. Nyugtalanság töltötte el, mintha egy helyben futna, miközben a világ összeomlik mögötte, és szakadék nyílik a lába nyomán, ami elől nem menekülhet. A megfelelő

cipő, zokni, nyakkendő, férfiillat – egyik sem segített ebben a helyzetben. Tudta ugyan, hogy a haragjának, a félelmének és a nyugtalanságának több köze van a Benzedrin-tablettákhoz, mint a korábbi kudarcaikhoz, de azt is, hogy ez nem teszi kevésbé valóságossá az érzéseit.

Meg akart ölni valakit. Hirtelen megértette azt a megkönnyebbülést, amely Charlie-t töltötte el, amikor megölte Hugó Chávezt vagy Jesús Mendozát. Az élet gyakran dob akadályokat az ember útjába, dühítő fordulatokat, és ilyenkor nem lehet mást tenni, mint legyőzni ezeket; de megkönnyebbülés nélkül kizárólag a küzdelem marad. És amikor a gyűlöletes akadály egy másik emberi lény, a stressszint megugorhat, s ilyenkor nagy megkönnyebbülést hozhat pár golyó.

Charlie és társa kiléptek a lakókocsiból, és lekapcsolták maguk mögött a lámpákat. Ekkor a sötétség vált olyanná Mustafa körül, mint egy folyadék, amely elnyeléssel fenyegeti.

Charlie sietett, és Cooley vezetett, úgyhogy Mustafának egyedül kellett beülnie hátra. Azt kívánta, bárcsak ő vezetne. Mivel nem volt mit csinálnia hátul, egyre nyugtalanabbá vált, mindinkább vágyott a megkönnyebbülésre. A sötétség mintha felfelé kúszott volna a lábán odalentről.

Miközben észak felé száguldottak, és a murvás útról lekanyarodtak a földútra, Wickenburg felé, felmerült benne, hogy tarkón lőhetné Cooley-t, és átvehetné tőle a volánt. De tudta, hogy ez nem jó ötlet. A Cherokee összetörhetett volna. És ha nem, akkor is elég sok biológiai mocsokba kellett volna beleülnie a drága öltönyében. Egyébként is, Cooley nem volt komoly akadály, csak idegesítő az erősködésével, hogy majd ő vezet, és a megölése nem feltétlenül hozta volna el a kívánt megkönnyebbülést.

Várnia kellett. Majd Wickenburgben megöl valakit. Addig várnia kell. Fészkelődni kezdett a hátsó ülésen. Folyamatosan kérdezősködni akart, hogy: *Ott vagyunk már? És most? Mikor érünk oda?* De uralkodott magán. Nagyon jól tudott uralkodni az ösztönein. Legszívesebben bevett volna még egy tablettát, de nem tette, mert nem maradt már a Mountain Dew-jából, amellyel lenyelhette volna.

23.

A KÖNYVTÁR MÖGÖTTI antik lámpaoszlopok elég távol álltak egymástól. Jane a lehető legmesszebb parkolt le tőlük, bár nem talált olyan helyet, ahol elég mélyek lettek volna az árnyékok.

Ha voltak is a könyvtárban biztonsági kamerák, azok biztosan az ajtót figyelték. A parkolóban nem voltak.

Az utca túloldalán lévő bevásárlóközpont már bezárt. Wickenburg a jelek szerint korán nyugovóra tért, és nem sokan jártak ilyenkor az utcáin.

Miközben Charlene Dumontra vártak Vikrammal, Janenek folyamatosan Cornell Jasperson járt a fejében, a fia egyik gondviselője. Cornell nagy Paul Simon-rajongó volt, a zenéje iránymutatást adott neki zaklatott élete során. A félelmetes vagy lehangoló pillanatokban az amerikai énekes egyik szerzeményének azt a sorát ismételgette, amelyet most Jane sem tudott kiverni a fejéből: *„…minél közelebb van az úti célod, annál messzebbre csúszik…”*

24.

CHARLIE WEATHERWAX nagy utat tett meg a Beverly Hills-i Peninsula Hotel lakosztályából eddig a sivatagi porfészekig, három halottat hagyva maga mögött, a nogalesi áldozatokat nem számítva, amelyekért nem ő felelt, hanem inkább Enrique de Soto. És mindez nem egészen harminc óra alatt zajlott le, bár úgy érezte, mintha már hónapok teltek volna el a Peninsula óta. Erről a torzításról részben a dex-met koktél tehetett, amellyel az álmot kergette el, de az a csendes kétségbeesés is, melyet az a leküzdhetetlen előérzete okozott, hogy közeleg a halála.

A wickenburgi könyvtár mögött egy rendőrautó várakozott, amikor Cooley odaért Charlie-val és Mustafával. A diszpécser útközben értesítette Cooley-t, hogy megtalálták ott

az Explorer Sportot, üresen.

A rendőrök kicsit odébb vonultak, engedve az FBI-nak, miközben Charlie és Mustafa úgy tettek, mintha nyomok után kutatnának az Explorerben. Miközben benéztek az ülések alá, a kesztyűtartóba, megemelték a szőnyegeket és még a pótkereket is ellenőrizték, igazából nem számítottak arra, hogy bármit is találnak, és elsősorban azért csinálták végig az egészet, hogy négyszemközt beszélhessenek egymással.

– Az volt a feladatunk, hogy megtaláljuk Vikram Rangnekart – jelentette ki Charlie. – Nem igaz? Csak Rangnekart?

– De – helyeselt Mustafa lelkesen bólogatva. – Pontosan így volt, pontosan. Nagyon jól megfogalmaztad.

– És ki tudja rajtam és rajtad kívül, hogy Rangnekar megtalálta Jane Hawkot, és együtt dolgoznak?

– Verna. Veena Amboy. Ő veled volt, amikor kihallgattad Ganesht. Nem az esetem, de szívesen látnám meztelenül.

– Ne vegyél be több tablettát! – figyelmeztette Charlie.

– Nem, nem fogok. Ha megtenném, felrobbannék.

– Amboy nagy valószínűséggel elmondta a partnerének, Eldon Clockernek is.

– De ők hallgatást esküdtek mindazzal kapcsolatban, ami a raktárban történt – emlékeztette Mustafa.

– Mondott bármelyikünk is bármit Jane Hawkról Gary Greenwaynek vagy a másik háromnak Casa Grandéban?

– Nem, dehogy, egy szót sem.

– Hugó Chávez tudta, de vele csak mi beszéltünk.

– Igen, csak mi, és ő meghalt, nagyon meghalt – felelte Mustafa. – Amboyt és Clockert is meg kell ölnünk.

– Persze – helyeselt Charlie csak az még várhat holnapig vagy holnaputánig. Most a sejtvezetőnknek kell előadnunk valamit.

– Mit? – töprengett Mustafa.

– Hogy még mindig Vikram Rangnekar nyomában vagyunk, és amiatt, amit Chávez mondott nekünk, úgy gondoljuk, hogy miután elhagyta a lakókocsit, egy menedékház felé indult.

– Menedékház? Milyen menedékház? Hol? Hol van ez a

menedékház?

– Azt nem tudjuk. Viszont van egy nyomunk, és holnap követjük is, amint kialudtuk magunkat.

– De nincs nyomunk, nincs, nincs, és Rangnekar akár- hova mehetett… – siránkozott Mustafa. – Úgyhogy mit csinálunk holnap?

– Eljátsszuk. Mi mást? Phoenix nagy város. Senki nem hibáztathat minket, ha Rangnekar eltűnik benne.

– Miért ment volna Phoenixbe?

Charlie felsóhajtott.

– Mert az a legközelebbi olyan hely, ahol négycsillagos szállodában alhatunk.

– Igen, értem. Aha. Zseniális vagy, Charles.

– Tudom.

Folytatták a színjátékot, és intettek a rendőröknek, hogy menjenek oda. Charlie arra kérte őket, hogy foglalják le a járművet, és vigyázzanak rá, amíg az FBI el nem viszi. Azt mondta Cooley-nak, hogy vigye el őket a phoenixi Arizona Biltmore-ba, amely nagyjából egyórányira volt tőlük, és Cooley nem sokkal később engedélyt is kapott erre a feletteseitől.

Miközben elindultak Wickenburgből, Charlie telefonált Gary Greenwaynek, aki a Casa Grande-i Holiday Innben tartózkodott. Arra utasította őt és a másik három árkádiai ügynököt, hogy vigyék a Suburbant Phoenixbe, szálljanak meg valahol, csak ne a Biltmore-ban, és reggel kilenckor álljanak készen a találkozójukra.

Utána felhívta a kapcsolattartójukat az igazságügyi minisztériumban, hogy a csomagjaikat repítsék Phoenixbe a Peninsula Hotelből, és pontban reggel hétkor vigyék a Biltmore-ba.

Bármilyen vihar közeledett is, azért öröm volt egy olyan korban forradalmárnak lenni, amikor a megbuktatni kívánt államvezetés minden luxussal ellátja az embert.

25.

EFRATA SONENBERG kilencvenéves volt, de még elég ruganyos ahhoz, hogy fel-le rohangáljon egy rejtett lépcsőn a vendégei kényelmének szolgálatában: a jóképű Mr. Riggowitzénak, a furcsa, de kedves Cornell Jaspersonénak, a drága kisfiúnak és a két jól nevelt kutyáénak.

A titkos pincében négy ágy állt, eggyel több a szükségesnél. Efrata már korábban lehúzta a védőnejlonokat a matracokról. Mielőtt a vendégek megérkeztek volna, ő és a lányai, Orlee és Nophia lecserélték az ágyneműt is. Rengeteg törülközőt és mosdószert raktak a fürdőszobába, és feltöltötték a hűtőszekrényt is. A kutyák egyelőre fent maradtak, ahol Efrata és Nophia – aki a férje, Victor halála óta eltelt négy évet itt töltötte – gondoskodni tudott róluk.

Orlee, Nophia és Cornell, valamint a jóképű Mr. Riggowitz az asztal mellett ültek, és kártyáztak, amit Efrata nagyon hatékony idegnyugtatónak tartott.

A fiú már pizsamában volt, és az ágyában, ám a kései óra ellenére sem tudott elaludni, hanem hátát a fejtámlának vetve üldögélt egy nagy, fagylaltos, alkoholmentes gyömbérsörrel a kezében, amit Efrata készített neki. Ő is leült mellé egy képeskönyvvel, de Travist annyira feszítették a kérdések, hogy nem lett volna képes a tündérmesére figyelni.

– Miért rejtettél el egy egész pincét? – érdeklődött.

– Hát, mert gyermekkoromban hosszú ideig mindennap félelemben éltem.

– A pincétől féltél? Szörnyeteg volt benne?

– Nem, nem a pincétől. Azoktól, akik megtalálhatnak a pincében. Tudod, én egy őrült nőszemély vagyok.

Travis oldalra billentette a fejét, és kétkedve végigmérte.

– Nem tűnsz őrültnek. Finom gyömbérsört tudsz csinálni.

– Hát, elég őrült vagyok, ezt elhiheted. Soha nem tudtam kiheverni azt a félelmemet. Még itt sem, a gyönyörű Amerikában. Mindig is szerettem volna egy helyet, ahol elbújhatok, vagy másokat elbújtathatok, ha sötétebbé válik a világ. Ez bonyolult történet, drágám, és túl félelmetes egy ilyen kisfiúnak.

Travis kikanalazott egy kis fagyit a pohárból.

– És hogy csináltad és hogy tartottad titokban ezt a pincét?

– Amikor a férjemmel, Sammel felépítettük ezt a házat, a pincéje még nem volt titkos. De Sam a kedvemre tett. Mint mindig. A világ legkedvesebb embere volt. Átépítettük a helyet, hogy elrejtsük a lépcsőt, és a pince feledésbe merüljön.

– De miért? – kérdezte ismét Travis. – Mondd el! Én nem ijedek meg könnyen. Tudod, én FBI-gyerek vagyok.

Efrata hosszan végigmérte, majd lerakta a könyvet.

– Amikor kétszer annyi idős voltam, mint te…

– Az mikor volt?

– Ó, most már majdnem nyolcvan éve.

– Hű! Te nagyon öreg vagy.

Az asszony halkan felnevetett.

– Igen, nagyon. Néha el is képedek azon, hogy mennyire. Szóval, ez még Hollandiában volt. Az egész családomat az mentette meg, hogy néhány jó ember elrejtett minket a pincéjébe, amit elfalaztak, hogy ne látsszon.

– Hol van Hollandia?

– Európában, a világ másik felén.

– És kik elől bujkáltatok?

– A nácik elől. Hallottál már róluk?

– Nem. Csak a vámpírokról és a vérfarkasokról. De szerintem azok nem léteznek. A nácik is szörnyetegek voltak?

– Igen, édesem. Rettenetes szörnyetegek.

– Meg akartak enni téged?

– Pontosan ezt akarták, igen. És most idd meg azt a gyömbérsört! Késő van, és a kisfiúknak szükségük van az alvásra.

Amikor Travis végzett, elvette tőle a poharat, betakarta őt, és megpuszilta a homlokát.

Travis kinyúlt, és megfogta a kezét.

– Örülök, hogy nem ettek meg a szörnyetegek.

– Köszönöm, Travis. Szeretném azt hinni, hogy belém tört volna a foguk.

– Szerinted engem meg fognak enni?

– Kizárt, édesem. Itt biztonságban vagy. Itt nincsenek szörnyetegek.

– De az anyukám odakint van, és tudom, hogy őt nagyon meg akarják enni.

Bár Efrata szülei életben maradtak, a nagyszülei, akiket nagyon szeretett, nem. Ez megnehezítette számára, hogy optimistán gondolkodjon, de őszintén hitt abban, amit a fiúnak válaszolt.

– Szívem, nagyon sokan szeretik odakint az anyukádat, olyanok is, akiket nem is ismer, de akik tudják róla az igazat, és ha segítséget kér, mindig lesz, aki melléálljon.

26.

CHARLIE A RENDŐRAUTÓBAN Phoenix felé tartva, egyedül ülve a hátsó ülésen egyszer csak sürgős hívást kapott a sejtvezetőjétől, Raimundo Corteztől, Kalifornia államügyészétől. A fickó egy szarkasztikus seggfej volt, de Charlie-nak fel kellett vennie.

Cortez tájékoztatta, hogy a technoárkádiaiak központi bizottsága pár perccel korábban értesült arról, hogy a nemzetbiztonság utah-i adatbázisában rengeteg adat megtalálható arról a jótékonysági alapítványról, amely a forradalmárok tevékenységeinek a fedőcége. Vikram Rangnekar valahogy felfedezte a kapcsolatot az alapítvány és a forradalom között, és megtudta az összes laboratórium hollétét, az összes árkádiai nevét és az összes szerencsétlen beoltottét is.

– Hol a pokolban vagy? – kérdezte Cortez.

– Úton Phoenixbe, nem egészen egyórányira.

– Nyugtass meg, hogy nem vaktában lövöldözöl, hanem van nyomod.

– Ott van – felelte Charlie. – Phoenixben.

– Rangnekar?

– Igen. De most nem tudok szabadon beszélni.

– Ne már! Beszélj csak! Hol az a kis hányás? Phoenixben, de hol?

– Egy menedékházban – hazudta Charlie.

– A címe?

– Csak annyit tudunk, hogy egy phoenixi menedékházban.

– Forrás?

– Az a fickó, Chávez, aki megpróbált elszökni a nogalesi razzia elől. Felborult a motorja. Halálosan megsebesült. Csak pár percet tölthettünk vele, mielőtt meghalt.

Cortez dühöngött, és talán pánikolt is.

– Ennyit szedtetek ki abból a nyomorultból, valami hülyeséget egy menedékházról, ami bárhol lehet Phoenixben? Phoenix hányadik is, a hatodik legnagyobb város ebben az átkozott országban? Ezt a tűt kapom tőled a szénakazalban? Ennyit tudsz mondani?

Charlie, aki lelki szemeivel már látta, ahogy a borostyánszínű folyadék a karjába áramlik, időt nyert azzal, hogy az egyik hazugságot egy másikkal támasztotta alá. Mivel nem ismerte jól Phoenixet, arról a részéről beszélt, amelyben már járt.

– Chávez azt mondta, sétatávolságra van a Kapitólium épületétől. Csak ennyit tudott.

Cortez még dühösebb lett.

– Sétatávolságra? Hogy definiálja az a seggfej a sétatávolságot? Hat sarokra? Tízre? Tizenkettőre?

– Nem tudom megkérdezni, uram. Meghalt. De a célszemély sétatávolságra van a Kapitóliumtól.

– Elárasztjuk a környékét – jelentette ki Cortez. – Az összes ottani emberünket bevetjük, de egy ekkora műveletet legkorábban reggel tudunk megindítani. Ha lelép, mielőtt lezárnánk a környéket, akkor ezt megszívtuk… mindnyájan, téged is beleértve, Weatherwax.

Egy harmadik hazugságra is szükség volt.

– Chávez úgy gondolta, legalább egy hétig ott lesz.

– És ez csak most jutott eszedbe? Úgy érezted, ez a kis részlet nem számít?

– Sajnálom, uram. Fáradt vagyok. Kimerült. A partnerem és én péntek délután óta nem aludtunk. Úton vagyunk egy szálloda felé.

Raimundo Cortez maró gúnnyal azt felelte:

– A forradalom hősei. Rendben, aludjatok. Reggel nyolcra álljatok készen az indulásra! – Ezzel bontotta a vonalat.

Amennyit Charlie tudott róluk, Vikram Rangnekar és Jane Hawk akár északnyugatra, Kingman felé is indulhattak

Wickenburgből. Vagy északra, Prescott felé. Vagy északkeletre, Flagstaff felé.

Mustafa hátrafordult, és azt kérdezte:

– Baj van, Charles?

– Semmi, amit ne tudnánk kezelni – hazudta Charlie, abban reménykedve, hogy ő is úgy megússza ezt az egészet, mint kapzsi, álnok szülei, akik olyan szépen végighazudták magukat az életükön.

27.

AZ ELSŐ MOTELBEN, Phoenix nyugati oldalán, csak két üres szoba volt. A másodikban több, de nem egymás mellett. Végül a harmadikban kivehettek három egymás melletti, összenyitható szobát. Jane, továbbra is Leslie Andersonként, felmutatta az igazolványát, és előre fizetett készpénzben, mintegy mellékesen megemlítve, hogy két testvérével utazik. Az Anderson család egy multikulturális csoda volt.

Ő foglalta el a középső szobát, Vikram az északit, Charlene pedig a délit. Együtt pakolták ki a GMC Terrain Denalit nem sokkal éjfél előtt.

Miközben kivették a táskákat a csomagtartóból, Jane azt kérdezte:

– Vikram, elindítanád a laptopodat, hogy ellenőrizd a letöltött adatokat?

– Igen, persze.

– Rá tudsz keresni arra, hogy hol élnek azok az emberek?

– Egy percen belül.

Jane elmondta neki, mire lenne szüksége.

Miközben Vikram becipelte a csomagokat a szobákba, Jane Charlene vállára tette a kezét.

– Ne menj rögtön aludni! Beszélnem kell veled, kettesben, fél órán belül. Jó?

– Szívem, ha az álmatlanság egy ország lenne, én lennék a királynője. Gyere, amikor csak akarsz!

Miután mindent kipakoltak, Jane vett magának egy kólát és egy vödör jeget az automatából. Két fényimádó éjjeli lepke ajánlotta fel újra és újra kövér testét a négy égőnek a mennyezeten, de az isteni négyes közömbös maradt irántuk.

A szobájában Jane kivett egy üveg Belvedere vodkát a táskájából, szerzett egy poharat a fürdőszobából, és kevert magának egy erős italt. Meg kellett olajoznia a gondolatait, és bátorságot kellett merítenie valamiből. Mivel nem tudta megszüntetni a jégkockák remegését a pohárban, lerakta az egészet az asztalra.

Kinyitotta az első összekötő ajtót, és halkan bekopogott a másodikon. Vikram kitárta, és megálltak egymással szemben, a küszöb két oldalán.

Vikram olyan halkan válaszolt a korábbi kérdéseire, mintha az elmúlt napok után már arra is gyanakodna, hogy az összes szállodát bepoloskázták az ellenségeik.

– Igen, több árkádiai van egy Phoenixhez hasonló állami fővárosban, mint más városokban. És az ország tíz legnépesebb városa közül Phoenix az egyetlen főváros. Minél kevésbé fontos egy állam, annál kisebb csapat van benne. Arizona fontos, Phoenix fontos, úgyhogy itt száznegyvenkilenc árkádiai van az államvezetésben, az iparban és a médiában, ellentétben a tizenhat wyomingival.

Jane azon kapta magát, hogy ő is suttog.

– És hány beoltott?

– A majdnem tizenhétezer közül kétszáznyolcvanhat phoenixi. Mire vagy kíváncsi?

– Vannak bizonyítékaink. A sok név, amit találtunk. A kutatási adatok Bertold Shenneck napai házából, a bizonyító erejű felvételek Anabel Claridge birtokáról. De most… mi legyen? Hogyan hozzuk nyilvánosságra az igazságot? Kiben bízhatunk?

– Én ugyanezekkel a kérdésekkel birkózom.

– Van ötleted?

Vikram nem válaszolt azonnal. Ő mindig is örökmozgó volt, energikus és lelkes, ebben a pillanatban azonban nagyon fáradtnak tűnt. Olyan komor volt, mint egy lelkiismeretes végrehajtó, aki tudja, hogy ellenforradalomra van szükség

annak megakadályozására, hogy az árkádiaiak rabszolgaságba taszítsák a világot, de aki azt is tudja, hogy ez sok erőszakkal jár majd, és sem ő, sem Jane nem fog biztos menedékbe érni.

Végül azt felelte:

– Van néhány. Csak egyik sem tetszik. Aludnom kell még rájuk.

– Remélem, tudsz aludni. Szükségünk lesz a tiszta fejedre. Eddig zseniális voltál, *csotti batasa.* Elképesztő vagy.

– Túl lassú vagyok a verekedéshez.

– Ne pazarold az energiáidat önostorozásra! Mások mit meg nem adnának, hogy bánthassanak…

Vikram szomorúan elmosolyodott.

– Most alszom – mondta Jane. – Aludj te is!

A férfi bólintott.

– Csukjuk be az ajtókat, de ne zárjuk be őket! Hogy gyorsan együtt lehessünk, ha… történik valami.

– Jó ötlet.

– És ha nem tudok aludni – folytatta Vikram –, akkor szeretnék melléd ülni a sötétben. Csak melléd ülni a sötétben… És akkor talán képes leszek elaludni.

28.

HOLLISTER A SNO-CAT melegében szunyókált, csupán vizelni járt ki, de utána mindig gyorsan visszasietett, mivel ő mindig ott volt, meztelenül, agyatlanul, a csecsemő holttestével a kezében. Addig ott is marad, amíg a rendező meg nem hal, ugyanis Buckle élesztette fel valahogy.

A város éjféli mozdulatlanságban leledzett, senki sem járt odakint, csak a kutatócsoport, ám a kései órához képest nagyon sok fény égett az épületekben, mert a helyiek megijedtek, méghozzá jogosan.

A délutánt és az estét telefon és internet nélkül kellett tölteniük, az otthonukban vagy a munkahelyükön. Ezek az álnok bohócok, ezek az ostoba bolondok hamarosan megadják

magukat Hollisternek, az uralkodójuknak, és nem rejtegetik előle tovább a rendezőt.

Ő is szeretett volna részt venni a kutatásban, bejárni az otthonukat, kinevetni az ízlésüket, látni, ahogy a puszta jelenlététől is jelentéktelennek kezdik érezni az életüket. De mivel többen is tartottak közülük fegyvert, addig nem akart közéjük merészkedni, amíg meg nem találja Buckle-t.

Megfogadta Andy Goddard tanácsát, és lecserélte a rendőröket kipihentebbekre. Nem számított, ki végzi el a kutatást. Ezek mind be vannak oltva, azt teszik, amit akar. Friss rayshaw-kat is hozatott a birtokáról.

Azok a suttogószobán keresztül egyeztettek egymással. Eddig nem történt olyan katasztrofális összeomlás, mint Borrego Springsben és a Borrego-völgyben, ahol egy mentálisan labilis beoltott a többit is megfertőzte az őrületével. A technológia működött. Megbízható volt. Ha nem lett volna az, a forradalom kudarcra lett volna ítélve, márpedig az elképzelhetetlen. Hollister nem szokott kudarcot vallani.

Úgy döntött, kiirtja a központi bizottságból azokat, akik meg akarják szüntetni a suttogószobát. Amint végez Willisfordban, elrendeli a kivégzésüket. Ő nem tűri az ellenvetést. Egész életében mindig is legyőzte az ellene szegülőket. Nem emlékezett olyan időkre, amikor ne lett volna nagy vagyona, következésképpen nagy hatalma is.

Mai-Mai azt hitte, átveheti a hatalmat felette, amikor elmondta neki, hogy terhes, de nem értette meg, hogy a rabszolgaság hálója tartja fogva az agyát, hogy a szabad akarat csak illúzió, és ő nem akar örököst. Őt senki sem verheti át, senki sem győzhet ellene. Ő mindig is eltaposta az ellene szegülőket, és mindig is el fogja.

Ismét vizelnie kellett, de a lány ott állt a parkoló lámpái alatt, karjában a halott Diederickkel, és ahányszor Hollister kiszállt a Sno-Catből, mindig elindult felé. Mintha nem is félne tőle. A férfi nem értette, mit akar. Nehéz egy olyan ellenszegülőt eltaposni, aki nem fél az embertől, és akinek nem ismeri a szándékait.

29.

JANE A SÖTÉTBEN üldögélt, a televíziót leszámítva, amelyben őskori szörnyetegek szolgáltattak olyasmit, amitől félni lehet, de amivel soha nem kell igazából is találkozni.

Ez nem a könnyek ideje volt, nem a bánaté afelett, hogy mi is történhetett volna, vagy a vágyakozásé arra, ami soha nem lehet. Ott volt az a drága gyermek, akiért Jane az életét is feláldozta volna, és nem tudta másképp megvédeni és normális jövőt biztosítani neki. Ez a hideg számítások ideje volt, a lehető legérzelemmentesebb gondolatoké.

Mivel csak pár órát aludt korábban, szombaton, a Casa Grande-i Holiday Inn hotelszobájának a karosszékében, Jane mit sem szeretett volna jobban, mint álomba merülni ebben a phoenixi székben is, miközben a szombat vasárnappá változik – de az előtte álló szörnyű kilátások elvették a kedvét az alvástól.

Bármilyen nyugodtnak és békésnek tűnt is ez a hely az elmúlt hetek veszélyeihez képest, azért krízist élt át. Muszáj volt elindulnia, a tettek mezejére kellett lépnie, mert ha nem ment az ellensége elébe, akkor az ellensége szegődött a nyomába.

Csak ezt végig kellett gondolnia, és meg kellett győződnie arról, hogy ez az egyetlen járható út, mielőtt elhamarkodottan döntene.

Mindent megszereztek, amire szükségük volt a techno-árkádiai összeesküvők megsemmisítéséhez, bizonyítékokat az összes korábban nem látott szörnyűségre, amit ezek az emberek előidéztek.

Volt idő, amikor az lett volna a legbiztonságosabb, ha Jane felkeres egy jelentősebb újságot vagy televíziós csatornát, és átadja nekik az évtized sztoriját. De a médiába vetett bizalom még soha nem volt ilyen alacsony, méghozzá jó okkal. És, ami még fontosabb, a hírterjesztés sok nagy neve a beoltottak vagy az árkádiaiak közé tartozott. Léteztek olyan riporterek, akik nem, ám ezek nem voltak a média kapuőrei, akik

eldönthették, mi mehet ki, és mi nem, és ezek csak azt érték volna el, hogy őket is beoltsák vagy főbe lőjék. Jane már megpróbálkozott ezzel a módszerrel egy ismert újságíró, Lawrence Hannafin esetében, akiről kiderült, hogy egy álnok kígyó.

Lehet, hogy a kongresszusban is akadtak még megbízható emberek, akiknek a neve Vikram egyetlen listáján sem szerepelt. Jane azonban nem vehette fel velük a kapcsolatot azok után, ahogy a média démonizálta, távollétében elítélte, s hazaárulással és többrendbeli gyilkossággal vádolta meg őt.

De még ha sikerült volna is négyszemközt találkozni egy nagyhatalmú, karizmatikus szenátorral, aki felkelthette volna a média érdeklődését, akkor is meg kellett volna győznie az összeesküvés valódiságáról, ami nem lett volna könnyű, a bizonyítékhegyek ellenére sem. Nanohálós agyi implantátumok, szabad akaratuktól és emlékeiktől megfosztott emberek, gyilkos gépekké változtatott alanyok, a Hamlet-lista több ezer öngyilkosa… Az árkádiaiak sztorija még egy olyan korban is hihetetlenül hangzott volna, amikor az olyan technológiai varázslók, mint Elon Musk, Ray Kurzweil és sokan mások lelkesen emlegették a Szingularitást, azt a várva várt eseményt, amikor az emberi agyak és a számítógépek egy magasabb rendű fajjá olvadnak össze.

És ha meg tudta volna győzni azt a szenátort arról, hogy mindez igaz, akkor az illető vajon helyesen cselekedett volna, vagy mind a felelősség, mind a veszedelem elől megszökött volna azáltal, hogy szól valamelyik árkádiainak, akiknek a listáját immár ismeri? Bátor politikusok is léteznek, ahogy albínó tigrisek és kétfejű békák is. De Jane nem szívesen helyezte volna a saját gyermeke és más gyermekek életét egy olyan közszereplő kezébe, akit nem ismert személyesen.

Egy évtizeddel korábban még az internet révén is vihart kavarhatott volna Amerika egyik partjától a másikig az igazsággal. Az utóbbi időben viszont annyi kamuhír árasztotta el a világhálót, olyan sok paranoia, hogy az árkádiaiak története egy hétig húzta volna csak, és talán pár hívőt szerzett volna, miközben rengetegen gúnyolódtak volna rajta fennhangon. És egyébként is, az árkádiaiak csendben

cenzúrázták az internetet, és gyorsan töröltek volna mindent, amit Jane posztol.

Csak az általa kitalált út kínált olyan megoldást, amely reményt adhat Travis és a jövő nemzedéke számára, melyet Jane szemében a fiú jelképezett. Számára ez sötét remény volt, egy olyan baljós út, amely pár nappal korábban még meg sem fordult a fejében.

A zsebéből kivette azt a törött medált, amelyet Travis talált és adott neki néhány héttel korábban: egy ovális ezüstkeretbe foglalt kámea volt benne, mely a fiú szerint rá hasonlított. Travis hinni szeretett volna abban, hogy a medálnak varázsereje van, hogy a sors keze sodorta az útjába. Abban reménykedett, hogy megvédi az anyját a bajtól, amíg az magánál tartja. Jane most a mutató- és a hüvelykujja között forgatta, nem úgy, mintha kívánni akarna tőle valamit, hanem azért, mert a gyermekét nem simogathatta meg, és ezt tőle kapta.

Az emberek évezredeken át meghaltak és feledésbe merültek, eltűntek a milliárdok történelméből. Még a leghíresebbekre sem fognak örökké emlékezni; alig pár évtized vagy évszázad alatt őket is elfelejtik, azokat is, akik angyalként éltek, és azokat is, akik ördögként. Mindenki eltűnik a hírnevével együtt, mintha soha nem is létezett volna. Az idő kegyetlen, és a Föld nem Gaia, nem egy gondos anya, aki imádja a gyermekeit. A világ szenvtelenül nézi a szenvedéseiket. Végül, az univerzum utolsó elszámolásánál a hírnév már nem fog számítani, és a puszta celebritás kizárólag az ostobák célja. A vagyon és a hatalom hosszú távon semmit sem ér. Csak az számít, amit az ember egyedül csinál, amikor senki nem figyeli, és amikor vagy azok szerint az értékek szerint él, amelyeket nyilvánosan éltet, vagy nem. Az emberi élet legigazabb és legijesztőbb aspektusa az, hogy senkit sem fog érdekelni, vajon a másik zárt ajtók mögött is hű marad-e az értékrendjéhez. Az ember önmaga egyetlen rendszergazdája, és szabadon eldöntheti, hogy átveri-e a világot, sőt, akár önmagát is, hogy szörnyeteggé válik-e a lelke titkos rejtekében. Sem a már meghalt milliárdok, sem a jövő milliárdjai nem tartanák kevesebbre ezért az embert – mi több,

gondolni sem fognak rá. Ez a szabad akarat szépsége és egyben szörnyűsége.

Egy út. Egy remény. A suttogószoba. És senki nem mehet oda, csak ő.

Jane felhajtotta a vodkás kóláját.

Otthagyta a dinoszauruszokat a képernyőn, odament a ruhásszekrényhez, és felkapta a MedExpress táskát.

Kinyitotta a Charlene Dumont szobájába vezető első ajtót, és halkan bekopogott a másodikon.

Amikor Charlene kinyitotta az ajtaját, Jane azt mondta neki halkan:

– Segítened kell nekem megmenteni a gyermekemet.

HATODIK RÉSZ

SZABAD AKARKAT

1.

EGYMÁSSAL SZEMBEN ültek egy kis, kerek asztalnál az elfüggönyözött ablak mellett, ahol a motel vendégei elolvashatták a reggeli lapokat, vagy megehették az édes péksüteményből és kávéból álló ingyenes reggelit. A körülményekben semmi drámai nem volt, még a lámpa fénye vagy az árnyékok elrendeződése sem, amiket egy rendező kihasznált volna. Egyszóval minden hétköznapinak tűnt – Jane szavain kívül, aki elmondta, amit tudott az összeesküvésről.

Charlene félbeszakítás nélkül hallgatta végig, mintha az elejétől fogva tisztában lett volna azzal, hogy bármilyen őrülten hangzik, Jane sztorija az utolsó döbbenetes részletéig igaz. Az élet iskolája kemény, és csak az diplomázhat le benne, aki felismeri, ha kamuznak neki. Ráadásul Charlene annyira tisztelte Dougalt, hogy soha nem kérdőjelezte volna meg a másokról alkotott véleményét – és a férfi határozottan kiállt Jane mellett.

Dougal talán nem segített volna Jane-nek ebben a gyászos feladatban. Az ő életén rendkívüli traumák hagytak nyomot tízéves korától kezdve, és ezek meggyőzték a szabad akarat létezéséről, fontosságáról. Sőt, azok után, amiken Jane-nel keresztülmentek Bertold Shenneck napai birtokán, azt

mondta, úgy szereti a lányt, mintha a gyermeke lenne, és még egy tiszteletbeli apa sem segített volna a lányának egy ilyen injekcióval.

Dougallal ellentétben, akinek soha nem volt saját gyermeke, Charlene megismerte az anyaság örömeit – azonban mindkét gyermekét elveszítette. Larisa rákban halt meg ötéves korában. Jerome egy bandalövöldözésben kilencévesen. A két gyermek halála egy éven belül következett be. Charlene az életét adta volna bármelyikükért, és megértette, hogy Jane sem érez másképp.

– De drágám – mondta –, így nem csak egyszer kell meghalnod az édes kisfiadért… Lehet, hogy élőhalott leszel… Mintha mindennap újra és újra meghalnál érte életed végéig.

– Akkor nem, ha minden úgy megy, ahogy elterveztem. Ha pedig nem sikerül, nos, akkor amint összeáll a nanoháló, Vikram fog irányítani. Ha minden kötél szakad, még akkor is megmenthet az élethossziglani rabszolgaságtól azzal, ha arra utasít, hogy öljem meg magam.

Charlene lehunyta a szemét, és megrázta a fejét.

– Olyan tárgyilagosan beszélsz erről… Ez túl szörnyű ahhoz, hogy annak a szegény embernek a lelkét nyomja.

– Tudom, hogy nem helyes ilyet kérnem tőle. De ő meg fogja érteni. Ő nagyon rendes és jó ember. Vezekelni akar a múltbéli tetteiért, és vezeklésnek fogja tekinteni, ha ennek a súlyát magára veheti.

Charlene felvonta a szemöldökét, és azt kérdezte:

– Még nem kérted meg rá?

– Nem. Ha elmondanám neki, mire készülök, megpróbálna lebeszélni róla. Most nincs időnk vitatkozni. Mindjárt kifutunk az időből. Azoknak annyi erőforrásuk van, hogy a sarkamban vannak. Azt súgja valami, hogy ez az utolsó esélyem, és még soha nem csalódtam a megérzéseimben.

Charlene átnyúlt az asztalon keresztül. Jane elfogadta a felkínált kezét, és lehunyta a szemét. Pár pillanatra szorosan egymásba kapaszkodtak.

Jane mellett ekkor ott termett az anyja és a férje, akik mindketten távoztak már ebből a világból, ugyanakkor nem

éltek kevésbé elevenen a szívében, mint életükben. A halál csupán a testükkel tudott végezni. Jane-nek az a Dylan Thomas-vers jutott eszébe, amit Nicktől kapott, mielőtt a férjét egy tengerentúli küldetésre vezényelték. Nick nem húzta alá a számára legfontosabb két sort, Jane mégis azonnal felismerte őket: *„Szeretők halnak, él a szerelem / És nem vesz rajtuk erőt a halál.”*[8]

Jane kinyitotta a szemét. – Charlene, nagyon sajnálom, hogy ilyet kérek tőled. Ha ez egy egyszerű injekció lenne, magam is elintézném. De ez túl bonyolult. Nincs három kezem, és nem merem ezt elrontani. Tudom, hogy nem lesz könnyű dolgod.

Charlene még egyszer, utoljára megszorította Jane kezét, mielőtt elengedte.

– A könnyű és a helyes nem ugyanaz. Ez nem újdonság.

Jane a MedExpress táskára nézett, amely ott hevert az asztalon. A digitális kijelzője szerint 7,7 Celsius-fok volt a belsejében.

– Ez még azon a tartományon belül van, amelyben a nanoháló életképes marad. Folyamatosan tizenkét fok alatt maradt, mióta három hete átadtam neked?

– Amennyire tudom, igen. Én nem nyitottam ki, és Dougal végig biztonságban tartotta a másfél fokosra állított hűtőjében. San Diegóból idáig végig négy és fél fokos maradt. Úgyhogy, ha elindult felfelé, akkor talán jó is, hogy nem egy hét múlva értél ide.

Jane talpra állt, és lenézett a táskára. *Mitől lett akkor három fokkal melegebb?* Elfordította a fogantyúját, és felnyitotta a fedelét.

Ahelyett, amire számított, amire szüksége lett volna, a nagyrészt még megfagyott jégakkuk alatt csak egy cipzáras, bőrtokos borotvatáska lapult. Amikor Jane kinyitotta, úgy egykilónyi kavicsot talált benne arról az útról, amelyen kiautóztak a sivatagba Tonopah-ból.

2.

JANE CHARLENE-NEL a sarkában átsietett a saját szobáján, kinyitotta az első ajtót, belökte a másikat, és bement Vikram szobájába.

A férfi egy ugyanolyan asztalnál ült, amilyenen ő hagyta a kifosztott MedExpress táskát. Mellette pedig egy fiatalabb fiú állt, akinek ugyanolyan volt a bőrszíne, mint Vikramé, és talán a mosolya is hasonlított volna az övére, ha mosolygott volna.

Az asztalon egy érszorítónak használt gumiszalag hevert.

Vikram vénájából egy kanül állt ki, amelyen át éppen az első adag borostyánszínű folyadék csörgött be a vérkeringésébe. A másik két ampulla a motel egyik műanyag vödrében úszott, ami tele volt jeges vízzel.

Vikram a szabad kezével a társára mutatott.

– Ő Harshad unokatestvérem, aki annál a Las Vegas-i bezárt iskolánál várta a parabolaantennát. Ő Ashok bácsi és Doris néni gyermeke. Ganesh… a testvére volt.

Jane felkiáltott.

– Állj! Ne add be magadnak a másik két ampullát!

– Az túl veszélyes lenne – felelte Vikram. – Az első adag már úton van a vér-agy gát felé. Szüksége van a másik kettőre ahhoz, hogy rendesen összeálljon. Mi lesz abból, ha nem tud, és több tízezer nanorészecske pattog majd folyamatosan egymáson az agyamban? Agyvérzés? Az agyfunkciók katasztrofális összeomlása? És akkor mivé válok? Miféle különös verziómmá?

Jane pár pillanatig dermedten állt, a szíve úgy küszködött, mintha elfelejtette volna azt az automatikus ritmust, amelyet egész életében ismert, mintha Jane-nek tudatosan kellene rábírnia arra, hogy tovább verjen a különböző indulatok többszörös erőterében.

A lelke sem volt kevésbé nehéz a szívénél, amikor a műanyag vödörhöz lépett, és lebámult bele a megmaradt ampullákra.

– Hat darab volt a táskában. Két teljes irányítómechanizmus, a gyártás időpontjával felcímkézve. Hol van a másik három?

– Azokat nem kaphatod meg – jelentette ki Vikram. – Kinyitottam őket, és mindet leöntöttem lefolyón. – Jane

mondott volna valamit, Vikram azonban felemelte a szabad kezét, hogy elhallgattassa. – Reggelre, amikorra… átváltozom, nem fogom tudni, mi történt velem. Ez így működik, nem igaz? A program kitörli az agyamból az állapotomat.

– Nem egészen. Akiket beinjektálnak, azok annyit tudnak, hogy az akaratuk ellenére tettek velük valamit. Azt nem, hogy milyen injekció volt az, és miért kapták. Miután a nanomechanizmus a helyére kerül, egy irányító arra utasítja őket, felejtsék el, hogy lefogták és beoltották őket. Te viszont eleve tisztában vagy az implantátummal, és én nem fogom azt parancsolni neked, hogy felejtsd el. Te tudni fogod, mi történt, és miért. Te különleges leszel a beoltottak között.

– De nem kell valakinek aktiválnia engem a jelszóval ahhoz, hogy elérjem a suttogószobát? Szükségem lesz egy irányítóra.

– Talán nem. Talán csak azért lesz szükséged rám, hogy konzultáljunk, nem azért, hogy kontrolláljalak. Talán egyedül is képes leszel elvégezni, amit el kell, bár lehet, hogy nem mindig értesz majd mindent. Most feltérképezetlen vizekre evezünk.

– Rajtam kívül – felelte Vikram – csak te tudod, mit kell tenni. És bár imádom Harshadot, a fivéremet és az egész családomat, egyedül benned bízom annyira ezen a világon, hogy a kezedbe tegyem az elmémet és a lelkemet, ha arra kerül a sor.

Amikor Jane végre meg tudott szólalni, suttogva ejtette a szavakat.

– Én nem kértem ilyet tőled.

– Nem. Soha nem tetted volna.

– Istenem, bárcsak ne így történt volna!

– Ha az alternatívát vesszük, én nagyon örülök, hogy így történt.

Harshad kihalászta a második ampullát is a jeges vízből.

3.

EGY KISLÁMPA ÉGETT, a szoba ezt leszámítva sötétbe borult. Jane ott ült az asztalnál Vikrammal, és rengeteg mondanivalójuk volt, azonban sok mindenre nem találták a szavakat.

Ebben a városban kevesebb sziréna szólt, mint a legtöbb településen, mintha a gyógyító száraz hőség kiégette volna az erőszakosság egy részét a népességéből. De éjszaka is hallatszottak motorhangok, egy-egy rosszul illeszkedő csatornafedél billegése a kerekek alatt, időnként egy emberi hang valahol messze. Egy részeg botorkált végig az utcán Cole Porter régi számát, az *I've Got You Under My Skin*t énekelve. Bár jó hangja volt, olyan hamisan kántált, hogy a dala hátborzongatóan emlékeztetett egy gyászindulóra.

Harshad sietve munkára fogta azokat az adatokat, amelyeket Vikram a Nemzetbiztonsági Hivatal adatbázisából szerzett meg. Harshad, akit Vikram hívott fel, Charlene Dumont tudtán kívül ott járt a wickenburgi Best Westernben, ahol a nő Jane hívását várta a szobájában. Követte őt a randevújára Jane-nel, majd ide, Phoenixbe is.

Charlene-ben mély kötődés támadt Jane és Vikram iránt amiatt, ami ebben a szobában történt, és ami a külvilágban ment éppen végbe. Szívesebben maradt volna ott a délelőtti küldetés alatt, mint hogy visszatérjen San Diegóba. Talán tudott volna aludni, de meg sem próbálta. Ott ült a fotelben a nyúzott rózsafüzérjével, némán meditálva a szomorú, vidám és dicsőséges misztériumokon.

Vikram jobb könyökhajlatában egy ragtapasz jelezte az önfeláldozása helyét.

Jane-en borzongás futott végig, másfajta, mint a korábbiak, olyan hideg, mint a téli hold fénye, ám olyan különös, mintha a melegség borzongása lett volna, azzal a jeges tengerárral összehasonlítva, amely majdnem elborította a gondolatra, hogy bármi rosszabb történhet Vikrammal, mint ami már végbement. Jane elkövetett pár rettenetes dolgot, mióta az összeesküvők meggyilkolták Nicket. Bár az általa végrehajtott cselekedetek elengedhetetlenek voltak, sőt, jogosak, még így is rettenetesnek tűntek. De mind közül az volt a legrosszabb, hogy Vikram ezt csinálta magával miatta, mert… Miért is? Az

iránta érzett szerelemből? Vagy, ami még rosszabb, rajongásból? Abból a rajongásból, amelynek az eloszlatásáért Jane nem tette meg, amit meg lehetett volna? Az ösztönei azt súgták, hogy ha Vikram az ő gondnoksága alatt még az eddigieknél is nagyobb szenvedéseket él át, akkor Jane megérdemli, hogy a pokolra jusson.

Mindnyájuknál volt egy doboz Coca-Cola, és még kettő várakozott a jégkockák között. Jane kivett egy fiola koffeintablettát a táskájából, és mindketten lenyeltek belőle kettőt Vikrammal.

Amiatt, ami a férfival történt éppen, egyikük sem tudott aludni, pedig reggelre, amikor a tettek mezejére kellett lépniük, mindkettejük fejének a lehető legtisztábbnak kellett lennie.

Jane azt kérdezte:

– Mikor jöttél rá, hogy mire készülök?

– Nem sokkal azután, hogy elküldetted velem azt a levelet Dougal Trahernnek.

– Már akkor? De honnan tudtad?

– Azt mondtad, lehet, hogy ki kell választanunk egy-két árkádiait, be kell oltanunk őket, és azt az utasítást kell adnunk nekik, hogy mindent valljanak be egy nyilvános fórumon. De én nem értettem, hogy ez miképpen működhetne, amikor egy hadseregnyi van belőlük a nyomunkban… Vagy hogy miért lenne rá szükség, ha kiderítem az összesnek a nevét és a laboratóriumaik hollétét? De aztán rájöttem, hogy… miután mindent kiderítünk, hogyan hozzuk nyilvánosságra az egészet az árkádiaiak által kontrollált médiában? Ezeknek rengeteg lehetőségük van arra, hogy keresztbe tegyenek nekünk, vagy elhallgattassanak minket.

Jane azt felelte:

– Ez kicsit olyan, mint a Szovjetunióban volt, ahol az állam tartotta szoros ellenőrzése alatt a kommunikációs csatornákat, és az összes disszidálót elmebetegnek nyilvánították, azonnal letartóztatták, majd az őrültekházába küldték, hogy meggyógyítsák őket.

– Az egyetlen gyenge pontjukat leszámítva. A suttogószobát.

Ha képesek lettek volna egy beoltott közelébe férkőzni és az akaratukra hatást gyakorolni, Jane-nek eszébe sem jutott volna beoltani magát. Azonban az árkádiaiak egyből lecserélték a „Játssz velem mandzsúriait!” jelszót, amint értesültek arról, hogy Jane kihúzta Bertold Shenneckből. És amikor Booth Hendricksont is legyőzte, az igazságügyi minisztériumból, rájöttek, hogy az új mondatot is ismeri. „Ira bácsi nem Ira bácsi.” Ezért ismét átprogramozták a beoltottakat. Mivel Jane nem tudta volna időben kideríteni az új jelszót, márpedig szorította őket az idő, nem volt más választása.

– Végiggondoltam a dolgot – jelentette ki Vikram. – Nincs más megoldás.

De Jane tudta, hogy élete hátralévő részében, bármilyen rövid időről legyen is szó, azon fog töprengeni, hogy ő vajon eléggé átgondolta-e a dolgot, hogy nem kellett volna-e még egy napot rászánnia arra, hogy megpróbálja kibogozni a helyzetük gordiuszi csomóját, akár azon az áron is, hogy megtalálják őket.

4.

AZ AMPULLÁK a címkéjük szerint az irányítómechanizmus legfrissebb változatát tartalmazták. Az első nanohálók nyolc-tizenkét óra alatt álltak össze, ennek viszont alig négy óra kellett, ami hajnali ötkor telt le.

Jane már nem szemben ült Vikrammal az asztalnál, hanem mellette, hogy jobban figyelemmel tudja kísérni az állapotát. Időnként megmérte a pulzusát, vagy a homlokára tette a kezét, hogy nem lázas-e, ahogy Travisszel is csinálta mindig, amikor a kisfia influenzás volt. Párszor nem ápolási céllal, hanem azért érintette meg Vikramot, hogy megnyugtassa őt – és önmagát is – afelől, hogy minden rendben lesz. Ez is Travis betegségeire emlékeztette: megszorította a férfi vállát, hátrasimította a haját a homlokából, megfogta a kezét.

– Te nem adtál esélyt az elefántnak arra, hogy kikerüljön –

jegyezte meg. – Egyenesen kiléptél elé.

– Úgy tűnik, igen, mégsem taposott el. Jól vagyok. Semmi furcsát nem érzek. – Vikram a homlokára szorította az egyik kezét. – Azt hittem, érezni fogom, ahogy a nanorészecskék a fejemben kavarognak. De semmi.

– Nincs félelem – felelte Jane.

A férfi elmosolyodott.

– Nincs félelem.

Charlene átvitt Jane szobájából egy támlás széket, és leült melléjük az asztalhoz.

– Én nem vagyok nagyivó – jegyezte meg. Jane Belvedere-jét felhasználva azért kevert magának egy vodkás kólát. – Nem tudom, mit érzek. Én mindig is kapaszkodtam a reménybe, de most megrendült a hitem benne, és minél többet gondolkozom azon, amit elmondtál nekem, annál sötétebben látom a dolgokat. Azok az emberek, akik azt állítják, hogy a vezetőink, hogy jobbak nálunk, és tudják, milyennek kellene lennie a jövőnknek… azok minél okosabbak lesznek, annál kevesebbet tudnak. Minél inkább ránk kényszerítik a haladást, annál kevésbé veszik tekintetbe a következményeket. Nem látják, hogy a gonosz kínszenvedéssé változtatja majd a haladást, ezért nem is védekeznek ez ellen. Sőt, minél okosabbak, annál kevésbé veszik észre a gonoszt önmagukban. Mi lesz, ha az azutáni reggelen, hogy megtetted, amit meg kell tenned, nem tudsz végezni ezekkel az árkádiai bolondokkal?

– Végezni fogunk velük – jelentette ki Jane. – Nincs más lehetőségünk. Ők megteremtették a módját, hogy megtegyük, és mi végezni fogunk velük.

Csak azt kívánta, hogy bár tényleg olyan magabiztos lenne, amilyennek tűnik.

5.

JANE MÁR a tonopah-i sivatag óta azt forgatta a fejében, hogy mit fog továbbítani a többi beoltottnak a

suttogószobán keresztül, miután a nanoháló összeáll a fejében Vikram felügyelete alatt. Most, hogy szerepet cseréltek, a férfinak segített minél tömörebben és hatásosabban összefoglalni az üzenetet, és Charlene is javasolt pár kiegészítést.

Pont végeztek a feladattal, amikor hajnali négykor bekövetkezett a krízis.

Jane még Napában megtudta Bertold Shenneck kutatási feljegyzéseiből, hogy néhányan minden tünet nélkül esnek át a nanoháló beágyazódásán, mások furcsa szagokat, rossz ízeket vagy különös hangokat érzékelhetnek. Páran erős szorongást éltek át minden látható ok nélkül, bár a nyugtalanságukat olykor furcsa, vonagló érzés kísérte a koponyájukban.

Vikram hirtelen izzadni kezdett az asztal mellett, és a fejéhez kapta a kezét, miközben a bőre elszürkült, és a szeme tágra nyílt, mintha szörnyűségeket látna. Pont olyan fájdalmas arcot vágott, mint Edvard Munch festményének, *A sikolynak* a főszereplője.

– Pókok, hallgassátok őket, pókok! Te jó ég, tele vagyok petéző pókokkal! Pókok vannak a szemem mögött! – Nyögdécselt, vinnyogott, mint egy sebzett kutya, öklendezett az undortól. Remegések futottak végig rajta, és hevesen hintázott a székén.

– Vigyük ágyba! – javasolta Jane.

Ő és Charlene felemelték Vikramot a székéről, és együttes erővel az ágyába cipelték. A férfi a bal oldalára fordult, és egy párnát húzott az arcába, hogy abba kiabáljon rekedtesen. Úgy tűnt, meg sem hallja, amit mondanak neki, és a kérdésekre sem válaszolt. Akár mentálisan, akár fizikálisan szenvedett, nagyon súlyosnak tűnt az állapota. Jane reszketve figyelte. Tehetetlennek érezte magát, bűntudatosnak, és furdalta a lelkiismeret. Vikram olyannak tűnt, mint akinek az eleven testéből egy démoni mészáros filézi éppen ki a lelkét. Jane hirtelen az ágyon találta magát, Vikram hátához bújva, átölelve őt, mint egy gyermeket, mintha valamiféle misztikus kapcsolaton át magába szívhatná a fájdalmát, és nemcsak azt, hanem az injekció szörnyű következményeit is. Charlene

könnyektől nedves arccal ült az ágyon, miközben Vikram remegett, rángatózott, és végül átengedte az agyát a nanohálónak, amelyet olyanok terveztek, akik felsőbbrendűnek tartották magukat, de valójában érzelmi nyomorékok voltak, az igazság megismerésére képtelen szociopaták.

6.

VIKRAM KRÍZISE majdnem fél órán át tartott, majd hirtelen elmúlt. A férfi kimerülten aludt negyven percen át a nők karjaiban.

Jane szintén elszunyókált, nagy meglepetésére. Hajnali 5:20-kor riadt fel, amikor Vikram felült, és olyan száraz hangon, mint a Sonora-sivatag, hideg innivalót kért.

Jane kiment a szobából, és vett három doboz kólát az automatából. A korábban látott éjjeli lepkék egyike holtan hevert a padlón. A másik is ott feküdt mellette, és erőtlenül verdesett élete utolsó perceiben.

Amikor Jane visszatért a szobába, Charlene még mindig Vikram ágya szélén ült. A férfi előrehajolt, lehajtotta a fejét, magához ölelte a térdét. Amint meghallotta az első doboz kóla pukkanását, felnézett, és kinyújtotta a kezét.

Jane Charlene-nak és magának is kibontott egy kólát.

Vikram szomjasan ivott. Utána lerakta az üres dobozt az éjjeliszekrényre.

Jane, miután szintén letette a saját befejezetlen kóláját a kis kerek asztalra, letérdelt a férfi elé, és megfogta a kezét.

– Baba – mondta, mivel tudta, hogy ez egy kedveskedő megszólítás hindiül –, baba, most hogy vagy?

Vikram a szemébe nézett.

– Szerintem kész van, *Jane-dzsi.*

– Akkor szabad…?

– *Igen, bendzsi.*

– Ez meg mit jelent?

– Azt, hogy „szeretett nővérem”.

Charlene, aki még mindig Vikram mellett ült, ismét megfogta a rózsafüzérét.

Bár az irányítómechanizmus a legfrissebb típusú volt, a jelszót azóta megváltoztatták.

Ezért Jane azt suttogta némi habozás után:

– Játssz velem mandzsúriait!

– Igen, rendben.

Jane szerette volna azt hinni, hogy Vikram szeme nem változott meg, hogy csak képzeli a fény kihunyását benne, és a helyén támadt engedelmességet.

– *Baba,* veled vagyok?

– Igen.

– Nemcsak arra gondolok, hogy ebben a motelben, hanem…

– Bennem. Igen. Az elmének sok kamrája van, és te mindegyikben benne vagy. Bármerre fordulok, te ott vagy. Mit tehetek érted?

– Ismered a suttogószobát?

– Igen.

– Tudod, hogy kell oda bemenni, és beszélni azokkal, akik…

– Akik olyanok, mint én? Igen.

Túlzás lett volna azt állítani, hogy az „olyanok, mint én" szavaktól meghasadt Jane szíve, de azért maradandó nyomot hagytak rajta. A lánynak kicsit hallgatnia kellett, mielőtt folytatni tudta.

– Akkor készen állunk. Ne felejtsd el ezt a beszélgetést! Soha ne felejts el semmit, ami akkor történik, amikor… irányítanak. – Majd bezárta a programot. – *Auf Wiedersehen.*

– Viszontlátásra – válaszolta Vikram a protokoll szerint.

Amikor a szorítása felerősödött Jane kezén, a lány megkérdezte:

– Vikram, emlékszel arra, ami az imént történt?

– Igen. A többiekkel ellentétben én tudom, hogy nanoháló van a fejemben.

– Tudod használni a suttogószobát anélkül is, hogy utasítanálak rá?

– Nem. A protokollt aktiválnia kell valakinek, vagy

kívülről, mint te tetted, vagy a suttogószobán keresztül. De irányított állapotban kell lennem ahhoz, hogy kommunikálni tudjak a többiekkel.

– Akkor végig egymás mellett maradunk, amíg be nem fejeződik.

– Micsoda? – nézett fel Charlene a rózsafüzérről. – Szinte félek megkérdezni, de nem megkérdezni még jobban. Mi fog befejeződni?

7.

A COLORADÓI WILLISFORDBAN hajnalra a felhők nagyja eltűnt a vakítóan kék égről. A kristályba dermedt város lakóit megbénította a félelem és az értetlenség a karantén okait illetően.

A hajnal fényében két rayshaw végül Louise Walters otthonába kísérte Wainwright Hollistert a Sno-Cattől. A második, alaposabb házkutatás során megtalálták Thomas Buckle-t az ágyneműs ládában. A házat biztosították. Louise-t és a szeretőjét, Porter Crockettet a hálószobába zárták, hogy később ott kapják majd meg az injekciójukat.

Hollister számára ez a diadal pillanata lehetett volna, ha nem létezett volna az a művész, aki az utasítására engedelmesen elpusztította az alkotásait, aki lelkesen kiszolgálta minden szexuális vágyát, az a kis szobalány, aki soha nem volt több egy magát festőnek tettető szajhánál, egy kopuláló állatnál. Az az agyatlan, meztelen ribanc a tökéletes testével és az immár groteszkké torzult arcával, aki úgy ölelte a megfojtott gyermeket, mintha a halál Madonnája lenne, és aki lábnyomok nélkül lépett elő egy fa mögül. Aki őrt állt az utcaszélen. Aki a Walters-ház mögül is előbukkant. És mindig kicsit közelebb került Hollisterhez, mint korábban.

Az épületben, miközben a férfi a konyha felé indult, mintha a nappaliban is meglátta volna az árnyékát, de nem volt biztos benne. Noha két rayshaw kísérte, óvatosan lépett be az összes ajtón.

Thomas Buckle egy székhez kötözve ült a konyhában, egy rayshaw felügyelete alatt. Hollistert megpillantva megpróbált

sztoikusnak tűnni, sőt, harciasnak, de a szorongás ráncokat vésett korábban sima, fiatal bőrére. Hollister úgy olvasott a szemekben, ahogy egy ékszerész a gyémántokban. Buckle tekintetében félelmet detektált. A beszélgetésük végére rettegést akart benne látni, amit elkeseredés követ, és végül kétségbeesett megalázkodás.

Leült az asztal túloldalára, és megvetően rámosolygott a férfira.

– Miféle gyáva alak kushad egy ládában, összegömbölyödve, mint egy csecsemő az anyja méhében? – A rendező nem válaszolt. – Ahelyett, hogy szemtől szemben visszatámadtál volna, mint egy igazi férfi, te meglapultál – nyugtázta Hollister. – Elbújtál egy híd alá, majd elloptad a motoros szánomat, és elmenekültél vele, aztán Crockett-tel, elrejtőztél egy pincérnő szoknyája mögött, és elrejtőztél egy ágyneműs ládában.

– Az sem vall igazi férfira, ha valaki egy hadsereggel támad a másikra… – rótta fel neki Buckle.

– És most nyafogsz, mint egy gyermek – csóválta meg a fejét Hollister, mintha azt mondaná: *„Micsoda szánalmas alak!”* – Szóval, hogy történt, Tom?

– Micsoda?

– Mit tettél az ebédembe?

– Nem tudom, miről beszél.

– Valamit beletettél az ételembe.

– A közelében sem jártam.

– Akkor mit tettél az italomba?

– Az itala közelében sem jártam.

Hollister áthajolt az asztalon, hogy jobban tudjon olvasni Buckle ördögi tekintetében.

– Apámnak több ezer regénye volt. Azt mondta, az irodalomban az egész világ benne van, az összes igazság. Én is elolvastam párat, de nem találtam igazságot bennük, csak mítoszokat és babonákat, vágyakozást, érzelgősséget meg egyéb ostobaságokat. Te történetmesélő vagy, Tom, a kis filmjeiddel. Szóval, mi a sztorid?

– Értelmetlenségeket beszél. Fogalmam sincs, mit akar.

Hollister meglátta Mai-Mait a szeme sarkából, és arrafelé

fordította a fejét. A nő úgy állt a hűtő előtt, mintha az egy fehér koporsó lenne, amelyből éppen kilépett a gyermekével. Lövéstől eltorzult arcában gonosszá vált a mosolya, üres gödörré a tekintete. Csak három méterre volt tőle a szűkös konyhában.

Hollister még inkább az asztal fölé hajolt, de már nem mosolygott.

– Én nem hiszek a szellemekben. Engem nem fognak kísérteni. Nem tűröm. Mit műveltél, te kamuművész?

Buckle ekkorra már felzaklatta magát, a félelme egyértelműen sugárzott a halántékán lüktető erekből, a homlokára kiülő verejtékből.

– Nem tudom, miről beszél.

– Hazug! Elvégre a történetmesélők azok, nem? Hazugok? Fizetett hazugok? Arról is hazudni fogsz, hogy nem látod őt ott?

Buckle döbbenten arra nézett, amerre Hollister mutatott.

– Kit?

A rendező álnoksága felháborította Hollistert.

– Ő miattad van itt! Hogy csináltad ezt a trükköt? Megmérgezted az ételemet, az italomat? Ez az egyetlen magyarázat. Mai-Mai itt van!

Buckle értetlenkedve válaszolt.

– Ő… meghalt. Nem lehet itt… Maga ölte meg…

– Az az ostoba ribanc lelőtte magát.

– Mert maga arra utasította.

Hollister az öklével az asztalra csapott, egyszer, kétszer, háromszor.

– Itt van, itt van, szétlőtt koponyával, karjában a halott Diederick babával…

Buckle zaklatottsága egyszer csak elmúlt, suttogó hangja már nem remegett, mint az várható lett volna, inkább vádló volt.

– Maga megőrült!

Hollister kikiabált.

– Hozzátok be!

Belépett az egyik rayshaw, aki odakísérte a Sno-Cattől, és lerakott az asztalra egy MedExpress hűtőtáskát.

– A sztorijaid mind hazugságok – jelentette ki Hollister. – De én kihúzom belőled az igazságot.

8.

CHARLIE WEATHERWAX és Mustafa al-Yamani öt órán át mélyen aludtak az Arizona Biltmore-ban a száz milligrammos fenobarbitáltól, amellyel a szombati amfetaminokat semlegesítették. Charlie magához tért az ébresztőre, de utána egy vödör jeges vizet és elég sok pofozgatást kellett bevetnie Mustafa felébresztéséhez.

Lezuhanyozva, az időközben leszállított csomagjukból származó tiszta ruhában, megfelelő mennyiségű koffeinnel feltöltve jelentek meg a Suburbannel a Wesley Bolin Memorial Parkban lévő műveleti központnál, nem messze az Arizona állami Kapitóliumtól.

A Vikram Rangnekar utáni hajszát azokra a – valójában hamis – információkra alapozták, amelyeket Charlie mondott el a sejtvezetőjének előző éjjel. De mivel ő és Mustafa aludtak, amíg a műveletet megszervezték, nem ők vezették az akciót. Ez ideálisnak tűnt, mert így mások inkompetenciájára foghatták, ha nem találják meg a mumbai rosszfiút.

A különítményt az FBI phoenixi irodájának a vezetője, Lambert Ash vezette. Ő egyike volt annak a kilenc árkádiainak, akik száztíz nem árkádiai ügynök munkáját felügyelték – az FBI és a nemzetbiztonság közös akcióját. Az ügynökök szétszéledtek azon a területen, amelyet északról a Madison Street határolt, nyugatról a Huszonegyedik sugárút, északról a Van Buren Street, keletről pedig a Hetedik sugárút.

Lambert Ash és a többi árkádiai a jelek szerint csúcsstratégának és zseninek képzelték magukat. Arra a következtetésre jutottak, hogy Rangnekar csak akkor bújna el pont itt, ha az államvezetés ellen tervezne valamit, vagy a Kapitólium épülete ellen, esetleg egy másik fontos intézmény ellen a környéken. Különben kerülné az ilyen szigorúan biztosított területeket.

Ezért Lambert Ash harminchat ügynököt beépített kamerával és arcfelismerő programmal is ellátott szemüveggel szerelt fel. A szemüvegek olyan kézi eszközökhöz csatlakoztak, amelyek akár tízezer, a hatóságok érdeklődését felkeltő arcot el tudtak tárolni. Rangnekaré is ezek közé tartozik, csakúgy, mint Jane Hawké, mert az FBI-nál töltött múltjuk miatt megalapozott feltételezésnek tűnt, hogy összedolgoznak. Ezek a kamerák alig hatszáz milliszekundum alatt képesek voltak összepárosítani az arcokat az adatbázis fotóival. Ha Vikram vagy Jane a művelet környékére téved, azonnal le fogják őket tartóztatni.

Charlie eddig titkolta, hogy Rangnekar és az a Hawk ribanc valóban együtt dolgoznak, mert ő akarta elkapni őket Mustafával, és a dicsőséget learatni. Még zavarta volna is, hogy Lambert Ash vezeti a hajtóvadászatot, ha lett volna bármi esélye, hogy a nő a környéken tartózkodik. De Hawk biztosan nem Phoenixben volt, vagy ha mégis, akkor nem a Kapitólium szigorúan őrzött környékén őgyelgett.

Egy sátrat állítottak fel a Wesley Bolin Memorial Plazánál, a Wesley Bolin Memorial Park közepén, hogy a művelet kommunikációs központjaként szolgáljon. Odabent kávét osztogattak gyümölcslével és változatos ízesítésű fánkokkal, továbbá különböző szendvicsekkel a tojássalátástól kezdve a sült marháson át egészen a sajtosig. Charlie és Mustafa rávetették magukat a svédasztalra. A sátor árnyékában maradtak, és jól szórakoztak a többi ügynök fontoskodásán.

Lambert Ash és a többiek néha feltettek nekik egy-egy kérdést Rangnekarról. Ők szívesen válaszoltak, ha tudtak, amennyiben nem segítettek ezzel túl sokat, és nem kellett véleményt mondaniuk a tervekről, hiszen azzal felelősséget vállaltak volna a megvalósulásukért.

Mivel Charlie és Mustafa székhelye alapvetően Kaliforniában volt, az arizonaiak udvariasan bántak velük, de illetéktelenként kezelték őket. Ez tökéletesen meg is felelt nekik. Pár órával korábban még gyászosnak tűnt a jövőjük. A különítmény lelkesedése viszont elvárásokat támasztott a művelet megszervezőinek a körében, és kívülállót csinált Charlie-ból meg Mustafából, akik majd az egésznek a végén

szomorúan, de köztelességtudóan megírják a jelentésüket a stratégia elhibázottságáról és a végrehajtás gyengeségeiről.

Miközben az árnyékban eszegettek a svédasztal egyik végén, Mustafa megjegyezte:

– Ezek a szendvicsek jobbak lennének, ha kovászos uborka is lenne bennük.

– Egyetértek – felelte Charlie. – Mit szólsz a tojássalátához?

– Túl sok benne a sárgája. És kevés a hagyma.

– Pontosan. De a saláta ropogós.

– Igen, és ez az egyetlen saláta, ami passzol a szendvicsekhez.

– A római – helyeselt Charlie. – Minden saláták legeslegjobbika.

9.

MIUTÁN MINDHÁRMAN lezuhanyoztak, felöltöztek és bepakolták a csomagjaikat a Terrain Denaliba, 8:00-kor ismét összegyűltek Vikram szobájában, és leültek a kis kerek asztal mellé.

Jane hetek óta most először szándékozott álca nélkül kilépni a külvilágba. Paróka nélkül. Színes kontaktlencse nélkül. Orrkarika és hamis anyajegy nélkül.

– Jé, itt van Alice Liddell – jegyezte meg Charlene. – Hogy vagy, kislány?

Bár Vikram mindig is vidámságot árasztott magából, a külcsín mögött rejlő gyengédsége és szégyenlőssége volt a két legszimpatikusabb vonása. Ebben a pillanatban kisfiús zavarral nézte Jane-t, és a kamaszkori vágyakozás esetlen poézisével szólalt meg.

– Olyan nagy ajándék ismét olyannak látni téged, amilyen vagy.

Jane mosolyát az aggodalom sem tudta lehervasztani.

– Már nincs okom valaki másnak lenni. Ez vagy működik, vagy nem. És ha nem, csak az örök menekülés marad. Márpedig nekem elegem van a szökevényéletből. Készen állsz?

– Nem. Igen. Talán. – Vikram bólintott. – Csináljuk!

– Játssz velem mandzsúriait!

– Igen, rendben.

– Most menj be a suttogószobába, és mondd meg nekik, hova jöjjenek!

Magát a nanohálót az agy elektromos aktivitása látta el árammal, de bele volt építve egy mikrohullámú mini akkumulátor, akkora, mint egy fél borsó, ez biztosította a közvetítőkapacitást. Ha egy beoltott odakiáltott valamit a többieknek, azt akár ötven kilométeres körzetben is „meghallották".

Miután Vikram továbbította a megbeszélt üzenetet, azt mondta:

– Kész.

– Akkor most induljunk! Ebben az irányított állapotban hagylak, amíg nem végzünk. Jól vagy?

Vikram azt felelte, miközben felállt:

– Rettegek, de jól vagyok. Jönnek a válaszok, hangok suttognak a fülemben. Ez az egész nagyon fura.

Megszokott eleganciája nem hagyta el teljesen, de úgy lépkedett, mint aki egyik lábával az egyik világban van, a másikkal a másikban.

Phoenix éles, kemény délnyugati szépsége kontrasztosan rajzolódott ki a halványkék ég alatt; mintha egyszerre mindenhonnan vetült volna rá a fény, az árnyékai kontúrosak és rövid életűek voltak, a dísznövényei ritkásak, szárazságállók és formatervezettek, s itt valahogy nyilvánvalóbb volt a napkorong jóindulatú termonukleáris minősége, mint más nagyvárosokban.

Jane és Vikram egymás mellett ültek a hátsó ülésen, és egyikük sem szólalt meg, miközben Charlene dél felé vezette a kocsit a Van Burenen. Vasárnap reggel lévén gyér volt a forgalom. Északon egy temető suhant el mellettük, délen az állami Kapitólium és a melléképületei, majd északon az egyetemi park, miközben az árkádiaiak Utópiájának a lerombolása felé haladtak – vagy az általuk ismert világ vége felé.

10.

EGY OLYAN HELYSZÍNRE volt szükségük, ahol feltűnés nélkül összegyűlhetett egy tömeg a város közepén, és bámészkodókat vonzhat maga köré, akik megvédhetik őket az esetleges támadásoktól.

A Phoenixi Rendezvényközpont két épületet foglalt el. Az első, a kisebb az Északi Második utca és az Északi Harmadik közötti teljes szakaszt elfoglalta. A másik az Északi Harmadik és az Északi Ötödik utca között helyezkedett el.

Közvetlenül a nagyobb ház mögött állt a Szent Mária-bazilika, egy történelmi katolikus templom. Két harangtornyával és díszes, kétoldalt lépcsős, oszlopos emelt bejáratával gyönyörű, tiszteletet parancsoló épület volt. A széles járda kis terecskévé bővült előtte, a nyugati oldalán pedig egy fás parkban kaptak helyet a melléképületei.

Ha valahol normálisnak tűnhet egy csoportosuló tömeg vasárnap reggel, az a templomok előtt van.

Aznap volt a lakberendezés-ipari vállalkozók konferenciájának utolsó napja. A konferencia-központ ajtaját bármelyik percben kinyithatták. A bazilika a Harmadik utca és a Monroe sarkán állt. Alig egysaroknyira volt a Hyatt Regency Hotel, a Sheraton Grand, pár népszerű étterem és bolt, valamint az Arizonai Egyetem Orvosi Kara – rengeteg potenciális szemtanúval a környéken.

A Monroe északi oldalán még maradt két fizetős parkolóhely. Charlene beállt az egyikbe.

Már több mint húsz ember összegyűlt a templom előtt. Egyik sem beszélgetett a többiekkel, elszigetelve ácsorogtak. Kíváncsi, áhítatos hangulat lengte be a gyülekezőket, de nem tűntek türelmetlennek, miközben arra vártak, hogy történjen valami. Mivel az irányítóprogramjuk bekapcsolt, nem önmaguk voltak, csak rendelkezésre álltak, hogy felhasználhassák őket.

Ha Jane még kételkedett volna abban, hogy ezek az emberek az árkádiaiak áldozatai, Vikram igazolta a kilétüket.

– Ők mind az én fajtám.

Az egyetlen különbség közte és a többiek között az volt, hogy Jane barátja gyakorlatilag átvette felettük az irányítást egy hátsó ajtón, a suttogószobán keresztül. Ő is közéjük tartozott, de ebben a pillanatban a főnökük volt.

– Megvárjuk, amíg egy kicsit többen lesznek – mondta Jane.

Egyre többen érkeztek. Autóikat nyilvános parkolókban és szállodák előtt hagyták, fizetős parkolóhelyeken, ahol akadt még, és elgyalogoltak a bazilikához, mintha a kilencórás misére készülnének. Nem voltak közöttük csavargók, gyermekek, kamaszok, nyugdíjasok. Ezek az emberek Phoenix színe-javát alkották, harmincéves kortól hatvanvalahányig, és mind jól öltözöttek voltak. Más körülmények között sokkal magabiztosabban viselkedtek volna, mint itt.

Vikram megismerte őket a suttogószobán keresztül, annak ellenére, hogy még soha nem találkoztak.

– Ő a legfelsőbb bíróság egyik bírónője. Ő egy ingatlanmogul. Ő iskolafelügyelő.

Jane nem várta, hogy mind a kétszáznyolcvanhat Phoenix környéki beoltott megjelenjen. Páran biztosan elutaztak nyaralni. Mások meg esetleg kívül rekedhettek a suttogószoba ötven kilométeres hatókörén.

Pár percen belül nagyjából százan gyűltek össze a bazilika előtt, a Harmadik utca és a Monroe sarkától egészen a templomparkig. A hallgatás és a különös, várakozásteli légkör felkeltette pár arra járó autós kíváncsiságát, akik lelassítottak mellettük. Néhányan az utca túloldalán is megálltak, és értetlenül bámulták a tömeget. Közeledett a kritikus pillanat.

Jane azt mondta:

– Menjünk, Vikram!

– Én is megyek- szólalt meg Charlene.

– Te nagyobb biztonságban leszel itt, az autóban – tiltakozott Jane.

– Egyszer már hátat fordítottam az életnek – felelte a nő –, és az hiba volt. Soha többé nem fordítok hátat semminek. Egyébként is, ez itt történelem, és én is a részese vagyok.

Kiszálltak a kocsiból, és egyenesen a templom bejáratához sétáltak a tömegben. Menet közben Vikram mondott egy-egy

szót a két nőnek azokról az emberekről, akik mellett elmentek – a polgármester, egy nagy, tőzsdén is jegyzett elektronikai cég ügyvezetője, az egyetem rektora, az állami szenátus elnöke. Mind érdeklődve nézelődtek, de egyik sem tűnt aggódónak, mert Vikram rájuk szólt, hogy ne féljenek.

Az összes szempár rászegeződött. Páran Jane-t is észrevették, és mintha felismerték volna. Nem szólították meg, és nem hátráltak el tőle. Jane semmit nem érzett abból a rosszindulatból, ami két héttel korábban, a kentuckyi Iron Furnace-ben vette körül.

Jane, Vikram és Charlene közelebb álltak meg a templomhoz, mint az úthoz. Vikram utasítására a tömeg összezárult körülöttük. Egyre több ember érkezett a környező utcákról, már vagy százötvenen is lehettek.

Egy helyi tévétársaság furgonja is megjelent, és pofátlanul leparkolt a konferencia-központ rakodóterületén.

– A hírigazgatójuk is be van oltva – magyarázta Vikram. A média munkatársait szavak nélkül is arra kérte, hogy vigyenek kamerákat, és közvetítsék a történéseket.

Nem egészen három perccel később, amikor a tömeg legalább kétszáz fősre duzzadt, még egy parabolaantennás jármű megjelent. Az egy kábeltévé-társasághoz tartozott, amelynek szintén be volt oltva a hírigazgatója.

Az érkezők áradata lelassult, de már olyan kétszázötven fősre nőhetett, mire a nyolcórai mise véget ért, és a résztvevői kiáradtak az utcára. A kint várakozókkal ellentétben ez a csoport lelkes volt, és bőbeszédű, az emberek elcsodálkoztak a kinti tömegen meg a tévés furgonokon, s kérdezősködni kezdtek, azonban senki nem válaszolt nekik a beoltottak közül.

Vikram ekkor, ahogy Jane-nel megbeszélték, halkan megszólalt, és a szavai nemcsak a templom előtt megjelentek agyában visszhangoztak, hanem elvben mind a tizenhatezer-kilencszáztíz beoltott fejében országszerte. Két módon lehetett üzeneteket közvetíteni a suttogószobából: egyrészt közvetlen mikrohullámú kapcsolaton át ötven kilométeres körzetben, másrészt a legközelebbi mobilszolgáltató adótornyain át, amelyek továbbították az információt az ország összes

mobilcsomópontjához. Az összes nanohálós irányítómechanizmus ugyanarra a címre kapta az elektronikus üzeneteket. De Bertold Shenneck azt akarta, hogy csak az árkádiaiak utasíthassák a beoltottakat a suttogószoba használatára, és kizárólag engedélyezett célokra; arra nem számított, hogy ezt a rendszert is meg lehet hackelni.

Vikram meghagyta a tömegeknek, hogy innentől csupán egyetlen jelszóra reagálhatnak, a korábbiakra nem, és ez a mondat a következő lett: „Mi alapvető igazságnak tartjuk, hogy minden ember egyenlő."

Elrendelte, hogy a jelszót soha ne árulják el senkinek, és hogy kizárólag neki engedelmeskedjenek.

Elrendelte, hogy amennyiben tudják, idézzék fel a beoltásuk pillanatát: azt, hogy hol és mikor történt, és ki végezte el rajtuk a beavatkozást.

Utána elszavalta az ezreknek rövid bevezetőjét, amelyet Jane-nel együtt fogalmaztak meg, és felszólította őket, hogy ismételjék el hatszor, mielőtt mesélni kezdenek a rabszolgaságuk részleteiről.

Végül azt mondta:

– És most szóljatok a világhoz!

Pár pillanattal később legalább kétszázötven hang zendült fel Jane körül egyként:

– Engem rabszolgaságba taszított egy nanotechnológiás irányítómechanizmus, amely behálózza az agyamat. Tizenhétezren élünk így, és több mint kilencezren megölték magukat emiatt.

A szörnyűségek tökéletes kórusa azonnal elnémította a köréjük gyűlt kíváncsiskodókat.

11.

CHARLIE ÉS MUSTAFA egy-egy összecsukható széken ültek a parancsnoki sátor sarkában, és arról beszélgettek, hogy vajon tényleg a To the Nines gyártja-e a legfinomabb pólókat.

A sátor egy másik pontján Lambert Ash váratlanul felcsattant, és idegesen kiabálni kezdett. Az ügynökök úgy szétspricceltek, mintha felhagytak volna a Vikram Rangnekar utáni kutatással egy sürgetőbb feladat miatt.

Miközben Charlie és Mustafa felálltak, Ash elindult feléjük, olyan vörös és dühös arccal, mintha agyvérzést kapott volna.

– Kaptunk egy jelentést, miszerint húszutcányira van innen!

– Kicsoda? – kérdezte Charlie, mert képtelen volt elhinni, hogy a prédájuk tényleg Phoenixben lehet.

– Rangnekar! – bömbölte Ash. – És lehet, hogy Hawk is vele van… Valami nagy balhé robbant ki a bazilikánál.

Az FBI és a nemzetbiztonság járművei hangos szirénaszóval útnak indultak a templom felé.

– Nagy? – kérdezte Mustafa. – Mennyire nagy?

– Nem tudom. Őrült nagynak tűnik. Honnan tudnám, amikor itt vesztegetem az időmet a ti baromságaitok miatt?

Ash ezzel felrúgta a széket, amelyen korábban Mustafa ült, és kisietett a sátorból.

12.

– …TIZENHÉTEZREN ÉLÜNK ÍGY, és több mint kilencezren megölték magukat emiatt.

A hangok kórusa kísértetiesen emlékeztetett egy gregorián énekre. Amikor a tömeg még szorosabban Jane köré gyűlt, és a hangok végighullámoztak rajta, a lány megborzongott. Olyan erővel vert a szíve, hogy a látótere a pulzusa ritmusára lüktetett. Egyszerre repesett és rettegett, mert a győzelem és a vereség ugyanúgy lehetségesnek tűnt ebben a kötéltáncban.

Amikor a tömegben megjelent jól ismert arcok váratlanul döbbenetes dolgokat kezdtek kántálni, a riporterek megindultak a gyülekezet felé. Döbbent újságírók és operatőrök ácsorogtak az úton, az autók haladását is megakadályozva a környéken. A távolban szirénák szólaltak

meg.

Vikram olyan mereven állt, mintha transzban lenne, és máshol járnának a gondolatai – vagy sok más helyen. Amikor a tömeg mozgolódni kezdett, Jane elkapta a férfi karját, nehogy elsodródjanak egymás mellől, Charlene pedig Jane dzsekijét ragadta meg.

Az összegyűltek végeztek az utolsó ismétléssel is. A váratlan csend mintha ugyanúgy sokkolta volna a közönséget, mint a korábbi kórus. A templom előtti karzaton ácsorgók egyike sem kiabált le, és olyan tíz másodpercig a tévés brigádok is mozdulatlanságba dermedtek az úton.

Ekkor előlépett az a nő, akiről Vikram korábban azt állította, hogy a legfelsőbb bíróság egyik tagja, és beszélni kezdett a riporterekhez.

– Engem tavaly november hatodikán oltottak be, amikor egy bírói konferencián vettem részt San Antonióban. Sheila Draper-Cruxton bírónő meghívott, hogy vacsorázzak a lakosztályában, ahol három férfi lefogott, megkötözött, és beoltott…

13.

A KÁBELCSATORNA ÉLŐBEN tudósított éppen, amikor az egyik műsorvezető félbeszakította magát egy szenátorral kapcsolatos szexuális zaklatásos hír közepén, és azt mondta:

– Engem rabszolgaságba taszított egy nanotechnológiás irányítómechanizmus, amely behálózza az agyamat. Tizenhétezren élünk így, és több mint kilencezren megölték magukat emiatt.

A döbbent producer már az első mondat után a kikapcsológomb felé nyúlt az irányítófülkében. De a csatorna elnöke, aki szintén jelen volt, megfogta a kezét, miközben ő is belekezdett:

– Engem rabszolgaságba taszított egy nanotechnológiás irányítómechanizmus, amely behálózza az agyamat…

Az Egyesült Államok szenátora, a Természetes Erőforrások Házbizottságának az elnöke éppen beszédet tartott a napenergiaiparról, amikor mintha elfelejtette volna, miről beszél, hosszan hallgatott, és a jegyzeteit kezdte lapozgatni. Utána egyszer csak kijelentette:

– Engem rabszolgaságba taszított egy nanotechnológiás irányítómechanizmus, amely behálózza az agyamat…

Unott hallgatósága talán fel sem fogta volna, mit mond, de az ellenzéki párt legfőbb vezetője, aki szintén meghívást kapott az összejövetelre, elismételte a szavait, csak gyorsabban. A második ismétlést már szinkronban adták elő. Mire a negyedikbe is belekezdtek, a teljes közönség felpattant döbbenetében.

A bostoni érsek, John Cardinal Hickney aktivista és jelentős politikai befolyással bíró személy, akinek ebéd után kellett volna beszédet tartania a város négyszáz üzleti vezetője és emberbarátja előtt, már korábban megjelent, hogy áldást mondjon az első fogás előtt. De alig kezdett bele, amikor hirtelen elhallgatott, majd belejelentette, hogy rabszolgaságba taszította egy nanotechnológiás irányítómechanizmus.

A vendégek még jobban megdöbbentek, amikor közülük is felálltak hárman a terem különböző pontjain, és megerősítették, hogy őket is rabszolgaságba taszították.

Miközben az érsek és a három vendég belekezdett a harmadik ismétlésbe, hat másik vendég pattant fel rendkívül idegesen, hogy kimeneküljenek, mintha nagy veszélyben forognának. Pár pillanattal később John Cardinal Hickney megnevezte az egyiket, mint azt az embert, aki tizennégy hónappal korábban megszervezte az ártalmatlanítását és a beinjektálását.

14.

WAINWRIGHT HOLLISTER arra utasította a konyhában lévő két rayshaw egyikét, hogy vegye le Thomas Buckle flanelingét, és szabadítsa fel a karját az injekcióhoz.

A rendező lekötözve is megpróbált ellenállni, de a rayshaw megütötte az arcát, majd visszakézből lekevert neki egy akkorát, hogy a fogoly majdnem elájult. Buckle éppen olyan tehetetlennek érezte magát, mint a vadászat alatt, amelynek során inkább egérnek bizonyult, mint embernek.

Hollister saját kezűleg akarta beinjektálni őt. Alig több mint négy órával később, amikor összeáll a nanoháló, és megkezdődhet a kihallgatás, ki fog derülni számára, milyen anyaggal mérgezték meg az ételét vagy az italát, és beveheti az ellenmérget. Nem látja többé azt a kiloccsant agyú ribancot a kisbabával.

Miközben megkerülte az asztalt az érszorítóval, a konyhában lévő két rayshaw hirtelen megszólalt:

– Engem rabszolgaságba taszított egy nanotechnológiás irányítómechanizmus, amely behálózza az agyamat. Tizenhétezren élünk így, és több mint kilencezren megölték magukat emiatt.

Hollister megdermedt elképedésében. Miközben a rayshaw-k hirtelen megismételték, amit mondtak, ráébredt, hogy még nem létezett hibátlan technológia a történelemben, és hogy az utópiára való törekvés mindig katasztrófához vezetett. Amikor a rayshaw-k a harmadik ismétlésbe is belekezdtek, hallgatásra utasította őket. Mindkettő hangja elakadt, de utána folytatták. Hiába kiabált rájuk Hollister, nem fogadtak szót. Sőt, a negyedik ismétlésbe is belekezdtek, és úgy tűnt, mintha egész nap folytatni akarnák, s a vádjaikat kántálva követnék majd nyomon. Wainwright Warwick Hollister, aki beleszületett a hatalomba, nem tűrhetett ilyen engedetlenséget senkitől, még elnököktől és királyoktól sem, nemhogy ezektől a hús-vér szerszámoktól. Elővette a pisztolyát, és tüzet nyitott, majd újra és újra meglőtte őket, amíg holtan nem feküdtek előtte.

Egy hang mégis folytatta:

– …rabszolgaságba taszított egy nanotechnológiás irányítómechanizmus, amely behálózza az agyamat.

Hollister, abban a hiszemben, hogy a még be sem oltott Thomas Buckle gúnyolódik rajta, a rendező felé fordult, hogy őt is megölje, de azonnal rájött, milyen hibára sarkallta a temperamentuma és az indulata. Utasítania kellett volna a rayshaw-kat, hogy legyenek öngyilkosok. Nem lett volna szabad saját kezűleg lelőnie őket, mert a testőröket úgy programozták, hogy ha egyiküket megtámadja valaki, azt mindegyikük támadásnak vegye. Buckle döbbenten hallgatott, sápadt volt a félelemtől. Az utolsó hang a harmadik rayshaw-é volt a házban. Hollister a folyosó felé pördült, de már későn. A nyitott ajtóban ott állt a végzete, olyan kifejezéstelen arccal, mint egy kőből faragott istenség egy elszigetelt templomban a dzsungel közepén. A forradalom hősébe golyók csapódtak, és minden ereje elhagyta, miközben összeesett. Úgy omlott a padlóra, ahogy bárki más tette volna.

Mai-Mai meztelenül, agy nélkül, torz arccal ült törökülésben a padlón, négy-öt méterre tőle. Már nem tartotta a karjában a csecsemőt. A szürke arcú, ártatlanul fehér szemű kis Diederick négykézláb a bátyja felé mászott.

Hollister a kisujját sem tudta megmozdítani, ám a fejét igen, és üvölteni is bírt. Bár az üvöltés nem méltó egy ilyen nagy emberhez, ez nem gátolta meg benne. A kis Diederick megállíthatatlanul közeledett, amíg oda nem ért mellé. Hollister gyengülő szíve és mozdíthatatlan csontjai beleremegtek a rémületbe. Elfordította a fejét. Diederick közelebb hajolt hozzá, a bátyja felé csücsörítette a száját, mintha a kiáltásából táplálkozna. Az apró, hideg ajkak végül a milliárdos szájához értek, nem testvéri csókra, hanem azért, hogy mohón kiszívják belőle a levegőt, és semmit ne adjanak vissza, amíg Hollister meg nem fullad.

15.

A BAZILIKA MAGAS VOLT, békés, és immár mindkét harangja szólt. Alatta viszont kitört a káosz.

Beoltottak gyűltek a riporterek köré, hogy megvádolják a rabszolgatartóikat. A nyolcórai mise távozó vendégei és a kilencóraira érkező hívők a lépcsőn ácsorogtak. A környező utcák beragadtak. A kíváncsi tömeg, melynek lélekszáma már messze meghaladta a beoltottakét, kifelé tódultak a konferencia-központból és a Hyatt Regencyből. Egy híradós helikopter közeledett, valamivel alacsonyabban egy rendőrségi helikopter követte, és a propellerük mintha szilánkokra hasította volna a napot.

Ebben a változatos emberi kaleidoszkópban váratlanul komor öltönyös alakok jelentek meg, és keltették fel a beoltottak figyelmét, akiket Vikram előre figyelmeztetett a suttogószobán keresztül, hogy legyenek résen az ilyen ügynökökkel. A frissen érkezettek céltudatosan és parancsolóan lökdösték félre az embereket, és kerestek valamit.

– *Jane-dzsi* – mondta Vikram –, karold át a derekamat, kapaszkodj belém, maradj mellettem! *Charlene-dzsi,* te kapaszkodj Jane-be! A fajtám falat húz majd körénk.

– Már így is falat alkotnak – jegyezte meg Jane, hálásan azért, hogy nincs tömegiszonya.

– Ennél szorosabb falat. És vastagabbat. – Vikram oldalra billentette a fejét, mintha egy csendes hangot hallgatna a hangzavarban, majd azt mondta: – Megjött a rendőrfőnök, aki szintén közénk tartozik. Azt mondja, sokan az újonnan érkezettek közül kamerás szemüveget viselnek, és arcfelismerő eszközt tartanak maguknál.

16.

LAMBERT ASH és öt másik árkádiai is felismerte Jane Hawkot az arcok tengerében. Ők már elkezdtek tülekedni a ribanc felé. De Jane-t túlságosan jól elszigetelte a tömeg, nem lehetett letartóztatni.

Az embereket mintha megbűvölte volna, mintha meg akarták volna védeni, ami azt jelentette, hogy valami

helyreállította a hírnevét – bár Ash el nem tudta képzelni, hogy micsoda. Az lenne a legjobb, ha most megölnék, később pedig azt mondanák a médiának, hogy a nő lőtt először, és a kölcsönös tűzben több ártatlan is életét vesztette.

Olyan tíz méterre lehettek tőle, és agresszívan lökdösődtek a tömegben, amikor egy híres színész állt az útjukba, aki éppen Phoenixben forgatott. A magas, izmos, hol komoly drámákban, hol nagy költségvetésű akciófilmekben szereplő férfi a fiatalok példaképe volt. Híresen ragyogó volt a mosolya, mint senki másé, azonban abban a pillanatban nem mosolygott. Ash mellkasára tette a kezét, hogy megfékezze, és azt mondta:

– Állj csak meg, tökfilkókám! Te is azok közé tartozol, akik kimosták az agyunkat.

Ezt hallva mások is feléjük fordultak. Ash felismert egy legfelsőbb bírót, egy szenátort, a phoenixi rendőrfőkapitányt.

Azt mondta:

– Látod a vörös királynőt? - Ez volt az aktuális jelszó.

Ám a színész csak annyit felelt:

– Te egy átkozott embervadász vagy de most bevonom az engedélyedet! - és ütésre lendítette az öklét.

17.

A TÖMEGBEN NEM SOK olyan ruha, ékszer és illat akadt, amely elnyerte volna Mustafa al-Yamani tetszését. Közönséges csőcselék vette körül, és ettől erősen vágyakozni kezdett Long Island felső köreinek csendjére. Az, hogy miért van oly kevés embernek jó ízlése és stílusa, egy olyan rejtély amelynek a nyitjára soha nem fog rájönni. De már az aljanép közelségétől is viszketni kezdett a bőre.

Mustafa és Charlie egy elhagyatott teherautó platóján álltak a Harmadik utca és a Monroe sarkán, és átnéztek az összegyűltek feje felett a tévésekhez, akik mintha interjúkat készítettek volna a bazilika előtt valamiről. Akármerre tekintettek, rengetegen siettek az ottani események felé.

Ezekben a terrorveszélyes időkben az emberek inkább menekülni szoktak az ilyen jelenetek elől, nem odacsődülnek… Legalább ezren lehettek a környéken, és a számuk egyre nőtt. Úgy látszott, valami fellelkesítette őket a tévés közvetítésben, és azt a benyomást keltette bennük, hogy biztonságban lesznek.

Mustafa azt kérdezte Charlie-tól:

– Mi történik, mit jelentsen ez?

Még mielőtt a mentora válaszolhatott volna, már meg is hallotta azt a két szót, amelyet a tömeg kántált:

– Jane Hawk! Jane Hawk! Jane Hawk!

Ekkor négy férfi tűnt fel a Monroe Streeten, akik ököllel-könyékkel küzdötték magukat kifelé az áradattal szemben.

Lambert Ash haladt az élükön, az FBI phoenixi irodájának árkádiai vezetője. A nyomában lévő három másik szintén ismerős volt a Wesley Bolin Memorial Plazán felállított parancsnoki sátorból. Mintha elkeseredetten menekültek volna.

Mustafa felemelte a hangját, és ismét megkérdezte:

– Charles, mit jelentsen ez?

Charlie a vállára tette a kezét.

– Barátom, ez azt jelenti, hogy most mindenki mentse a bőrét. Ideje élesítenünk a vészhelyzet esetére készített menekülési tervünket.

Mustafa döbbenten visszakérdezett:

– Menekülési tervünket? Nekem nincs ilyenem. Miután győz a forradalom, végre lesz egy udvarházam East Eggben. Ez az egyetlen tervem.

Charles hangja mélységesen szomorú volt, amikor azt felelte:

– Drága barátom, nem akarok jeges vizet zúdítani az álmaidra, de nem létezik olyan hely, hogy East Egg.

– Dehogynem! Benne volt abban a csodálatos filmben. És láttam, hogy a könyvben is.

– Csak a szerző, F. Scott Fitzgerald találta ki – magyarázta Charlie. – Ez egy képzeletbeli hely. Long Islanden sok szép kisvárost találhatsz, de East Egg nem létezik. – Charlie Weatherwax hangja továbbra is rendkívül szomorú maradt,

ám a szeme mintha vidáman csillogott volna, és szája jobb sarkában egy gúnyos mosoly árnyéka jelent meg, mintha már rég várta volna a pillanatot, amikor ezt elárulhatja.

– Isten veled – mondta. – Soha nem foglak elfelejteni.

Mustafa döbbenten és értetlenül megrázta a felkínált kezet.

Charlie leugrott hátul az aszfaltra, és egyenes testtartással, tiszteletet parancsolóan, még a krízisben is nyugodtan, kifelé indult a tömegben.

– Jane Hawk! Jane Hawk! Jane Hawk!

A név jelszóként futott végig a tömegeken, mintha az emberek mindig is tudták volna róla az igazat, és most őt ünnepelni jöttek volna ide.

Lehet, hogy a pórnépnek a hőse volt, Mustafa jövőjének viszont a gyilkosa. Neki nem volt menekülési terve, már East Eggje sem, és reménye sem arra, hogy Tom Buchananre vagy Nick Carrawayre változtathatja a nevét. Soha nem fogják befogadni a patinás családok.

Két férfi közeledett felé, szintén menekülőben, mint Charlie, arcukon kamerás szemüveggel, hónuk alatt a könyv méretű arcfelismerő szerkezettel.

Mustafa felvillantotta előttük az FBI-jelvényét, és az eszközeiket követelte. Egyikük csak megmutatta neki a középső ujját, és elsietett, de a másik megállt, hogy átadja a felszerelését.

Mustafa lassan forgolódni kezdett a szemüvegben, végignézett az összegyűlteken odafentről. Mind Jane, mind Vikram szerepeltek az adatbázisban. Ha egyiküket megtalálja, mindkettő meglesz.

18.

JANE A TÖMEGEK üvöltésén és a helikopterek csattogásán át is meghallotta a nevét, nem is egyszer, hanem ismételten. Az emberek lelkesen kiabálták, úgy, mintha rajongók lennének egy rockkoncerten. Jane semmire sem

vágyott kevésbé, mint arra, hogy imádják és többre tartsák másoknál. Ő csak azt tette, amire a körülmények kényszerítették, küzdött az életéért és a gyermeke életéért, meg azért, hogy tisztára mossa elhunyt férje nevét. Ő csupán egy volt a boldogságra törekvő milliók közül, akiket nem sokan gyászoltak, egy a milliárdok közül, akikre csak a családtagjaik és a barátaik emlékeznek, és azok is mindössze egy-két nemzedék erejéig. Nem azért jött erre a világra, hogy istenítsék. A sikerei elégedettséggel töltötték el, de az emberiség évezredei mellett eltörpültek. Jane mindössze egy esélyt szeretett volna a normális életre, családi tűzhelyre, gyermekre, barátokra.

– Jane Hawk! Jane Hawk! Jane Hawk!

Vikram a füléhez hajolt, és azt mondta:

– Hibáztass nyugodtan, de ne utálj! Azt üzentem ennek a tizenhétezernek: „Jane Hawk a felszabadításotok kitervelője. Mondjátok el a világnak!” Most szét fogják kürtölni. Tele van veled a tévé, és már nem vagy szörnyeteg.

– De miért? – jajdult fel Jane. – Vikram, miért?

– Közeledett felénk egy csapat árkádiai, akik pusztán gyűlöletből meg akartak ölni, mert még nem hitték el, hogy tényleg vesztettek. Ha nem győztem volna meg őket arról, hogy ez a tömeg bárkit széttépne, aki kezet emel rád, akkor másokat is megöltek volna, hogy elkapjanak. Így viszont menekülőre fogták.

Jane feldúltan belekapaszkodott Vikramba és Charlene-be, s hallgatta, ahogy a tömeg egyre hangosabban, egyre sűrűbben és egyre lelkesebben kiabálja a nevét, mintha akkor fogták volna fel, hogy nemcsak megrendezte ezt az eseményt, hanem jelen is van a helyszínen. Ahogy őket hallgatta, Jane megértette, hogy immár ő az ország leghíresebb embere, s csupán a küldetése alatt magára szedett bölcsessége és tapasztalata segíthet neki megküzdeni ezzel az új kihívással.

19.

EFRATA SONENBERG és lánya, Nophia felkísérték Bernie Riggowitzot, Cornell Jaspersont és Travist a pincéből a titkos lépcsőn, és beterelték őket a nappaliba, ahol Duke és Queenie fogadták őket boldogan.

A nagy képernyős tévében kábultnak tűntek a műsorvezetők, mintha az igazság kalapácsa lesújtott volna a homlokukra. Azok, akik korábban segítettek Jane démonizálásá- ban, most kínosan meaculpáztak, és nem csupán a hírneve helyreállításához járultak hozzá, hanem a legendája megteremtéséhez is, ahogy az az extrém szélsőségekre hajlamos médiától nem meglepő.

A közzétett fényképek már nem Jane gonoszságát voltak hivatottak elhitetni. Sőt, mintha a csatornák abban versenyeztek volna, hogy ki tudd szebb fotót szerezni róla.

Közben bejelentették, hogy az FBI igazgatóját letartóztatták, amikor megpróbált elrepülni Venezuelába egy internetmogul gépén. Olyan sebesen követték egymást az események, hogy az általában szenzációs sztorikat most csak félvállról említették meg.

Travis Bernie ölében ült egy fotelben. A képernyőn megjelent a Szent Mária-bazilika előtt összegyűlt tömeg. Amikor a műsorvezető bejelentette, hogy élőben közvetítenek Phoenixből, Bernie azt mondta:

– Az csak pár kilométerre van innen, bubele.

– És anya ott van?

– Ezt mondják.

– Kik azok az emberek?

– Úgy is lehet mondani, hogy akik köszönetet akarnak mondani neki.

– Mindegyikük kezét meg kell ráznia?

– Nem mindegyikükét.

– Mert haza kéne jönnie.

– Hamarosan látni fogod – ígérte meg neki Bernie.

Cornell is odaszólt nekik:

– Ez életem legszebb napja, a legszebb, a legszebb. Ahogy Mr. Paul Simon énekelte: *„Vitorlázz csak, ezüst lány, eljött az idő d, ragyogjál.”*[9]

20.

MÁR KÉT SAJTÓS helikopter repkedett odafönt, s egyre több riporter és operatőr sietett a helyszínre gyalog. Az emberek a híreket nézték a telefonjukon. A történelmi pillanatok ünnepélyes légköre fura bulihangulattal keveredett.

Mustafa rátalált Jane-re a magasból. Az arcfelismerő program megerősítette, hogy ő az. A férfi levette és leszórta a szemüveget, az arcok adatbázisát tartalmazó eszközzel együtt.

Kikötötte és elhajította a nyakkendőjét is, valamint kigombolta az inge két felső gombját. Kicsatolta az övét, levette róla a fegyvertokját, és a pisztolyával együtt eldobta. Kibújt a zakójából. Feltűrte az ingujját.

Nem szabad annak tűnnie, ami. Nem szabad FBI-ügynöknek, a nemzetbiztonság emberének vagy bármilyen kormányalkalmazottnak kinéznie.

A nadrágzsebében lévő zsebkés alkalmas lesz majd a feladatra.

Lemászott a teherautóról az undorító, verejtékes emberek közé. Udvariasan és türelmesen átfurakodott köztük. Egyikük sem volt képes felismerni, hogy Crockett & Jones cipőt visel, amit kézzel készítenek Angliában, páronként hatszáz dolláros áron. Barátságosan mosolygott, és odavetett egy-két szót azoknak a kreteneknek, akik megjegyezték, milyen csodálatos ez a nap, és mennyire örülnek. Gyűlölte az ilyen istenverte idiótákat, mindet az utolsó szálig. Az összeset megölte volna, ha tudja. De be kellett érnie Jane-nel.

Nem egyenes vonalban közelítette meg a nőt, hanem körözni kezdett, mintegy cél nélkül, akár egy cápa, amelyet a préda szaga vonzott oda.

21.

– JANE HAWK! Jane Hawk! Jane Hawk!

Akár két párbajozóról, akár két hadseregről van szó, mindig a győzelem pillanata a legveszélyesebb momentum,

amikor a másik kapitulál, és az összecsapás színleg véget ér. A kimerült győztes csak a pihenésre vágyik, a megérdemelt nyugalomra. Már olyan régóta éberen figyelt, hogy úgy érzi, muszáj abbahagynia, különben belehal. És ebben a kulcsfontosságú pillanatban bármikor fordulhat a szerencse.

Jane látta, ahogy a tömegben tülekedik, de nem ismerte fel. Csak egy alacsony férfi volt az, aki mosolygott, bólogatott, és mindenkivel szóba állt, mintha ismerte volna őket. Jane-re rá se nézett, mintha nem is tudná, hogy a közelben van. Kivett a zsebéből egy zsebkendőt, hogy letörölje az izzadságot a homlokáról. Ártalmatlannak tűnt, úgyhogy Jane levette róla a szemét.

Mustafa a szeme sarkából folyamatosan figyelte Jane-t, kecses alakját, fényes aranyhaját.

– Micsoda nap, de milyen meleg van! – jelentette ki egy nőnek, akit nem ismert. Megtörölgette verejtékes arcát a zsebkendőjével, és amikor visszadugta a textilt a zsebébe, megmarkolta az ott rejtőző összecsukott pillangókést.

Lopva ránézett Hawkra, aki egy pillanatra elbűvölte. Látta már fényképeken és videókon, de élőben sokkal többnek bizonyult a vártnál – szebbnek, finomabb vonásokkal, elegánsabb testtartással, mint akár Daisy Buchanané álmai East Eggjében. *És Jane a filmek Daisyjeinél is szebb és különlegesebb, egy olyan nő, akiért a balsorsú Gatsby joggal áldozná fel mindenét.* Ha Mustafa élve nem kaphatja meg, majd megkapja holtan.

A férfi ártalmatlannak tűnt, úgyhogy Jane elfordította a tekintetét róla, de csak egy pillanatra, mert kiszúrta az A. Lange & Söhne karóráját. Egy ilyen majdnem ötvenezer

dollárba kerül, ami rendkívül gyanússá tette a viselőjét, az összeesküvők ugyanis imádták a luxust.

Amikor Jane visszanézett a férfira, az őt bámulta álmodozó, mégis ádáz arckifejezéssel, s éppen visszadugta a textilzsepijét a nadrágja zsebébe.

Amikor aztán elkezdte kihúzni a kezét a zsebéből, Jane elengedte Vikramot, kitépte magát Charlene szorításából, átfurakodott két ember között, és abban a pillanatban elkapta a férfi csuklóját, amint a keze előbukkant. A benne szorongatott penge megvillant, és egy másodpercre úgy tűnt, mintha a nap összes fénye oda összpontosult volna. Jane kicsavarta a férfi csuklóját, és az ágyékába térdelt. Várható módon ettől eléggé ellazult a fickó szorítása ahhoz, hogy Jane megszerezze a kését, s ennek során megvágta a pasas hüvelykujját. A támadó összeesett a bazilika előtt, Jane pedig a nyakára taposott, hogy lent tartsa, amíg mások a segítségére nem sietnek.

22.

A TEXASI FELFÖLDEK legelői dúsak és zöldek voltak azon a tavaszon, amikor Jane betöltötte a huszonnyolcat. A látóhatár olyan távolinak tűnt, az ég pedig annyira mindent betöltően hatalmasnak, hogy a füves puszták néha a tengerre emlékeztették őt. Nem úgy érezte, mintha sodródna, hanem mintha valamerre vitorlázna, egy olyan úti cél felé, amely idővel felfedi majd magát előtte.

Az anyósa és az apósa, Ancel és Clare Hawk, akik egész addig bujkáltak, Phoenix után hazatértek, mert már nem forogtak veszélyben. Jane úgy döntött, náluk marad a ranchen, amíg a világ fel nem fogja, hogy nem tud vízen járni, és nincs szüksége az imádatukra. A helyi lakosok, akik között Nick felnőtt, odafigyeltek arra, hogy úgy kezeljék, ahogyan korábban, mintha csak a barátjuk lenne, és az is volt.

Jane adott egy egyórás televíziós interjút, mielőtt visszavonult volna, hogy mindenkivel megértesse: nem

vágyik másra, csak a hírnévtől mentes életre. Nemet mondott a könyvkiadási ajánlatokra. Egy ifjú rendező, Thomas Buckle, aki jelen volt Wainwright Hollister halálakor, el akarta mesélni Jane történetét, de a lány meggyőzte, hogy inkább Sanjay és Tanuja Shukla sorsával foglalkozzon, Vikram unokatestvéreiével, akik az írói tehetségük miatt szerepeltek a Hamlet-listán, és meg is haltak.

Hetente kétszer beszélt Vikrammal. A phoenixi nap végén a férfi arra utasította mind a tizenhatezer-kilencszáztíz beoltottat, hogy felejtsék el a suttogószoba létezését is, így ne kelljen amiatt aggódniuk, hogy egy szép napon valaki azon keresztül próbálja meg irányítani őket. Ő lett az igazgatója annak az érdekképviseleti irodának, amely a nanohálós egyének egészségét monitorozta, illetve kompenzálta is őket, valamint a Hamlet-lista szereplőinek a családját is. A rayshaw-kat és az Aspasia hotelek örömleányait, akiknek teljesen kitörölték a személyiségét és az emlékeit, már nem lehetett rehabilitálni, úgyhogy ők állami gondozásba kerültek. Ezeket az intézkedéseket részben a tárgyalásukra váró árkádiaiak vagyonából fedezték, részben a hagyatékukból, amennyiben az öngyilkosságba menekültek. Jane néha *csotti batasá*nak szólította Vikramot, aki *bendzsi*nek nevezte őt. Azt, hogy ez a testvéri szeretet valami többé fejlődhet-e egy szép napon, egyikük sem tudta, de nem is aggódtak miatta, hiszen ezt csak a sors dönthette el.

Bernie Riggowitz és Cornell Jasperson közösen vettek egy házat maguknak Scottsdale-ben. Jane gyakran beszélt velük. Valamiféle vállalkozásba akartak fogni, amiről úgy gondolták, Jane-t is érdekelné. De tudták, hogy még időre van szüksége, amíg visszatalál a világba.

Jane barátja és bajtársa, Luther Tillman minnesotai seriff, aki úgy hitte, örökre elveszítette a családját az agyimplantátumok miatt, azt tervezte, hogy a nyár végén a feleségével, Rebeccával, valamint két lányával, Twylával és Jolie-val ellátogat hozzájuk egy hétre. Dougal Trahern is erre készült, Charlene-nal együtt. Azon a héten megünnepelhetik majd a győzelmüket, s azokról a barátaikról is megemlékezhetnek majd, akik áldozatául estek a

forradalomnak.

Az Amerikából elmenekülő árkádiaiak nem számíthattak menedékre sehol, néhány zsarnokság alatt sínylődő országot leszámítva, ahol sanyarú élet várt volna rájuk, főleg, mivel az Egyesült Államok fáradhatatlanul nyomozott minden egyes félretett dollárjuk után.

Annak az eseménydús phoenixi napnak a délutánján Vikram unokatestvére, Harshad nemcsak az Egyesült Államok számtalan médiacsomópontjának küldte el e-mailben a Diederick Deodatus Alapítvánnyal kapcsolatos információkat, Bertold Shenneck kutatási anyagait és bizonyos DVD-felvételeket, amelyeket Jane a Tahoe-tónál szerzett meg korábban, hanem a világ többi médiumának is, és végül a Wiki-Leaksnek. Az igazságot így már nem lehetett cenzúrázni, sem elfojtani.

Jane meg sem lepődött azon, hogy az apja, Martin Duroc, a híres zongorista és titkos gyilkos is összeesküvőnek bizonyult. A férfi immár a börtönben várta a csoportos tárgyalás időpontját.

Jane egyre gyakrabban játszott a zongorán, mindent, Chopintől kezdve egészen a Fats Dominóig. Mint mindig, a zene most is gyógyító hatást gyakorolt rá.

Travis ellenállónak bizonyult: nem csupán külsőre hasonlított az apjára, hanem lelkében és szellemében is, a nagy szívéről nem is beszélve. A pónija, Hannah immár a Hawk-ranch istállójában élt, és Ancel szorgosan tanította a kisfiút lovagolni nap mint nap. A póni, a két kutya, Duke és Queenie, valamint az anyjával töltött rengeteg idő pont elegendő terápiának bizonyult Travis számára, és Jane-nek sem volt szüksége ennél jobb orvosságra. Minden éjjel ugyanabban a szobában aludtak. Jane csak akkor nem tartotta a szemét a kisfián, amikor az a nagyapjával volt, bár tudta, hogy el fog jönni az a nap, amikor majd rá kell bíznia őt a világra.

Ugyan ott volt most, ahol Nick felnőtt, ellenállt a kísértésnek, hogy a múltban éljen. A fizikusok szerint a percek annál lassabban telnek, minél közelebb kerül az ember az univerzum széléhez; és az idő vissza is hajlik önmagába, ami arra utal, hogy minden megismétlődik, talán a végtelenségig.

Ha így van, akkor egy olyan helynek is lennie kell ebben a folyamatban, az egyik ciklus végén és a másik elején, ahol az, ami valaha volt, tökéletes és időtlen állapotban létezik, ahol férj és feleség végeérhetetlen csókban forrnak össze, ahol az apa örökre a karjában tarthatja szeretett gyermekét, ahol nem vesz rajtuk erőt a halál. Jane azért nem rágódott folyton a Nickkel töltött évein, mert azok már ott voltak, őbenne. Éppúgy magában őrizte nagy becsben tartott múltját, mint ragyogó jövőjét.

21. Század Kiadó – XXI. Század Kiadó Kft., Budapest

Felelős kiadó Bárdos András és Rényi Adám

Kiadványfelelős Kovács-Rényi Anna

Szerkesztette Helfrich Judit

Korrektúra Harrach Judit

Borítóterv Tabák Miklós

Tördelés Váraljai Nóra

magyar nyomdatermék
NYOMDA- ÉS PAPÍRIPARI SZÖVETSÉG

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

{1} Vas István fordítása.

{2} Weöres Sándor fordításai.

{3} A tizennyolcadik-tizenkilencedik század fordulóján élt amerikai felfedező, nemzeti hős. - *A szerk.*

{4} Utalás Theodor Seuss Geisel német származású, rendkívül sikeres amerikai íróra és karikaturistára, aki Dr. Seuss néven több mint hatvan gyermekkönyvet publikált az 1930-as évektől kezdődően. - *A szerk.*

{5} Utalás Paul Simon *Learn How to Fall* című dalára. – *A szerk.*

{6} Utalás a Simon & Garfunkel *Slip Slidin' Away* című szerzeményére. - *A szerk*

{7} Utalás Paul Simon *She Moves On* című dalára. – *A szerk.*

{8} Kálnoky László fordítása.

{9} Utalás a Simon & Garfunkel *Sail on Silver Girl* című dalára. – *A szerk.*